TEMNIȚA DURERII

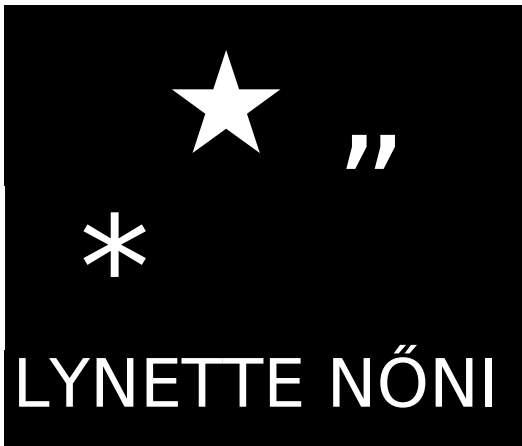
LYNETTE NŐNI

- ANEW
MGDN

LYNETTE NŐNI

TEMNIȚA DORERII

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MANIU

LITERA
București

The Prison Healer

Lynette Noni

Copyright © 2021 Lynette Noni

Toate drepturile rezervate

Ilustraţie copertă, design şi caligrafie de Jim Tierney

Harta © 2021 de Francesca Baerald

LITERA[9]

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact(a)litera.ro

www.litera.ro

Temniţa durerii

Lynette Noni

Copyright © 2023 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright şi este
destinat
exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost
descărcat.
Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea
integrală
sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică,
prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă
sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării
informaţiei,
altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau

prin orice mijloc,
fără consimţământul editorului, este strict interzisă.
Dreptul de folosinţă al prezentei lucrări nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente
ale acestei lucrări aparţin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrascu şi fiii
Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrascu Sturza.

ISBN 978-606-33-9800-1

ISBN EPUB 978-606-095-439-2

Pentru Sarah J. Mass

îţi mulţumesc că ai fost o prietenă aşa devotată,
că m-ai susţinut şi m-ai încurajat.
Dar, mai presus de orice, îţi sunt recunoscătoare
că ai crezut în mine, chiar şi – mai ales atunci - când eu însămi nu credeam.

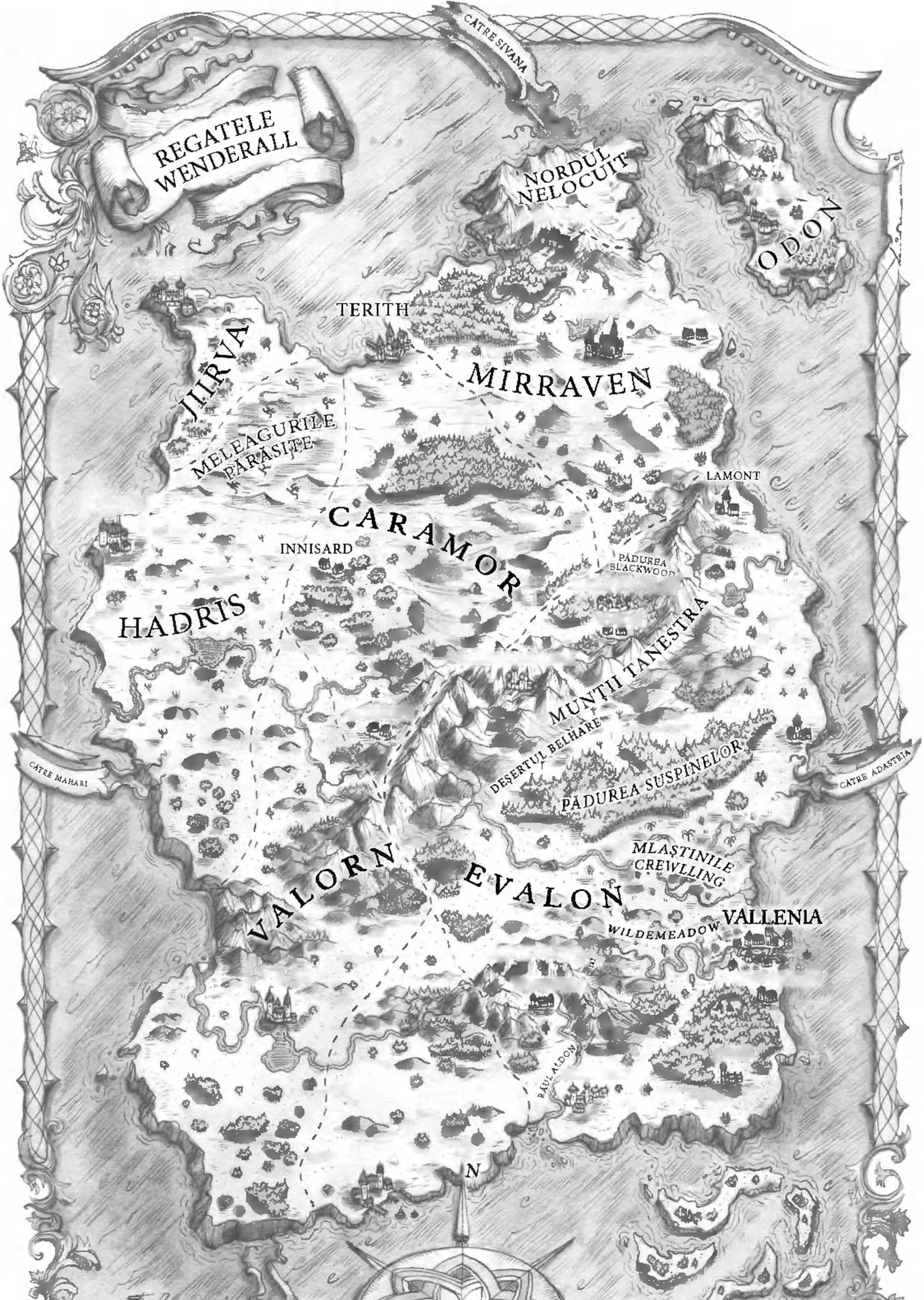
CĂTRE SIVANA
REGATELE WENDERALL
NORDUL NELOCUIT
ODON
TERITH
MIRRAVEN
MELEAGURILE PĂRĂSITE
LAMONT
CARAMOR
INNISARD
PĂDUREA BLACKWOOD
HADRIS
MUNȚII TANESTRA
DEȘERTUL BELHARE
PĂDUREA SUSPINELOR
CĂTRE MAHARI
CĂTRE ADASTRIA
MLAȘTINILE CREIVLLING
VALORN
EVALON
VALLENIA
WILDEMEADOW
RĂUL ALDON
N

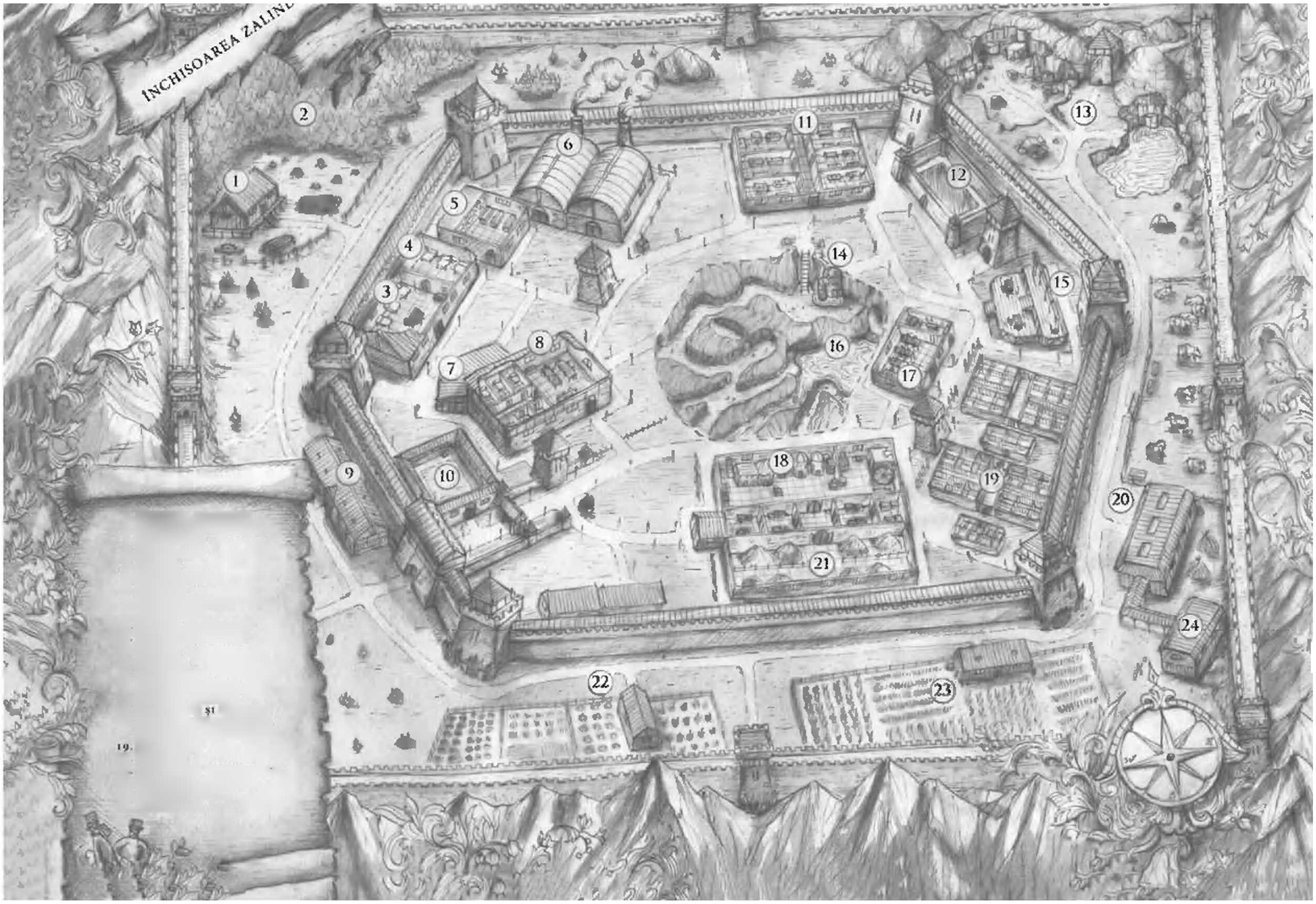

PROLOG

Moartea a sosit la asfinţit.

Fetiţa era la râu cu frăţiorul ei mai mic şi

culegeau coacăze, în vreme ce tatăl lor stătea aplecat deasupra apei reci ca gheaţa şi îşi refăcea proviziile de aloe. Gelul său, ce alina durerea, avea să fie de folos mai târziu, la câţi spini o înţepaseră. Dar abia dacă mai simţea durerea, căci gândul o purta către cina care-i aştepta acasă. Mama lor făcea cea mai bună dulceaţă de coacăze din Wenderall, şi, cum aceste fructe argintii erau mai dulci când le culegeai la răsăritul lunii, fata era convinsă că recolta din această seară avea să fie delicioasă. Ah, de-ar fi putut să-l oprească pe frate-său din a se îndopa cu ele, ar fi izbutit să strângă suficiente, să i le ducă mamei lor şi să tragă folos de pe urma trudei lor.

Coşul era pe jumătate plin când primul ţipăt spintecă liniştea nopţii.

Fata şi frăţiorul ei încremeniră. Băiatul rămase cu gura pe jumătate deschisă, mânjită de jur împrejur cu lichid argintiu, în vreme ce fruntea ei se încreţi a îngrijorare. Ochii ei de

smarald se întoarseră către tatăl lor, care stătea pe malul pârâului îngheţat, cu o grămadă de aloe în mâini. Privirea lui nu zăbovea însă pe plantele moi ca muşchiul verde, ci erau aţintite către căsuţa lor de pe deal, alb la faţă.

- Taţi, ce se...

- Linişte, Kerrin! îi ceru tatăl, şoptit, aruncând cât colo ierburile şi fugind către ei. Probabil Zuleeka şi Torell se joacă, dar ar trebui să mergem să vedem...

Orice urma să spună despre fratele şi sora lor mai mari fu acoperit de al doilea urlet, urmat de o bufnitură teribilă, ale cărei ecouri răzbătură în vale.

-Taţi!

De data aceasta, vorbise fetiţa, care tresări speriată când tatăl îi smulse coşul din mâini, azvârlind coacăze pretutindeni în jur, şi îi strânse cu putere mâna. înainte să mai spună ceva, glasul ascuţit al mamei sale săgetă valea:

- Fugi, Faran! *Fugi!*

Strânsoarea tatălui său deveni dureroasă, însă era prea târziu pentru el să urmeze îndemnul soţiei. Din căsuţă ieşeau unul după altul soldaţi cu armuri ce luceau argintii în lumina difuză a nopţii şi cu săbiile scoase.

Să fi fost vreo doisprezece, pe puţin.

Atât de multi.

Prea multi.

Fetiţa întinse mâna după fratele ei, prin tufişul plin de spini. Mâna lui era lipicioasă de la sucul de coacăze, iar degetele îi tremurau. Nu aveau unde să fugă, blocaţi de râul mult prea rece, prea rapid şi prea adânc pentru a risca să-l traverseze.

- Staţi liniştiţi, rosti tatăl lor, cu tremur în glas, pe măsură ce soldaţii se apropiau. Totul va fi bine.

Apoi, fură încercuiţi.

Zece ani mai târziu
CAPITOLUL 1

Cu ochii aţintiţi la băiatul care zăcea legat de masa metalică dinaintea ei, Kiva Meridan se aplecă şi îi şopti la ureche:

- Trage adânc aer în piept!

într-o clipită, Kiva îi strânse tare încheietura şi vârî vârful încins al pumnalului în dosul palmei sale. Băiatul urlă şi se zvârcoli, dând s-o lovească – toţi făceau asta –, dar ea îşi înteţi strânsoarea şi continuă să-i spintece pielea, trasând trei linii în forma literei „Z”.

însemnul ce indica faptul că era prizonier la Zalindov.

Rana urma să se vindece, dar cicatricea avea

să-l însoţească pentru tot restul zilelor.

Kiva lucră cu iuţeală şi slăbi strânsoarea doar când termină desenul. îşi înăbuşi pornirea de a-i spune că ce era mai greu trecuse. O fi fost doar un biet adolescent, dar era suficient de matur să distingă adevărul de minciună. Acum, aparţinea închisorii Zalindov, iar brăţara de fier de la încheietură îl cataloga drept prizonierul H67L129. Nu-l aştepta nimic bun, şi nu l-ar fi ajutat cu nimic dacă-l mintea acum.

După ce-i unse rana cu sevă de *sedum* pentru a preveni infecţia, Kiva presără piperoaică, să-i aline durerea, apoi îi înfăşură mâna într-un bandaj de pânză. II avertiză şoptit să-şi păstreze bandajul uscat şi curat în următoarele zile, ştiind prea bine că sfatul era zadarnic dacă urma să fie repartizat în tuneluri, la ferme sau în cariera de piatră.

- Stai nemişcat, aproape am terminat, spuse Kiva, schimbând pumnalul cu o foarfecă.

Era uşor ruginită, dar tăişul era suficient de ascuţit cât să taie şi prin oţel.

Băiatul tremura de frică, alb la faţă şi cu pupilele dilatate.

Kiva nu-i oferi nici o vorbă de consolare, ştiind că gardianca înarmată din uşa infirmeriei era mereu cu ochii pe ea. De obicei, avea parte de un strop de intimitate şi putea lucra fără să simtă privirea rece şi pătrunzătoare a paznicilor sfredelindu-i ceafa. Dar, după revolta din urmă cu o săptămână, erau cu toţii cu nervii întinşi la maximum, ţinând totul sub strictă observaţie – chiar şi pe cei precum Kiva, consideraţi a fi loiali temnicerului-şef din Zalindov, trădători în ochii tovarăşilor de suferinţă. Informatori. Spioni.

Nimeni n-o ura pe Kiva mai abitir decât se ura ea pe sine, dar nu regreta alegerile făcute, în ciuda preţului plătit.

Kiva ignoră scâncetele băiatului, pe măsură ce se apropia de capul lui, şi începu să-i taie părul cu mişcări scurte şi precise. îşi aminti de ziua în care sosise în închisoare, cu zece ani în urmă, de umilinţa resimţită când fusese dezbrăcată, curăţată şi tunsă chilug. Părăsise infirmeria cu pielea roşie şi fără păr, înveşmântată într-o tunică cenuşie care-i producea mâncărimi, o pereche de izmene de aceeaşi culoare şi nimic altceva. Cu toate că îndurase multe chinuri de-atunci, umilinţa resimţită în acele prime ceasuri era printre cele mai înfiorătoare amintiri pe care le avea. Şi acum, când îşi aducea aminte, simţea ecoul durerii în cicatrice şi îsi cobora ochii la banderola de dedesubt. N18K422 – numărul ei de identificare – era gravat în metal, amintindu-i mereu că nu era nimeni, nu era nimic, că, dacă zicea ceva sau făcea un gest nepotrivit, dacă se uita la cine nu trebuia în momentul nepotrivit, îşi semna condamnarea

la moarte.

Zalindov era un loc nemilos, chiar şi cu cei nevinovaţi.

Mai ales cu cei nevinovaţi.

Kiva abia dacă împlinise şapte ani când sosise, dar vârsta nu fusese pavăză împotriva cruzimilor din închisoare. Ştia mai bine ca oricine că zilele îi erau numărate. Nimeni nu supravieţuia închisorii Zalindov.

Mai devreme sau mai târziu, urma să se alăture tuturor nefericitilor care sfârşiseră acolo.

Ştia că era norocoasă – fată de multi alţii, cel puţin. Cei trimişi la muncă silnică rareori rezistau mai mult de sase

> > luni. Cel mult un an. Dar nu fusese nevoită să îndure asemenea vitregii. La scurt timp după ce sosise, Kiva fusese însărcinată să sorteze hainele şi obiectele personale ale nou-veniţilor, în blocul de intrare.

Ulterior, când fusese lăsat un post vacant –

din cauza unei epidemii ce răpusese sute de deţinuţi – fusese trimisă la halele de muncă şi însărcinată să cureţe şi să cârpească uniforma gardienilor. îi sângeraseră degetele şi făcuse băşici de la câte haine spălase şi peticise, dar nici atunci nu avusese motive să se plângă, când se gândea la soarta altora.

Se temuse că într-o zi avea să fie trimisă să se alăture muncitorilor, dar acea zi se lăsa aşteptată. în schimb, după ce-i salvase viaţa unui gardian cu o infecţie de sânge, sfatuindu-l să folosească o compresă pe care tatăl ei o pregătise de nenumărate ori, îşi câştigase un loc în infirmerie, pe post de vindecătoare. Doi ani mai târziu, celălalt detinut care lucra în infirmerie fusese executat pentru contrabandă cu praf de îngeri, pentru cazurile disperate, şi, astfel, Kiva, la numai 12 ani, îi luase locul. Şi odată cu poziţia de vindecătoare venise şi responsabilitatea de a cresta simbolul Zalindovului în pielea nou-veniţilor, a

bobocilor, adică o sarcină pe care Kiva o detestase din prima zi. Ştia însă că, dacă refuza să-i însemneze, atât ea, cât şi noii deţinuţi aveau să fie aspru pedepsiţi de gardieni, învăţase asta destul de repede, iar cicatricile de pe spinare îi aminteau constant de acea lecţie. Dacă s-ar fi găsit cineva bun s-o înlocuiască în acea clipă, ar fi sfârşit fără îndoială sub loviturile de bici ale gardienilor. Acum, însă, apăruseră deţinuţi care ar fi putut să-i ia locul.

Nimeni, muncitor sau vindecător, nu era de neînlocuit la Zalindov.

Când Kiva puse foarfecă deoparte şi înşfacă briciul, părul băiatului era ciufulit şi ciopârţit. Uneori, era suficient să taie încâlciturile. Alteori, însă, bobocii aveau bucle rău încâlcite şi pline de păduchi, iar atunci era recomandat să-i tunzi chilug, pentru a nu risca o epidemie de gângănii mici în toată închisoarea.

- Nu-ţi face griji, o să crească la loc, rosti

Kiva cu blândeţe, cu gândul la propriul păr, negru ca pana corbului, pe care i-l tăiaseră în prima zi, dar care acum îi cădea pe spate.

Băiatul continua să tremure, în pofida încercărilor ei de a-l linişti, aşa că se alese cu câteva crestături de brici pe scalp.

Kiva ar fi vrut să-i destăinuie ce-l aştepta odată ce părăsea infirmeria, dar, chiar şi dacă nu s-ar fi aflat sub supravegherea gardienilor, nu avea căderea să vorbească despre asemenea lucruri. Nou-sosiţii erau cuplaţi cu câte un deţinut mai vechi, care avea responsabilitatea să-i familiarizeze cu Zalindovul, cu regulile sale şi să le dezvăluie modalităţi de a supravieţui. Dacă se dorea asta, desigur. Unii soseau direct cu gândul la moarte, complet deznădăjduiţi dinainte de a trece de porţile de fier, între pereţii mohorâţi de calcar.

Kiva nădăjduia că băiatul nu-şi pierduse cu totul dorinţa de luptă, căci îl aşteptau încercări

foarte grele.

- Gata, rosti ea, lăsând briciul jos şi venind în faţa lui. Părea mai copil fără păr în cap, cu ochii aceia mari, obrajii supţi şi urechile clăpăuge. Hai că n-a fost aşa rău, nu?

Băiatul se holba la ea de parcă se temea să nu-i taie beregata în clipa următoare. Se obişnuise cu privirea asta, în special din partea bobocilor. Nu ştiau că era una de-a lor, o roabă aflată la mila Zalindovului. Dacă avea zile, băiatul avea s-o reîntâlnească şi să descopere adevărul: că era de partea lui şi că avea să-i ofere tot sprijinul posibil, aşa cum le oferea tot sprijinul posibil celorlalţi deţinuţi.

- Gata? se răsti gardianul din uşă.

Degetele Kivei se încleştară pe mânerul briciului, apoi, cu un exerciţiu de voinţă, se relaxară. Ultimul lucru de

3 3 '

care avea nevoie era ca vreun gardian să desluşească sămânţa răzvrătirii în ea.

3

Nepăsătoare şi supusă – aşa supravieţuise până acum.

Mulţi deţinuţi o luau în derâdere pentru atitudinea asta, mai ales cei care nu trecuseră prin mâinile ei. Căţeaua Zalindovului o porecliseră unii. Cioplitoarea fără Inimă şuierau alţii în urma ei. însă cea mai neplăcută i se părea Prinţesa Morţii. Dar nu-i putea învinovăţi pentru aceste vorbe, şi tocmai asta o supăra cel mai tare. Adevărul e că mulţi dintre cei care intrau în infirmerie nu mai ieşeau pe propriile picioare, iar, de asta, ea se făcea responsabilă.

- Vindecătoareo! rosti din nou gardianca, de data asta mai apăsat. Ai terminat?

Kiva încuviinţă scurt, astfel că femeia înarmată îşi părăsi postul şi intră în încăpere.

Erau foarte puţine gardience la Zalindov – cam una la douăzeci de bărbaţi – şi invariabil îsi căutau altă slujbă

după o vreme. Aceasta era nouă. Kiva o văzuse

pentru prima oară în urmă cu câteva zile. Avea chipul tânăr şi ochii vigilenţi, de culoarea chihlimbarului, care priveau rece şi detaşat. Pielea ei era o nuanţă puţin mai deschisă de negru ca smoala, ceea ce-i trăda obârşia, Jiirva ori poate Hadris, două regate renumite pentru iscusinţa războinicilor săi. Avea părul scurt, urmând forma capului, iar de lobul urechii îi atârna un cercel de jad în formă de colţ. Proastă idee: cineva ar fi putut să i-l smulgă cu uşurinţă. însă femeia părea foarte sigură pe sine, iar uniforma închisă la culoare – o tunică de piele cu mâneci lungi, pantaloni, mănuşi şi cizme – reuşea cu greu să ascundă trupul zvelt şi musculos de dedesubt. Puţini deţinuţi s-ar fi încumetat să se încaiere cu această tânără, căci fără îndoială şi-ar fi asigurat un loc în morga închisorii.

Kiva înăbuşi iute gândul şi făcu câţiva paşi înapoi pe măsură ce femeia se apropia, strângând încurajator umărul băiatului. Acesta

tresări violent, făcând-o numaidecât să regrete gestul.

- Eu o să... Kiva făcu semn către grămada de haine pe care băiatul le schimbase cu uniforma de închisoare. ... Duc astea la blocul de intrare, să fie sortate.

Băiatul se ridică, tremurând de spaimă, îşi acoperi mâna rănită cu palma şi o luă pe urmele gardiencei, fără să privească înapoi.

Nu priveau niciodată înapoi.

Kiva se asigură că nu mai era nimeni în preajmă, apoi trecu la acţiune.

Se mişca iute şi cu precizie, însă cu o grabă aproape de frenezie, aruncând constant priviri spre uşă, ştiind prea bine că, dacă era prinsă, putea să-şi ia adio de la viaţă. Temnicerul-şef avea diverşi informatori prin închisoare; o fi plăcând-o el pe Kiva, dar asta n-o scutea de pedeapsă sau chiar de execuţie.

Pe măsură ce tria grămada de haine, strâmbă din nas la duhoarea în care se

amestecau drumul lung şi igiena proastă. Se făcu a nu observa umezeala ce-i atinse mâna, că o fi fost mucegai, noroi sau alte lucruri la care nu voia să se gândească. Căuta ceva. Căuta, căuta, căuta.

Scotoci prin pantalonii băiatului, dar nu găsi nimic, aşa că luă cămaşa de postav la puricat. Era o zdreanţă, pe alocuri ruptă, pe alocuri peticită. Kiva cercetă toate cusăturile, însă tot nu găsi nimic, aşa că începu să-şi piardă speranţa. Atunci, luă ghetele ponosite la control, şi iată! într-o găurică din gheata stângă, unde cusătura era ruptă, găsi o bucăţică de pergament rulat.

Cu degete tremurânde, Kiva desfăcu pergamentul şi citi mesajul încifrat.

Kiva răsuflă uşurată şi îsi lăsă umerii moi când traduse mesajul în cap: „Suntem în siguranţă. Rămâi în viaţă. Suntem pe drum”. Trecuseră trei luni de când nu mai primise nici un semn de la ai ei. Trei luni în care scotocise hainele deţinuţilor proaspăt sosiţi, care nu bănuiau nimic, nădăjduind la cea mai mică veste din lumea de afară. Fără complicitatea inimosului Raz, grăjdarul, n-ar fi avut nici o cale să comunice cu cei dragi. îşi punea viaţa în joc ori de câte ori îi furişa câte un bileţel în Zalindov, şi, în ciuda faptului că veneau rar şi erau scurte, însemnau totul pentru Kiva.

„Suntem în siguranţă. Rămâi în viaţă. Suntem pe drum.”

Aceste nouă cuvinte, precum şi alte mesaje similare îi parveniseră rar în ultimii zece ani, dar mereu când avusese nevoie de ele.

„Suntem în siguranţă. Rămâi în viaţă.

Suntem pe drum.”

Partea din mijloc punea cele mai mari probleme, dar Kiva era hotărâtă să împlinească dorinţa lor, convinsă fiind că, într-o bună zi, familia ei avea să îşi ţină promisiunea şi să vină s-o ia. Nu conta de câte ori primise acest mesaj, nu conta că-i aştepta pe cei dragi deja de-o veşnicie. Kiva se agăţa straşnic de promisiunea lor, repetând vorbele la nesfârşit, în gând: „Suntem pe drum. Suntem pe drum”.

într-o zi, avea să fie din nou cu ai ei. într-o zi, avea să înceteze să mai fie prizonieră în Zalindov.

De zece ani tânjea cu gândul la acea zi.

Dar, cu fiecare săptămână ce trecea, nădejdea ei se făcea tot mai mică.

CAPITOLUL 2

Bărbatul sosise la fel ca mulţi alţii înaintea lui: mânjit de sânge, arătând ca moartea.

Trecuse o lună de când ultimul prizonier călcase pragul Zalindovului. O lună de când Kiva nu mai fusese nevoită să cresteze un „Z” pe pielea nimănui. Cu excepţia rănilor obişnuite cu care te alegeai în închisoare şi a unei epidemii de febră galerică – în urma căreia nefericiţii fuseseră băgaţi în carantină, unii sucombând din cauza bolii, iar alţii dorindu-şi moartea, cu toate că aveau să se facă bine la un moment dat –, nu avusese mare lucru de făcut.

Astăzi, însă...

Trei boboci.

Cu totii bărbaţi.

Se zvonea că veneau cu toţii din Vallenia, capitala Evalonului, cel mai mare regat din Wederall.

Rar se întâmpla să vină căruţele în toiul iernii, mai ales cele de pe meleagurile de la miazăzi, precum Evalon. De obicei, deţinuţii care veneau de la mari depărtări erau ţinuţi în temniţele din oraşe sau sate până la dezgheţul de primăvară, când şansele erau mai mari să supravieţuiască îndelungatei călătorii. Uneori, nu supravieţuiau nici gardienii drumului ce traversa deşertul Belhare şi mai apoi munţii Tanestra, mai cu seamă când vremea se înrăutăţea şi dădea cu viscol prin trecători. Iar cei care veneau direct din Vallenia erau nevoiţi să străbată mlaştinile Crewling, apoi să-şi taie drum direct prin inima Pădurii Suspinelor – o călătorie istovitoare chiar şi în cele mai bune condiţii, ca să nu mai punem la socoteală

tratamentul brutal la care te supuneau gardienii de schimb.

Că era iarnă, vară, primăvară sau toamnă, chiar nu conta când soseau detinutii sau dincotro veneau: drumul spre Zalindov era mereu presărat de primejdii. închisoarea se afla la nord de Evalon, aproape de hotarul cu Mirraven şi cu Caramor, iar accesul era dificil din oricare dintre cele opt regate ale Wederallului. Totuşi, toate acele regate se foloseau de închisoare, trimiţându-şi supuşii cu probleme din toate cele patru colţuri ale continentului, fără a le păsa dacă aveau să supravieţuiască sau nu călătoriei.

într-adevăr, dintre cei trei deţinuţi care trecuseră pragul închisorii în această zi şi fuseseră trimişi direct la

infirmerie, doar unul necesita îngrijiri medicale din partea Kivei, ceilalţi doi fiind trecuţi dej a la cele veşnice, palizi şi inerţi. Nu duhneau a moarte încă, ceea ce însemna că răposaseră de

curând, dar asta nu mai conta. Erau morţi, şi n-avea cum să-i aducă la viată.

Cel de-al treilea însă... Spre surprinderea ei, inima îi bătea încă, deşi foarte slab. Kiva se uită la el şi se întrebă dacă avea să moară în următorul ceas.

Străduindu-se din răsputeri să ignore cele două leşuri întinse, în dreapta, pe lespezi de metal şi acoperite cu giulgiuri, Kiva îl cercetă cu atenţie pe bărbat, cumpănind de unde să înceapă. Trebuia să-l spele, nu doar pentru că era jegos, ci şi pentru că nu-şi dădea seama cât din sângele ce-i mânjea trupul era al lui sau dacă avea răni ce trebuiau oblojite.

Kiva îşi roti puţin umerii, apoi îşi suflecă mânecile jerpelite până la coate, strâmbându-se puţin de durere când materialul aspru şi cenuşiu îi zgândări rana încă nevindecată de pe antebraţul drept. Nu voia să-şi amintească ce-i făcuseră gardienii în urmă cu trei nopţi, nici să-şi închipuie ce s-ar fi întâmplat dacă noul

gardian – tânăra cu ochi vigilenţi, de culoarea chihlimbarului – n-ar fi sosit la timp.

Kiva încă nu ştia de ce îi luase femeia apărarea, avertizându-i pe ceilalţi de nemulţumirea temnicerului- şef. Gardienii nu erau proşti. Ştiau prea bine că, deşi Zalindovul era o închisoare condusă cu o mână de fier, temnicerul-şef nu le permitea gardienilor să abuzeze de puterea lor. însă asta nu-i oprea să-i violeze pe prizonieri. Atâta doar că se fereau să fie prinşi.

în ochii de chihlimbar ai noii gardience încă se zărea scânteia onoarei, a vieţii, care dispărea de regulă după primele săptămâni petrecute în închisoare şi se preschimba în ranchiună amară. Numai astfel îşi putea explica acum Kiva intervenţia ei. Dar, cu toate că-i era recunoscătoare, rămăsese cu impresia că îi datora ceva, iar în Zalindov nu era niciodată indicat să ai datorii fată de cineva.

Kiva îşi înăbuşi vârtejul de gânduri, înşfacă

un ciubăr de apă proaspătă şi se întoarse lângă bărbat. începu să-l spele cu grijă, metodic, înlăturând treptat straturile de haine jerpelite.

„Să nu uiţi niciodată, şoricel: nici un om nu seamănă cu altul, dar toţi suntem frumoşi în felul nostru. Trupul omului e o capodoperă demnă de respectul nostru, întotdeauna.”

Kiva trase aer în piept, în timp ce ecoul glasului tatălui ei se pierdea în gând. De mult nu mai fusese copleşită de-o amintire din copilărie, de mult nu mai auzise porecla „şoricel” – cu care se pricopsise deoarece, când era mică, chiţăia ori de câte ori se speria de mult n-o mai podidiseră lacrimile.

„Gata!” îşi spuse. „Nu cumva să te duci acolo!”

Trase adânc aer în piept şi numără până la trei, să se liniştească, apoi îşi reluă treaba. Simţea un junghi în inimă când îşi amintea de vorbele blânde, şoptite ale tatălui ei, iar gândurile o purtau către clipele petrecute în

odaia lui de lucru, ajutându-i pe sătenii care căutau leacuri pentru diferite boli. Primele amintiri o găseau lângă tatăl ei, aducând apă, tăind pânze de pansament, iar, când mai crescuse puţin, cât să nu-şi facă rău, sterilizând uneltele de lucru. Dintre toţi fraţii şi surorile ei, ea singură moştenise pasiunea tatălui pentru vindecare, dorinţa de a curma suferinţa celor din jur.

Şi iat-o acum, pregătită să mutileze încă un om.

Simţea furnicături în coapsă. Nu le dădu importanţă.

Strânse din dinţi, alungă amintirile şi înlătură restul veşmintelor de pe bărbat, lăsându-l doar în izmene. Nu simţea nici o jenă văzându-l dezbrăcat înaintea ei. îi intrase deja în instinct să-l privească neutru, cu ochii specialistului, constatând leziunile şi atât. însă în adâncul ei privea cu admiraţie trupul lui bine făcut şi pielea de culoarea mierii ce se întrezărea sub

straturile de sânge şi jeg pe care ea încerca să le îndepărteze, însă, în loc să se întrebe ce viată dusese acest om de avea un fizic atât de impresionant – şi ce piază rea îl aruncase în ghearele Zalindovului –, îşi făcea griji de primejdia ce-l păştea odată ce avea să se trezească. Trupul bine clădit dezvăluia forţa ce zăcea în el, lucru care ar fi atras în mod neplăcut atenţia asupra lui şi i-ar fi adus cele mai grele slujbe.

La urma urmelor, poate că ar fi fost mai bine să nu se trezească.

Kiva se mustră pentru gândul cel rău şi îşi înteţi eforturile de a-l curăţa, conştientă în fiecare secundă că se afla sub supraveghere. Azi era rândul Măcelarului s-o supravegheze, acesta înlocuindu-l pe Oase la schimbul de ture. Rareori îl vedeai pe Măcelar în afara Abisului, corpul de pedeapsă al închisorii, lipit de zidul de la răsărit.

Numele lui însemna deopotrivă un avertisment

şi o făgăduinţă pentru cei care ajungeau acolo, dintre care foarte puţini ieşeau în viaţă. Dimpotrivă, pe Oase îl zăreai mereu prin incinta închisorii, patrulând adesea pe meterezele zidului de calcar cu arbaleta pe umăr sau stând de pază în turnurile de veghe.

Nu era atât de temut precum Măcelarul, însă avea o înclinaţie spre a rupe oasele deţinuţilor, nu de puţine ori fără motiv, ceea ce o împingea pe Kiva să păstreze distanţa.

Rareori se pricopsea cu cele două brute în infirmerie, însă detinutii erau tot mai neliniştiţi de la o vreme, de când iarna începuse să-şi arate colţii şi toată lumea era mai agitată. Dăduse chiciura de mai multe ori, şi, din cauza vremii nemiloase şi a recoltei slabe la ferme, raţiile de mâncare erau la limita limitelor.

Când nu-şi îndeplineau norma de lucru – cum era cazul de câteva săptămâni –, muncitorii resimţeau efectele mai mult ca oricine, atât în stomac, cât şi în tratamentul aplicat de

gardienii care îi păzeau.

Iarna la Zalindov era nemiloasă. Fiecare anotimp era nemilos la Zalindov, însă iarna apăsa cel mai greu asupra deţinuţilor – după cum Kiva ştia prea bine, după zece ani petrecuţi acolo. Era conştientă că cele două leşuri ce zăceau la câţiva paşi de ea nu aveau să fie singurele pe care urma să le ducă la morgă în această săptămână şi că multe altele aveau să ia calea crematoriului înainte de venirea primăverii.

Kiva şterse ultimele pete de sânge de pe pieptul omului şi îi cercetă pielea curată, fixându-şi privirea asupra vânătăilor din zona abdomenului. Pielea lui era un caleidoscop de culori, trădând faptul că încasase mai multe bătăi de când părăsise Vallenia. Dar, după o inspecţie mai atentă, Kiva hotărî că bărbatul nu avea leziuni interne. Câteva tăieturi mai adânci necesitau îngrijire, dar nu erau într-atât de grave încât să explice cantitatea mare de sânge

care-i năclăise hainele. înţelese, simţindu-se uşurată, că provenea de la cei doi tovarăşi de drum ai bărbatului, acesta încercând pesemne să le oprească sângerarea şi astfel să-i ţină în viaţă, dar în zadar.

Sau poate că... el le făcuse felul.

Nu toţi cei care ajungeau la Zalindov erau nevinovaţi. Majoritatea nu erau.

Degetele îi tremurară uşor, iar ochii îi căzură asupra chipului său. întrucât se concentrase asupra organelor vitale înainte de toate, faţa bărbatului era ascunsă sub un strat gros de sânge amestecat cu mizerie, pe care trebuia să-l îndepărteze.

Odinioară, ar fi început procedura de la cap, dar învăţase de ceva ani că în privinţa leziunilor la creier nu mai era mare lucru de făcut. Mai bine să încerce să pună în ordine celelalte organe şi să tragă nădejde că persoana în cauză avea să se trezească întreagă la minte.

Plimbându-şi privirea de la chipul murdar al bărbatului la apa la fel de murdară rămasă în ciubăr, Kiva îşi muşcă buza şi îşi cântări opţiunile. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-i ceară ceva Măcelarului, dar avea nevoie de apă proaspătă ca să-şi termine treaba – nu doar să-i spele faţa şi părul, ci să-i cureţe rănile ca lumea, ca mai apoi să le poată sutura.

„Pacientul e mereu pe primul loc, şoricel. Nevoile lui înaintea nevoilor tale, întotdeauna.”

Kiva răsuflă în surdină în timp ce rememora vorbele tatălui său, dar de data aceasta, junghiul din inimă aproape că-i aduse alinare, de parcă tatăl ei ar fi fost alături de ea, în încăpere, şoptindu-i la ureche.

Ştiind ce cale ar fi ales el în locul ei, Kiva ridică ciubărul şi se răsuci spre uşă. Ochii spălăciţi ai Măcelarului se fixară asupra ei, iar pe chip i se aşternu umbra unui gând negru.

- As avea nevoie de...

însă glasul discret al fetei fu redus la tăcere

înainte să-şi termine vorba.

- Ţi se solicită prezenţa în blocul izolator, rosti gardianca, femeia cu ochii de culoarea chihlimbarului, apărând brusc în spatele Măcelarului. Preiau eu de-aici.

Acesta nu spuse nimic, doar îi aruncă o privire meschină, care-o făcu să se-nfioare, se întoarse şi plecă. Scrâşnetul cizmelor pe pietrişul aleii ce pornea din infirmerie se pierdu treptat.

Kiva şi-ar fi dorit ca apa din ciubăr să fi fost suficient de curată cât să înlăture senzaţia pe care i-o crease privirea gardianului. îşi dădu o şuviţă de păr pe după ureche ca să- şi ascundă stinghereala, apoi o privi în ochi pe femeie.

- Am nevoie de apă proaspătă, spuse Kiva, mai puţin temătoare în prezenţa femeii decât în a Măcelarului, dar totodată grijulie să pară cât mai supusă în glas.

- Unde-i băiatul? întrebă femeia. Văzând nedumerirea de pe chipul vindecătoarei,

adăugă: Roşcovanul care se bâlbâia. Ăla care te ajuta cu... – descrise un semicerc cu mâna înmănusată – toate astea.

- Tipp? întrebă Kiva. L-au trimis la bucătărie pe perioada iernii. Are mai multe de făcut acolo.

în realitate, de când cu ultima epidemie de febră galerică, Kiva ar fi avut mare nevoie de ajutorul lui Tipp la izolarea pacienţilor, mai ales că ceilalţi doi deţinuţi care fuseseră alocaţi infirmeriei sufereau de ipohondrie şi se ţineau cât mai departe de boală. Din cauza lor, Kiva era nevoită ca, în afara celor câtorva ceasuri în care dormea în fiecare noapte, să îşi petreacă aproape tot timpul în infirmerie, oblojindu-i de una singură pe nenumăraţii deţinuţi din Zalindov, o sarcină istovitoare chiar şi în lunile de iarnă, când nu prea soseau deţinuţi noi. Odată cu primăvara, Kiva urma să însemneze pe mână un puhoi de oameni, asta pe lângă problemele obişnuite de care trebuia să se

îngrijească. Dar atunci, cel puţin, urma să îl aibă pe Tipp alături de ea, să mai preia din responsabilităţi, chiar şi ocupându-se de treburi mărunte, cum ar fi să facă paturile sau să păstreze pe cât posibil curăţenia într-un mediu cât se poate de septic.

Acum, însă, Kiva nu avea ajutoare. Era pe cont propriu.

Femeia cu ochii de culoarea chihlimbarului aruncă o privire în încăpere, cântărind, pesemne, vorbele Kivei şi trecând în revistă bărbatul cu faţa mânjită, plin de vânătăi şi pe jumătate despuiat, apoi pe cei doi morţi şi în cele din urmă ciubărul cu apă murdară.

- Aşteaptă aici, rosti ea în cele din urmă.

Şi se făcu nevăzută.

CAPITOLUL 3

Kiva rămase nemişcată până se întoarse femeia, câteva minute mai târziu. Era însoţită de un tinerel căruia îi făcu semn să intre în încăpere. De cum dădu cu ochii de Kiva, chipul său pistruiat se lumină, şi un zâmbet larg, ce-i dezvăluia strungăreaţă, i se lăţi pe faţă.

Cu părul roşcovan şi ochii mari şi albaştri, Tipp se asemăna cu o lumânare aprinsă. Se şi purta ca una, fiind plin de energie şi mustind de pasiune. La cei 11 ani ai săi, nimic nu părea să-l deranjeze. Indiferent prin câte necazuri şi neîmpliniri trecea zi de zi, împrăştia mereu lumină în jur, avea mereu o vorbă bună sau o atingere plăcută pentru prizonierii care aveau

cel mai mult nevoie de el. Ba se avea bine şi cu gardienii, cu toate că mulţi dintre ei îl bruscau şi nu aveau răbdare cu el.

Kiva nu întâlnise pe nimeni ca el, cu siguranţă nu într- un loc precum Zalindov.

- K-K-Kiva! spuse Tipp, repezindu-se spre ea.

Preţ de câteva secunde, dădu impresia că ar vrea s-o ia în braţe, de parcă nu s-ar fi văzut de ani buni, dar îşi înăbuşi pornirea în ultima clipă, citind semnalele date de ea.

- N-n-n-nu ştiam de ce m-m-m-m-a adus Naari aici. Mi-a fost f-f-f-f... Strâmbă din nas şi încercă un alt cuvânt. Am fost î-îngrijorat.

Kiva se uită la gardiancă, fără a fi mirată că Tipp, foarte prietenos din fire, îi ştia numele. Naari. Cel puţin, nu mai era forţată să-i spună „femeia cu ochii de chihlimbar” în gând.

- Băiete, vindecătoarea are nevoie de ajutor, rosti Naari cu plictiseală în glas. Du-te şi adu-i apă curată!

- Cât ai zice peşte! rosti Tipp entuziasmat,

înşfacând ciubărul, aşa slab cum era.

Preţ de o clipă, Kiva se temu că apa murdară şi însângerată avea să se reverse pe podeaua infirmeriei, însă Tipp părăsise deja încăperea înainte ca ea să-i spună să fie atent.

Se aşternu o tăcere stânjenitoare, până când Kiva îşi drese glasul şi murmură:

- Mulţumesc! Că l-ai adus pe Tipp, vreau să zic.

Gardianca – Naari – încuviinţă scurt din cap.

- Şi pentru noaptea trecută, adăugă Kiva, cu glas stins.

Refuză să se uite la arsurile proaspete de pe braţ, nu atrase atenţia asupra felului în care o parte dintre gardieni hotărâseră să profite de ea în acea noapte.

Nu era pentru prima oară.

Nici măcar nu fusese cea mai groaznică dintre dăţi.

Chiar şi aşa, era recunoscătoare pentru sprijinul primit.

Naari încuviinţă din nou din cap, suficient de tăios încât Kiva să înţeleagă că ar fi mai bine să-şi ţină gura. Ciudat, totuşi. Acum, că îi ştia numele, parcă nu mai era aşa temătoare, aşa... intimidată.

„Grija, şoricel!

Nu era un sfat de care avea nevoie. Naari avea drept de viaţă şi de moarte asupra Kivei. Era gardian la Zalindov, o armă în sine, moartea în persoană.

Kiva îşi dădu o palmă imaginară şi se concentră asupra supravieţuitorului, verificându-i înainte de toate pulsul.

Era în continuare slab, dar mai puternic decât înainte,

Tipp se întoarse în timp-record de la fântână, cu ciubărul plin ochi cu apă proaspătă, curată.

- Ce-au p-p-păţit? întrebă, făcând semn către cei doi morţi, în vreme ce Kiva spăla cu grijă chipul bărbatului.

- Nu ştiu, răspunse Kiva, trăgând cu coada ochiului spre Naari, ca să-i vadă reacţia la faptul că vorbea cu Tipp. Cum femeia nu părea să le dea importanţă, rosti: Ăsta a venit plin de sânge.

Tipp se uită cu luare aminte la bărbat.

- C-c-crezi că el le-a făcut felul?

Kiva clăti cârpa murdară, apoi continuă să îndepărteze straturile de murdărie.

- Mai contează? Cineva a fost de părere că a făcut el ceva, altfel n-ar fi fost aici.

- Ar fi o p-p-poveste pe cinste, spuse Tipp, îndreptându-se în salturi spre bancul de lucru pentru a lua uneltele de care avea nevoie Kiva.

Firea lui săritoare aduse un zâmbet pe chipul Kivei, care avu grijă să-l ascundă înainte să se întoarcă spre el.

Era primejdios să te ataşezi de cineva la Zalindov. Grija faţă de aproape ducea invariabil la suferinţă.

- Sunt foarte convinsă că vei născoci tu o

istorisire grozavă, chiar dacă în realitate nu e, spuse Kiva, care tocmai începuse să-i spele părul.

- Mama m-mi-a zis mereu că o să fiu un b-b-bard când o să cresc mare, rosti Tipp.

Degetele Kivei se încleştară involuntar pe cârpă, şi ea simţi un mic junghi în inimă: era pentru prima oară în ultimii trei ani când gândul o purta la Ineke, mama lui Tipp. Fusese acuzată că furase bijuteriile unei femei de viţă nobilă şi trimisă la Zalindov. Nu fusese chip să-l desprindă pe micuţul Tipp, de numai opt ani atunci, de fusta mamei, aşa că îi luaseră pe amândoi. Şase luni mai târziu, Ineke se tăiase în timp ce lucra în abator, şi, când gardienii o lăsaseră în sfârşit să meargă la infirmerie, era deja prea târziu. Infecţia i se cuibărise deja în inimă, iar în câteva zile murise.

în noaptea aceea, Kiva îl ţinuse strâns în braţe pe Tipp, câteva ceasuri bune, până ce lacrimile lui tăcute îi udaseră hainele.

A doua zi, băiatul, cu ochii roşii şi chipul schimonosit, rostise doar cinci cuvinte: „Ea ar vrea să t-t-trăiesc”.

Şi asta făcuse. Cu tot ce avea într-însul, Tipp supravieţuise.

Kiva era hotărâtă să-l ţină în viaţă, dacă se putea în afara închisorii. într-o bună zi.

Visurile erau pentru neghiobi. Iar Kiva era campioana neghiobilor.

îşi întoarse atenţia asupra bărbatului care zăcea dinaintea ei şi începu să-i descâlcească părul mizerabil. Cercetându-l mai îndeaproape, se întrebă dacă n-ar fi mai bine să-l radă în cap. însă nu dădea semne că ar fi un focar de paraziţi, şi, odată ce sângele şi mizeria fură înlăturate, iar părul începu să se usuce – dezvăluind o nuanţă între blond şi castaniu –, luciul său natural deveni tot mai vizibil.

Păr sănătos, fizic aşijderea. O raritate la nou-veniţi.

Şi din nou se gândi la ce fel de viaţă dusese

acest om de ajunsese atât de jos.

- Sper că n-n-n-o să leşini, spuse Tipp, făcându-şi brusc apariţia lângă ea, cu un ac de os şi un mosor de aţă din intestin de animal.

- Poftim?

Tipp făcu semn către bărbat.

- Să nu te ia cu l-1-lesin. La c-c-cum arată.

Kiva se încruntă nedumerită.

- La cum a...

Ochii îi alunecară la chipul bărbatului şi, pentru prima oară, îl privi cu adevărat.

- A... Se încruntă şi mai tare, apoi spuse: Evident că n-o să leşin.

Un zâmbet ştrengăresc îi încolţi pe buze băiatului.

- Stai liniştită! D-d-dacă se întâmplă, te p-prind eu.

Kiva îl săgetă cu privirea, gata să-i dea replica, dar, înainte să rostească un cuvânt, Naari îşi făcu apariţia lângă ei, iute şi silenţios. Kiva nu reuşi să-şi înăbuşe un chităit discret,

însă femeia nu-şi luă ochii de la bărbatul întins pe patul de metal.

Nu, nu era bărbat. Acum, că nu mai era acoperit de sânge şi de mizerie, trăsăturile îi ieşeau mai bine la iveală, dezvăluind figura unui tânăr. Nu era încă bărbat, dar nu mai era nici copil. Să fi avut vreo 18 sau 19 ani, deci cu vreo doi ani mai mare ca ea.

Naari continuă să-l fixeze cu privirea, iar Kiva făcu la fel. Frunte înaltă, nas drept, gene lungi... un desen al feţei după care orice pictor s-ar fi dat în vânt. Deasupra ochiului stâng avea o tăietură în formă de semilună, ce trebuia cusută. Era suficient de adâncă încât să-i lase o cicatrice albă pe pielea lui de culoarea mierii. însă, în afară de tăietură, chipul lui era imaculat.

Ceea ce nu era cazul de la umeri în jos, după cum descoperise Kiva când îl spălase. Avea spatele presărat de cicatrici încrucişate, asemănătoare cu ale ei şi ale multor altor

deţinuţi care fuseseră biciuiti. însă cicatricile lui nu aveau acel aspect familiar, marcă a biciului cu nouă curele; Kiva nu avea habar ce fel de bici lăsa asemenea urme, dar crestăturile erau preponderent pe spate, iar ici-colo câteva răzleţe, cu excepţia celor cu care se alesese în drum spre Zalindov.

- O să l-1-leşini, Naari?

Vorbele lui Tipp o scoaseră din reverie, şi i se tăie răsuflarea când îşi dădu seama că întrebarea îi fusese adresată gardiencei.

Deţinuţii nu aveau voie să le pună întrebări gardienilor.

Mai rău, Tipp o... o tachina.

Kiva făcuse tot posibilul să-l protejeze după moartea mamei sale, dar asta întrecea orice măsură.

Privirea de chihlimbar a femeii se mută într-un târziu de la chipul tânărului la rânjetul poznaş al lui Tipp, apoi la figura consternată a Kivei, care se străduia, în zadar, să-şi mascheze

spaima. însă nu spuse decât:

- Trebuie imobilizat, în caz că se trezeşte.

Kiva răsuflă prelung, uşurată, şi aproape că ameţi, urmărind privirea lui Naari, care zăbovea acum pe mâna lui Tipp. Acolo ţinea bisturiul, gata încălzit, lucind alb, incandescent în vârf.

Desigur. Pe lângă pansat, mai trebuia să-l şi cresteze, întrebarea era: Cu ce să înceapă? Se părea că gardianca alesese deja, iar prezenţa ei acolo o îmboldi să ia bisturiul în locul acului şi al mosorului. Acestea urmau mai târziu, când femeia se va fi retras la o distanţă mai sigură.

- P-p-pot să-l ţin eu, spuse Tipp, dând ocol mesei.

Părea complet inconştient de primejdia pe care o evitase ca prin miracol, tot aşa cum nesocotise complet avertismentul pe care Kiva se chinuise să i-l transmită din priviri.

- Prinde-l de picioare! porunci Naari. Zace multă forţă în el.

Forţă. Simţi un gol în stomac la auzul cuvântului. Nici într-o mie de ani nu ar fi fost trimis în bucătărie sau la halele de muncă. Muncă grea scria pe el, fără îndoială.

Nu-i dădea mai mult de şase luni. Un an, dacă avea noroc.

Şi-apoi, gata!

Kiva nu-şi îngăduia să-i pese. Văzuse prea multă moarte în ultimii zece ani, fusese martoră la prea multă suferinţă. Soarta unui alt nefericit nu schimba situaţia cu nimic. Era doar un număr – D24L103, după cum stătea scris pe brăţara metalică prinsă la încheietură de gardienii de transfer.

La prima tăietură de brici pe dosul palmei stângi, Kiva simţi din nou furnicătura în coapsă, dar alungă numaidecât senzaţia, amintindu-şi de ce făcea asta, de ce trăda esenţa meseriei de vindecător făcând rău intenţionat unei fiinţe umane.

„Suntem în siguranţă. Rămâi în viaţă.

Suntem pe drum.”

De la acel ultim bileţel, nu mai primise nici o veste de la ai ei, iar acum, în toiul iernii, şansele erau infime – asta până ce primăvara avea să aducă un nou şuvoi constant de deţinuţi. Chiar şi aşa, se agăţa din răsputeri de ultimele lor cuvinte, de asigurarea lor, de cererea lor, de promisiunea lor.

Kiva îşi făcea treaba în continuare, adică vindeca oameni, cu toate că le făcea şi rău. Ca să rămână în viaţă. Să aştepte clipa în care ai săi aveau să vină după ea, iar ea urma să poată evada.

Acest tânăr... era un caz fericit, ceea ce-i diminua şi ei senzaţia de vinovăţie. Dat fiind că era deja inconştient, nu mai trebuia să se uite în ochii injectaţi de durere în timp ce lama îşi tăia drum prin carnea lui, nu era nevoită să-i simtă tremurul în palmă, nu trebuia să-i vadă privirea îngrozită, în care se oglindea monstrul din faţa lui.

Tipp ştia – o văzuse pe Kiva crestând nenumăraţi deţinuţi şi n-o judecase niciodată. O privise mereu cu înţelegere şi atât.

Gardienii nu dădeau mare importanţă sarcinii, atâta vreme cât termina repede. Totuşi, dintre toţi cei pe care-i ştia, doar femeia cu ochi de chihlimbar părea uşor dezgustată de procedură. Chiar şi acum îşi încleştă fălcile când Kiva îşi înfipse bisturiul în pielea tânărului, în vreme ce mâinile înmănuşate ale lui Naari apăsau pe umerii tânărului întins pe patul de metal, în caz că s-ar fi trezit.

Kiva lucra iute, iar, când termină, Tipp avea deja pregătită seva de *sedum* într-o ulcea, precum şi un tifon. Aparent mulţumită că nou-sositul nu era în primejdie de a-şi strica „Z”-ul proaspăt crestat prin mişcări involuntare, gardianca se retrase la locul ei obişnuit, lângă uşă.

- P-p-păcat de t-tăietura de pe faţă, spuse Tipp, tocmai când Kiva termină de bandajat

mâna tânărului şi se concentră asupra restului trupului, suturând rană după rană şi aplicând sevă antibacteriană deasupra copcilor.

- De ce? întrebă Kiva, pe jumătate atentă.

- Că o să-i urâţească f-f-faţa aia drăguţă.

Kiva se opri între două cusături la pectoralul drept.

- Drăguţ sau nedrăguţ, tot bărbat e, Tipp.

- Aşa, şi?

- Şi, lămuri Kiva, majoritatea bărbaţilor sunt nişte porci.

între cei doi se aşternu tăcerea, punctată doar de un pufnet discret din direcţia uşii – pe Naari o amuza, aparent, dialogul –, înainte ca Tipp să rostească:

- Eu sunt bărbat. Şi nu sunt p-p-porc.

- Eşti încă tânăr, ripostă Kiva. Stai să mai creşti puţin!

Tipp pufni, luând vorbele ei ca pe-o glumă. Kiva nu-i dădu alte lămuriri. Spera, ce-i drept, ca Tipp să rămână aceeaşi persoană bonomă şi

grijulie de acum, însă sorţii nu erau de partea lui. Singurul bărbat pentru care Kiva avea şi avusese mereu respect era iubitul ei tată. Dar el... era unic, însă, de data asta, nu se lăsă copleşită de nostalgie, ci continuă să coasă iute şi eficient restul rănilor de pe abdomenul şi spatele tânărului, verificând încă o dată să n-aibă nimic pe picioare, apoi trecu la faţă.

Chiar în acea clipă, când acul de os se apropia de sprânceana lui, tânărul deschise ochii.

CAPITOLUL 4

Kiva făcu un pas în spate, tocmai când tânărul se ridică în capul oaselor ca tras de un arc. Vindecătoarea nici nu ştia cine era mai speriat: ea, tânărul, Tipp sau gardianca.

- Ce nai... Bărbatul tresări, rotindu-şi panicat privirea prin încăpere. Cine... Unde...

- Uşurel, spuse Kiva, ridicând mâinile.

Tânărul ochi acul de os, apoi băgă de seamă sângele de pe braţele ei – sângele lui. într-o clipă, coborî pe cealaltă parte a patului şi începu să dea înapoi, asemenea unui animal încolţit.

Kiva, care o zărise cu coada ochiului pe Naari apropiindu-se în grabă, încercă să-l calmeze pe

tânăr, înainte ca lucrurile să ia o întorsătură neplăcută.

- Te afli la Zalindov. Ai fost rănit pe drum încoace. Iar eu – făcu neajutorată semn spre mâinile însângerate – te- am cusut cât de bine am putut.

Chiar atunci, ochii tânărului se opriră asupra gardiencei. Avea ochii albaştri, dar Kiva desluşi un cerc auriu în jurul pupilei. Ochi tulburători, cum nu mai văzuse până atunci.

Ochi tulburători, pe un chip aşijderea. Acum, că se trezise, era de netăgăduit. Şi totuşi, ceea ce-i spusese lui Tipp rămânea valabil: nu era în primejdie să leşine prea curând.

De cum dădu cu ochii de femeia înarmată până în dinţi, ceva în firea lui se mai domoli, de parcă îl prindeau amintirile din urmă, lămurindu-l unde se afla şi, pesemne, şi de ce. îşi opri retragerea – nu că ar fi avut încotro să se mai retragă, lipit fiind de bancul de lucru – şi se întoarse către Tipp, care încremenise, cu

ochii mari şi gura căscată. Tânărul îşi cercetă trupul pe jumătate despuiat, observând cusăturile, precum şi bandajul proaspăt ce-i înfăşură mâna. în cele din urmă, se răsuci spre Kiva şi păru că ia o hotărâre.

- lartă-mă! rosti el cu glas domol, catifelat. N-am vrut să te sperii.

Kiva clipi. Apoi, mai clipi o dată.

- Ăă, stai liniştit, rosti, simţind că-şi pierde echilibrul.

La urma urmelor, se trezise cu acul însângerat deasupra capului. Ea îl speriase, de fapt.

- Ar fi bine să te întinzi la loc şi să mă laşi să termin de

cusut tăietura de pe frunte.

Tânărul îşi pipăi fruntea, tresărind la atingerea rănii, din care ţâşni imediat un şuvoi de sânge.

Kiva îsi muscă obrazul ca să nu-l ia la rost. Acum, trebuia s-o cureţe din nou, înainte să

adauge copcile.

Tânărul păli, de parcă toată agitaţia din ultimele minute îl ajunsese din urmă, iar acum intra în faza de şoc. Kiva şi Tipp se grăbiră să-l prindă înainte ca pe nou-sosit să-l lase complet genunchii.

- N-n-nu-ţi face griji! îl linişti Tipp, care abia dacă ajungea până la pieptul tânărului, dar îi susţinea o bună parte din greutate. Te-arn p-p-prins.

în tot acest timp, Kiva încerca să-l ţină fără să-l înţepe cu acul. îi făcuse suficient rău pentru o zi.

- îmi pare rău, spuse tânărul, cu glas subţiat. Nu mă... nu mă simt prea bine.

Scoase un geamăt uşor.

- Tipp, rosti Kiva, cu glas poruncitor.

Băiatul cunoştea, la fel de bine precum Kiva, semnificaţia acelui geamăt, aşa că o luă la goană, lăsându-l pe tânăr în seama vindecătoarei, care îi preluă întreaga greutate

cu un icnet.

Reuşi să-l târască încă vreo doi, trei paşi până la patul de metal, pe care îl forţă să se întindă tocmai când Tipp se întoarse cu ciubărul gol. Kiva potrivi ciubărul taman când tânărul mai scoase un geamăt, se aplecă şi vomită.

- A fost la m-m-mustaţă, zise Tipp rânjind.

Kiva nu răspunse, ci strânse şi mai tare ciubărul între degete, pe măsură ce tânărul îşi golea conţinutul stomacului.

Nu era deloc surprinsă. Rănile la cap produceau adesea greaţă. Până nu-i cosea rana şi nu-i dădea nişte lapte de mac, tânărul avea să-şi blesteme soarta. De-ar fi leşinat măcar pentru câteva minute, n-ar fi fost nevoit să îndure ultimele cusături.

Când deveni limpede că nu mai avea ce să verse, Kiva îl ajută să se întindă şi îi înmână ciubărul lui Tipp, care dispăru numaidecât cu el.

- îmi pare rău! spuse tânărul, cu glasul şi mai stins ca înainte şi alb ca varul la fată.

- Nu-ţi mai cere atâta scuze! îl repezi Kiva, dar îşi înăbuşi imediat pornirea.

N-avea decât să-şi ceară scuze, avea tot dreptul s-o facă. Nu era treaba ei ce zicea sau făcea un detinut.

Kiva aruncă o privire către Naari, care era acum la jumătatea distanţei dintre uşă şi bărbat, de parcă nici ea nu ştia dacă reprezenta un pericol sau nu. Dat fiind că în acea clipă nu era în stare să stea pe propriile picioare, Kiva nu- şi făcea griji, şi îi transmise asta din priviri şi gardiencei. Naari rămase locului, dar umerii ei se destinseră vizibil.

- O să mă mişc repede, după care îţi dau ceva pentru durere, spuse vindecătoarea. Pe urmă, am terminat cu tine aici.

Curăţă iute rana, bucuroasă că tânărul ţinu ochii închişi în tot acest timp, apoi se aplecă deasupra lui şi cercetă cu atenţie tăietura,

chibzuind cum s-o coasă mai bine. Când Tipp se întoarse cu ciubărul, îi făcu semn să aducă nişte haine curate, iar băiatul se făcu nevăzut.

Conştientă că operaţiunea avea să usture indiferent de cum hotăra să-l coasă, Kiva rosti:

- încearcă să stai nemişcat. O să doară puţin.

Tânărul deschise ochii de un albastru-auriu şi dădu de

>

cei verzi ai Kivei, deasupra lui, lucru care-i tăie răsuflarea fetei pentru câteva clipe. Sau minute? Nu ştia exact cât timp trecu până izbuti să-şi smulgă privirea dintr-a lui şi să se concentreze asupra rănii.

Ochii tânărului rămaseră fixaţi pe chipul ei, iar Kiva îi simţi privirea pe măsură ce îi vâra acul în piele.

Tânărul tresări uşor, dar nimic mai mult.

Inima ei, însă, bătea de două ori mai iute. *înăuntru, afară, buclă, nod. înăuntru, afară, buclă, nod. înăuntru, afară, buclă, nod.*

Ritmul constant al mişcărilor avu darul s-o

mai liniştească puţin, deşi era permanent conştientă de privirea lui. Dacă asta îl ajuta să uite de durere, ea era bucuroasă să se lupte cu propriul disconfort.

- Aproape am terminat, îl informă, cum făcea cu toţi pacienţii.

- Stai liniştită, spuse el, apoi, după o scurtă pauză: Te pricepi, nu glumă. De-abia dacă simt acul.

- A exersat m-m-mult, îl lămuri Tipp, care li se alătură în acel moment.

Kiva tresări puţin, dar, din fericire, nu cosea în clipa aceea.

- Tipp, ce ţi-am zis eu despre...

- Scuze, scuze! zise el. Uit m-mereu cât de agitată eşti.

Nu era agitată. Se afla în măruntaiele unei închisori a mortii. Era un motiv suficient să fie cu nervii întinşi la maximum.

- Gata, spuse Kiva, tăind aţa după ultima

cusătură şi aplicând seva de *sedam.* Tipp, ajută-l să se ridice!

Vorbise pe un ton nonşalant, trăgând nădejde că băiatul nu avea să facă vreo remarcă nepotrivită şi nici să întrebe de ce nu-l ajuta chiar *ea* să se ridice. în mod normal, asta ar fi făcut. Dar, cum pulsul ei nu revenise încă la normal după ce-şi aţintise privirea în a lui, hotărî să păstreze o distanţă profesională faţă de el şi să nu-i mai atingă trupul gol în viitorul apropiat.

- Să-ţi dau doar nişte lapte de mac, şi apoi...
- Fără lapte de mac.

Rostise cuvintele cu atâta fermitate, încât privirea Kivei se fixă din nou asupra lui.

- Nu-ţi dau mult, rosti ea încruntată. Doar cât să-ţi aline puţin durerea. Te ajută cu capul şi – făcu semn către trupul plin de vânătăi, tăieturi şi crestături – cu toate celelalte.
- Fără lapte de mac, repetă el.

Văzând cu câtă obstinaţie se împotriveşte,

Kiva rosti rar:

- Bine, ce zici de nişte praf de îngeri? Aş putea să...

- Nu, nici nu vreau să aud, spuse el, pălind din nou. Nu vreau nimic. Mă simt bine. Mulţumesc!

Kiva îl cercetă cu privirea, observând cât de încordat era, de parcă se pregătea s-o zbughească din loc. Se întrebă dacă nu cumva păţise ceva, mai demult, cât era sub influenţa acestor leacuri – sau poate că luase o doză prea mare. Poate avea cunoscuţi care erau dependenţi de aceste substanţe. Oricare ar fi fost motivul, ea n-avea de ales decât să-i facă pe plac, deşi ştia că era în detrimentul lui; asta în cazul în care nu dorea să-l forţeze, bineînţeles.

- Fie, spuse Kiva. Dar lasă-mă să-ţi dau măcar nişte piperoaică. N-o să-ţi treacă durerea, dar o să te ajute puţin. Stătu puţin pe gânduri. Dacă o combinăm cu nişte salcie

mărunţită ca să-ţi mai taie din greaţă şi cu nişte căprişor să-ţi dea nişte energie, te va ajuta, sper, să treci prin... încercările care te aşteaptă.

O sprânceană aurie se arcui pe fruntea tânărului, care însă nu ceru lămuriri despre încercări şi nici nu se mai opuse tratamentului prescris de Kiva. Se mulţumi să încuviinţeze scurt, pe măsură ce culoarea începea să i se întoarcă în obraji.

Kiva îi aruncă o privire lui Tipp, iar băiatul dădu fuga după ingrediente. De regulă, piperoaica avea efect când era aplicată local, pe rană, dar putea să fie şi pisată, transformată în pastă şi înghiţită, ca apoi să ia în primire toţi receptorii de durere din corp. Kiva n-o mai amestecase niciodată cu salcie mărunţită sau cu căprişor, dar combinaţia lichefiată o făcu să strâmbe din nas şi să-l privească cu subînţeles pe tânăr, convinsă fiind că aroma de nucă a laptelui de mac sau că praful de îngeri cu gust

de caramel i-ar fi plăcut mult mai mult, ca să nu mai vorbim că se luau şi mai uşor.

Drept răspuns, tânărul luă pocalul de piatră fără o vorbă şi goli dintr-o înghiţitură conţinutul.

- Ar trebui să-şi... ăă... facă efectul în câteva minute, îl asigură Kiva, luată prin surprindere. Făcu semn către tunica şi pantalonii cenuşii pe care Tipp le aşternuse la marginea patului de metal. Sunt pentru tine.

Se ţinu ocupată ducând pocalul gol la bancul de lucru, în vreme ce tânărul se schimba în haine de ocnaş, ajutat de Tipp. După ce puse toate ingredientele la locul potrivit şi nu mai avu cu ce să-şi ţină mâinile ocupate, se întoarse şi îl văzu pe tânăr îmbrăcat. Toate privirile – inclusiv a lui Naari – erau aţintite asupra ei.

Kiva se uită cu subînţeles la gardiancă.

- Aici, n-ar trebui să intervii tu?

Nu ştia de ce anume o tulbura atât de mult prezenţa acestui tânăr. Toate instinctele ei de

autoconservare o părăsiseră. Până astăzi, n-ar fi îndrăznit să i se adreseze unui gardian atât de pe şleau. Doar nu rezistase zece ani în acest iad fiind nesăbuită.

Naari ridică subtil din sprâncenele sale întunecate, citind, aparent, gândurile Kivei şi fiind de-acord cu ea. Dar tocmai când tânăra căuta o cale să-şi ceară iertare şi să scape de pedeapsă, femeia spuse:

- Vei fi responsabilă de orientarea lui.

Kiva tresări, uluită. Nu fusese însărcinată cu orientarea prizonierilor până acum. O făcuse de câteva ori pe vremea când lucra în hale, dar niciodată de când primise slujba de vindecătoare.

- Dar... cum rămâne cu..., începu Kiva, apoi încercă altă strategie: Am pacienţi de tratat.

Sprâncenele lui Naari se înălţară şi mai mult. Făcu privirea roată prin încăpere şi rosti:

- Cred că pacienţii tăi – făcu semn către cele două cadavre – mai pot să aştepte.

Kiva se referise la detinutii care fuseseră ţinuţi în

* > > >

carantină, dar simţi tensiunea din trupul femeii şi îşi înghiţi vorbele. Orientarea nu dura mult. Avea să-l familiarizeze pe tânăr cu închisoarea, să afle în care celular fusese repartizat şi să-l lase în compania colegilor de celulă. A doua zi, urma să fie plasat într-un loc de muncă, şi de-acolo avea să se ocupe altcineva de el.

- Bine, oftă ea, ştergându-şi mâinile (mânjite în continuare de sânge) cu o cârpă umedă. Când reuşi să îndepărteze aproape tot sângele, porni spre ieşirea din infirmerie. Urmează-mă! Văzând că Tipp o lua şi el pe urmele ei, îi zise peste umăr, ca să-i taie avântul: Mergi, te rog, la Mot şi spune-i că avem nevoie de-o colectare.

Făcu semn cu bărbia către cei doi morti.

Tipp se fâstâci şi îşi lăsă privirea în pământ.

- Mot n-n-nu prea mă are la inimă în m-m-momentul ăsta.

Kiva se opri în uşă.

- De ce?

Tipp părea şi mai stingherit acum. îşi plimbă privirea de la Kiva la Naari, iar Kiva înţelese că băiatul intrase într-o belea mare dacă se ferea să vorbească în prezenţa gardiencei.

- Nu contează, spuse Kiva, oftând. Mă ocup eu de asta. Poţi să verifici, te rog, pacienţii aflaţi în carantină? Să porţi mască şi să nu te apropii prea mult de ei.

- Credeam că e doar f-f-febră galerică.

- Pavăza bună trece primejdia rea, îi reaminti Kiva înainte să iasă pe uşă, urmată de tânărul deţinut.

Şi... de Naari.

>

Kiva trase cu coada ochiului spre femeie, apoi privi iute înainte. Prezenta constantă a acesteia o neliniştea. De regulă, gardienii erau însărcinaţi cu paza halelor de muncă, rareori la infirmerie – cel puţin, înainte de ultimele revolte –, dar niciodată nu se ţineau scai de

deţinuţi în curtea interioară. Nu era nevoie. Zalindov era

ţinută zi şi noapte sub supraveghere, având mai multe foişoare şi patrule de paznici, atât umani, cât şi canini – iar câinii erau în stare să te sfâşie în bucăţi la un simplu fluierat.

Compania lui Naari o tulbura, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva gardianca bănuia că tânărul era mai primejdios decât părea la prima vedere. Un motiv în plus pentru Kiva să se grăbească şi să termine odată cu orientarea.

Hotărî într-o clipită s-o ia la stânga, şi porniră către cea mai apropiată clădire, făcând ca pietrişul de sub tălpile lor să scârţâie zgomotos în tăcerea serii. Ceilalţi prizonieri urmau să se întoarcă în curând la celulele lor, dacă n-o făcuseră deja. Dar, pentru moment, curtea interioară era tăcută. Liniştită, chiar.

- Cum te numeşti?

Kiva îşi ridică privirea din pământ şi-l văzu

pe tânăr mergând calm pe lângă ea, cu chipul întrebător. în ciuda rănilor, a vânătăilor ce-i acopereau trupul şi a faptului că se afla într-un loc cu totul necunoscut, individul părea complet şi neverosimil de relaxat.

Kiva îşi aminti de prima ei zi la Zalindov, de clipa în care ieşise din infirmerie protejându-şi mâna bandajată, conştientizând că familia, libertatea, viitorul, toate îi fuseseră răpite într-o clipită. Nu întrebase pe nimeni de nume. Nici nu-i trecuse prin gând să facă una ca asta.

- Eu sunt vindecătoarea din închisoare, răspunse Kiva.

- Dar ăsta nu e numele tău. Aşteptă preţ de o clipă, apoi rosti: Eu sunt Jaren.

- Ba nu eşti, ripostă ea, fără să-l privească. Eşti D24L103.

N-avea decât s-o ia cum dorea, o amintire a faptului că – şi a motivului *pentru* care – fusese suficient de aproape încât să îi memoreze numărul de identificare. Trebuia să simtă, să

ştie ce zăcea, pulsând de durere, sub bandaj. Kiva auzise despre felul neobişnuit în care Zalindov îşi însemna deţinuţii cu mult timp înainte să ajungă aici, iar asta se întâmplase la numai şapte ani. Tânărul acesta – *Jaren* – n-avea cum să fi ştiut despre „Z” înainte să fie aruncat în căruţa care-l transportase la închisoare. Era un deznodământ inevitabil pentru cei trimişi la Zalindov.

Se aştepta să vadă furie sau şoc la tânăr, reacţii, de altfel, obişnuite la deţinuţi atunci când le cresta însemnul. Dar tânărul fusese inconştient în timpul procedurii, aşa că acum sosise clipa. Nu se pregăti emoţional pentru ce avea să urmeze. Oricum, auzise cam tot ce putea fi spus în astfel de situaţii.

- D24L103, repetă tânărul într-un târziu, cercetând semnele gravate în brăţara metalică.

Se uită atent la bandaje, de parcă privirea lui putea străpunge pânza până la cele trei tăieturi

adânci de dedesubt.

- Greu de reţinut, continuă el. E mai simplu să rămânem la Jaren.

Kiva se împiedică uşor înainte de a-l străfulgera cu privirea şi de a descoperi în ochii lui un licăr de amuzament.

Amuzament.

- Ţie-ţi arde de glumă acum? şuieră printre dinţi, oprindu-se la jumătatea distanţei dintre infirmerie şi clădirea vecină. Ştii unde te afli, nu?

Dădu exasperată din braţe, de parcă gestul ei i-ar fi deschis tânărului, într-un final, ochii. Cu toate că afară se lăsa seara şi lumina era tot mai puţină, zidurile de calcar ce împrejmuiau închisoarea se înălţau semeţ în toate cele patru zări şi nu te lăsau să uiţi că erai prins asemenea şobolanilor în cuşcă.

Buna dispoziţie se stinse pe buzele lui Jaren, care îşi plimbă privirea de la Naari la Kiva.

- Ai dreptate. îmi cer scuze! Se frecă

stingherit pe grumaz. îmi închipui că... nu prea ştiu cum ar trebui să mă comport aici.

Kiva trase adânc aer în piept, apoi îşi scutură încordarea din umeri, amintindu-şi că oamenii gestionau frica şi incertitudinea în moduri diferite. Umorul era doar un mod de-a face faţă situaţiei, şi nici pe departe cel mai neplăcut. Trebuia să aibă mai multă răbdare cu el.

- De aia sunt eu aici, rosti cu glas blând. Să-ţi spun tot ce trebuie să ştii. Să te ajut să supravieţuieşti.

- Tu câţi ani ai supravieţuit aici?

Kiva îi înfruntă privirea.

- Suficienti cât să fiu un dascăl bun.

Răspunsul ei păru să-l mulţumească, întrucât o urmă fără comentarii când ea o luă din loc. Cel puţin, până se opri în dreptul intrării clădirii vecine şi rosti:

- Am zis ca primul loc pe care-l vizitezi să fie totodată şi ultimul.

Când Jaren o privi nedumerit, Kiva făcu semn

către intrarea întunecată şi spuse:

- Bine ai venit la morgă!

CAPITOLUL 5

Kiva intră prima în clădirea rece de piatră, strâmbând din nas la mirosul înţepător care se îmbibase în pereţi şi podele. într-un vas, pe o măsuţă lăturalnică din încăperea pătrată, ardeau ierburi frumos mirositoare, dar parfumul lor nu izbutea să acopere duhoarea morţii, un amestec neplăcut de carne stricată şi lapte acrit.

în mijlocul podelei se zărea o gură de scurgere, iar pietrele din preajma ei erau stropite cu sânge. Foarte puţini deţinuţi erau îmbălsămaţi, de regulă cei provenind din

familii înstărite, care primeau permisiunea de a recupera trupurile celor dragi. Izul de cimbru, rozmarin şi levănţică o gâdilă în nas, dar Kiva nu simţi aromă de vin, ceea ce însemna că trecuse vreme îndelungată de la ultima tentativă de îmbălsămare.

La distanţă egală în jurul gurii de scurgere se înălţau câteva lespezi de piatră, şi, cu toate că momentan nu erau ocupate de cadavre, mirosul era la fel de puternic ca atunci când încăperea era plină. Deţinutul care se ocupa de morgă, Mot, devenise imun la duhoare, dar, în rest, nici gardienii nu păzeau clădirea pentru perioade mai lungi, din cauza mirosului insuportabil.

- ’Seara, Kiva, spuse Mot, care şedea pe un scăunel în spatele mesei de lucru, uşor gârbovit şi pleşuv în creştetul capului. Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

Kiva îl auzi pe Jaren, alături, şoptindu-i numele, ca pentru sine, şi oftă în sinea ei.

- Am doi de colectat, îi spuse Kiva bătrânului.

În ciuda vârstei, nu se număra printre veterani, căci sosise cu doar un an şi jumătate în urmă. Fiind prea bătrân pentru munca silnică, Mot fusese repartizat la infirmerie, dar, din cauza fascinaţiei sale morbide pentru moarte, mai mult încurcase decât ajutase. Nu o dată se întâmplase ca un pacient cu o boală uşoară să se prăpădească în timpul turei sale. Lucrurile ajunseseră într- un asemenea hal, încât Kiva, pentru prima şi ultima oară în viaţa ei, îi solicitase temnicerului-şef ca bătrânul să fie transferat. Mutarea s-a dovedit a fi o binefacere, căci, înainte de Zalindov, Mot fusese spiţer, astfel că tranziţia de la infirmerie la morgă fusese lină, iar în doar câteva luni fusese numit şef de morgă. Ba, mai mult, îi mulţumise Kivei pentru rolul jucat în transferul său, iar acum susţinea că se simţea aproape ca acasă.

Kiva încă nu ştia ce să creadă despre acest

bătrân grijuliu, despre care aflase mai târziu că fusese osândit la Zalindov pentru că diagnosticase greşit mai mulţi pacienţi, cu bună-ştiinţă, ca mai apoi să testeze pe ei leacuri noi, din care rezultase moartea acestora. Dar nu mai conta ce făcuse afară. Aici, în închisoare, amândoi aveau o treabă de făcut, şi, din motive lesne de înţeles, între infirmerie şi morgă exista o legătură strânsă.

- Doi zici? întrebă Mot, făcându-şi de lucru cu un pergament. A dat în ei febra galerică?

Kiva clătină din cap.

- Proaspăt sosiţi. Au murit pe drum încoace.

Mot îşi fixă privirea înceţoşată asupra lui Jaren. Naari rămăsese în cadrul uşii, iar Kiva o invidia pentru aerul curat de care avea parte.

- Eşti nou p-acilea, băieţaş? îl întrebă Mot, căruia îi trosniră toate articulaţiile când se ridică.

Jaren se uită la Kiva de parcă-i cerea voie să vorbească. Pesemne că înţelegea în sfârşit

gravitatea situaţiei în care se afla. Dar nu ei ar fi trebuit să-i ceară permisiunea. Orişicum, Kiva încuviinţă scurt din cap, iar Jaren răspunse simplu: „Da, domnule!”

- Ha! strigă Mot, rânjind satisfăcut şi dezvăluindu-şi dinţii cafenii în lumina făcliilor de pe pereţii de piatră. Ai auzit, Kivo? „Domnule.” Ăsta da, respect. îi făcu cu ochiul, îmi place de tinerel.

- Mot...

- Stai aproape de vindecătoarea ta, băiete, îi tăie vorba bătrânul. O să aibă grijă de tine. Ascultă ce-ţi spun.

Kiva strânse din buze, nemulţumită. Nu era vindecătoarea lui Jaren. Era vindecătoarea închisorii. A tuturor.

- Faci colecta înainte să termini tura, la noapte? îl întrebă Kiva după ce îşi descleştă fălcile.

Mot flutură dintr-o mână.

- Desigur, desigur. Da’ mai tre’ să aştepte

până le dăm şi foc. Grendel a băgat deja o duzină la cuptor azi.

Kivei nu-i păsa când urmau să fie incineraţi cei doi, atâta vreme cât nu se descompuneau sub nasul ei, în infirmerie.

- Bine. L-am trimis pe Tipp să vadă de pacienţii pe care-i am în carantină, dar poţi să-l chemi dacă ai nevoie de ajutor.

Mot se întunecă la faţă.

- Tipp?

De-abia acum îsi aminti Kiva de ce venise ea în locul ajutorului ei la morgă. Neştiind încă pricina supărării, încercă un răspuns prudent:

- N-o să-ti stea în cale dacă n-ai nevoie de el.

- Ştii ce-a făcut puşlamaua?

Kiva aruncă o privire discretă spre Naari, care stătea însă cu spatele la ei, supraveghind incinta. N-avea de unde să ştie dacă trăgea cu urechea sau nu.

- Poate ar fi mai bine să nu...

- M-a băgat în sperieţi, piticania, rosti Mot,

cu mânie. Ochii ăştia bătrâni nu mai văd ca altădată, ascultă ce zic! De uri să ştiu eu că s-a ascuns sub cadavru? Chipul i se schimonosi de furie. Când m-am apropiat, s-a ridicat cu tot cu cadavru, a început să-i bâţâie mâinile şi să urle. Ce mi-am zis? Văleu, s-au întors morţii printre vii să se răzbune!

Kiva îl auzi pe Jaren tuşind, dar nu îndrăzni să-şi întoarcă privirea spre el, mai ales că şi ea abia reuşea să-şi înăbuşe râsul.

- O[5] să vorbesc eu cu el, spuse Kiva, după ce se asigură că era în stare să folosească tonul cuvenit. Nu se va mai întâmpla.

- Păi, să nu se mai întâmple, spuse Mot. Biata mea inimă nu mai poa’ să ducă o asemenea sperietură. Apoi, de parcă tocmai îl lovise gândul: Unde mai pui că mortul trebuie respectat.

Aici, avea dreptate, iar Kiva era hotărâtă să-i spună vreo două lui Tipp. Nu doar de gura bătrânului, ci şi pentru binele băiatului. Dacă

ar fi fost prins – dacă vreun gardian ar fi fost martor la şotia năzdrăvanului –, n-ar mai fi părăsit morga.

Simţi un fior rece pe şira spinării, pe care îl alungă însă imediat şi îi promise lui Mot că avea să îl muştruluiască zdravăn pe băiat. Bătrânul îi promise, în schimb, că avea să colecteze cadavrele în cel mai scurt timp. Satisfăcută, Kiva părăsi iute morga, urmată îndeaproape de Jaren, iar cei doi traseră adânc aer în piept.

- Pare un personaj pe cinste bătrânul, spuse Jaren.

Kiva nu răspunse, ci trase cu ochiul la Naari, dar nu izbuti să-şi dea seama dacă aceasta aflase sau nu despre păţania lui Tipp. Dacă auzise ceva, Kiva spera din tot sufletul să nu-l dea în gât. Mai demult, temnicerul-şef trecuse cu vederea năzbâtiile lui Tipp, dar numai pentru că Kiva oferise ceva la schimb pentru siguranţa băiatului, însă izvorul de bârfe

secătuise în ultima vreme, astfel că nu mai avea ce să dea la schimb, iar asta îi provoca o senzaţie constantă de nelinişte.

Kiva roti privirea prin curte, alungă neliniştea care-i măcina intestinele şi se gândi la ce urma să facă, încercând să-şi amintească propria instruire. Priveliştea, sunetele, mirosurile... toate acestea se estompaseră în amintirea ei. Nu-şi amintea decât ce simţise în acele clipe.

Teamă.

Suferinţă.

Deznădejde.

Acest amestec puternic de emoţii îi aşternuse un văl peste memorie.

Jaren, în schimb, nu părea câtuşi de puţin copleşit de emoţii. Poate precaut. Cu siguranţă ezitant. Dar... totodată o privea cu curiozitate, aşteptând răbdător să vadă ce avea să facă sau să spună în continuare.

Kiva luă o hotărâre.

- Uită tot ce ţi s-a spus, ce crezi că ştii despre Zalindov, rosti ea, luând-o la stânga şi încercând să ignore scrâşnetul paşilor lui Naari, care venea în urma lor.

- Am auzit că e o închisoare a morţii, spuse Jaren. Că foarte puţini ies vii de-aici. Că e plină de ucigaşi şi de răsculati.

Kiva se abţinu cu greu să arunce o privire spre Naari, să- i spună că tocmai acesta era motivul pentru care ea nu era persoana potrivită să facă treaba asta cu orientarea pentru boboci.

- Bine, admise ea, lucrurile astea nu trebuie să le uiţi.

- Eşti o ucigaşă? Sau o răsculată?

Un zâmbet îi înflori în colţul buzei, dar era mai degrabă un zâmbet zeflemitor.

- Dacă vrei să ai zile aici, îţi sugerez să nu întrebi pe nimeni motivul pentru care a ajuns în acest loc. E nepoliticos.

Jaren o cercetă cu luare aminte, apoi îşi

coborî privirea la poteca de pietriş. îşi lipi mâna mutilată de burtă – un prim semn că-l apucase durerea, deşi Kiva se îndoia că deranjul major venea de la crestăturile pe care i le făcuse adineauri.

- Nu eşti curioasă de ce sunt eu aici? o întrebă el în şoaptă.

- Un lucru pe care trebuie să-l înveţi despre Zalindov, spuse Kiva, e că ce ai fost afară – arătă cu mâna spre zidurile de calcar – nu mai are nici o însemnătate aici. Deci, nu, nu vreau să ştiu ce ai făcut, pentru că nu contează.

Era o minciună, firește, însă Jaren n-o cunoştea suficient de bine încât s-o preseze, astfel că o lăsă baltă.

Kiva răsuflă prelung şi se opri în faţa următoarei clădiri de după infirmerie şi morgă. Şi aceasta era construită din piatră de culoare închisă, în vreme ce pământul din preajma intrării era presărat cu cenuşă. Două coşuri uriaşe se înălţau din acoperişul clădirii, iar din

unul ieşea fum.

- Cele două crematorii din Zalindov, rost Kiva sec. Majoritatea morţilor sunt aduşi aici şi incineraţi, pentru a preveni izbucnirea unei epidemii. Făcu semn către coşul din care nu ieşea fum. Al doilea e folosit doar în cazul în care primul cuptor se strică sau când e câte o epidemie ori execuţie în masă, iar unul singur nu e suficient.

Jaren ridică uimit din sprâncene.

- Se întâmplă des?

- Epidemiile? Din când în când.

- Nu, rosti el, urmărind traseul leneş al fumului ce se înălţa în văzduh. Mă refer la execuţii.

Kiva nu îndrăzni să privească spre Naari.

- în fiecare zi.

Jaren se întoarse spre ea, dar expresia de pe chipul său era greu de citit.

- Şi cele în masă?

- Destul de rare, dar se mai întâmplă, spuse

ea, oarecum uşurată că tânărul punea asemenea întrebări.

Trebuia să ştie ce-l aştepta dacă se întâmpla să calce greşit.

Jaren îi cercetă trăsăturile, iar ea îi dădu voie, nădăjduind că avea să priceapă cât de serioasă era treaba şi la ce primejdii era expus în fiecare clipă a fiecărei zile.

în cele din urmă, tânărul se mulţumi să încuviinţeze din cap, tresărind uşor din cauza durerii.

- înţeleg.

Kiva îl credea. Pe fruntea lui apăruse încruntarea, peste chipul lui se aşternuse parcă o umbră, iar pe umerii lui părea să atârne o greutate.

Poate că totuşi avea să supravieţuiască.

Cel puţin până ce trupul său nu avea să mai îndure caznele la care urma să fie supus în orele de muncă.

- Haide, mai sunt şi alte lucruri de văzut,

spuse Kiva, pornind spre mijlocul curţii.

Pe măsură ce înaintau, pietrişul lăsă locul unui amestec de iarbă moartă şi noroi, timp în care ea se gândea cum să- i explice structura locului.

- Zalindov are formă de hexagon, spuse ea, în timp ce mergeau. E împrejmuită de şase ziduri exterioare, suficient de groase pentru a permite patrularea, cu câte un turn de veghe la fiecare colţ, dotate cu efectiv complet. îndreptă mâna către turnurile care se zăreau din acel loc, apoi arătă dincolo de ele. Dată fiind starea în care ai sosit, bănuiesc că n-ai fost treaz în ultima parte a călătoriei. Când Jaren încuviinţă, Kiva continuă: înseamnă că n-ai avut parte de-o întâmpinare cum se cuvinte. înainte de porţile de fier, înainte de ferme, de cariere, de depozitul de cherestea şi de tot ce mai găseşti în apropiere de ziduri, se află încă un gard de sârmă ce împrejmuieşte complexul, cu alte opt turnuri de veghe. Pe deasupra, locul e mereu

patrulat. Ca să nu mai zic despre câini. Se asigură că el era ochi şi urechi înainte să rostească: Nu încerca să evadezi! Nici un prizonier n-a trecut viu de gardul de sârmă.

Jaren nu spuse nimic. Pesemne că începea să înţeleagă realitatea închisorii Zalindov. Roşeaţa îi părăsi din nou obrajii, deşi asta se putea datora în egală măsură durerii. Kiva nu ştia cât de îndelungat era efectul poţiunii pe care i-o administrase, dar bănuia că în curând avea să fie nevoit să se întindă.

- în curtea interioară se mai află patru turnuri de veghe de sine stătătoare, rosti Kiva pe măsură ce se apropiau de unul dintre ele, o construcţie masivă, dreptunghiulară, de piatră, ce se înălţa spre cer şi sfârşea într-o platformă cu vedere panoramică. De unde erau, se zăreau doi gardieni, dar Kiva ştia că erau şi alţii înăuntru. Acestea, împreună cu cele şase turnuri alipite de zid, oferă o vedere panoramică asupra întregului complex. Cineva

e mereu cu ochii pe tine, să nu uiţi asta niciodată.

Jaren nu răspunse nici de data aceasta.

Kiva continuă să meargă până în apropiere de centrul complexului.

- Infirmeria, morga şi crematoriul sunt de-a lungul secţiunii nord-vestice a zidului. Trasă cu degetul drumul pe care tocmai îl parcurseseră. Dacă am fi continuat să mergem roată, am fi ajuns la halele de muncă. Totul, de la lucrul de mână la administraţie, se întâmplă acolo. Dacă am fi luat-o în sens opus şi am fi făcut dreapta de la infirmerie, am fi ajuns la cuştile câinilor, la barăci, unde dorm majoritatea gardienilor, şi la blocul de intrare de lângă poarta principală, unde sunt luaţi în primire bobocii.

Jaren miji ochii, încercând să străpungă crepusculul, dar privirea îi era deja înceţoşată din cauza durerii pe care o resimţea tot mai puternic.

- Acolo ne putem întâlni cu vizitatorii?

întrebarea o luă pe nepregătite pe Kiva.

- Deţinuţii nu au voie să primească vizite.

- Cum adică? Niciodată? întrebă Jaren, răsucindu-şi brusc privirea spre ea.

Se clătină puţin pe picioare, iar Kiva îşi înăbuşi pornirea de a-l ajuta să-şi păstreze echilibrul. Ridică pur şi simplu din umeri şi privi în altă parte. îi dăduse un răspuns clar.

- îmi pare rău, Kiva!

Aceste cuvinte, rostite cu glas blând, jos, o loviră din plin. Cuvintele binevoitoare din partea unui străin dădură ghes şuvoiului de lacrimi ce stătea zăgăzuit în adâncul ei. într-atât de mult căzuse?

„Suntem în siguranţă. Rămâi în viaţă. Suntem pe drum.”

Nu-şi permitea să arate atâta slăbiciune, nu în faţa lui Jaren şi cu siguranţă nu în faţa lui Naari. Familia ei avea nevoie să fie puternică.

Kiva suprimă vârtejul de emoţii, îşi îndreptă spatele şi rosti cu fermitate:

- N-are de ce să îţi pară rău. Rolul meu de vindecătoare mă determină să vă ajut pe tine şi pe alţii, dar şi eu sunt aici dintr-un motiv. Criminali şi răzvrătiţi, asta suntem. Tu ai zis-o cu gura ta.

Preţ de câteva secunde bune, Jaren nu spuse nimic, apoi rosti rar:

- Deci... fără vizitatori.

Kiva încuviinţă scurt din cap.

- Nu-i mare pierdere, continuă el. Oricum, n-aş vrea să mă viziteze ai mei. Pufni în râs. Iar ei cu-atât mai puţin ar vrea să mă vadă.

în Kiva se aprinse scânteia curiozităţii. Părea că era certat cu familia lui, iar ea se întrebă dacă nu cumva din aceeaşi pricină care-l azvârlise aici, în Zalindov. Observă atunci că tânărul o privea cu atenţie şi înţelese jocul lui: îi distrăgea atenţia, îi dădea ocazia să-şi pună stăpânire pe gânduri, oferindu-i o pistă de conversaţie pe care putea să pornească sau s-o refuze din start.

Dar... de ce-ar face una ca asta?

Iată de ce nu-i plăcea să se ocupe de orientarea deţinuţilor. Trebuia să converseze cu ei. Să petreacă timp cu ei. Să-i cunoască mai bine. Ar fi preferat să rămână în infirmerie, să-i consulte când erau bolnavi sau răniţi şi să-i trimită în treaba lor. Pe când acum... Nu-i plăcea deloc.

Hotărî să nu dea ghes curiozităţii şi îşi reluă numaidecât rolul de ghid.

- Sunt prea multe de văzut în seara asta, iar pe majoritatea o să le uiţi oricum, spuse Kiva, pe de o parte pentru că voia să scape de el, pe de altă parte pentru că el se clătina în continuare şi nu voia să-l care în cârcă până la celular. Ce trebuie să ştii depinde în mare parte de locul în care vei fi repartizat, iar asta vei afla mâine.

Kiva mai făcu câţiva paşi şi se opri în faţa unei clădiri cu acoperiş în formă de cupolă, construită cu pietre de toate formele şi

culorile. Lipi o palmă de zid şi spuse:

- în afara programului de lucru, deţinuţii se pot plimba liber în incinta închisorii, iar, dacă se întâmplă să te rătăceşti, ia-ţi ca reper cele patru turnuri interioare şi mergi în mijlocul lor. Vei ajunge aici, chiar în inima închisorii, pentru a te putea reorienta.

- Ce se află aici? o întrebă Jaren, cercetând clădirea cu formă ciudată.

- Este intrarea spre tuneluri, îl lămuri Kiva.

- Am auzit ceva despre ele. Jaren îşi lipi mâna nebandajată de frunte, dorind pesemne să aline durerea. Mi se pare o nesăbuinţă. O invitaţie deschisă la o tentativă de evadare.

Kiva pufni, iar Jaren o privi uimit. Ea îşi reluă imediat mina serioasă.

- E un labirint acolo, în adâncuri. Kilometri întregi de galerii. Dacă cineva ar fi într-atât de nesăbuit încât să încerce o evadare, n-ar găsi în veci ieşirea. Pe deasupra, adăugă ea, majoritatea galeriilor sunt inundate de apă, cel

puţin pe jumătate.

- Sursa de apă a închisorii, comentă Jaren.

- Sunt peste 3 000 de deţinuţi aici, spuse Kiva. Fără apă, eşti mort. Făcu semn din cap către clădirea cu acoperiş în formă de dom. Din afară nu pare cine ştie ce, dar e doar intrarea către ce te-aşteaptă dedesubt. Totul se întâmplă în adâncuri, nu doar săparea unor noi galerii, ci şi pomparea apei către bazinul acvifer. Se abţinu să-i spună că acestea erau cele mai neplăcute slujbe la Zalindov: de săpător şi de pompagiu. Apoi, veneau pietrarii, urmaţi de cherestegii şi de culegători. Lasă galeriile acum şi fii atent la mine, ca să nu te pierzi, zise ea, văzând că privirea tânărului devenea tot mai înceţoşată. Se întoarse şi arătă cu degetul. Infirmeria e într-acolo. Pivotă în sensul invers acelor de ceasornic şi întinse din nou mâna. Barăcile, blocul de intrare, poarta principală. încă o pivotare. Fabrica unde se prelucrează grâul şi alte produse agricole, iar

în spatele ei, depozitul de luminium. încă o pivotare. Bucătăria şi cantina. Adăugă după o scurtă pauză: Vei primi şi orarul meselor odată cu repartizarea. Nu rata nici o masă. Provizii sunt puţine, mai ales iarna, şi vei avea nevoie de multă energie. Aşteptă ca tânărul să murmure o încuviinţare, apoi continuă: Celularul e după cantină. într- acolo ne îndreptăm acum. Sunt zece blocuri de celule a câte 300 de deţinuţi.

5 >

Jaren făcu ochii mari de mirare.

- *300?* Şi dorm în aceeaşi clădire?

- Aşteaptă să vezi latrinele! O minunăţie, nu altceva.

Kivei i se făcu milă când văzu groaza întipărită pe figura lui.

- O să te obişnuieşti. Sunt trei etaje în fiecare celular, deci numai o sută de prizonieri pe fiecare etaj. Oricum, în câteva zile, vei fi prea obosit să-ţi mai pese.

Asta dacă avea să supravieţuiască atât. Jaren o privi nefericit.

- Crezi că asta mă va face să mă simt mai bine?

De data asta, Kiva se uită la Naari, pentru că dovedise încă o dată că nu era potrivită pentru orientare. Gardianca nici măcar nu încercă să-şi ascundă amuzamentul.

Kiva se întoarse către Jaren şi se strădui să-l încurajeze.

- Nimic din ce-ţi spun acum nu te poate pregăti pentru ceea ce urmează. îmi pare rău, dar asta e realitatea închisorii! Locul acesta te va împinge la limită şi dincolo de ea. Dar nu e imposibil să supravieţuieşti. Eu sunt dovada vie a acestui lucru.

Jaren o privi drept în ochi şi o întrebă cu glas stins:

- Care e secretul tău? Mă refer la supravieţuire.

Kiva chibzui puţin, apoi răspunse:

- Te ajută dacă ai ceva pentru care să trăieşti. Să lupţi. Te echilibrează, îţi oferă un motiv să te trezeşti în fiecare dimineaţă. Un motiv *să vrei* să supravieţuieşti. Şi, uneori, tocmai acea voinţă face diferenţa. Pentru că, dacă renunţi

> > J > aici – îşi duse mâna în dreptul inimii –, eşti ca şi mort.

Jaren lăsă capul într-o parte.

- Care e acel ceva al tău? Pentru ce trăieşti?

Kiva ridică dintr-o sprânceană.

- Asta nu te priveşte, rosti şi porni înainte. Hai să te duc la celular! Bagi câteva ore de somn şi o să te simţi mult mai bine în zori.

- Să mă scuzi dacă nu te cred pe cuvânt, rosti Jaren sec.

Kiva ştia prea bine că, în timpul somnului, muşchii lui contuzionati şi chinuiti aveau să se contracte, asa că nu-l vedea prea bine în zori. Chiar şi aşa, odihna adecvată avea să îl ajute să-şi revină mai repede.

- Hai pe-aici! se mulţumi să spună, pornind mai departe.

Jaren şi Naari mergeau în tăcere în urma ei, păşind pe pământul reavăn şi din nou pe pietriş, care scârţâia sub tălpile lor. Temperatura scăzuse brusc, iar acum scoteau aburi pe gură. Deşi munţii dimprejur erau acoperiţi adesea de zăpadă, în depresiunea în care se afla închisoarea Zalindov nu prea ningea. Şi totuşi, era un frig năprasnic, iar pe pământ se aşternuse un covor de chiciură. Perioada cea mai grea venea după solstiţiu, adică într-o săptămână. Kiva se pregătea deja pentru suita de boli ce veneau odată cu vremea rece şi care aveau s-o ţină ocupată până la primăvară.

Erau aproape de celulare când Jaren arătă către nord-est şi spuse:

- N-ai zis ce se află în direcţia aia.

Naari îşi drese zgomotos glasul, iar Kiva se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să nu

răspundă. Dar gardianca nu părea să-i dea importanţă, aşa că spuse:

- Acolo se află Abisul.

- Abisul?

- E centrul de pedeapsă al închisorii.

- Deci, pe lângă că ne muncesc până cădem lăţi, ne mai şi pedepsesc? întrebă Jaren, de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Kiva chiar nu voia să fie ea cea care-i spunea. Dar trebuia să-l prevină, aşa că-l prinse de mânecă şi-l opri din drum, mijind ochii ca să-l poată vedea mai bine în întunericul tot mai adânc al serii. Cu toate că turnurile de veghe aveau reflectoare de luminium rotative, pe care gardienii le puteau orienta oriunde voiau, în curtea închisorii se lăsa bezna la căderea nopţii, care urma să-şi intre curând în drepturi, alungând şi ultimele crâmpeie de lumină, pe care ei le irosiseră străbătând drumul de la tuneluri.

- Nimeni nu ştie ce se întâmplă în Abis, îi

spuse Kiva pe un ton grav. Doar că e de rău. Gardienii de-acolo sunt cunoscuţi pentru... creativitatea lor. îl lăsă câteva clipe să digere informaţia. Majoritatea deţinuţilor nu se mai întorc de-acolo, iar cei care se întorc nu mai sunt aceiaşi oameni.

Deci, dacă-ţi preţuieşti viaţa, fa tot ce poţi ca să nu fii trimis acolo, clar?

Din fericire, Jaren nu comentă şi nu-i puse la îndoială vorbele.

- Clar.

Kiva se întoarse către Naari şi o întrebă pe cel mai respectuos ton posibil:

- în care celular a fost repartizat?

- E în şapte. Etajul doi.

Kiva strânse din dinţi şi o luă într-acolo. Nici nu se putea să fi fost repartizat altundeva decât în celularul ei. Măcar erau la etaje diferite, el fiind deasupra ei.

Când ajunseră, în cele din urmă, în faţa clădirii dreptunghiulare care îi găzduia pe

amândoi (şi pe alţi 300 de nefericiţi), Kiva se opri în dreptul uşilor mari de la intrare.

- Cum intri, faci stânga pe scări, urci la etajul doi şi-ţi găseşti o saltea de paie. Spălătorul şi latrinele sunt la capătul îndepărtat al coridorului de la parter. La duşuri nu curge apă caldă, aşa că trebuie să te mişti repede, ai grijă să nu-ţi uzi hainele, c-ai să răceşti. Se străduí să-l privească în ochi şi continuă: Aici, lumea doarme şi se spală la comun, dar există o regulă nescrisă a respectului faţă de celălalt. Gardienii n-o impun, dar viaţa e suficient de dificilă, şi nimeni n-are chef să stea mereu cu frica-n sân că va fi atacat, aşa că deţinuţii îşi poartă de grijă unii altora.

Jaren se încruntă.

- Nu pare cea mai sigură regulă.

- Nu e, confirmă Kiva. Dar rareori se întâmplă să ai probleme cu deţinuţii. Cum ziceam mai devreme, toată lumea e prea

istovită pentru a face viaţa grea altora.

- Dar gardienii? o întrebă Jaren, care înţelesese unde bătea Kiva.

Vindecătoarea privi în altă parte. Durerea din antebraţ îi amintea de acele clipe.

- Nu sunt la fel istoviţi.

>

Când îşi întoarse din nou privirea la Jaren, acesta strânse din dinţi.

- Au încercat vreodată... ai fost vreodată...

- O altă întrebare pe care n-ar trebui s-o pui nimănui, i- o tăie Kiva fără menajamente.

Simţea prezenţa lui Naari tăcută şi discretă la doar câţiva paşi depărtare.

Jaren părea gata să se lanseze într-o dezbatere, dar se mulţumi să-şi treacă mâna bună prin păr şi să o întrebe:

- Mai e ceva ce ar trebui să ştiu?

Kiva îl fixă cu privirea.

- Sunt multe lucruri pe care ar trebui să le ştii, dar, mai presus de orice, ţine minte: aici,

la Zalindov, tu însuţi eşti singura persoană în care poţi avea încredere.

Şi, cu asta, făcu stânga împrejur şi porni înapoi spre infirmerie. Turul de orientare se terminase.

CAPITOLUL 6

- Am auzit că unul dintre nou-sosiţi trăieşte, spuse temnicerul-şef, Rooke, sorbind o licoare

arămie dintr-o cupă de cristal.

înalt şi semeţ, privea pe fereastră de la înălţimea zidului dinspre miazănoapte. Majoritatea gardienilor aveau odăi personale în cadrul barăcilor, pe când temnicerul-şef sălăşluia deasupra tuturor. Şi era vigilent. Mereu vigilent.

- Tovarăşii lui de drum?

Kiva clătină din cap. Stătea crispată în camera de zi a temnicerului, la numai un ceas după ce-i lăsase pe Jaren şi pe Naari în faţa celularului.

- Morţi, amândoi.

- Hmm, bombăni Rooke, învârtind conţinutul cupei.

Cu tenul închis, părul tuns scurt şi barba la fel, temnicerul arăta ca majoritatea zdrahonilor de gardieni, însă cicatricea îl deosebea de toţi ceilalţi, o linie ce începea deasupra şi se termina sub ochiul drept, asemenea unui diamant întrerupt. Asta, şi faptul că emana

autoritate, pusă în valoare şi de uniforma neagră de piele şi de cizmele negre lustruite la perfecţie.

- Supravieţuitorul era plin de sânge. E rănit grav?

- Nimic permanent, răspunse Kiva, atentă, mereu al naibii de atentă, la cât şi ce spunea.

Temnicerul-şef zâmbi, şi câteva cute se formară în colţul ochilor săi întunecaţi.

- Bine. Asta e bine.

încă un bărbat apt de muncă. Asta era tot ce conta pentru temnicerul-şef. Nu avea importanţă că închisoarea gemea de prizonieri, în pofida ratei uriaşe de mortalitate.

După zece ani de detenţie, Kiva acceptase faptul că temnicerul-şef nu era un om diabolic, ci doar pragmatic şi rece. Şi puternic – foarte puternic, cu povara multor responsabilităţi apăsându-i pe umeri. Jurisdicţia pe care o avea asupra închisorii însemna că nu răspundea în faţa unui singur regat, ci a tuturor regatelor,

dat fiind că toţi cetăţenii osândiţi erau închişi şi lăsati în răspunderea lui. Dar, cu toate că trebuia să se supună poruncilor tuturor celor opt monarhii, avea totuşi libertate de mişcare, şi nimeni nu controla felul în care gestiona zilnic gardienii şi prizonierii. Era treaba lui cum o făcea.

Kiva nu-l avea deloc la inimă pe temnicerul-şef Rooke. Loialitatea pe care i-o arăta era doar o cale de a supravieţui, nimic mai mult. Chiar şi aşa, era conştientă că ea şi tovarăşii ei de detenţie ar fi putut avea parte de-o soartă mult mai potrivnică. Cel puţin, Rooke avea o doză de moralitate în el, chiar dacă foarte redusă. Nu dorea să-şi închipuie cum ar fi fost dacă Măcelarul, Oase sau altul dintre gardienii brutali s-ar fi aflat în poziţia de temnicer- sef. Sânge şi cenuşă i-ar fi aşteptat.

- Ai să-mi spui şi altceva în seara asta, Kiva?

Temnicerul o privea îndeaproape. Era viclean, mult prea viclean pentru gustul Kivei.

îşi ducea existenţa în mijlocul celor mai mari nesuferiti şi învăţase de mult să-i citească.

Şi s-o citească şi pe ea.

- Detinutii sunt nemulţumiţi, răspunse ea. Dar stiati

asta dej a.

Rooke oftă şi luă o înghiţitură din cupă.

- Perioada aceasta a anului e mereu problematică. Sunt înfometaţi. înfrigurаţi. Obosiţi. Iar eu n-am cum să-i ajut.

Kiva nu era de-acord, dar nu spuse nimic. Creşterea raţiei alimentare, haine mai călduroase, pături, mai puţine ore de lucru – temnicerul-şef avea control asupra tuturor acestor lucruri. Dar detinutii nu trebuiau să se simtă confortabil. Nimeni nu venise la Zalindov în vacantă.

Veniseră să muncească şi să moară.

- Şi rebelii? o întrebă Rooke.

Kiva se foi în scaun, sub privirea agilă a temnicerului.

- Tot Cresta îi conduce?

Kiva îşi umezi buzele, încuviinţă încet şi spuse:

- Din câte ştiu, da.

Rooke se încruntă şi o îngână:

- Din câte ştii?

Kiva se străduí să-i susţină privirea.

- Rebelii nu mă înghit. Cu atât mai puţin Cresta.

Nu era vina lor. Cu sau fără voia ei, Kiva era informatoarea lui Rooke şi îsi atrăsese dispreţul lor. Nu mă ţin la curent cu schimbările de ierarhie. Şi nici cu planurile lor.

Cam ăsta era tot curajul de care era în stare Kiva, dar, după ani întregi de întâlniri cu temnicerul-şef, se simţea mai în siguranţă în compania lui decât în a oricărui gardian. Existau, totuşi, motive să fie aşa, chiar dacă ştia că loialitatea ei nu-i garanta siguranţa.

Temnicerul-şef se scărpină la tâmplă.

- Kiva, ştii că te respect. Ba chiar ţin la tine.

Ţi-ai dovedit talentul de vindecătoare de nenumărate ori şi mi- ai câştigat respectul în toţi aceşti ani de muncă. Tocmai de aceea, trebuie să te previn.

Kiva se pregăti pentru ce avea să urmeze.

- Va veni ziua când voi avea nevoie de mai multe din partea ta, continuă Rooke. Rebelii din închisoare devin o problemă reală. Bănuiesc că se datorează mişcării de afară, care sporeşte de la o zi la alta, din cauza reginei ăleia care-i îndeamnă la măcel. Neghiobii!

Rooke clătină din cap, de parcă i-ar fi fost milă de ei.

Inima Kivei începu să bată puternic. în ultimii zece ani, auzise doar zvonuri şi frânturi din lumea de afară. Când sosise pentru prima oară la închisoare, rebeliunea însemna doar un grup de nomazi închişi care îşi căuta regina pierdută, vorbind în şoaptă despre faptul că ea revendica în mod legitim tronul Evalonului –

vorbe mânjite de trădare şi cu consecinţe neplăcute pentru cei prinşi de Garda Regală. Kiva era de ceva timp la Zalindov când auzise zvonul că regina ieşise din ascunzătoare şi era în fruntea unei răzmeriţe, dorind un singur lucru: răzbunare. Nu dreptate, nu şansa de a-şi dovedi pretenţiile juste la Coroană. Nicidecum. Regina Rebelilor dorea să se răzbune pentru toate câte i se răpiseră. Pentru tot ce pierduse. Pentru regat şi domnia care ar fi trebuit să fie de drept a ei.

Din frânturile prinse de Kiva în ultimii ani, Regina Rebelilor câştiga, încetul cu încetul, teren.

Rooke îi numea neghiobi. Kiva nu era aşa sigură.

- Au o energie, o scânteie care creşte, spuse temnicerul- şef, vorbind în continuare despre rebelii din închisoare, încă nu e mare lucru, dar chiar şi o scânteie mică poate declanşa un incendiu, şi vreau să evit asta. De dragul lor.

Privirea temnicerului-sef îi dădu fiori Kivei. Pe rebelii din Zalindov îi păştea o moarte fulgerătoare dacă Rooke sau vreunul dintre gardieni prindea cel mai mic zvon de complot. Nu conta dacă urmăreau să evadeze, să-i aţâţe pe ceilalţi deţinuţi sau să câştige noi suporteri. Dacă hotărau să acţioneze în orice fel, erau morţi.

Kiva găsea dificil să-i compătimească. Ar fi trebuit să fie mai isteţi, să-şi ţină capul plecat, nu să fie neglijenţi şi să atragă atenţia temnicerului-şef. în ce o privea, rebelii îşi săpaseră singuri groapa. Aparent, Rooke desluşi jocul emoţiilor pe chipul ei şi oftă din nou, de data asta mai puternic.

- Vezi doar... ce poţi afla înainte să te chem din nou la mine, spuse el. Dădu pe gât conţinutul cupei şi îşi fixă privirea asupra Kivei. Oi fi tu o vindecătoare iscusită, dar pot găsi oricând pe altcineva să lucreze la infirmerie. Valoarea ta constă în ce poţi să-mi spui. Am

nevoie de mai multe informaţii, Kiva. Informaţii mai bune.

îşi întoarse privirea spre fereastră, semn că întâlnirea luase sfârşit, astfel că un gardian o însoţi pe Kiva până la baza zidului. Vindecătoarea avea inima grea şi un gol în stomac.

Nu putea să-i ofere lui Rooke informaţiile de care avea nevoie. Rostise adevărul. Rebelii din Zalindov o detestau.

Pentru ei, Kiva era doar informatoarea temnicerului-şef. Cresta, căpetenia lor din acest moment, era ultima persoană din lume care i-ar fi împărtăşit secrete Kivei.

Chiar şi aşa, Kiva urma să facă ceea ce făcea mereu: să găsească o cale pentru a satisface aşteptările lui Rooke. Să trăiască în continuare. Trebuia să facă asta dacă voia să-şi mai vadă vreodată familia. într-un fel sau altul, oricât de dificil ar fi fost, Kiva era gata să obţină informaţiile pe care temnicerul le dorea.

CAPITOLUL 7

Jaren fusese repartizat la munca în tuneluri.

Kiva aflase asta de la Tipp. Acelaşi Tipp care părăsise infirmeria în grabă după ce Kiva se întorsese în acea seară, ajungând într-un suflet la celularul în care stăteau cu toţii pentru a se asigura că Jaren îşi pune salteaua lângă a lui; Tipp care-i şoptise nou-sositului toate secretele, avertismentele şi sfaturile pe care Kiva nu i le împărtăşise.

Kiva îşi spunea că Jaren era ca oricare alt deţinut şi că n- avea nevoie constantă de veşti de la Tipp. Acum, că ştia unde fusese repartizat, n-avea de gând să investească timp sau energie pentru a-l cunoaşte mai bine, nici dacă şi-ar fi dorit acest lucru – ceea ce nu era cazul. Avea suficiente pe cap, în vreme ce zilele lui erau numărate. Kiva ştia că sorţii nu erau în favoarea lui: treizeci la sută dintre săpători mureau în primele şase săptămâni, iar unul din doi nu trăia mai mult de trei luni.

Jaren era un mort ambulant.

Mare păcat, dar asta era viaţa la Zalindov, îşi spunea Kiva.

Nu zăbovi cu gândul la moartea inevitabilă a lui Jaren, ci se simţi recunoscătoare că venirea lui îi readusese asistentul. Tipp nu fusese repartizat la bucătărie, astfel că o ajuta în continuare în infirmerie, cu pacienţii aflaţi în carantină. Avea o bănuială că Naari era în spatele acestei reveniri definitive a băiatului, cu toate că gardianca nu mai fusese trimisă să facă paza la infirmerie din ziua sosirii lui Jaren. Kivei aproape că-i era dor de tânăra stoică, mai ales când erau Oase sau Măcelarul pe tură. Uneori, însă, nu stătea nimeni de pază, semn că lucrurile reveneau la normal în Zalindov. Nu mai fusese nici o răzmeriţă de ceva vreme, şi, cu toate că Rooke îi considera tot mai periculoşi, rebelii stăteau liniştiţi. Deocamdată.

Nu după mult timp, fu ridicată şi carantina. Pacienţii care supravieţuiseră luptei cu febra

galerică se întorseseră la slujbele lor, iar cei care nu supravieţuiseră sfârşiseră la morgă.

Trecuseră zece zile, iar Kiva intrase din nou în rutina obişnuită, îngrijindu-se de prizonierii care veneau şi plecau şi ciulind totodată urechile la orice informaţie pe care temnicerul-şef ar fi găsit-o utilă. Curând, muncea de-i săreau capacele şi nu mai dădea decât rareori importanţă misiunii primite de la temnicer, căci iarna făcea ravagii în rândul tuturor deţinuţilor, indiferent de munca pe care o executau. Cei care lucrau afară, de pildă, se confruntau cu hipotermia şi degerăturile, în vreme ce muncitorii din subteran dădeau piept cu boala sudorii, de la apa din tuneluri care provoca tot soiul de infecţii.

Problemele de sănătate tot mai mari şi mai variate o împiedicau pe Kiva să se gândească la orice sau la oricine altcineva. însă, la unsprezece zile după sosirea lui Jaren, la scurt timp după ce Tipp plecase la cină, Kiva tocmai

îşi termina inventarul săptămânal, când un glas se auzi din usa infirmeriei:

- Sper că nu deranjez.

Kiva se răsuci pe călcâie şi îl zări pe Jaren. Era prima oară când îl vedea după ce-i făcuse orientarea.

- Arăţi groaznic, nu se putu abţine Kiva, făcându-i semn să intre.

Jaren râse uşor şi înaintă anevoios spre ea.

- Câtă consideraţie faţă de pacienţi, rosti el.

Kiva nu răspunse la ironia lui.

- Mă mir că încă eşti în viaţă. Credeam că o să te găsesc la morgă zilele trecute.

Jaren râse din nou, de data asta mai zgomotos.

- Iar complimentele se ţin lanţ.

Kiva nu-şi îngădui să simtă uşurare văzându-l nu doar în viaţă, ci şi aşa binedispus. Rezistase aproape două săptămâni, mai mult ca alţii, cu precădere cei care lucrau în galerii.

- Cu ce pot să te-ajut, Jaren?

îşi conştientiză numaidecât greşeala, dar nu mai putea să dea timpul înapoi şi să i se adreseze folosind numărul de identificare. Ignoră satisfacţia de pe chipul lui şi bătu nerăbdătoare din picior.

- Tipp mi-a sugerat să vin ca să-mi scoţi firele. Jaren îşi întinse falca înainte. Mi-a zis în cel mult zece zile, mărturisi el, deci am întârziat cu o zi, dar ieri am muncit pe brânci şi am adormit imediat după cină.

Vorbise pe un ton egal, semn că nu cerşea milă sau compasiune, aşa că vindecătoarea nu-i oferi nici una, nici alta.

- Ia loc! îl pofti ea, apoi luă ustensilele necesare de pe tejghea.

Jaren scoase un mic geamăt când se aşeză pe cea mai apropiată bancă de metal, şi, deşi Kiva nu avu nici o reacţie vizibilă, se cutremură în sinea ei, gândindu-se la volumul uriaş de muncă pe care erau obligaţi să-l depună săpătorii. Era surprinsă că nu venise până

acum să-i ceară analgezice şi antiinflamatoare. Sau măcar un calmant pentru durerile musculare, mai ales în primele zile, până se obişnuise cu munca.

- Ai şi alte probleme de care ar trebui să ştiu? îl întrebă Kiva când se apropie. Urticarii? Umflături? Iritaţii?

Jaren părea amuzat.

- N-ar fi trebuit să verifici din timp lucrurile astea, înainte să mă întrebi?

- Nu sunt maică-ta, spuse Kiva. Eşti responsabil de propria sănătate în închisoare.

- Ah, din nou acea grijă faţă de pacienţi, rosti Jaren, ca pentru sine.

Kiva se prefăcu a nu auzi şi îi luă mâna stângă la control. Avea pielea mizerabilă, ceea ce însemna că venise direct din galerii, după ce-şi terminase tura. Era acoperit de noroi şi murdărie din cap până în tălpi, amintind de ziua în care sosise la Zalindov, însă fără sânge de data aceasta.

- S-a vindecat bine, spuse Kiva, cercetând simbolul crestat în pielea lui.

Făcuse crustă, care căzuse de pe una dintre crestături, dezvăluind o cicatrice proaspătă de culoare roz.

îi întoarse mâna cu palma în sus şi se încruntă când văzu băşicile însângerate şi bătăturile sparte.

- Frumos, nu? făcu Jaren. Unii gardieni au impresia că tragem chiulul în subteran, aşa că iată o dovadă mai presus de orice tăgadă că lucrez din greu.

îşi flutură degetele, demonstrativ.

Kiva îi opri mişcarea trecându-i un burete înmuiat în apă sărată peste mână şi făcându-l să înjure în surdină, din cauza usturimii.

- Trebuie să le speli mai des, ca să nu se infecteze, îi spuse, îndepărtând fără milă noroiul şi mizeria.

- Ştii foarte bine că n-am cum să fac asta, ripostă el.

Kiva nu îl contrazise. După ce-i spălă bine mâinile şi le unse cu sevă de *sedum,* spuse:

- Dă-ţi jos cămaşa şi întinde-te!

- Mă simt măgulit, dar abia ce ne-am cunoscut.

Kiva îl săgetă cu privirea. Tânărul avea chipul mânjit de noroi şi schimonosit de oboseală, dar în ochii de un albastru-auriu ardeau scântei.

Se apropie de el şi şuieră:

- Dacă nu iei în serios consultul, poţi să pleci. Făcu semn către uşă. Sunt convinsă că Tipp va fi bucuros să-ţi scoată firele în celular.

- Dar Tipp nu are maniera ta încântătoare de a trata pacienţii, comentă Jaren.

Prinse de gulerul tunicii şi o trase peste cap, apoi se aşează iute pe masă.

Kiva cercetă schimbările suferite de trupul lui cu ochiul profesionistului. Vânătăile de pe abdomen aproape dispăruseră, lăsând în urmă câteva pete verzi-gălbui. Slăbise puţin, dar asta

era de aşteptat. Masa musculară era încă în parametrii, mai mare chiar decât la sosire, în special în zona braţelor şi a pieptului, lucru firesc, de altfel, dată fiind munca pe care-o făcea.

- Care e diagnosticul, doamnă vindecătoare? O să mor azi?

Kiva îşi înălţă privirea, care o întâlni pe a lui. Cu toate că nu-l privise câtuşi de puţin admirativ, simţi că îi ardeau obrajii, de parcă tocmai fusese prinsă holbându-se la el. îngrozită de reacţia ei nejustificată, Kiva răspunse:

- Mai e până diseară.

Muşchii lui abdominali se încordară şi săltară puţin când tânărul chicoti, iar Kiva strânse din dinţi şi se întinse după ustensile.

- Nu te mişca! îi spuse şi începu să taie suturile.

Rănile se vindecaseră perfect, astfel că putu să le cureţe, lăsând în urmă doar o piele

sănătoasă şi rozalie.

Când termină cu partea din faţă şi îl rugă pe Jaren să se întoarcă pe burtă, acesta şovăi. Kiva bănuia că se simţea ruşinat de cicatricile de pe spinare, însă ea le văzuse deja. Aparent, şi Jaren îşi aminti acest lucru, căci până la urmă se întoarse, deşi cu reticentă.

Neputând să-şi înăbuşe curiozitatea, Kiva rosti în timp ce îi tăia firele de pe omoplatul drept:

- Văd multe cicatrici, dar acestea mă intrigă. Kiva ştia că n-ar fi trebuit să-şi bage nasul, dar nu se putea abţine. Cum te-ai ales cu ele?

Tăcerea care se aşternu era atât de palpabilă, încât Kiva putea să pună rămăşag că Jaren nu avea să răspundă. Dar, spre surprinderea ei, acesta vorbi într-un târziu:

- în mare parte, e opera curelei cu cataramă. Câteva sunt de la unghii, una sau două de la bastonul de lemn sau de la o vază spartă. Dacă-mi aduc bine aminte, una e de la cotorul unei

cărţi. Cam orice era la îndemână.

Mâinile vindecătoarei încremeniră.

- Vrei să zici că... cineva...

- Ai zis că ai văzut multe cicatrici, i-o tăie Jaren. Nu-mi spune că eşti şocată.

Kiva nu ştia ce să spună, aşa că îşi văzu mai departe de copci, trecând la rana următoare. într-adevăr, văzuse multe cicatrici, dar cele asemănătoare cu ale lui Jaren proveneau de la lovituri de bici, ca pedeapsă pentru comportament nedorit. Până şi Kiva avea trei rânduri de cicatrici pe spate de la loviturile de bici primite în primii ani petrecuţi la Zalindov – prima şi ultima oară când refuzase să cresteze pielea unui om. însă ce povestea Jaren... părea de-a dreptul...

- Cineva apropiat de tine? îl întrebă Kiva cu glas stins.

Jaren scoase un oftat prelung, apoi răspunse:

Kiva îl simţi brusc încordat şi ştiu că nu avea

să primească şi alte răspunsuri. îi împărtăşise deja mai multe decât şi-ar fi îngăduit ea să spună dacă rolurile ar fi fost inversate.

- Ei bine, acum, poţi să-ţi adaugi la colecţie câteva cicatrici noi, rosti ea, pe un ton voios, în timp ce îi ungea cu sevă de *sedum* pielea. Poţi să te ridici!

Jaren făcu întocmai, trecându-şi picioarele peste marginea patului de metal. Avea chipul împietrit şi privirea abătută, încercând cu tot dinadinsul să evite contactul vizual după destăinuirile făcute. Nu se întinse după tunică, iar Kiva, care nu dorea să-i dea impresia că o jena faptul că era semidezbrăcat, făcu semn către rana de pe frunte şi spuse doar:

- Ultima e cu noroc.

Era ciudat să facă procedura cât el stătea în capul oaselor. îsi dădu seama că ar fi trebuit să-l tină în poziţie

7 > -L 7

culcată, doar că acum nu mai avea nici un motiv real să-i ceară să se întindă, altul decât

că se simţea stingheritǎ să stea atât de aproape de el.

- Rana asta ţi-a provocat vreun disconfort? îl întrebă Kiva, pe măsură ce îndepărta praful de tunel. Dureri de cap, greaţă, pierderi de memorie, probleme de vedere?

- Primele două zile a fost neplăcut, dar pe urmă m-a lăsat durerea, spuse Jaren. Nu-s un neghiob, indiferent de ce crezi despre mine. Dacă era ceva grav, veneam să-ţi spun.

- Hmm, făcu Kiva, tăinuindu-şi emoţiile.

- Am mai avut astfel de contuzii, se apără Jaren când ea începu să-i scoată firele. De două ori, dacă stau bine să mă gândesc. Ştiu de ce să mă feresc.

Dată fiind apropierea dintre ei, Kivei i se păru mai puţin stingheritor să îi vorbească decât să se holbeze la ea, aşa că îl împinse la vorbă.

- Ce s-a întâmplat?

Jaren se foi puţin, dar privirea Kivei îl făcu să

împietrească. Lucra primejdios de aproape de ochiul lui.

- Prima oară, a fost un accident de călărie. Calul meu s- a speriat când eram la vânătoare, şi am zburat într-un şanţ, cu capul înainte.

Kiva chibzui la informaţia pe care tocmai i-o dezvăluise fără să vrea. Venea pesemne dintr-o familie bogată dacă îşi permitea să iasă la vânătoare. De regulă, această îndeletnicire era rezervată cercurilor din înalta societate. Uneori, erau invitaţi negustori sau cărturari cu legături cu aristocraţia, dar numai cei mai bine cotaţi. Dacă Jaren provenea dintr-o familie de nobili, era firesc să-şi dorească să-l viziteze la Zalindov. Probabil îl dezmoşteniseră de cum fusese condamnat.

- Şi a doua oară? îl întrebă ea.

>

- îl învăţam pe fratele meu cum să se caţăre în copaci şi fix atunci am alunecat. Se cutremură. Nu-s mândru de acel moment.

- Ai un frate?

- Da, e cam de vârsta lui Tipp. A luat-o uşor pe nepregătite pe mama. Apoi, adăugă după câteva clipe: Am şi o soră, dar e mai mare ca mine.

- Deci eşti mijlociul, observă Kiva. Asta spune multe.

- O glumiţă? De la vindecătoarea din închisoare? făcu Jaren, mimând mirarea. Eşti sigură că nu sunt pe moarte?

Kiva nu se sinchisi să răspundă. Tăie ultimul fir, puse nişte sevă şi se retrase la o distanţă acceptabilă, de unde îi făcu semn să-şi îmbrace tunica.

>

- Cât mai trebuie să stai aici în seara asta? o întrebă Jaren, făcând privirea roată prin încăpere.

Kiva încercă să vadă totul prin ochii lui: patul de metal, tejgheaua de lemn presărată cu ustensile şi medicamente, saltelele de paie

acoperite cu pături subţiri şi ferite privirilor de perdele şi mai subţiri, pentru pacienţi cărora oricum nu le mai păsa. în spatele încăperii era o uşă închisă ce ducea în izolator, ocupată în clipa de faţă de câţiva pacienţi cu un virus digestiv care circula în ultima vreme.

- încă vreo două ore, răspunse Kiva. Olisha şi Nergal mă vor înlocui când merg la culcare.

Kiva lucra mult, mai mult decât majoritatea deţinuţilor. Cei mai mulţi dintre ei lucrau douăsprezece, uneori chiar paisprezece ore, în vreme ce ea, în calitate de vindecător al închisorii, ajungea uneori până la optsprezece ore pe zi, mai ales când soseau căruţele cu noii deţinuţi. Olisha şi [1] Nergal, ceilalţi doi prizonieri repartizaţi la infirmerie, împărţeau tura în fiecare noapte, dar în restul timpului îndeplineau diverse sarcini administrative, în funcţie de unde era nevoie de ei. Cu excepţia cazurilor în care Kiva avea mare nevoie de ajutor, cei trei lucrau rareori împreună – încă

un motiv pentru care cei doi deţinuţi mai în vârstă erau atât de incompetenţi. N-avea cine să-i înveţe cum să lecuiască rănile sau bolile mai complicate.

- Poftim, spuse Kiva, înşfăcând un borcănel cu aloe din grămada de medicamente, pe care i-l înmânã lui Jaren.

Tânărul îl întoarse pe toate părţile.

- Ce-i asta?

- E pentru palme, spuse ea. Ar fi trebuit să vii mai repede să-mi arăţi.

Jaren lăsă capul într-o parte.

- Ăsta e felul tău de-a spune că ţi-a fost dor de mine?

Kiva simţi că-i zvâcneşte ochiul.

- E felul meu de-a spune că o să fie tot mai rău dacă n-ai grijă de ele.

- Asta aşa e, spuse Jaren, zâmbind cu colţul gurii. Şi încă nu ne ştim suficient de bine ca să ne fie dor unul de altul.

încă o tresărire oculară.

- Nu era nevoie să adaugi „încă” la ce-ai zis. N-o să ne ştim niciodată suficient de bine.

Zâmbetul discret se preschimbă într-un rânjet strâmb. Sări jos de pe pat, apropiindu-se de Kiva.

Instinctul îi spuse fetei să facă un pas înapoi, dar nu voia să-i ofere această satisfacţie, asa că rămase nemişcată.

- Poate că..., începu Jaren, dar vorba îi fu întreruptă de Tipp, care dădu buzna în infirmerie prin uşa nepăzită.

- Kiva! Auz-z-zit?

- Ce să aud? întrebă ea, răsucindu-se către băiat.

- A m-m-mai sosit cineva!

- Ce? Acum? întrebă Kiva încruntată.

Nu doar că era toiul iernii, dar era şi toiul nopţii. Niciodată în cei zece ani de când era ea la Zalindov nu sosise un prizonier la o aşa oră târzie.

- Da! Şi n-n-n-o să-ti vină să c-c-crezi cine e!

înainte ca vindecătoarea să întrebe, Naari, cu încordarea citindu-i-se pe chip, îşi făcu apariţia în infirmerie, urmată îndeaproape de doi gardieni, ambii bărbaţi, care transportau o targă pe care se zăreau o grămadă de zdrenţe ce aduceau vag cu o formă umană.

- Dă-te laoparte, băiete! se zborşi unul din gardieni la Tipp, care se retrase numaidecât lângă Kiva şi Jaren.

- Vindecătoare©! lătră cel de-al doilea gardian la Kiva, în timp ce descărcară fără nici un menajament trupul inert de pe targă pe patul de metal eliberat în urmă cu câteva clipe de Jaren.

- Ai o săptămână până la prima Judecată. Vrem un spectacol pe cinste, aşa că fă tot ce poţi s-o faci bine până atunci.

Cei doi gardieni se făcură nevăzuţi în noapte, nu înainte ca unul să-l îmbrâncească pe Tipp înainte să iasă din infirmerie, făcând-o pe Kiva să-şi înfigă unghiile în braţul lui Jaren ca să îl

împiedice să sară la nesuferit. Kiva clătină scurt din cap, iar chipul tulburat al lui Jaren se întunecă şi mai mult. Kiva oftă prelung şi merse la Tipp să-i ciufulească afectuos părul. Băiatul nu era nici pe departe la fel de supărat ca Jaren. La urma urmei, îmbrânceala era cel mai neînsemnat lucru pe care-l putea face gardianul, iar Tipp era conştient de asta.

Kiva trecu la acţiune şi se apropie de femeia inconştientă, trăgând cu urechea când Jaren întrebă:

- Despre ce Judecată vorbea?

Spre surprinderea Kivei, răspunsul veni de la Naari, care nu plecase odată cu ceilalţi doi gardieni:

- Femeia aceasta a fost osândită la Judecata prin încercări.

Kiva, care tocmai se pregătea să îndepărteze zdrenţele ce-i acopereau chipul nou-sositei, încremeni, apoi se răsuci spre Naari. Jaren se uita şi el uluit la aceasta, deşi pe chipul lui se

citea şi altceva, ceva ce Kiva încă nu ştia să descifreze.

Văzând reacţiile celor doi, Tipp întrebă:

- C-c-ce înseamnă J-judecata prin încercări?

Nimeni nu răspunse.

- Oameni buni, ce s-s-se întâmplă? insistă Tipp. Ce-i cu J-j-judecata asta?

Kiva îşi luă încet privirea de la Naari şi se uită la băiat.

- Judecata prin încercări e rezervată doar celor mai primejdioşi răufăcători. Ultima oară a avut loc în urmă cu vreo douăzeci de ani.

- Treizeci, o corectă Jaren, aruncând o privire către femeia care zăcea inconştientă pe patul de metal.

- D-dar *ce ei* întrebă Tipp.

- E vorba de patru probe legate de elementele naturii, numite încercări, prin care se determină vinovăţia unei persoane: încercarea Aerului, încercarea Focului, încercarea Apei şi încercarea Pământului,

răspunse Jaren, de parcă tocmai citise de pe un pergament. Dacă acuzatul supravieţuieşte, este considerat nevinovat.

Dacă n-ar fi fost atât de şocată de soarta femeii, Kiva s- ar fi întrebat cum de intrase Jaren în posesia acestor informaţii. Ea auzise doar zvonuri în toţi anii petrecuţi la Zalindov, legende despre deţinuţi care primiseră această osândă nemiloasă. Dar habar n-avusese despre încercări înainte să sosească la închisoare.

- Probe legate de elementele naturii? rosti Tipp nedumerit. Eu ştiam că doar familia regală mai foloseşte magia elementelor zilele astea.

- Probele sunt inspirate pesemne de magia vremurilor străvechi, continuă să-i lămurească Jaren, dar se zice că, dacă acuzatul e cu adevărat nevinovat, va izbuti să treacă de toate cele patru încercări fără puteri speciale.

- Deci... dacă f-f-femeia asta trece de încercări, va putea să părăsească închisoarea?

Să fie liberă? întrebă Tipp, vizibil impresionat de această perspectivă şi închipuindu- şi fără îndoială ceva similar în viitorul lui.

- Nimeni n-a supravieţuit vreodată întregii Judecăţi prin încercări, Tipp, rosti Kiva cu blândeţe. Au trecut poate cu bine de una sau două probe, cât să le dea falsa senzaţie că există speranţe. Dar niciodată de toate patru. E o condamnare la moarte, şopti ea în încheiere.

Jaren încuviinţă cu un aer morbid.

Tipp se albi la faţă, apoi se uită la femeia leşinată. îşi muşcă buza şi spuse:

- B-b-bănuiesc că era de aşteptat, d-d-dacă e cine s-se zice că este.

Kiva îşi dădu voie degetelor să înlăture cârpa de pe chipul nou-venitei.

- Cine se zice că e?

Naari dădu răspunsul tocmai când Kiva îndepărta zdrenţele, dezvăluind chipul femeii.

- Se spune că ar fi Tilda Corentine. Regina Rebelilor.

Kiva rămase cu răsuflarea tăiată, holbându-se la femeia între două vârste dinaintea ei.

Nas drept, gene stufoase, păr şi sprâncene întunecate. Pielea ei arămie avea un aspect nesănătos, şi, când femeia deschise ochii pentru o clipă, înainte să-i închidă la loc, Kiva văzu că erau complet albi. Era oarbă, iar faptul că tremura şi asuda în acelaşi timp însemna că era foarte bolnavă.

Kiva înregistră toate aceste date într-o clipită, adică exact cât timp trecu până o lovi şocul.

- Regele Stellan şi regina Ariana vor ca soarta ei să fie o pildă pentru toată lumea, continuă Naari, mai ales că a fost prinsă în timp ce strângea noi recruţi în Mirraven, cu care Evalon nu a semnat un tratat de extrădare, date fiind relaţiile tensionate dintre cele două regate. Tot ce-au putut face regele şi regina a fost să trimită o petiţie ca femeia să fie trimisă aici, unde se va face dreptate, chit

că nu vor putea s-o interogheze înainte.

Naari se uită la femeia bolnavă.

- Deşi... în starea în care este acum, nu cred că ar fi dezvăluit ceva chiar dacă ar fi reuşit să pună mâna pe ea înainte de-a ajunge aici.

Kivei îi era greu să tragă aer pe nări. Femeia oarbă şi bolnavă – cea mai căutată persoană din Evalon – se afla acum în grija ei. Regina Rebelilor. Nu doar atât, ci şi...

- C-c-ce-i asta?

Glasul lui Tipp o scoase pe Kiva din vârtejul gândurilor catastrofale. Vindecătoarea se întoarse şi-l văzu cum ridică ceva de pe podea – o bucată minusculă de pergament.

- Cred că a c-c-căzut din pătură când au coborât-o din targă, spuse băiatul, desfăşurând bileţelul şi uitându-se chiorâş la el.

îl întoarse pe o parte, apoi cu susul în jos, timp în care golul din stomacul Kivei se tot mărea.

- Dă-mi să văd! spuse ea, pierzându-şi pentru

o clipă controlul asupra glasului.

- Nu-i nimic, doar nişte mâzgălituri, hotărî Tipp, dar îi înmânã biletul.

Inima Kivei începu să galopeze când văzu semnele binecunoscute, ce alcătuiau cifrul, şi traduse mesajul în gând.

AII/.'Q »=Cl

Mesajul era clar:

„N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum.”

Cu răsuflarea tăiată, Kiva repetă în minte ultimele trei cuvinte: „Suntem pe drum. Suntem pe drum. Suntem pe drum”.

Nu mai era o promisiune incertă, ci *iminentă.*

Familia ei era pe drum. în final, după atâta amar de vreme, venea. După ea, dar şi după Tilda.

Venea după Regina Rebelilor.

Kiva înjură în sinea ei. Şansele erau mici ca femeia să supravieţuiască până în zori, şi chiar dacă...

Timp de zece ani, Kiva urmase cu sfinţenie ordinele primite în acele mesaje. Dar, pentru prima oară de când se afla aici, nu ştia cum să îndeplinească ceea ce i se ceruse. Pentru că, şi dacă o scăpa pe Tilda de boală, n-avea cum s- o scape de la încercarea la care o supunea destinul.

Moartea ei era inevitabilă, într-o formă sau

alta. Iar Kiva n-avea cum să împiedice asta.

CAPITOLUL 8

Trecură două, trei, patru zile, dar starea Reginei Rebelilor – Tilda – nu părea să se amelioreze. Kiva se îngrijea de ea cât de bine putea, dar, neştiind cum de ajunsese în halul acesta, încerca diverse leacuri, cu nădejdea că unele aveau să dea roade.

- Nu înţeleg deloc simptomele ei, i se plânse ea lui Tipp la cinci zile după sosirea Tildei.

Stăteau amândoi la căpătâiul femeii, care fusese mutată pe o saltea de paie într-un colţ îndepărtat al infirmeriei.

Kiva era convinsă că maladia ei nu era contagioasă şi preferase s-o izoleze de cei aflaţi deja în carantină.

- Starea ei n-n-nu se înrăutăţeşte, remarcă Tipp. Chiar e s-s-semn bun.

- Au rămas două zile până la Judecata prin încercări, spuse Kiva, iar eu n-am izbutit nici măcar să-i scad febra. Clătină din cap. În ritmul ăsta, n-o să fie în stare să se ridice din pat, darămite să ţină piept tuturor încercărilor.

- P-p-poate vor schimba data, zise Tipp. Să-i d-d-dea mai mult timp să-şi revină.

Privirea Kivei exprima cât se poate de clar ce credea despre această idee.

- P-p-poate e mai bine aşa, rosti Tipp în surdină. D-d- dacă tot e să moară, m-m-mai

bine aşa... că e mai iute, nu? Şi n-n-n-o să fie conştientă, nu?

Kiva ura faptul că Tipp pusese acea întrebare, ura faptul că drăguţul, inocentul de el se gândea la aşa ceva. Ca vindecătoare, conştientă de toate ororile la care trupul uman putea fi supus, era de acord cu el. O moarte rapidă era mereu de preferat. Dar... nesocotind dovezile, nesocotind toate lucrurile la care asistase de-atâtea ori, că nu le mai ţinea şirul... O durea sufletul uitându-se la femeia care tremura.

„N-o lăsa să moară.”

Kiva facea tot ce-i stătea în putinţă. Dar dădea greş.

Căutând ceva s-o distragă, Kiva se întoarse la Tipp şi îl întrebă:

- Te-ai împăcat cu Mot?

- M-m-m-am dus să-mi cer iertare, aşa c-c-cum mi-ai sugerat, spuse Tipp. N-ne-am împăcat.

Kiva se îndoia că Mot putea fi îmbunat cu atâta uşurinţă.

3 3

- Mergi să-i spui, te rog, că avem nevoie de-o colectă?

- Am sperat că Liku va s-s-supravieţui, spuse Tipp cu tristeţe, aruncând o privire scurtă către izolator.

- Ar fi supravieţuit dacă ar fi venit mai repede, spuse Kiva. învăţase de mult să-şi înăbuşe furia pe care-o resimţea faţă de gardienii care nu-i lăsau pe deţinuţi să vină la infirmerie decât când era prea târziu. Du-te şi vorbeşte cu Mot, pentru că trebuie să eliberez un pat.

Tipp plecă în grabă, şi, pentru că azi nu stătea nimeni de pază la uşă, Kiva se trezi pentru prima oară singură în compania Tildei.

- De ce nu te faci mai bine? şopti Kiva, cu ochii aţintiţi la Regina Rebelilor.

îşi lipi palma de fruntea femeii, dar nu simţi nici o schimbare: femeia avea în continuare

febră mare.

Cu greu reuşea să o hidrateze. O trezea o dată la câteva ore şi îi turna cu de-a sila nişte supă pe gât. De fiecare dată, Tilda privea în gol prin albul ochilor, fără să spună nimic, şi se culca la loc.

- Trebuie să rămâi în viaţă, şopti Kiva rugător, în timp ce-i aranja păturile, având grijă să stea prinse în marginea saltelei. Trebuie!

„N-o lăsa să moară.”

îndepărtă o şuviţă de păr brunet de pe chipul femeii, propunându-şi să facă o vizită pacienţilor aflaţi în carantină, când trupul inert al Tildei se cutremură dintr- odată şi ochii ei albi se deschiseră larg.

Kiva sări ca arsă, apoi îşi veni în fire.

- Uşurel, uşurel, încercă ea s-o liniştească, deşi nu era sigură că femeia o înţelegea. Totul e în ordine.

Tilda se întoarse spre sunetul vocii. într-o

fracţiune de secundă, se ridică în capul oaselor şi întinse mâinile, prinzând-o pe Kiva de umeri, apoi mergând tot mai sus, până ce degetele se strânseră în jurul gâtului ei.

Kiva era atât de uluită, încât nu conştientiză decât mult prea târziu ce se petrecea. încercă să scape din strânsoare, prinzând-o de braţe şi împingând cu toată forţa, dar strânsoarea era ca un cleşte.

- *Opreşşşşte-te,* horcăi ea, deşi aerul refuza să-i iasă pe gură.

îşi înfipse unghiile în carnea Tildei, dar strânsoarea nu slăbi deloc. în disperare de cauză, Kiva se dădu înapoi, dar Tilda nu se dezlipi de ea, astfel că toată greutatea femeii apăsa acum pe gâtul Kivei. Vindecătoarea îşi pierdu echilibrul, şi ambele se prăbuşiră pe podea.

Kiva începu să vadă puncte negre, în vreme ce plămânii ei tânjeau după aer. Se repezi cu unghiile către chipul femeii, dar aceasta se feri

imediat, de parcă poseda un al saselea simt, şi înteti strânsoarea.

Apoi, la fel de brusc, îşi retrase mâinile.

Cu o clipită înainte, trupul Kivei devenise moale, iar ochii i se dădură deodată peste cap, şi brusc, apăsarea Tildei dispăruse, iar Kiva se trezi tuşind şi împroşcând salivă pe podea.

- Eşti bine?

Kiva nu izbuti să răspundă, încercând să-şi recapete suflul. Recunoscu însă vocea lui Naari şi înţelese că

gardianca o îndepărtase pe atacatoare.

Cu ochii înlăcrimaţi, Kiva o văzu pe Tilda smucindu-se sălbatic, asemenea unui animal turbat, pentru a scăpa din strânsoarea lui Naari.

Gardianca o lipise pe Tilda de tejgheaua de lemn, şi, cu toate că era înarmată până în dinţi, ca de-obicei – două săbii la spate şi multe alte arme prinse de sau ascunse sub armura de

piele –, nu dădea impresia că ar vrea să le folosească, ci se mulţumea s-o imobilizeze cu mâinile. Dar Naari nu avea cum să vadă ceea ce Kiva vedea de jos, adică pe Tilda bâjbâind cu degetele pe masă şi înşfacând la un moment dat bisturiul.

- Ai grijă! horcăi Kiva.

Naari se mişcă rapid, dar Tilda fu mai rapidă decât ea, lansând o lovitură spre capul femeii. Pentru o nevăzătoare, lovitura avu o precizie înspăimântătoare, iar Naari abia dacă avu timp să reacţioneze. Luă mâna de pe Tilda şi izbuti să pareze lovitura, însă lama se înfipse în încheietura ei, protejată doar de mănuşă.

Naari nu zbieră şi nu dădu semne de suferinţă. în

schimb, o răsuci pe Tilda şi, cu o mişcare fulgerătoare, o izbi cu cotul în obraz.

Orice impuls războinic părăsi trupul Tildei, care se prăbuşi la podea şi îşi pierdu cunoştinţa.

Kiva răsufla în continuare greoi, uluită de cât de scurtă fusese lupta.

- Eşti bine? o întrebă din nou gardianca.

Nu, Kiva nu era deloc bine. Tocmai fusese atacată de unul dintre pacienţii ei, o femeie pe care încerca s-o ţină în viaţă şi s-o protejeze cu orice preţ.

- Dar tu eşti bine? întrebă şi Kiva, surprinsă de cât de greu îi era să vorbească.

Glasul ei suna de parcă înghiţise tot praful din cariera de luminium. Aşa se simţea, cel puţin. Totuşi, era vindecătoarea închisorii, iar preocupările ei depăşeau sfera nevoilor imediate, aşa că se concentră la unealta care străpunsese încheietura lui Naari.

Urmându-i privirea, femeia cercetă încheietura, apoi, netulburată, trase bisturiul afară.

Kiva tresări în locul lui Naari. Apoi, observă ceva ce-i scăpase înainte: nu curgea sânge, nici din încheietura ei, nici de pe tăişul ustensilei.

Kiva se ridică şi înaintă cu paşi tremurânzi spre cele două femei. Tilda zăcea leşinată pe podea. Pe tâmpla dreaptă, unde o lovise Naari, îi înflorise o pată roşie. Kiva nu ştia cui să-i acorde prima oară îngrijiri, aşa că urmă sugestia lui Naari, care făcu semn către deţinută, iar cele două o aşezară la loc, pe salteaua de paie.

Deloc surprinzător, Naari luă cătuşele ce atârnau de-o parte şi de alta a saltelei şi îi imobiliză mâinile, apoi îi fixă chingile la piept, strângând cu putere. Toate paturile din infirmerie erau prevăzute cu mecanisme de imobilizare, chiar şi cele din izolator, cu toate că nu prea erau folosite, în ciuda atacului de mai devreme, Kiva n-ar fi vrut s-o vadă legată, pentru că nu suporta ideea ca o persoană să fie complet imobilizată, chiar dacă acea persoană tocmai încercase s-o strangulеze.

- Nu mai pleacă nicăieri, spuse Naari. Vezi de tine, acum. Kiva se uită absentă la Naari,

aşa că aceasta adăugă: Gâtul tău. Ai ceva care să te ajute?

Neînţelegând de ce lui Naari îi păsa de sănătatea ei, Kiva încuviinţă uşor şi se întoarse la tejghea. Fiecare respiraţie era ca o văpaie în plămâni şi îi tremurau genunchii, dar încercă să-şi limpezească mintea şi se întinse după sticluţa de nectar de *unsuroaică.* Dădu peste cap conţinutul sticluţei, şi o podidiră numaidecât lacrimile de usturime, pe măsură ce lichidul citric se prelingea pe gâtlej în jos, dar nectarul era cel mai bun leac pentru afecţiunile de la gât şi plămâni. Ar fi putut să ia şi nişte lapte de mac pentru durere, dar renunţă la idee, pentru că trebuia să rămână cu capul limpede.

- Rândul tău, spuse Kiva, deja cu mai multă forţă în glas.

- Eu n-am nimic, zise Naari, stând ferm pe poziţii lângă salteaua Tildei, de parcă se aştepta ca femeia să se trezească în orice clipă

şi să-şi rupă lanţurile.

Kiva nu voia să se contrazică acum cu ea. Simţea prin toţi porii la ce primejdii s-ar expune. Şi totuşi...

- Ai fost înjunghiată, insistă, cu precauţie în glas. Măcar lasă-mă să mă uit la rană!

- N-am nimic, repetă Naari, de data asta mai ferm.

Kiva îşi muşcă buza. Aruncă o privire la bisturiul de pe masă, de pe care lipsea, într-adevăr, orice urmă de sânge. Şi totuşi, văzuse cu ochii ei când Tilda o înjunghiase. Văzuse ascuţişul uneltei înfipt în încheietura lui Naari.

- Permite-mi măcar să-ţi dau ceva pentru curăţarea rănii, rosti Kiva cu glas stins. Poţi s-o faci tu dacă nu vrei să mă laşi pe mine. Important e să nu se infecteze, aşa că...

Naari îşi ridică privirea de la Tilda, şi ochii ei migdalaţi o străfulgerară pe Kiva, apoi porni brusc în direcţia ei, cu cerceii de jad scânteind în lumina difuză a infirmeriei. Kiva nu putea

desluşi expresia femeii şi se temea că fusese prea insistentă. Naari nu avea acea brutalitate şi cruzime specifice gardienilor de la Zalindov, dar asta nu însemna că nu era făcută din acelaşi aluat.

- Să ştii că..., începu Kiva, dar Naari o făcu să tacă dintr- o privire.

Şi un gest.

îşi scoase mănuşa de pe mâna stângă, unde fusese înjunghiată, iar Kiva făcu ochii mari.

Nu exista sânge pentru că nu exista nici o rană. Şi nu exista nici o rană pentru că nu exista carne.

Naari avea o protează în loc de mână. Iar la încheietură, unde pielea antebraţului întâlnea proteza, se vedea urma lăsată de bisturiu.

- A, făcu Kiva prosteşte. Apoi, şi mai prosteşte: Asta da, baftă.

- Am folosit ce-am avut la îndemână, spuse Naari, schiţând un zâmbet.

Jocul de cuvinte o făcu pe Kiva să

izbucnească în râs, care se transformă iute într-o tuse ce-i săgetă dureros gâtlejul.

Naari îşi trase mănuşa pe protează. Căutând să distragă atenţia de la propria persoană, Kiva nu se putu abţine şi întrebă:

- Dacă nu te superi, cum s-a întâmplat?

îşi ţinu răsuflarea, de teamă că fusese prea băgăcioasă, dar Naari nu părea jignită de întrebare.

- Am apărat pe cineva la care ţineam mult, spuse ea, mişcându-şi mâna înmănuşată. Au avut ei grijă mai apoi să primesc îngrijirile necesare.

- Şi iată-te aici, spuse Kiva.

îşi regretă imediat ieşirea, dar Naari nu părea deloc furioasă.

- Şi iată-mă aici.

Asta explica multe. Deşi nu sosise cu mult timp în urmă, Naari petrecuse mai mult timp la Zalindov decât majoritatea femeilor care ocupaseră această poziţie. în ciuda calităţii de

netăgăduit a protezei, i-ar fi fost foarte greu să-şi găsească altă slujbă şi cu atât mai greu să urce pe treptele ierarhiei militare. Gardienii din închisori erau la baza treptelor, şi, chiar şi aşa, din cauza handicapului ei, era probabil cea mai bună soluţie pentru Naari, atâta vreme cât voia să slujească regatul în calitate de protector.

- Te mai doare? o întrebă Kiva, îmbrăcând din nou straiele vindecătoarei.

- Uneori, recunoscu Naari.

Kiva îi susţinu privirea.

- Dacă ai vreodată nevoie de ceva pentru durere..., se oferi ea.

Naari tăcu pentru câteva clipe, apoi, într-un final, rosti:

- O să-ti dau de ştire.

> >

Ceva neobişnuit se petrecea acolo. O schimbare în dinamica dintre ele. Graniţa dintre gardian şi deţinut se ştergea încetul cu

începetul, şi nu doar pentru că Naari îi salvase viata de câteva ori.

- îţi mulţumesc! spuse Kiva încet. Pentru că m-ai ajutat. Din nou.

Naari ridică dintr-o sprânceană, ştiind prea bine că făcuse mai mult decât s-o „ajute”, dar nu o contrazise.

- Zi mersi că am ajuns la ţanc!

Kiva era într-adevăr foarte recunoscătoare, dar spuse:

- N-a stat nimeni de pază aici toată ziua. De ce ai venit taman acum?

înainte ca Naari să poată răspunde, Tipp îşi făcu apariţia, urmat îndeaproape de Mot şi de Jaren.

Prezenţa şefului de morgă nu o uimi, dar lui Jaren îi aruncă o privire întrebătoare. Acesta se opri la rândul lui când dădu cu ochii de ea, iar Mot şi Tipp rămaseră cu gurile căscate.

- Kiva, scumpo, ce-ai păţit? o întrebă Mot, făcându-se roşu de furie în obraji şi privind-o

acuzator pe gardiancă.

Naari încrucisă braţele şi îi susţinu privirea.

La început, Kiva nu înţelese reacţia lor, dar văzu apoi că toate privirile erau aţintite sub bărbia ei. îşi duse mâna la gât, închipuindu-şi că acolo înflorise deja un curcubeu de vânătăi.

- Tilda s-a trezit şi... am avut o... mică altercaţie, spuse Kiva, încercând să bagatelizeze toată păţania, însă răguşeala şi şovăiala din voce n-o prea ajutau. Naari a sosit la tanc şi a... intervenit.

Kiva şi-o închipuia pe femeie dându-şi ochii peste cap la auzul vorbelor ei.

- N-n-n-ar fi trebuit să te las singură, spuse Tipp. Se albise la faţă, chiar şi la pistrui, şi îşi fixă privirea asupra prizonierei legate în lanţuri. îmi p-p-pare rău, Kiva!

- Eu te-am rugat să pleci, zise ea. Apoi, către Mot: Mulţumesc că ai venit aşa repede!

Şi el se holba la femeia încătuşată.

- Asta-i ea? Cea de care vorbeşte tăt’ lumea?

- Regina Rebelilor, rosti Jaren primele cuvinte de când intrase.

Îşi făcuse norma în galerii şi era liber să hălăduiască oriunde între zidurile închisorii. Chiar şi aşa, Kiva presupunea că venise cu un scop, aşa că îl cercetă mai cu atenţie, însă nu descoperi nici o leziune vizibilă.

- Deci chiar *e* r-r-regină? întrebă Tipp, din cale-afară de mirat, de parcă nu crezuse până în această clipă.

- încă nu, spuse Jaren. Dar asta îşi doresc ea şi poporul ei – să dea j os monarhia din Evalon şi să fie ea încoronată.

- Sau să-şi recupereze coroana, se băgă Mot. Depinde la cine pleci urechea.

- Nu contează la cine pleci urechea, i-o tăie Naari, uitându-se la Kiva, mai ai o săptămână s-o pui pe picioare. Asta am fost trimisă să-ţi spun.

- Credeam că m-m-mai avem două zile, zise Tipp, scărpinându-se în vârful nasului.

- Familia regală a hotărât să asiste în persoană la prima încercare, îl lămuri Naari. însă are nevoie de un răstimp mai îndelungat pentru călătorie.

Pentru câteva clipe, se aşternu liniştea în infirmerie. Dar apoi...

-Ce?

Kiva n-ar fi putut spune cine strigase mai tare. Ştia doar că nu era singura care îşi exclamase uluirea.

- Regele Stellan şi regina Ariana vin la Zalindov? făcu Mot, frecându-şi creştetul pleşuv. Ptiu, drace!

- Ei nu, spuse Naari. Sunt prea departe, într-o vizită în Vallenia. Dar prinţul moştenitor şi prinţesa îşi petrec iarna în munţii Tanestra. Li s-a poruncit să asiste la Judecată în numele părinţilor lor.

Tipp stătea cu gura deschisă, Mot părea complet buimac, iar Jaren, cu ochii larg deschişi, părea în stare de şoc. Kiva se simţi

mai bine ştiind că nu era singura căreia nu-i venea să-şi creadă urechilor, dar acum presiunea de-a face imposibilul crescuse înzecit.

„N-o lăsa să moară.”

Cu sau fără oaspeţi regali, nu prea avea importanţă. Tilda era foarte bolnavă, şi se putea să n-ajungă pe picioarele ei la prima încercare, darămite să-i supravieţuiască.

- Deci o săptămână mai am? întrebă Kiva. Măcar acum avem cu ce să lucrăm.

Aruncă o privire spre Tilda şi simţi că i se întoarce stomacul pe dos la vederea cătuşelor.

- Bag seamă că-s foarte preocupaţi să se facă dreptate, comentă Mot, urmărind privirea Kivei. Altfel, n-ar mai bate atâta drum pâri aici, nu?

- îmi spui p-p-povestea, Kiva? o imploră Tipp. Ne-ai m- m-mai dat de înţeles una-alta până acum, d-d-dar nu înţeleg de ce e aşa p-p-periculoasă.

Kiva se uită neajutorată la el, apoi către ceilalţi. Privirea îi căzu asupra lui Jaren, aşa că, în loc să-i răspundă lui Tipp, hotărî să-l ia pe tânăr la rost:

- Tu de ce eşti aici?

Jaren îi susţinu privirea.

- Am venit să-mi mai dai cu sevă pe mâini. Dar, acum, vreau să aud şi eu povestea.

Mot încuviinţă, aşa că, în disperare de cauză, Kiva se întoarse către Naari, sperând că ea avea să pună capăt acestui bâlci. însă Naari se mulţumi să se aşeze pe cea mai apropiată bancă, părând a se simţi în largul ei. Kiva îşi înăbuşi cu greu uimirea şi îi săgetă pe restul cu privirea când aceştia, luând exemplul lui Naari, îşi găsiră fiecare câte-un loc şi o priviră cu interes.

- Sunt vindecătoarea închisorii, îi certă ea. Nu un bard.

- Azi, eşti ambele, spuse Mot.

Kiva se uită încă o dată la Naari, cu disperare

în privire, dar era limpede că femeia nu avea de gând să intervină.

Kiva oftă şi se duse în spaţiul gol, lângă Jaren, cedând într-un sfârşit rugăminţii lor şi fiind gata să le spună povestea pentru care o implorase noapte de noapte pe mama ei ca să i-o spună când era mică.

- Cu mult timp în urmă, când magia era la loc de cinste pe-acest tărâm, au trăit un bărbat şi o femeie, Torvin Corentine şi Sarana Vallentis, spiţe regale ale celor mai puternice dinastii din toate timpurile. Kiva se uită la mâinile ei, închipuindu-şi ce-ar fi însemnat să posede asemenea puteri. Torvin avea puterea de a manipula trupul uman, şi e considerat până în ziua de astăzi cel mai mare vindecător din istorie. Sarana putea controla cele patru elemente – pământul, aerul, apa şi focul –, un dar pe care nimeni nu l-a mai dobândit în întregime după moartea ei. împreună erau de neoprit şi, odată ce s-au căsătorit, au devenit

un cuplu regal cum nu s-a mai văzut pe lumea asta.

„Ce n-aş da să am puteri magice.”

Kiva închise ochii când auzi glasul în gând, propriul glas de când era copilă. Chiar şi aşa, nu reuşi să alunge amintirea, nici răspunsul blând al mamei.

„Mai bine-ar fi să-ţi doreşti isteţime, loialitate sau curaj, scumpa mea fată. Magia e periculoasă, iar cei care o folosesc aruncă mereu priviri speriate peste umăr.”

„Asta doar pentru că sunt de viţă regală”, se împotrivise Kiva. „Doar cei înrudiţi cu Torvin şi Sarana posedă puteri magice zilele astea. Asta-i transformă în ţinte.”

Kiva îngropă amintirea în adâncul ei şi făcu un efort să revină în prezent.

- Cum le e scris adesea oamenilor, cei care deţin o mare putere riscă să fie devoraţi de ea, rosti, cu ochii la Tipp, care sorbea fiecare cuvânt, aşa cum făcuse şi ea în copilărie. în

vreme ce Torvin era mânat de dreptate şi de dragoste de oameni, folosindu-şi puterile magice pentru a- i ajuta pe nevoiaşi, puterile Saranei ardeau în ea, pervertindu-i sufletul. A devenit tot mai ranchiunoasă cu soţul ei, urând generozitatea lui şi recunoştinţa cu care supuşii îi răsplăteau bunătatea. Sufletul i s-a întunecat treptat, până ce într-o zi a hotărât că nu mai voia să împartă Coroana. Voia ca regatul lor, Evalon, să fie al ei şi doar al ei. Aşa că şi-a dezlănţuit puterile magice într-un atac-surpriză asupra lui Torvin, care a fost grav rănit. I-a minţit apoi pe supuşi, spunându-le că Torvin o atacase pe ea, în încercarea de a o alunga de la domnie, de-a o ucide, tocmai pe ea, iubita lor regină.

- Şi c-c-ce s-a întâmplat după? o întrebă Tipp cu glas şoptit.

- Poporul s-a răsculat, cerând capul lui Torvin, spuse Kiva. Fără aliaţi sau sprijin de orice fel, regele rănit n-a avut de ales şi a

trebuit să fugă. A pătruns adânc în munţii Tanestra, dar n-a putut să-şi continue călătoria.

- A murit? icni Tipp.

Kiva ridică din umeri.

- Nimeni nu ştie cu siguranţă. Regina a domnit de una singură ani îndelungaţi, până la moarte, dar Torvin nu s-a întors niciodată să-şi revendice Coroana care-i aparţinea de drept. Dar circulau zvonuri, în şoaptă, printre cei care nu credeau în minciunile Saranei, şi s-au răzvrătit împotriva ei. Unii au fost executaţi, alţii întemniţaţi, dar mulţi dintre ei, spun legendele, au scăpat şi au luat calea surghiunului, asemenea lui Torvin. Dacă acei rebeli l-au găsit pe regele lor sau nu...

Kiva ridică din nou din umeri.

- Deci aşa au ap-p-părut rebelii, spuse Tipp cu înfiorare în glas.

- Dacă legendele sunt adevărate, zise Mot, atunci Tilda Corentine este stră-stră-stră-naiba-ştie-nepoata lui Torvin, nu? Cu nişte „stră” în

plus pe-acolo.

- Aşa se zice, rosti Kiva, aruncându-i o privire scurtă femeii.

- Dar, dacă povestea ta e adevărată, atunci, nu-i deloc rebelă, nu? Nicicare nu-i, spuse Mot. îşi trecu degetele prin firele ţepoase ale bărbii. Din câte am auzit, Sarana şi Torvin n-au avut urmaşi împreună, ci fiecare separat, după ce s-au despărţit. Ambele linii dinastice au continuat. Ceea ce înseamnă că toti urmaşii lui Corentine au o revendicare întemeiată la tronul Evalonului. Nu sunt deloc rebeli. Asta dacă au magie în ei, fireşte, că asta-i dovada supremă, nu?

îşi întoarseră privirea către Tilda, loviţi cu toţii de-o realizare.

- Familia r-r-regală stăpâneşte magia elementelor, ca Sarana, spuse Tipp. Deci, dacă Tilda e urmaşa lui T-t- torvin, n-ar trebui să aibă p-p-puteri de vindecare? N-n-ar trebui să fie aşa bolnavă, nu-i aşa?

Kiva observă că aşteptau cu toţii un răspuns, aşa că ridică încă o dată din umeri şi spuse:

- Nu ştiu, pesemne că poate să-i vindece pe alţii, dar nu şi pe sine? Sau poate că magia sare peste anumite generaţii? Sau poate că nu e înrudită cu Torvin şi avem de- a face cu o mare confuzie.

- Cam multe presupuneri, spuse Mot. Dar îmi place povestea aia din vechime, aşa că o să cred că-i stră-cine- ştie-nepoata lui Torvin şi că toate s-au întâmplat aşa cum ziceai tu.

- Să nu crezi tot ce auzi, Mot, spuse Jaren cu un zâmbet indulgent, dar nesincer.

Kiva ridică dintr-o sprânceană.

Jaren observă reacţia ei şi ridică din umeri.

- Am auzit o mie de variante la legenda lui Torvin şi a Saranei. Cine ştie care dintre ele o fi adevărată?

>

- Regele şi regina cred că povestea are cel puţin un sâmbure de adevăr, altfel nu s-ar simţi

atât de amenințați de prezența ei, spuse Sara, făcând semn cu bărbia către Tilda.

- Regele şi regina sunt descendenţii spiţei Vallentis, cugetă Mot. Sunt urmaşii de sânge ai Saranei – sau, mă rog, regina este. E normal să cerceteze zvonurile astea, nu? Mai ales alea despre Regina Rebelilor, care ar putea să le sufle tronul.

Kiva îşi prinse rădăcina nasului între degete.

- Putem să terminăm odată cu subiectul ăsta? Trebuie să mă întorc la treabă.

- Am o întreb-b-bare, începu Tipp, ţopăind pe loc. Una scurtă de tot, promit!

- Lasă mâna jos, Tipp, spuse Kiva epuizată.

Băiatul făcu precum i se spuse, dar continuă să ţopăie pe loc în timp ce puse întrebarea:

- Cum funcţionează m-m-magia lor? A lu' Torvin şi a Saranei? Adică, cei din familia V-vallentis stăpânesc cu toţii magia elementelor. Bine, nu regele, dar regina şi urmaşii lor. Cum... Făcu o mişcare cu degetele de parcă

scotea scântei şi stelute din vârful lor. Cum f-faci m-m- magie?

Kiva miji ochii la el.

- De unde vrei să ştiu?

- Nu sunt doar cei din familia regală, interveni Jaren, vizibil adâncit în gânduri.

Toate privirile se întoarseră în direcţia lui, iar fruntea i se descreţi.

- Vreau să zic... am auzit că există şi anomalii. Născuti în afara stirpei regale, ca în zilele de odinioară. Sunt foarte puţini astfel, dar...

Kiva pufni.

- Am auzit cu toţi despre aceste „anomalii”. Sunt doar basme pentru copii, ceva la care pot visa, dar nu pot niciodată obţine.

- Nu, drăguţo, să ştii că Jaren zice bine, interveni Mot, scărpinându-se în creştetul pleşuv. Am văzut una mai demult.

Kiva îşi îndreptă spinarea.

-Ce?

- în urmă cu mulţi ani, călătoream prin Mirraven, şi-am văzut-o, spuse bătrânul. O fetiţă, să fi avut cinci sau şase ani, făcea să iasă apa din fântână cu mâinile.

- Pe bune? întrebă Tipp, fascinat.

Mot încuviinţă.

- A fost ceva special. N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea.

Tipp se uită la Kiva.

- Crezi că aş putea avea m-m-magie în mine? Poate că încă n-n-nu ştiu.

Kiva simţea că nu era deloc în măsură să poarte această conversaţie.

- îmi pare rău, Tipp, rosti cu câtă blândeţe era în stare, dar, chiar dacă anomaliile ar fi reale, Jaren are dreptate: sunt foarte rare. Vorbim despre una la o sută de ani. Dacă...

- Dar M-m-mot a v-văzut...

- A văzut-o fix pe aceea, spuse Kiva cu

aceeaşi blândeţe în glas.

în sinea ei însă era curioasă când văzuse Mot acel copil înzestrat cu magie şi dacă nu cumva trăsese puţin la măsea în ziua cu pricina.

Se ridică de pe bancă, cu gândul să pună capăt acestei discuţii.

- E târziu şi am de îngrijit pacienţi, aşa că gata cu basmele! Se uită la Tipp şi, înăbuşindu-şi regretul când îi văzu dezamăgirea de pe chip, spuse: Poţi, te rog, să-l ajuţi pe Mot cu Liku?

Băiatul şovăi, de parcă ar fi vrut să pună mai multe întrebări, dar privirea Kivei îl determină să încuviinţeze din cap şi să coboare de pe patul de metal. Mot părea şi el dornic să mai stea la taclale, dar îl urmă cuminte pe Tipp în izolator.

Kiva se duse la măsuţa cu medicamente şi se uită după o sticluţă cu aloe pe care să i-o dea lui Jaren la plecare. Nu-şi dădu seama că acesta venise pe urmele ei decât când începu

să vorbească:

- De ce o ajuţi?

Kiva se răsuci pe călcâie.

- Poftim?

Jaren se uită la Tilda.

- Dacă e într-adevăr Regina Rebelilor, e responsabilă pentru tot ce fac ei. Pentru toate tulburările din Evalon. Se uită din nou la Kiva. Din cauza ei şi a susţinătorilor ei mor oameni. Multi oameni.

- Exagerezi, zise Kiva dezaprobator.

- Nu exagerez deloc, spuse Jaren cu hotărâre. Lumea de afară se schimbă, Kiva. Ceea ce a început ca o serie de proteste paşnice s-a transformat într-o baie de sânge, rebelii merg din sat în sat, recrutează oameni şi îi ucid pe paznicii care încearcă să-i oprească. Ca să nu mai vorbim despre nevinovăţii care devin victime colaterale. O privi în ochi. Iar tu încerci să salvezi viata celei care-i conduce.

„N-o lăsa să moară.”

- Asta e datoria mea, se apără Kiva, cu toate că simţi un fior rece în inimă.

- Te-a rănit, spuse Jaren îngrijorat, cercetându-i rănile de la gât. Şi, din câte-mi dau seama, avea de gând să facă mai mult de-atât. Ce s-ar fi întâmplat dacă Naari n-ar fi sosit la momentul potrivit?

Kiva îşi aminti de vălul întunecat care-i coborâse peste ochi, de văpaia înăbuşitoare care-i umpluse plămânii când încercase să respire, de panica resimţită când fusese imobilizată.

- Nu contează, spuse ea.

Se întoarse şi continuă să caute sticluţa de aloe, dorind din tot sufletul să-l vadă plecat.

- Cum poţi spune aşa ceva? o întrebă el exasperat.

Kiva zări într-un final borcănasul şi se întinse triumfătoare după el. Se răsuci din nou către el şi îi zise:

- Pentru că nu contează. Flutură mâna liberă, descriind lumea de după zidurile infirmeriei. Locul ăsta e plin de criminali, violatori şi răpitori, dar eu nu-i văd aşa. Dacă vin la mine cu o problemă, nu pot decât să-i tratez. Menirea mea nu e să-i judec, ci să-i vindec. Privirea ei se opri asupra Tildei înainte să-şi termine vorba: Că e sau nu Regina Rebelilor, că vrea să răstoarne monarhia sau nu, că va mai încerca să-mi facă felul sau nu, *chiar nu contează.* Trebuie s-o ajut orişicum. înţelegi?

Jaren cercetă chipul tinerei preţ de câteva clipe, apoi oftă şi încuviinţă din cap.

- înţeleg, dar asta nu înseamnă că-mi place.

- N-am zis niciodată că-mi place, ripostă Kiva. Cum crezi că mă simt când ajut un om care şi-a ciopârţit copiii şi i-a vândut pe bucăţi la cârciuma din apropiere, susţinând că este carne de porc?

Jaren o privi înmărmurit.

- Spune-mi, te rog, că tocmai ai născocit

povestea asta.

Kiva arătă cu degetul mare spre izolator.

- E înăuntru chiar acum şi îşi varsă maţele. îl săgetă cu privirea şi adăugă: Poate că ai săvârşit fapte similare, dar eu te-am ajutat fără să pun întrebări. îi întinse brusc borcănaşul cu aloe. Şi încă te ajut.

- îţi garantez că nu mi-am măcelărit familia, spuse Jaren dezgustat. Sau pe oricine altcineva.

- Asta nu înseamnă că n-ai făcut altele, la fel de grave, replică Kiva, luând distanţă. lartă-mă, te rog, dar trebuie să mă asigur că măcelarul de copii e încă în viaţă. Şi ştii de ce?

- Pentru că asta e datoria ta.

- începi să te prinzi, spuse Kiva, apoi îi ură noapte bună, înclină respectuos capul spre Naari, care avea o figură
solemnă, şi intră în izolator tocmai când Tipp şi Mot ieşeau cu cadavrul lui Liku.

încă o noapte în Zalindov, încă un deţinut

mort.

CAPITOLUL 9

Olisha şi Nergal întârziaseră ca de-obicei, dar îşi făcură apariţia puţin după miezul nopţii, ca s-o schimbe în tură pe Kiva. Tânăra căscă în timp ce le aminti să intre mai des la pacienţii aflaţi în carantină, apoi le explică de ce Tilda era imobilizată, rugându-i să o trezească dacă

femeia îşi recăpăta cunoştinţa.

Kiva îşi târî picioarele înapoi spre celular şi se zgribuli de îndată ce ieşi în aerul îngheţat de afară, bucurându-se în acelaşi timp de liniştea care se aşternea noaptea peste închisoare. Cu excepţia reflectoarelor cu luminium pe care le plimbau gardienii prin curte şi a lunii palide de deasupra, drumul ei era cufundat în întregime în beznă. Mai demult, drumul acesta o îngrozea. între timp, se obişnuise, şi chiar îi prindea bine să se plimbe prin tăcerea singuratică a nopţii după toate câte îndurase pe timpul zilei. Chiar şi aşa, grăbi pasul, căci era dornică să facă un duş scurt şi să se prăbuşească în pat, ca somnul să-i alunge grijile.

De cum ajunse la celular, Kiva se furişă înăuntru şi merse ţintă spre duşuri, care se găseau la celălalt capăt al coridorului. Ceilalţi deţinuţi sforăiau de zor, un şir lung de saltele pe care zăceau prizonierii extenuanţi, dintre

care mulţi tremurau sub pături.

Camera duşurilor era goală, cum se întâmpla adesea la ora la care sosea Kiva. Nu trase de timp, ci se dezbrăcă de îndată şi strânse din dinţi, pregătindu-se pentru jetul rece de apă. Icni când simţi colţii de gheaţă muşcând din pielea ei, dar nici bine nu intră sub duş, că se trezi trasă violent de păr, în timp ce o palmă îi acoperi iute gura. Necunoscutul o trase de sub jetul de apă, în vreme ce trupul ei gol aluneca şi se zvârcolea pe podeaua de calcar udă.

Kiva zbieră, dar glasul ei fu înăbuşit de palma ce-i acoperea gura, în vreme ce mâna din păr şerpui cu iuţeală în jurul burţii şi strânse cu putere, scoţând tot aerul din plămânii ei.

- Gura, târfă de vindecătoare! şuieră un glas glacial în urechea ei. Dacă mai urli o dată, ai să regreţi!

Kiva recunoscu glasul şi nu se mai zvârcoli. în aceeaşi clipă, fu eliberată din strânsoare şi

făcu câţiva paşi împleticiţi, luând distanţă faţă de atacatoarea ei – Cresta, căpetenia rebelilor din închisoare.

- Opa, unde pleci tu aşa, rosti Cresta pe un ton suficient de ameninţător încât s-o oprească pe Kiva în loc. Trebuie să avem o mică discuţie întâi.

Tremurând din toate încheieturile – şi nu doar din cauza stropilor îngheţaţi de apă care se prelingeau pe pielea ei Kiva îşi îndreptă totuşi spatele. Nepăsătoare la faptul că era dezbrăcată, îşi puse mâinile în şolduri şi o luă la rost pe femeie:

- Ce crezi că faci?

Cresta îşi dădu părul roşcat peste umăr, dezvăluind de după şuviţele încâlcite conturul unui tatuaj în formă de şarpe unduitor pe toată partea stângă a feţei.

- Cum spuneam, trebuie să vorbim.

Preţ de o clipă, Kiva cântări posibilităţile, apoi înţelese că nu avea de ales. Cresta era

pietrar, unul dintre acele cazuri rar întâlnite de adolescenţi care supravieţuiseră mai mult decât le-ar fi dat multi sanse. Cresta era la Zalindov de cinci ani. Avea braţele de grosimea coapselor Kivei şi tot trupul acoperit de muşchi. Pe scurt, femeia avea alura şi comportamentul unui bivol. Alţi prizonieri erau prea istoviţi ca să se mai încurce noaptea cu astfel de treburi, însă Cresta trăia pentru asemenea momente, făcând tot posibilul să răspândească zvonuri şi să provoace lupte. Aproape toate răzmeriţele ce avuseseră loc în ultimii cinci ani fuseseră instigate de ea, dar era suficient de vicleană încât să se asigure că erau mereu alţii traşi la răspundere. Suficient de vicleană pentru a rămâne căpetenia rebelilor din Zalindov. Toată lumea ştia că ea era, cu toate că nu exista nici o dovadă care să le permită gardienilor să ia măsuri.

Temnicerul-sef avea nevoie de informaţii. Dacă Kiva ştia cum să pună problema, Cresta

ar putea scăpa câteva informaţii importante, pe care vindecătoarea le putea folosi, dovedindu-şi valoarea de informator.

- Despre ce să vorbim? o întrebă Kiva.

Aerul rece al nopţii preschimbă tremurai ei în adevărate zgâlţâituri.

- Te implor, pune-ţi nişte haine pe tine! rosti Cresta în batjocură. Nu vreau să văd – flutură dispreţuitor mâna spre trupul ei – tot.

Kiva se abţinu cu greu să-i spună Crestei că ar fi putut s- o ia la trântă *înainte* să intre la duş sau *după* ce termina, dar nu dorea s-o înfurie mai tare. Dacă se ajungea la luptă fizică, Cresta câştiga cu uşurinţă.

Se îmbrăcă iute, dar nu se simţi mult mai în largul ei când se întoarse către femeia-pietrar. Deschise gura să ceară explicaţii, dar Cresta i-o luă înainte:

- Umblă vorba prin închisoare că Regina Rebelilor e pe- aici şi că e bolnavă.

Kiva nu spuse nimic. N-o surprindea că

aflase. Cresta avea aproape la fel de mulţi informatori precum temnicerul-şef.

- Vreau să facem un târg, spuse tânăra.

Kiva nu schiţă nici o reacţie, cu toate că îi trezise curiozitatea. Ce voia Cresta? Şi de ce-şi închipuia că o interesa pe Kiva?

- O să-i salvezi viaţa Tildei Corentine, spuse Cresta. Te vei îngriji să rămână în viaţă până va fi ajutată să evadeze, în schimb, n-o să-i fac felul băieţelului pe care-l îndrăgeşti aşa mult. Ăla care se bâlbâie, Tipp sau cum îl cheamă?

Kiva rămase cu răsuflarea tăiată.

- Ce? şopti ea.

- M-ai auzit, rosti Cresta, săgetând-o cu ochii ei căprui. Salveaz-o pe Regina Rebelilor şi-l salvezi pe băiat. Dacă ea moare, moare şi el.

înainte să-şi înăbuşe iureşul gândurilor, reflectorul de luminium din camera duşurilor scoase un fâsâit şi pocni, învăluind încăperea în beznă. îşi reveni în câteva secunde, dar Cresta se făcuse între timp nevăzută.

- Nu înţeleg de ce are impresia că trebuie să negocieze cu tine, spuse temnicerul-şef Rooke, cântărind-o pe Kiva din priviri din spatele biroului, cu degetele împreunate sub bărbie.

După confruntarea cu Cresta, Kiva se dusese ţintă la zidul sudic şi le spusese gardienilor că trebuia să vorbească neapărat cu temnicerul-şef. Deşi era trecut de miezul nopţii, Rooke era treaz şi lucra în birou. Aspectul său îngrijit, impecabil, contrasta vizibil cu imaginea vindecătoarei: ciufulită, udă şi tremurândă.

- Ai primit deja poruncă să o pui pe Tilda Corentine pe picioare, ca să poată fi adusă la Judecata prin încercări. De ce are Crista impresia că ai nevoie de-o motivaţie în plus? o întrebă Rooke. Afişă o mină îngândurată. Doar dacă n-a aflat despre Judecata prin încercări. N-am anunţat încă, dar mi-am închipuit că umblă deja vorba. Un zâmbet satisfăcut înflori pe buzele sale. Poate că rebelii nu sunt atât de bine informaţi precum îşi închipuie.

- Orice motive ar avea, nu contează, spuse Kiva, stând pe marginea scaunului, cu un ghem uriaş în stomac.

- A ameninţat că-l omoară pe Tipp. Trebuie să-l lăsaţi să plece.

Sprâncenele întunecate ale temnicerului se ridicară vertiginos.

- Poftim?

Kiva făcu eforturi colosale să-şi stăpânească tremurul şi rosti:

- E aici doar pentru că a fost adus împreună cu maică- sa, când a fost prinsă. Avea opt ani la vremea aceea. Era un biet băiat. încă e un biet băiat. Nu merită această soartă.

Nici Kiva nu meritase această soartă când sosise la Zalindov, la doar şapte ani, dar renunţase de mult la a mai încerca să-şi câştige libertatea prin astfel de stăruinţe.

Temnicerul-şef plescăi nerăbdător.

- Am mai discutat despre asta. Şi nu o dată. Răspunsul meu rămâne acelaşi: atâta vreme

cât nu are un tutore care să aibă grijă de el, e considerat protejat al Zalindovului. îi dau drumul dacă vine cineva să-l ia.

- Dar e nevinovat, protestă Kiva, lăsându-se înainte până când abia dacă mai atingea marginea scaunului. Iar acum, Cresta vrea să-l folosească împotriva mea.

- Mulţi deţinuţi sunt nevinovaţi, spuse Rooke nepăsător. Dacă-ţi faci treaba, Cresta nu va avea nici un motiv să-i facă rău. Pentru prima oară, eu şi Cresta suntem de acord asupra unui lucru. Ce zici de asta?

Kiva nu ştia dacă-l urâse vreodată pe temnicer mai mult decât îl ura acum. îşi muşcă buza de câteva ori, apoi coborî glasul şi recunoscu:

- Tilda e foarte bolnavă. Nu ştiu ce are şi nici dacă o pot salva. Iar dacă nu se...

- Vreau să fiu sincer cu tine, i-o tăie Rooke, lăsându-se pe spate şi făcându-se confortabil în scaunul său de pluş. Personal, nu mă

interesează dacă Regina Rebelilor trăieşte sau moare. încercările care vin sunt o mare bătaie de cap, iar organizarea lor îmi provoacă deja greaţă. Atâtea reguli de urmat, atâtea lucruri de gestionat pentru pregătirea a patru probe, zilnic un morman de scrisori din fiecare regat, de la oameni dornici să dea sfaturi şi să fie ţinuţi la curent. Slavă cerului că numai prinţii moştenitori din Vallentis vin în persoană, dar, chiar şi aşa, o să-mi dea migrene pentru tot restul vieţii. Rooke îşi ciupi buzele, apoi rosti: Dar, oricât de enervantă ar fi toată situaţia asta, am primit poruncă să execut sentinţa Tildei Corentine. încordarea de pe chip arăta limpede ce credea temnicerul despre această poruncă, mai ales după ce fusese lăsat să-şi exercite liber şi necontrolat autoritatea în închisoare. Şi, pentru ca asta să se întâmple, trebuie să rămână în viaţă, continuă Rooke. Şi, pentru ca asta să se întâmple, tu trebuie să-ţi faci afurisita aia de slujbă. Temnicerul se

întunecă la chip. Dacă Tilda nu trăieşte suficient cât să ia parte la prima încercare, nu doar viaţa lui Tipp va fi în primejdie. M-am făcut înţeles?

Inima Kivei bătea ca o tobă în piept. înghiţi în sec şi încuviinţă din cap, incapabilă să dea un răspuns în cuvinte.

Rooke se mai lumină la fată.

- Te felicit că ai venit la mine în seara asta, Kiva! Mă bucur că m-ai ascultat cu atentie la ultima noastră întrevedere. Ţine-o tot aşa, şi totul va fi bine!

Kiva încuviinţă din nou din cap, neputând să rostească o vorbă. Lauda lui ar fi trebuit să-i ia o piatră de pe inimă, fiind o confirmare a faptului că încă era utilă ca informatoare. însă nu-i spusese totul.

Cresta nu-i poruncise pur şi simplu să-i salveze viaţa Tildei, ci să aibă grijă să rămână în viaţă până urma să fie ajutată să evadeze. Evadare de care Kiva nu-i pomenise

temnicerului, de teamă să nu-i împiedice propria eliberare – chiar dacă n-avea nici cea mai mică idee când urma să se întâmple asta.

Una era să urmeze porunca temnicerului şi s-o pună pe Tilda pe picioare până la Judecată. Dar mai departe... Cum avea s-o ţină în viaţă pe Regina Rebelilor? De răspunsul la această întrebare atârna viaţa lui Tipp. însăşi viaţa *ei* atârna de acest răspuns.

Pentru că, dacă nu izbutea, aveau s-o sfârşească rău cu toţii, fie de mâna Crestei, fie de mâna temnicerului.

CAPITOLUL 10

Febra Tildei scăzu după patru zile.

Kiva era deopotrivă uşurată şi îngrijorată. Uşurată pentru că femeia avea şanse să învingă boala care încă îi destabiliza sistemul imunitar. îngrijorată pentru că rămăseseră doar patru zile până ce prinţul şi prinţesa soseau pentru a asista la încercarea Aerului.

Timpul nu era de partea ei.

Cu toate că Tilda nu mai asuda abundent din oră în oră şi avea perioade mai lungi de trezie, Kiva tot nu-şi putea da seama de ce suferea. Femeia nu putea – sau nu dorea – să vorbească, şi nici măcar îndemnul blând al vindecătoarei n-o făcu să dezvăluie mai multe despre condiţia

ei. Din când în când, părea lucidă, doar pentru a cădea pradă delirului câteva clipe mai târziu, iar atunci se zvârcolea în lanţuri, făcea spume la gură şi începea să zbiere într-un asemenea hal, că gardienii dădeau buzna în infirmerie.

Kiva nu ştia ce să facă sau cum s-o ajute. Pe deasupra, era istovită, o dată de la numărul tot mai mare de viroze la stomac, şi-apoi de la deţinuţii care îi solicitau ajutorul pentru alte probleme, tot mai mulţi dintre ei răniţi în urma altercaţiilor cu gardienii.

Era târziu în iarnă, noi deţinuţi soseau foarte rar şi, din această cauză, gardienii erau irascibili şi plictisiţi. Voiau să-şi mai îndulcească viaţa cu câte-o femeie, uneori chiar şi cu bărbaţi. După zece ani, Kiva se obişnuise cu aceste derapaje, dar nu-şi putea înăbuşi valul de ură resimţit ori de câte ori veneau, una după alta, femei înspăimântate care cereau praf de *sterpelină* ca să le întârzie ciclul.

Munca istovitoare şi raţiile reduse de

mâncare opriseră menstruaţia la majoritatea deţinutelor, însă, în cazul excepţiilor... Ultimul lucru pe care-l doreai la Zalindov era să rămâi însărcinată. Desigur, dacă se întâmpla, în rarele cazuri în care mama ducea sarcina până la capăt, Kiva aducea copilul pe lume. însă, de zece ani, de când era ea în închisoare, nu cunoscuse mamă şi copil să trăiască mai mult de câteva luni după naştere.

Kiva lua şi ea leacuri pentru asta, însă, graţie orelor lungi de lucru şi faptului că se arăta loială temnicerului- şef, nu intra, de regulă, în colimatorul gardienilor. însă nu era nici complet scutită, dovadă păţania din urmă cu câteva săptămâni, când sărise Naari în apărarea ei. Dar, cu toate că ajunsese de câteva ori pe mâinile gardienilor, aceştia nu trecuseră niciodată de o anumită limită, gândind probabil că era posibil să aibă nevoie pe viitor de îngrijirile ei medicale. Era deopotrivă o binecuvântare şi un blestem: o

binecuvântare, pentru că era mai mult sau mai puţin ferită de viol, dar şi un blestem, pentru că nu avea cum să le protejeze pe celelalte femei din închisoare.

Uneori, se culca în infirmerie, nu doar ca să-i evite pe gardienii năbădăioşi, ci şi ea să fie mereu la dispoziţia celor care aveau nevoie de ea.

într-una dintre aceste nopţi, chiar înainte să se crape de ziuă, Kiva fu trezită de un vaiet j os şi prelung. Pe Olisha şi Nergal îi trimisese înapoi când se înfăţişaseră la schimbul de tură, pretinzând că dorea să ţină sub observaţie câţiva pacienţi aflaţi în carantină. în realitate, Naari o avertizase pe Kiva să nu se întoarcă singură la celular în acea noapte, şi, dat fiind că femeia făcea de pază în alt post, nu avusese cine s-o însoţească.

După ce primise avertismentul, Kiva se consumase ore în sir. Se întrebase dacă avertismentul venise ca urmare a faptului că

Naari era femeie sau pur şi simplu pentru că avea o inimă bună, în ciuda rolului pe care-l îndeplinea la Zalindov. Indiferent de motiv, Kiva era recunoscătoare, şi, după ce-i făcuse vânt lui Tipp, sfătuindu-l să stea lipit de Jaren, rămăsese în infirmerie şi se întinsese pe o saltea de paie când nu mai fusese în stare să-şi ţină ochii deschişi.

Auzi din nou acel vaiet jos, iar acum se trezi de-a binelea, luptând totodată cu somnul care încerca s-o prindă în mrejele sale. Dar, când înţelese că zgomotul venea din direcţia Tildei şi că nu era doar o lălăială lipsită de noimă, ci un cuvânt văitat, se ridică numaidecât şi merse degrabă la femeie.

- Aaa... aaapăăăă. Aaaapăăăă.

Tilda se zvârcolea în fiare, smucindu-şi capul dintr-o parte în alta şi privind în gol în încăperea prost luminată.

- Sunt aici, spuse Kiva, punându-i o mână pe umăr, s-o calmeze. Merg să-ţi aduc nişte apă.

îşi simţea bătăile inimii în timpane în timp ce înşfacă un pahar şi îl cufundă într-un ciubăr cu apă curată. Observă cu coada ochiului că la intrarea în infirmerie stătea de pază un gardian pe care nu-l recunoştea. Individul se uita şi el curios în direcţia Tildei, trăgând, fără îndoială, cu urechea la tot ce spunea.

Stingherită de faptul că bărbatul le văzuse dormind pe amândouă, Kiva îi evită privirea şi se întoarse într-un suflet la pacienta ei, ridicându-i cu blândeţe capul şi ducându-i paharul la gură.

Tilda bău cu nesaţ, lăsând să-i şiroiască apa pe bărbie, şi, când termină, Kiva o şterse.

- îţi muuuul... muuulţumesc!

- Cu plăcere! spuse Kiva, înghiţind nodul ce i se pusese

A Â â
în gat.

Mai rămăsese o singură zi până la prima încercare, şi, în ciuda faptului că o lăsase febra cu câteva zile în urmă, starea de sănătate a

Tildei nu se ameliorase cine ştie ce. însă, acum, încerca într-un sfârşit să comunice... Kiva fu nevoită să înghită din nou în sec, copleşită de emoţie.

Nu trebuia să se ataşeze de pacienţii ei. Asta era prima regulă a vindecătoarei. A oricărui vindecător, de fapt, dar în special a celui din Zalindov. Şi totuşi, femeia asta... Kiva simţea o legătură inexplicabilă cu ea.

„N-o lăsa să moară.”

- Ştii unde te afli? o întrebă Kiva iute, trăgând un scăunel lângă patul Tildei.

Nu era convinsă că femeia îi înţelegea cuvintele, dar trebuia să încerce. Chiar şi sub supravegherea gardianului, care urma probabil să-i raporteze totul temnicerului-şef. Orişicum, trebuia să aibă grijă. Amândouă trebuiau să aibă grijă.

— Zaaall... Zaaaaaaallll

- Aşa e, Zalindov, rosti Kiva încurajator.

Observă că Tildei îi era greu să vorbească şi

trecu acest lucru pe lista simptomelor ce ar fi putut s-o ajute să identifice cauza bolii. Brusc, îi veni o idee şi rosti:

- Mă întorc imediat.

Kiva sări în picioare, se duse în grabă la măsuţa cu medicamente şi luă un borcănaş de pelin, pe care Tipp îl făcuse deja pudră. Culoarea maronie şi textura noroioasă a leacului nu erau foarte atractive, dar mirosea a ierburi proaspete şi ajuta la relaxare şi la limpezirea gândurilor.

Nădăjduind să-i dezlege limba, Kiva se întoarse lângă femeie şi o rugă să deschidă gura. Tilda ezită, iar Kiva se temu că avea să opună rezistenţă – ba chiar că urma să se zvârcolească din nou în fiare dar, după o clipă, Tilda îi urmă sfatul, iar vindecătoarea îi întinse nişte pelin pe limbă.

Kiva aşteptă ca pasta să-şi facă efectul, apoi întrebă:

- îmi spui, te rog, cum te numeşti?

Femeia deschise gura, o închise la loc, apoi spuse într- un final:

- Tilda. Eu sunt Tilda.

îi văzu „mărul” săltând, de parcă s-ar fi străduit să înghită, dar acţiunea îi provoca multă durere.

- Unde... mă... aflu?

Kiva răsuflă uşurată, dar în acelaşi timp fu dezamăgită. Faptul că o auzise pe Tilda pronunţându-şi numele o făcuse să creadă că lucrurile mergeau în direcţia bună, asta până ce femeia întrebă unde se află – la doar câteva secunde după ce ea însăşi dăduse răspunsul.

- Eşti în Zalindov, nu-ţi aminteşti? spuse Kiva rar.

Femeia clipea des, cu faţa îndreptată spre tavan.

- Zalindov? Da... unde?

Kiva simţi un nou fior în inimă.

- Ai ajuns aici în urmă cu zece zile, îi mărturisi, neştiind ce altceva să spună.

Un tremur uimit scutură trupul femeii.

- Ai fost foarte bolnavă. Am... am încercat să te vindec.

- De ce?

Kiva nu ştiu cum să răspundă la întrebarea tăioasă a femeii. Erau atâtea motive, dar despre majoritatea nu putea vorbi, mai ales că gardianul trăgea cu urechea.

„N-o lăsa să moară.”

- Pentru că eu... Pentru că tu... Pentru că noi...

- Ah... încercările, o întrerupse Tilda, cu glasul tot mai moale. Osânda... mea. Trase cu greu aer în piept, apoi continuă: Mă tin... în viată... doar... ca să mor?

Kiva începu să-şi frământe mâinile la auzul vorbelor ei sacadate, înfigându-şi unghiile în carne. Dintre toate lucrurile pe care Tilda le ştia, pe care şi le amintea... de ce trebuia să întrebe despre încercări? Ce să-i fi spus? îi veniră prea multe răspunsuri în minte.

Pentru că asta e slujba mea.
Pentru că aşa mi-a poruncit temnicerul-şef.
Pentru că sora mea m-a rugat să fac asta într-un bileţel.
Pentru că, dacă nu te ajut, Cresta o să-l omoare pe Tipp.
Pentru că nu voi putea trăi împăcată dacă...

- Unde... sunt? întrebă Tilda din nou, curmându-i şirul gândurilor.

Kiva se prăbuşi în sinea ei, gata să-i spună pentru a treia oară că se afla în Zalindov, dar se opri, înţelegând că poate nu asta o întreba Tilda de fapt. Aruncă o privire către gardian, apoi îşi cântări cuvintele şi rosti, convinsă că nu spunea nimic nepotrivit:

- Eşti la infirmerie. Infirmeria închisorii Zalindov.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Tilda vorbi din nou, mai degrabă şoptit:

- Cine... eşti... tu?

Kiva privi cu coada ochiului spre gardian,

apoi oferi cel mai sincer răspuns pe care şi-l îngăduia:

- Sunt cineva care-şi doreşte să treci cu bine prin toate astea. Prin toate. Pe negândite, Kiva se aplecă şi îi strânse uşor mâna, apoi îşi veni în fire şi îi dădu drumul numaidecât. Ar trebui să te odihneşti. O să vorbim şi mâine.

Dar, în zori, Tilda căzuse din nou pradă delirului. Nici măcar pelinul nu mai ajută acum.

Orele se scurgeau, iar Kiva aştepta ca femeia să-şi vină în simţiri, dar în zadar. Tilda era mult prea bolnavă şi se zbătea neputincioasă în ghearele acelei maladii necunoscute.

Iar când sosi şi ziua următoare, ziua primei încercări, Kiva înţelese că nu mai avea timp.

„N-o lăsa să moară.”

„N-o lăsa să moară.”

„N-o lăsa să moară.”

Kiva nu puse geană pe geană în acea noapte, rugându-se la însănătoşirea miraculoasă a

Tildei şi totodată ca aceasta să supravieţuiască încercării Aerului. Aşa cum îi spusese şi lui Tipp, nu era imposibil să treci de prima probă, care de cele mai multe ori era făcută să-i ofere osânditului iluzia că avea şanse să supravieţuiască după Judecată, iluzie care se destrăma odată ce nefericitul ajungea la a doua, a treia sau la a patra încercare. Totuşi, chiar dacă nivelul de dificultate era mai scăzut la prima probă, era totuşi solicitant pentru un om în deplinătatea forţelor sale, ceea ce Tilda nu era în acel moment.

„N-o lăsa să moară.”

Primele cuvinte încifrate din bileţelul surorii sale îi apăreau mereu în gând; porunca ei; cererea. Pe deasupra, mai era şi ameninţarea Crestei, al cărei şuierat îl auzea constant în minte: „Salveaz-o pe Regina Rebelilor şi-l salvezi pe băiat. Dacă ea moare, moare şi el”.

în mintea Kivei se purta un adevărat război.

„N-o lăsa să moară... Dacă moare ea, moare

şi el... N-o lăsa să moară... Dacă moare ea, moare şi el.”

Kiva nu ştia ce să facă, nu ştia cum s-o salveze pe Tilda, cum să-l salveze pe Tipp. De fapt, exista un singur lucru care ar fi putut funcţiona, dar... riscurile la care se expunea... preţul pe care îl plătea...

„N-o lăsa să moară.”

„Dacă moare ea, moare şi el.”

Când Naari sosi la infirmerie înainte de amiază, cu o figură aspră, stomacul Kivei era cât nuca.

- A sosit vremea, spuse Naari.

- D-dar... e încă f-f-foarte bolnavă, zise Tipp, care ţinea mâna lipsită de vlagă a femeii într-a lui, în chip de alinare.

Tilda era trează, dar nu şi cu mintea. Bombănea pentru sine şi se uita în gol şi o dată la câteva secunde se cutremura de spasme musculare.

- Astea sunt ordinele, spuse Naari sec.

Prinţul Deverick şi prinţesa Mirryn au sosit şi nu intenţionează să stea mai mult decât e nevoie.

Kiva se forţă să nu-şi dea ochii peste cap. Ce trist ar fi dacă persoanele lor regale ar trebui să petreacă mai mult timp în iadul ăsta. Ferească Domnul să vadă ce se întâmplă între pereţii puşcăriei: munca istovitoare, sălbăticia gardienilor, condiţiile mizerabile... Odată ieşiţi de-aici, puteau merge ţintă la palatul lor de iarnă, fără să se mai gândească la deţinuţi şi la chinurile prin care treceau zi de zi.

„Şi de ce s-ar gândi?” se întrebă Kiva în batjocură. Din perspectiva lor, toţi cei din Zalindov erau vinovaţi şi îşi meritau soarta.

- Poate să meargă? întrebă Naari.

Kiva ar fi preferat să nu răspundă, dar privirea lui Naari nu lăsa loc de îndoieli: astăzi, Naari era gardian al închisorii, la fel ca toţi ceilalţi. Fără înţelegere, fără milă.

- Da, rosti Kiva cu glas răguşit. Dar are

nevoie de sprijin. Şi n-are habar ce se întâmplă în jurul ei.

Naari încleştă dinţii, făcându-şi pentru o clipă cunoscute sentimentele, dar, cu toate acestea, încuviinţă din cap.

- Ridic-o din pat! Restul gardienilor îi organizează pe deţinuţi în careul de răsărit. Apoi, după o clipă: Ai grijă, au fost chemaţi toti detinutii de la muncă.

- Se p-p-pare că familia r-regală vrea public, spuse Tipp, alb la fată.

Kiva rămase cu gândul la careul estic despre care pomenise Naari. Nu doar că se afla la cea mai mare distanţă de infirmerie, dar acolo era şi spânzurătoarea. Ce- i pregătiseră Tildei? încercarea Aerului era s-o spânzure şi să vadă dacă putea trăi cu gâtul rupt sau pur şi simplu voiau s-o lase fără aer?

Cu siguranţă, nu. Nimeni nu supravieţuia spânzurătorii, în fiecare săptămână erau spânzuraţi câţiva nefericiţi şi cu toţii ajungeau

la morgă. Nici o şansă ca Tilda să...

- Trebuie să pornim, spuse Naari la apariţia celor trei gardieni care aveau să-i escorteze. Acum!

Un soi de amorţeală puse stăpânire pe Kiva, care scoase cătuşele, apoi chingile prinse la piept. îşi dorea ca femeia să lupte aşa cum o făcuse cu o săptămână în urmă, să arate că încă avea sânge de luptător în ea. Degeaba: doar bombăneli şoptite şi spasme. Kiva şi Tipp o luară fiecare pe după umeri şi ieşiră din infirmerie în urma lui Naari şi a celor trei gardieni.

Kiva nu-i crestase însemnul închisorii în dosul palmei. N-o lăsase inima, ştiind-o atât de bolnavă. Ceea ce însemna că Tilda era singura prizonieră din Zalindov care nu avea un Z crestat în piele. Nu primise nici brăţara metalică pentru identificare, şi totuşi toată lumea ştia cine era. Zvonurile proliferaseră de când Cresta o asaltase pe Kiva la duşuri, iar

acum toată lumea ştia că Regina Rebelilor se afla printre ei. Circulau multe şoapte prin închisoare, unele pline de ranchiună, altele pline de reverenţă. Atmosfera apăsătoare o neliniştea pe Kiva. Simţea aceeaşi energie în aer ca atunci când detinutii îsi pierduseră cumpătul şi dezlănţuiseră o răscoală. Era ultimul lucru de care avea nevoie, la câte se întâmplau deja.

Pe măsură ce-o târau pe bolnavă prin curte, gândurile Kivei zburau întruna la mâna stângă a Tildei. Ar fi trebuit să-i facă însemnul? Dacă vreunul dintre gardieni observa că nu avea nimic în dosul palmei? Dacă Regina Rebelilor murea astăzi fără să poarte însemnul închisorii, murea ca deţinută sau ca femeie liberă?

Mintea îi zbura de la un gând la altul, iar Kiva constată că o cuprinsese panica, aşa că trase adânc aer în piept. N- ajuta nici faptul că, pe măsură ce se apropiau de destinaţie, mulţimea de prizonieri se tot îngroşa.

Murmurul crescu în intensitate: dacă la început aducea cu zumzetul unor insecte, când ajunseră în preajma careului, Kiva abia dacă mai putea să-şi audă gândurile. Dacă n-ar fi fost Naari şi ceilalţi trei gardieni să-i împingă pe deţinuţi într-o parte şi-n alta, n-ar fi reuşit să străbată grămada de oameni. Aparent, întreaga populaţie a Zalindovului venise să asiste la eveniment.

Când zări spânzurătoarea în depărtare, stomacul i se întoarse pe dos în asemenea hal, încât îi fu teamă că urma să vomite. Dar, când se uită mai bine, observă că de braţul de lemn nu atârna nici un ştreang şi nu zări nici călăul prin preajmă.

Zări însă un mic grup de oameni instalat pe platforma de deasupra, la o distanţă apreciabilă faţă de prizonierii de mai jos. Era şi temnicerul-şef acolo, drept şi semeţ, scrutând mulţimile cu o figură inexpresivă. Nu era însoţit de nici un gardian. în schimb, Kiva zări

armura argintie de neconfundat a Gărzii Regale, scânteind în razele soarelui de amiază. Cei mai temuţi oşteni ai regatului făceau un cerc în jurul a două persoane deosebite. Amândouă purtau mantii groase de iarnă care le acopereau din cap şi până-n tălpi, şi, după postură şi felul în care gesticulau, era limpede că nu aveau tangenţe cu închisoarea.

Kiva încercă să le desluşească trăsăturile chipului, dar pe lângă faptul că erau înconjuraţi de gardă, mai purtau şi măşti. Auzise zvonuri că descendentii casei Vallentis îsi ascundeau feţele în cadrul evenimentelor publice, şi se întrebă dacă nu era doar un joc de putere, încă o modalitate de a arăta cât de mult se deosebeau de restul. Din cauza măştilor, Kiva nu reuşi să vadă decât că prinţul moştenitor era mai înalt decât sora lui şi că amândoi aveau păr bălai.

Privindu-i pe cei doi şi garda lor, Kiva fu străbătută de senzaţii reci şi fierbinţi

deopotrivă. Tremura, însă nu ştia dacă de teamă pentru soarta Tildei sau de indignare faţă de această mascaradă ieftină. Tot ce ştia era că în câţiva paşi aveau să ajungă la baza spânzurătorii, unde Tilda avea de înfruntat prima – şi, cel mai probabil, ultima – încercare.

„N-o lăsa să moară.”

„Dacă moare ea, moare şi el.”

Kiva strânse din dinţi şi îsi simţi fruntea asudată, în pofida vântului îngheţat.

„N-o lăsa să moară.”

„Dacă moare ea, moare şi el.”

Kiva nu putea împiedica Judecata, nu putea s-o salveze pe Tilda de soarta care o aştepta odată ce începea să urce treptele spânzurătorii, nu-l putea salva pe Tipp, nu se putea salva pe sine.

Trei vieţi atârnau acum de-un fir de păr, din cauza unei singure femei.

N-o.

Lăsa.

Să.

Moară.

Kiva închise ochii. Timpanele îi pulsau şi acopereau urletele mulţimii.

Ştia ce avea de făcut.

>

I se făcu greaţă când deschise ochii, căutând cu frenezie un chip cunoscut în marea de deţinuţi. Mot nu era acolo – nici Olisha şi nici Nergal. în pragul deznădejdii, privirea ei căzu asupra lui Jaren, care stătea în compania celorlalţi săpători, la poalele spânzurătorii. Avea atâta praf pe faţă, încât abia îl recunoscu.

- Jaren! strigă Kiva pe deasupra corului de batjocuri şi fluierături cu care erau întâmpinate de deţinuţi, ignorând avertismentul din privirea lui Naari. Jaren!

Tânărul păru nedumerit să-şi audă numele, aproape speriat, iar privirea îi ţâşni numaidecât către familia regală şi garda acesteia, parcă temându-se să nu le atragă

atenţia.

- Ce f-f-faci? urlă Tipp la ea din cealaltă parte a Tildei, deşi glasul lui aproape că se pierdu în zgomotul mulţimii.

Kiva îl ignoră şi pe el şi încetini paşii, simţind un amestec de uşurare şi groază când îl văzu pe Jaren tăindu- şi drum prin mulţime şi ajungând în dreptul lor cu doar câţiva paşi înainte de trepte.

- Staţi aici! le porunci Kiva amândurora, luând braţul Tildei de după gât şi lăsându-l pe Jaren în locul ei, ca sprijin pentru femeia bolnavă. Fără alte vorbe, îşi tăie drum prin valul sufocant de oameni ce părea că se revarsă asupra ei şi o luă înaintea lui Naari şi a celor trei gardieni, urcând treptele câte două deodată, până ajunse în vârful platformei de lemn.

într-o fracţiune de secundă, cinci săbii se îndreptară spre Kiva, când Garda Regală îşi intră în atribuţii. în acelaşi moment,

temnicerul-şef Rooke încremeni, iar cicatricea în formă de diamant aproape că dispăru la cât de mari făcu ochii când o văzu acolo.

Mulţimea amuţi ca la un semn.

- Cine eşti tu, fetiţo? întrebă cel mai apropiat membru al gărzii. Unde-i Regina Rebelilor?

„N-o lăsa să moară.”

Kiva trase adânc aer în nări, îşi îndreptă spatele şi privi dincolo de gardă, la prinţul şi prinţesa mascaţi, apoi rosti cu glas tare singurele vorbe care puteau să-i salveze viaţa T ildei:

- Mă numesc Kiva Meridan şi cer să iau asupra mea osânda ei.

CAPITOLUL 11

O liniştе asurzitoare se lăsă după ce Kiva rosti cuvintele, dar aceasta fu repede urmată de tumultul mulţimii adunate, iar valul de zgomot iscat fu atât de puternic, încât ea se clătină pe eşafod.

- LINIŞTE!

>

Urletul amplificat veni de la gardianul aflat cel mai aproape de prinţul moştenitor şi de prinţesă. Cei din Garda Regală aveau o emblemă în dreptul inimii într-o nuanţă mai întunecată de argintiu, pe când emblema pe care o purta el era aurită: patru cadrane reprezentând magia celor patru elemente –

pământ, foc, apă şi aer –, peste care se încrucişau o sabie şi o săgeată, deasupra cărora stătea o coroană.

Blazonul familiei Vallentis.

- Lăsaţi-o să treacă! porunci bărbatul cu emblema aurită – cel care, înţelese Kiva, era căpitanul Gărzii Regale. Aproape că nu-şi mai simţea picioarele.

Gardienii coborâră săbiile, iar Kiva înaintă în vreme ce picioarele îi tremurau şi inima îi bătea de să-i sară din piept. Soldaţii nu se relaxară complet, postura lor dând de înţeles că aveau să acţioneze de îndată ce ea ar fi făcut o mişcare greşită.

Simţea că trecuse o eternitate atunci când ea ajunse în mijlocul eşafodului. Nu îndrăznea să se uite la temnicerul- şef, care parcă îngheţase, aşa cum nu se uită nici la spânzurătoarea care se ridica deasupra ei. încerca să-şi amintească faptul că prima încercare era cea mai uşoară, iar cei supuşi acesteia puteau – şi cel mai

adesea reuşeau – să-i supravieţuiască. Refuză să se gândească la ce ar fi urmat să se întâmple după aceea, să se gândească la repercusiunile acţiunilor ei sau să se întrebe ce aveau să aducă încercările următoare. Şansele ca ea să fi

>

supravieţuit încercării de acum... Kiva ştia că era posibil să fi renunţat la propria viaţă pentru a o salva pe Tilda.

„N-o lăsa să moară.”

în acea clipă, Kiva o ura pe sora ei, o ura pe Cresta, îl ura pe temnicerul-şef Rooke şi ura familia Vallentis, chiar şi pe conducătorii din Mirraven care o trimiseseră pe Tilda la Zalindov.

Cu toate acestea, Kiva alesese. Urma să trăiască suportând consecinţele sau să moară.

Când se afla doar la câţiva paşi de căpitan, acesta se mişcă încetişor, destul ca ea să înţeleagă că ar trebui să se oprească.

Kiva se forţă să-l privească, observându-i părul grizonant şi mustaţa tunsă scurt ce cobora spre barba îngrijită. Trăsăturile tăbăcite ale feţei sale sugerau că nu era doar un individ oarecare numit într-o funcţie de conducere a Gărzii Regale, ci că era cineva care participase la destule lupte.

Dar Kiva ştia toate astea.

„E în regulă. Totul va fi bine.”

Vocea tatălui ei se izbi de fiinţa sa, sfâşiindu-i inima, făcând-o să respire sacadat. Alungă amintirea, ştiind că trebuia să se concentreze doar asupra bărbatului din faţa ei, fără să-i dea de înţeles că îl cunoştea, că *îşi aducea aminte* de el.

Ochii căprui ai căpitanului se fixară pe ai ei când spuse:

- Explică-ţi comportamentul, Kiva Meridan!

Auzindu-şi numele pronunţat de vocea răguşită a căpitanului, Kiva îşi dorea să o ia la goană de pe eşafod şi să se piardă în mulţimea

adunată. Dar nu putea să facă una ca asta – *nu avea s-o facă.* Luase decizia şi avea să se ţină de ea.

- După cum spuneam, domnule căpitan, zise Kiva cu glas limpede, bucuroasă că nu-şi trădase tumultul interior, iau asupra mea sentinţa Reginei Rebelilor.

- Şi ce anume îţi dă acest drept? o întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană.

Kiva era conştientă de cât de multe perechi de ochi o priveau, mulţimea chinuindu-se să-i audă cuvintele – prizonieri, gardieni, curteni. Simţea asupra ei privirea temnicerului-şef, arzând-o cu intensitatea sa. Undeva în mulţime, Cresta şi rebelii ei o urmăreau. Jaren.Tipp şi Naari o priveau. *Toată lumea* o privea.

Sudoarea se scurgea pe spinarea ei, în timp ce pielea i se înfiorase.

Rugându-se să-şi amintească în mod corect formularea, cât şi faptul că cele şoptite în

legătură cu aceasta erau corecte, Kiva spuse:

- Cea de-a cincea regulă a Judecăţii prin încercări, aşa cum stă scrisă în Cartea Legii, spune că: „Dacă altcineva ia asupra sa sentinţa persoanei acuzate, atunci persoana în cauză va înfrunta încercările îndeplinind rolul de Campion al persoanei acuzate”. Kiva susţinu privirea căpitanului, observând surprinderea – sau poate chiar respectul – apărut dintr-odată pe trăsăturile acestuia. Acum, era şi mai convinsă că ceea ce spusese era corect, asa că se decise să continue: Mi-am încheiat revendicarea.

[9] Conform legilor pe care le susţineţi, de acum înainte sunt Campioana Tildei Corentine.

Explozia de râs grosolan o făcu pe Kiva să se întoarcă spre prinţ şi prinţesă.

- îmi place, zise prinţul cu amuzament în glas, chiar dacă masca îi ascundea expresia feţei. E înflăcărată.

- Sinucigaşă, mai degrabă, zise prinţesa, deşi

şi ea părea că se distra de minune.

Kiva ardea de dispreţ pentru ambii, aşa că se întoarse fulgerător spre căpitan. Nu înainte de a surprinde privirea furioasă a temnicerului-şef Rooke. înghiţi în sec, dându-şi seama că intervenţia ei îi stricase planurile lui Rooke în legătură cu Regina Rebelilor. Susţinuse că nu-i păsa dacă trăia sau murea, însă Kiva ştia că viaţa lui ar fi fost mult mai uşoară dacă Tilda ar fi murit în încercarea din acea zi. Sentinţa ei ar fi fost îndeplinită odată cu eşecul său, iar execuţia ar fi fost legală în ochii legii. în Zalindov nu se prea ţinea cont de justiţie, dar acum, că întregul Wenderall privea, Rooke se dovedea precaut. Privirea întunecată pe care i-o aruncă Kivei însemna un singur lucru: dacă avea să supravieţuiască primei încercări, urma să ajungă la mila lui.

- Am impresia că nu înţelegi repercusiunile revendicării tale, fetiţo, zise căpitanul, încrucişându-şi braţele masive peste pieptul

îmbrăcat în armură. A doua parte a regulii spune că soarta ta va fi legată de a ei. Dacă vei eşua în a trece cele patru încercări, vei muri împreună cu ea.

Un murmur trecu prin mulţimea ce asculta.

- NU, KIVA! *N-NU!*

Kiva ignoră ţipătul lui Tipp. Nu o facea doar pentru Tilda. O făcea ca să salveze atât viaţa lui Tipp, cât şi pe a ei. Nu avea să se răzgândească, deşi simţea cum panica începea s-o cuprindă. Simţea înţepături în vârfurile degetelor, iar privirea începu să i se întunece pe la margini.

Adunându-şi curajul, deşi nu se mai simţea deloc curajoasă, Kiva îşi înfipse unghiile în carnea palmelor, iar durerea o ajută să se concentreze.

- Dar, dacă voi reuşi, vom fi eliberate, zise Kiva.

Nu simţea că era nevoie să spună cât de tare erau sorţii împotriva ei. Cu toţii o ştiau. Dar

dacă ea ar fi reuşit să treacă de prima încercare...

„Suntem în siguranţă. Rămâi în viaţă.

N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum.

Suntem.

Pe.

Drum.”

Kiva avea nevoie să creadă că asta însemna mesajul surorii ei: că acum, după zece ani, aveau cu adevărat să vină, gata să-şi ţină promisiunea. Mai ales acum, când Tilda se afla acolo – un motiv în plus pentru ca susţinătorii ei să rişte, atacând Zalindovul, eliberând-o şi pe Kiva în timpul atacului. Asta implica ameninţarea Crestei: faptul că se începuse o încercare de salvare.

Familia Meridan – familia Kivei – avea o relaţie complicată cu rebelii. Chiar dacă era mică atunci când fusese îndepărtată din sânul familiei, îşi aducea aminte. Părinţii ei

încercaseră să se ţină departe de intrigile politice din Evalon, micul sat aflat la baza munţilor Armine, uitat în mare parte de restul lumii. însă totul se schimbase în cei zece ani ce trecuseră de când Kiva fusese încarcerată. Aşa cum ea făcuse ce trebuise pentru a supravieţui, la fel procedase şi familia ei.

Poate... dacă reuşea să treacă de prima încercare... dacă reuşea să câştige mai mult timp pentru Tilda, destul cât s-o ţină departe de ea pe Cresta, destul cât să vină rebelii, destul pentru ca familia ei să ajungă...

Poate că atunci avea să se vadă eliberată.

„N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum.”

Prinţesa făcu un pas înainte, iar haina sa căptuşită cu blană foşni, scoţând-o pe Kiva din gândurile ei pline de speranţă şi disperare.

- De ce ţii să-ţi rişti viaţa? o întrebă prinţesa Mirryn în timp ce o privea, faţa sa fiind ascunsă de mască. De ce să ceri una ca asta,

ştiind că rezultatul va fi acelaşi?

Kiva nu se mai chinui să-i explice că era posibil şi ca rezultatul să fie cu totul altul – anume, că avea să supravieţuiască. în loc de asta spuse:

- Femeia pe care aţi condamnat-o la moarte e grav bolnavă, nu e în stare să se ţină pe picioare fără ajutor, cu atât mai puţin să facă faţă încercării de azi. Aţi bătut cale lungă pentru a fi distratră, prinţesă. De ce nu vă bucuraţi de spectacol, în loc să mă luaţi la întrebări?

în comparaţie cu prinţul, a cărui mască de aur îi ascundea cu totul faţa, masca prinţesei se asemăna cu argintul topit, scurgându-se pe diagonală dintr-o parte a feţei sale spre cealaltă. Astfel că buzele ei roşii erau destul de vizibile, cât să se observe felul în care se strâmbă când zise:

- Evident, o sinucigaşă.

Chiar atunci, Kiva fu ridicată în aer.

Dintr-odată, picioarele sale ce se găseau pe podeaua de lemn a eşafodului se desprinseră fulgerător de aceasta, iar Kiva pluti prin aer, parcă trasă de un lanţ nevăzut. Vântul aspru o izbi peste faţă, iar ea îşi ţinu respiraţia, încercând să nu ţipe. Avu câteva clipe la dispoziţie ca să se întrebe ce anume i se întâmpla – oare începuse încercarea? Ce anume ar fi trebuit să facă? Cum anume avea să supravieţuiască? Nu avu mai mult timp la dispoziţie, căci ascensiunea ei se opri brusc, şi ea se prăbuşi fulgerător.

Teroarea o cuprinse într-o clipită, chiar înainte ca picioarele să i se izbească de o suprafaţă dură, trupul ei prăbuşindu-se ca un sac de cârpe, picioarele nefiind în stare să-i mai susţină greutatea.

Nu murise.

Dar nici nu ajunsese teafără din nou pe pământ.

Kiva se ridică în capul oaselor, cuprinsă de

teamă, dându-şi seama că se afla în vârful unuia dintre turnurile de pază ce dominau sectorul estic, cel aflat perpendicular fată de zidul exterior.

Se afla la înălţime. *La mare înălţime.*

Un *bufnet*[5] o făcu pe Kiva[>] să se întoarcă, observându-l pe căpitanul Gărzii Regale aterizând cu dibăcie la câţiva paşi depărtare, fiind lăsat acolo tot de către magia prinţesei.

- Mulţumeşte-i prinţesei Mirryn că nu te-a aruncat de la o înălţime mult mai mare, altfel n-ai mai fi avut picioare acum, îi zise căpitanul, care observă cum trupul Kivei tremura.

Kivei îi era teamă că urma să i se facă rău. Spera că, dacă demnitatea i-o luase la goană într-un asemenea hal, avea măcar să strice lustrul cizmelor căpitanului.

- Prinţul şi prinţesa au acceptat cerinţa dumitale, transferând sentinţa Tildei Corentine către tine, conform regulii numărul cinci din Cartea Legii, continuă căpitanul. O privi ferm

când zise mai departe: Dacă rapoartele legate de starea ei precară de sănătate se adeveresc, atunci să ştii că îti sacrifici viata fără rost. Aşadar, îti ofer o ultimă sansă pentru a-ţi retrage cererea.

Kiva tăcu, în parte pentru că se temea că, dacă ar fi deschis gura, ar fi spus exact ce-şi dorea căpitanul să audă. Dar îşi aminti că tot ce trebuia să facă era să treacă prin încercări, una câte una. Era în stare s-o facă. *Avea* s-o facă.

„N-o lăsa să moară.”

Era singura modalitate pe care Kiva o ştia pentru a reuşi să o ajute pe Regina Rebelilor să trăiască. Dacă – *după ce* – Kiva supravieţuia încercării Aerului, Tilda ar fi avut destul timp pentru a se recupera. Ar fi câştigat timp pentru ca rebelii să vină să o salveze – să le salveze pe amândouă.

Iar... dacă ea *avea* să moară în acea zi... era la fel de bine, căci morţii nu aveau cum să mai

sufere de pe urma dezaprobării celor vii. Soarta Tildei nu avea să mai fie responsabilitatea Kivei.

- Aşa să fie, zise căpitanul atunci când Kiva tăcu, chiar dacă nu părea deloc mulţumit. Kiva se întreba dacă o recunoscuse, dacă-şi amintise de ea, după care îşi dădu seama că el s-ar fi comportat cu totul altfel dacă ar fi ştiut.

„E bine. Totul are să fie bine.”

Kiva trase adânc aer în piept şi alungă din nou amintirea.

- Kiva Meridan, răsună vocea amplificată a prinţului moştenitor, făcându-i pe ea şi pe căpitan să privească în jos de acolo de unde se aflau, în balconul turnului. Te-ai oferit voluntară să iei asupra ta Judecata prin încercări în locul Reginei Rebele. Astăzi va trebui să treci prin încercarea Aerului. Mai ai ceva de zis? Ultimele cuvinte?

Kiva avea o sumedenie de zis, dar nimic care s-o ajute să trăiască dacă reuşea să

supravieţuiască încercării, aşa că îşi muşcă limba şi clătină din cap. Nu îndrăznea să se uite spre locul în care îi văzuse ultima oară pe Tipp, Jaren, Tilda şi Naari şi nici nu se uită după Mot sau după celelalte feţe cunoscute din mulţime, ca să nu-şi piardă cumpătul.

- Prea bine, zise prinţul Deverick, magia conferindu-i putere vocii. Kiva nu mai văzuse niciodată un asemenea exemplu de putere. Dacă s-ar fi întâmplat în alte circumstanţe, probabil s-ar fi minunat – de asta şi de ce făcuse prinţesa atunci când îi proiectase pe ea şi pe căpitan în turnul de pază. Dar, în loc să fie dată pe spate, se străduia să nu se scape în pantaloni în timp ce aştepta să audă ce urma să i se întâmple. Avea să fie bine, îşi zise din nou. Avea să supravieţuiască. *Trebuia.*

- Căpitane Veris, continuă prinţul Deverick, fii drăguţ şi explică-i Campioanei prima încercare.

Kiva se întoarse spre căpitan, încercând să-i

dea de înţeles că fusese dintotdeauna atât de palidă ca şi acum.

- încercarea Aerului e destul de simplă, zise Veris. Vei sări de aici – şi arătă spre podeaua de lemn pe care se aflau – până acolo.

Kiva urmă degetul căpitanului cu privirea, întorcându-şi încet capul.

Degetul arăta spre vârful zidului de la răsărit – aflat la *zece metri distantă.*

- Imposibil, zise Kiva cu voce gâtuită, încrederea topindu-i-se într-o clipă.

- N-a spus nimeni că are să fie uşor, zise Veris, fără urmă de milă în glas.

Chiar dacă turnul s-ar fi aflat mai aproape de zid, săritura n-ar fi fost deloc uşoară. Dar, la o distanţă atât de mare, şi cu mulţimea care privea de jos...

Kiva râse, nevenindu-i să creadă. Se zisese cu ideea că prima încercare putea fi trecută. Regretul începu să-i mişune de-a lungul spinării – îmbinat din plin cu panica lăsând în

urmă fiori.

- Conform recordurilor, zise căpitanul Veris pe un ton cât se poate de conversaţional, cea mai mare lungime sărită de cineva a fost de nouă metri şi şaptezeci de centimetri. Distanţa pe care trebuie să o sari e doar cu un pic mai mare de atât.

- Asta la *sol,* sublinie Kiva. Şi mă gândesc că persoana în cauză şi-a putut lua avânt.

Veris părea de neclintit.

- Sari sau te împing. Alegerea îţi aparţine.

Kiva îşi dorea foarte mult să-i spună unde anume să-şi bage alegerea. în loc să facă una ca asta, trase adânc aer în piept şi se apropie de marginea balconului, apucând balustrada şubredă de lemn pentru a privi în jos, ca să estimeze distanţa până la pământ. Se trase înapoi, cuprinsă de vertij.

- Nu pot... n-ai cum... nu se... Kiva nu era în stare să termine propoziţia. Trase din nou aer în piept, încercând să nu cadă pradă isteriei.

- Hai că n-avem toată ziua la dispoziţie! se auzi vocea amplificată a prinţului, tonul său fiind cuprins de nerăbdare. Ai treizeci de secunde, Campioano, după care vom considera că te-ai dat bătută.

Lumini pâlpâiră în privirea Kivei. Dacă se preda însemna că urma să eşueze, iar asta însemna că ea şi Tilda aveau să moară. Tipp măcar avea să fie în siguranţă, pentru că nu ar mai fi fost ameninţat, dar cine anume avea să-l protejeze după ce ea n-ar mai fi fost?

în loc ca acel gând să-i adâncească teroarea, o linişti. O claritate bruscă o făcu să-şi dea seama că era mai bine să îşi piardă viaţa încercând să şi-o salveze în loc să-i condamne pe toţi cu lipsa ei de acţiune.

Timp. Avea nevoie de *timp.* Dacă reuşea cumva să facă un miracol, să supravieţuiască în vreun fel încercării...

Libertatea ei se afla la o săritură distantă.

Trăgând o ultimă gură de aer care o calmă,

Kiva îşi adună curajul şi arătă spre balustradă.

- Deschide-o!

Căpitanul Veris nu o mustră pentru că îi ordonase, poate pentru că se gândi că era ultimul ordin pe care avea să-l mai dea. Pocni din degete, iar doi gardieni ieşiră repede din interiorul turnului şi traseră zăvorul aflat în colţul balustradei, deschizând bariera de lemn.

- Mai ai douăzeci de secunde, Campioano, se auzi vocea cuprinsă de plictiseală a prinţului.

Kiva atinse marginea platformei cu vârfurile degetelor de la picioare, forţându-se să se uite în jos. îi vedea pe curteni şi pe Rooke pe eşafodul spânzurătorii, mulţimea de deţinuţi privind în sus, cu nerăbdarea strălucindu-le pe chipuri.

Distraţi. Cu totii erau *distraţi,* viata – sau moartea ei – era doar un spectacol pentru ei.

- Mai ai zece secunde, după care se consideră că ai eşuat, zise prinţul.

Kiva închise ochii, blocând imaginea tuturor

celor care priveau, aşteptând.

- *Nouă!* ţipă mulţimea de dedesubt.

Kiva începu să se dea înapoi.

- *Opt!*

Pas, după pas, după pas.

Era conştientă că Veris se dăduse din calea ei şi ceilalţi gardieni rămăseseră pe balcon pentru a privi spectacolul.

- *Sase!*

Continuă să meargă cu spatele.

Pas.

- *Cinci!*

Un pas.

- *Patru!*

Un pas.

- *Trei!*

Până când se afla în cel mai îndepărtat punct faţă de marginea deschisă.

- Mai ai două secunde, Campioano! o avertiză prinţul.

„N-o lăsa să moară.

T> " A • A • , w «

Ramai m viata.

Mintea Kivei se goli pe măsură ce se avânta spre capătul balconului, concentrându-se total asupra a ceea ce avea de făcut. Le porunci picioarelor să fie puternice, trupului să fie uşor, fiecărei părţi a fiinţei sale să fie umplută cu aer, pe când sprinta şi se arunca de pe marginea deschisă a balconului.

„Rămâi în viaţă.

Suntem pe drum.”

Vântul îngheţat muşcă din pielea ei şi o trase de haine în timp ce zbura prin aer. Reuşea – *chiar* reuşea. Zidul se apropia cu fiecare nouă bătaie a inimii, pulsul ei bubuind atât de tare, încât aproape că acoperea vâjâitul aerului care-i trecea pe lângă urechi.

Plutea din ce în ce mai aproape, sfidând gravitaţia, vârful zidului de răsărit apropiindu-se tot mai mult cu fiecare milisecundă ce trecea.

Avea să reuşească. Avea să învingă sorţii

potrivnici, să izbândească în prima încercare. Se simţea triumfătoare. Aproape că simţea zidul solid sub picioare, aproape simţea gustul victoriei.

Dar dintr-odată începu să cadă.

Atât de aproape – fusese *atât de aproape.* Dacă ar fi reuşit să întindă mâna ca să apuce marginea, atunci ar fi putut să...

Era prea târziu.

Se prăbuşea, în jos, tot mai în jos, spre pământ.

„Nu-i nimic. Totul o să fie bine.”

Ecoul vocii tatălui ei îi asaltă urechile, şi de data aceasta n-o mai alungă. Voia ca el să fie cu ea în timp ce cădea, simţea nevoia ca el s-o consoleze în vreme ce ea era pe cale să-şi găsească sfârşitul.

„Nu-i nimic. Totul o să fie bine.”

Kiva închise ochii şi se gândi la tatăl ei, nedorind să vadă cum inevitabilul avea să se întâmple. îşi ţinu ochii închişi, gândindu-se la el

şi la ceea ce se întâmplase în ziua în care viaţa pe care o cunoscuse îi fusese luată. Trăise timp de zece ani cu clipele numărate, iar în acea zi timpul ei expirase.

„Nu-i nimic. Totul o să fie bine.”

Dintr-odată, vâjâitul din urechile ei se opri, vântul îngheţat dispăru şi apoi...

Durere.

Orbitoare, *copleşitoare,* străpungându-i fiecare centimetru al trupului.

După care nu mai ştiu nimic.

CAPITOLUL 12

Nu-i nimic. Totul o să fie bine.

Kiva nu dădu drumul mâinii tatălui ei în timp ce Garda Regală îi înconjura, aşa cum nu dădu drumul nici mâinii fratelui său, aflat de cealaltă parte. Aroma dulce a coacăzelor îi aţâţau nările, în timp ce soldaţii aflaţi în apropiere tropăiau peste coşul pe care ea şi Kerrin îl umpluseră, toată munca lor fiind făcută acum una cu nămolul. Mama lor nu avea să le mai facă gem în acea seară.

- Faran Meridan, eşti arestat, zise gardianul care se oprise în faţa tatălui ei.

Avea o faţă blândă, se gândi Kiva, aşa că nu înţelegea de ce părea atât de furios. Blazonul

aurit din dreptul inimii era diferit de al celorlalţi soldaţi, fiecare dintre ei având o emblemă argintie pe piept.

- Pentru ce infracţiune? întrebă Faran.

Kiva privi spre faţa tatălui ei, auzind o emoţie ciudată în vocea lui. Ca atunci când ea şi Kerrin se jucaseră în râu cu o vară înainte şi se luaseră la întrecere ca să vadă cine putea să se scufunde la cea mai mare adâncime şi cine putea să-şi ţină mai mult respiraţia. Kiva câştigase de departe, dar, atunci când ajunsese din nou la suprafaţa apei, tatăl ei tremura şi îi zisese să nu mai stea niciodată atât de mult scufundată.

Avea acum acelaşi ton ca atunci, iar mâna lui tremurândă o strângea pe a ei, de parcă încerca să se liniştească, pentru a o linişti şi pe ea.

îl strânse mai tare de mână, ca să-l anunţe că era acolo pentru el. Atunci când soldaţii le împrejmuiseră căsuţa, el îi spusese că totul

avea să fie bine. Kiva îl crezuse, ştiind că nu ar fi minţit-o niciodată.

- Ai fost văzut la piaţă în compania unui rebel cunoscut, zise gardianul cu blazon aurit. Vei fi întemniţat pentru că eşti suspect de trădare împotriva Coroanei.

Preţ de un moment prelung, tatăl Kivei păru că nu mai era în stare să vorbească, iar faţa i se albi asemenea lunii care începuse să răsară pe cer.

- Eu... Tu... Faran îşi trase umerii în spate şi încercă din nou. Piaţa e plină de lume. Se poate să fi interacţionat cu cine ştie câţi rebeli fără să-mi dau seama. Din câte ştiu, poate că i-am şi tratat. Sunt vraci – oameni de tot felul vin la mine, şi nu-i iau la întrebări înainte să-i ajut.

- Poate că ar fi trebuit s-o faci, zise gardianul fără urmă de emoţie. îndepărtează-te de copiii tăi şi vino cu noi de bunăvoie, de nu, te vom lua cu forţa.

Strânsoarea lui Faran devenise copleşitoare.

Kiva scânci speriată, iar fratele ei icni. Se întoarse spre Kerrin, observând urmele argintii al sucului de coacăze ce-i pătase gura. Ochii lui de un verde ca smaraldul, aceeaşi culoare ca a ochilor ei, se holbară. Tremura lângă ea, şi, chiar dacă tatăl ei îi zdrobea mâna cu strânsoarea sa, ea avu grijă să strângă cu blândeţe degetele lipicioase ale fratelui ei, ca să-l liniştească.

- N-am să... Nu mă puteţi lua de lângă familie, zise Faran.

- Restul familiei tale a luat-o deja la goană, zise gardianul, arătând spre căsuţa din deal, unde se afla mama Kivei împreună cu fraţii ei mai mari. Fum începu să răsară din acoperiş, iar o lumină portocalie se scurgea din geamuri, mânjind noaptea. Ar trebui să mulţumeşti veşniciei că suntem mai interesaţi să te prindem pe dumneata şi că nu avem destul timp să-i urmărim şi pe ei, altfel ar fi venit şi ei cu tine la Zalindov.

- Zalindov? Faran se clătină pe picioare, făcând-o pe Kiva să se ţină cu putere de el, palmele lor fiind acoperite de sudoare în ciuda aerului de iarnă. N-aveţi... Nu puteţi să mă trimiteti la...

- Gata! îl întrerupse gardianul cu blazonul aurit.

Se uită spre doi soldaţi afiaţi în apropiere şi le ordonă să-l ia pe Faran.

Ordinul o făcu pe Kiva să-şi dea drumul la limbă, cuprinsă de panică.

- Nu! ţipă ea, lipindu-se de tatăl ei.

- Tată! urlă Kerrin.

Soldaţii ridicară săbiile şi înaintară, apropiindu-se de ei. Faran îşi desprinse mâna de cea a Kivei, împingând-o într-o parte cu destulă forţă, încât fetiţa mai făcu trei paşi înainte să-şi piardă echilibrul şi să cadă.

Kerrin ar fi trebuit să cadă alături de ea, dar degetele lui lipicioase se desprinseră de ale ei atunci când sări într-o parte – nu spre tatăl lor,

ci spre pumnalul pe care Faran îl folosea la tăierea frunzelor de aloe.

- KERRIN! NU! ţipă Kiva.

Kerrin nu o auzi, nu o ascultă. Băieţelul ridică pumnalul şi cu un ţipăt se aruncă spre gardienii care se apropiau.

Se întâmplă fulgerător, atât de repede, încât, din locul în care se afla, Kiva nu văzu nimic, nu înţelese ce anume se întâmplase decât când era prea târziu.

La un moment dat, Kerrin alerga, apoi dintr-odată cădea, ţinându-se de piept – şi de lama săbiei care se înfipsese acolo.

Părură să treacă ani până când soldatul îşi trase lama de acolo... până când sunetul teribil al oţelului trecând prin carne şi os se estompă... până când toţi cei care priveau înţeleseseră ce anume se întâmplase.

- NU! *urlă Faran, căzând în genunchi lângă fiul său şi punându-şi mâinile pe pieptul micuţ al băiatului. Nu, nu, nu!*

- Kerrin, şopti Kiva, ochii fiindu-i plini de lacrimi. Se trase prin nămol spre ei, cu mâinile mânjite de sucul fructelor. K-Kerrin!

- Să-mi aducă careva... să-mi aducă... Faran nu izbutea să termine, pentru că nu mai putea nimeni să-i aducă nimic, nu exista leac care să-l ajute, nu se mai putea face nimic pe când ochii lui Kerrin se dădeau peste cap.

- N-nu! zise Kiva, îndreptându-şi mâna lipicioasă spre el. Nu! KERRIN! NU!

înainte să îşi poate lipi degetele de rană, aşa cum făcuse şi tatăl ei, înainte să îl poată atinge, un braţ îmbrăcat în armură o cuprinse de talie, ridicând-o.

- Nu trebuia să se întâmple una ca asta, mârâi vocea bărbatului cu blazonul aurit. Niciodată.

- DĂ-MI DRUMUL IMEDIAT! ţipă Kiva, lovind cu piciorul în direcţia bărbatului, în timp ce plângea. DĂ-MI... TREBUIE SĂ... LASĂ...

- Ridicaţi-l! le ordonă gardianul soldaţilor

care se îndreptau spre Faran. Tânărul a cărui sabie era mânjită de sângele lui Kerrin rămăsese nemişcat deasupra băiatului, cenuşiu la faţă, până când camarazii săi îl dădură laoparte. Doar atunci îşi reveni, ştergându-şi sabia şi mişcându-se împreună cu ceilalţi. îndepliniţi ordinele!

- TATĂ! bocea Kiva, lovind cu picioarele spre gardian, însă strânsoarea acestuia era de otel. TATĂ!

Faran părea la fel de lipsit de viaţă ca mezinul familiei sale, lipsit de reacţie faţă de rugăminţile fetiţei. Nu se luptă, nu opuse rezistenţă deloc pe când gardienii îl ridicară în picioare şi îl luară de acolo.

- TATĂ! ţipă Kiva din nou.

- îngrop aţi băiatul! le ordonă cel care o ţinea celorlalţi soldaţi. Cu voce mai moale şi răguşită, adăugă: Cu grijă, însă. Este doar un copil.

Pe când gardienii se aplecau să ridice trupul

lui Kerrin, Kiva începu să se zbată şi mai viguros în braţele celui care o ţinea.

- NU... ÎL... ATINGEŢI! ţipă ea. SĂ... NU... CUMVA... SĂ ÎNDRĂZNIŢI...

- îmi pare rău pentru ce s-a petrecut, fetiţo, murmură bărbatul care o ţinea. Dar e numai vina voastră.

- DĂ-MI DRUMUL! reuşi Kiva să articuleze în timp ce bocea. TATĂ! TA...

Dar durerea unei lovituri fulgerătoare îi curmă ţipătul, după care privirea îi fu năpădită de beznă, iar lumea şi viaţa care o cunoscuse până atunci dispărură într-o clipită.

X-

- N-am toată ziua, vindecătoareo. *Trezirea!*

Zgâlţâiala o făcu pe Kiva să deschidă ochii, ridicându-se în capul oaselor cu un icnet care se transformă într-o criză de tuse.

Nu putea să respire.

Nu era în stare să tragă aer în plămâni.

Nu reuşea să...

Nu putea...

- Hai, mai lasă spectacolul! zise o voce arogantă de femeie, înainte ca o mână să izbească spatele Kivei.

Horcăind şi înecându-se, Kiva încerca să îndepărteze persoana care o ataca, dar nu reuşi mare lucru. Durerea îi cuprinse braţele, picioarele, stomacul. Se simţea lovită peste tot, de parcă cineva apucase latul lamei unui satâr de măcelărie şi o izbise cu acesta peste tot de mii de ori.

- Pentru numele veşniciei, respiră ca un om normal! îi porunci persoana aflată în spatele ei. Nu-i aşa mare lucru.

încetul cu încetul, Kiva reuşi să se oprească din tuşit, chiar dacă fiecare părticică a trupului ei o durea. îi curgeau lacrimi din ochi ca urmare a efortului depus ca să tragă aer în plămâni, şi ridică o mână la ochi pentru a-şi limpezi privirea înceţoşată. Când reuşi să clipească şi să-şi limpezească privirea, trase cu

atâta putere aer în piept, încât începu din nou să tuşească.

- înălţimea... Voastră, reuşi Kiva să icnească atunci când o văzu pe prinţesa a cărei faţă era acoperită de mască stând pe un scăunel lângă patul ei din infirmerie. Ce... faceţi...

- Bea asta înainte să începi să mori din nou, o întrerupse prinţesa Mirryn, împingând o cupă mică din piatră spre Kiva. Era doar pe sfert plină, iar Kivei nu-i trebui să miroasă lichidul albicios ca să-şi dea seama că era lapte de mac. în mod normal, nu ar fi luat nimic care să-i afecteze luciditatea, *mai ales* când se afla în prezenţa unuia dintre membrii familiei regale din Evalon, dar abia era în stare să gândească, darămite să mai şi vorbească, din cauza durerii care îi cuprinsese trupul.

înghiţi remediul cu aromă de nuci dintr-odată, iar Kiva se bucură că prinţesa îi acordă câteva clipe pentru ca licoarea să-şi facă efectul. Doza nu era destul de puternică pentru

a o adormi, dar îi potoli cu repeziciune durerea, care deveni doar o apăsare uşor de ignorat.

- Te simţi mai bine? o întrebă prinţesa Mirryn.

- Mult mai bine, zise Kiva.

Se forţă să adauge şi un „mulţumesc”.

Cu grijă, cu foarte mare grijă, Kiva îşi mută perna şi se propti de perete, tresărind din cauza durerii, dorindu-şi să fi băut mai mult lapte de mac înainte să aleagă să se mişte. Acum însă, stătea mult mai bine, şi, după câteva guri de aer ce o liniştiră, durerea deveni din nou suportabilă.

- Ar trebui să... ăăă...

Kiva gesticulă, în semn că poate ar trebui să facă o plecăciune.

Mirryn pufni.

- Mi-ar plăcea s-o văd şi pe asta.

Kiva înţelese că prinţesa nu avea să o pedepsească pentru că nu respectase eticheta

regală.

- Mă gândesc că te întrebi de ce anume mă aflu aici, nu- i aşa? zise Mirryn, luând cupa din dreptul Kivei şi întorcând-o între degete, de parcă simţea nevoia să facă ceva cu mâinile.

Kiva se gândi la cele spuse de prinţesă şi îi răspunse:

- Sinceră să fiu, mă minunez că *eu* mă aflu aici.

Odată ce laptele de mac începu să-şi facă efectul, atenţia ei se mută de la durerea fizică la ce anume se întâmplase în timpul încercării Aerului şi la starea în care se afla momentan.

- Am căzut, zise Kiva. Ar fi trebuit să mor.

- Da, îi răspunse Mirryn. Cu siguranţă.

Prinţesa tăcu, şi, chiar dacă mintea Kivei era plină de întrebări, alese să tacă şi ea. Se folosi de tăcere pentru a privi infirmeria, observând că prinţul moştenitor nu se afla lângă sora lui. Văzu însă că perdelele ce înconjurau patul din colţul încăperii fuseseră trase. Acela era patul

Tildei. Kiva spera că Jaren şi Tipp se întorseseră să aibă grijă de femeia suferindă după ce încercarea luase sfârşit. Cei doi nu se aflau în încăpere, însă căpitanul Veris stătea de pază la intrarea în infirmerie, ochii săi alerţi trecând de la prinţesă la Kiva şi apoi cercetând împrejurimile. Nici un alt gardian nu se afla în preajmă, fie el regal, fie nu.

Văzându-l pe căpitan, stomacul Kivei se strânse, aducându-şi aminte de prima oară când se întâlnise cu el, amintirea fiind încă proaspătă pentru ea. încă îşi amintea felul în care o ridicase, strânsoarea lui de oţel în timp ce ea se zbătea să scape. îşi amintea că fusese acolo în ziua în care viata fratelui ei fusese curmată. Ziua în care viata *ei* se sfârşise, dar într-un cu totul alt mod.

înghiţind în sec, Kiva îşi întoarse privirea spre prinţesă, care o studia. Ştia că ar fi trebuit să-şi ferească privirea, să dea dovadă de consideraţie, dar nu mai era în stare. Fără să

se sfiască, o privi pe Mirryn drept în ochi, iar masca prinţesei nu putea să ascundă faptul că aceasta era intrigată.

- Ai fi facut-o, zise într-un final Mirryn. Ai fi fost în stare să mori pentru ea.

- Teoretic, ar fi trebuit să mor *odată* cu ea, zise Kiva. Dacă eu mor, şi ea moare, nu-i aşa?

- Şi, dacă trăieşti, va trăi şi ea, îi răspunse prinţesa. Dacă vei trece de următoarele trei încercări, ai să eliberezi cea mai notorie femeie din tot regatul.

- Posibil, dar nu cred că ar trebui să vă gândiţi la aşa ceva.

- Uşor de zis, pentru tine, cel puţin, îi spuse prinţesa. Nu *tie* încearcă să-ti fure Coroana.

* >

- Aţi văzut-o? întrebă Kiva, întorcându-şi capul spre patul înconjurat de perdele. Nu va fi în stare să fure nimic prea curând.

Kiva ştia că ar fi trebuit să fie mai cu băgare de seamă, dar nu reuşea să se controleze, nici

măcar atunci când ochii prinţesei se îngustară pe sub mască.

Rezistând dorinţei de a-şi retrage cuvintele şi de a da vina pe laptele de mac pentru francheţea ei, Kiva îşi ridică bărbia şi continuă să susţină privirea prinţesei, fără să clipească. Şi-ar fi dorit ca altcineva să fi fost alături de ea când se trezise – Tipp, Mot, Jaren. Chiar Naari sau temnicerul-şef. Cineva căruia să-i poată adresa întrebările care i se iviseră în minte. Dar, pentru că doar Mirryn se afla acolo, avea să i le adreseze ei.

- Cum anume am supravieţuit încercării? o întrebă Kiva direct.

Era prea obosită şi copleşită de durere ca să mai vorbească pe ocolite.

Mirryn puse cupa pe masa de lângă patul Kivei, iar degetele prinţesei începură să se joace cu marginea brodată a pelerinei sale roşii.

- îmi aduci aminte de prietena mea. Mi-ar fi

făcut capul calendar dacă ar fi aflat că ai murit azi. Cineva care dă dovadă de un asemenea spirit de luptă ca tine merită o şansă – asta mi-ar fi zis prietena mea.

Dintr-odată, lumea Kivei parcă se întorsese pe dos.

- *Dumneata* m-ai salvat?

Mirryn pufni.

- Pe toţi zeii, nu! De ce-ar trebui să-mi pese de ce anume se-ntâmplă cu tine? îndepărtând o scamă imaginară de pe umărul ei, prinţesa continuă: Tâmpitul de frate-meu, în schimb... Mirryn îşi dădu ochii peste cap. Se pare că până şi prinţii moştenitori pot fi influenţaţi de o faţă frumuşică. Cine mai are nevoie de justiţie când e limpede că atracţia e *mult* mai importantă?!

- O clipă. *Prinţul Deverick* m-a salvat?

Mintea Kivei continua să se învârtă în gol.

Sprânceana prinţesei se arcui, ieşind deasupra marginii măştii.

- Ai căzut de la o distanţă de peste cincisprezece metri. N-ai fi supravieţuit fără ajutor.

- Eu... tu... el... Kiva nu reuşea să lege cuvintele. După toate lucrurile pe care le cunoştea despre cei din familia Vallentis – faptul că tocmai din cauza lor se afla în Zalindov nu reuşea să înţeleagă cum de aşa ceva fusese posibil.

- *De ce?*

Prinţesa pufni, nerăbdătoare.

- Tocmai ţi-am spus motivul. Eşti surdă? încetă să se mai joace cu degetele şi îşi încrucişă mâinile peste piept. Fii recunoscătoare că eşti în viată!

Kiva îşi schimbă poziţia în pat, strâmbându-se de durere.

- Cu greu, murmură ea, neputând să-şi pună lacăt limbii.

- Poftim?! zise Mirryn, arcuindu-şi acum ambele sprâncene.

- Am zis *cu greu,* repetă Kiva. Mă simt de parcă mi-am rupt toate oasele din corp.

Prinţesa râse, surprinsă.

- Asta-i mulţumirea pe care o capătă fratele meu pentru că ti-a salvat viata?

- Dar nu se află aici.

- Nu, însă *eu* mă aflu aici, zise Mirryn, tonul vocii sale devenind dintr-odată ameninţător. Ar fi bine să fii mai respectuoasă.

Kiva îsi reveni, amintindu-şi cu cine anume stătea de vorbă. Licoarea o afecta mai mult decât crezuse dacă reuşise să o supere pe una dintre cele mai puternice persoane din regat. Mai ales că prinţesa avea dreptate – prinţul Deverick o salvase, chiar dacă doar din cauza unor motive superficiale.

- îmi cer iertare, înălţimea Voastră, se forţă Kiva să spună, de parcă fiecare sunet îi trecea peste limbă asemenea unui cărbune încins. Vă rog transmiteţi-i fratelui dumneavoastră toată recunoştinţa mea.

Mirryn se lăsă pe spate, mijind ochii albaştri. Urmă o clipă prelungă de tăcere.

- Sunt dezamăgită. Mă aşteptam să fii mai arţăgoasă.

Kiva îsi încreţi fruntea.

- Vă *doriţi* să fiu mai arţăgoasă?

- Vreau să dai dovadă de coloana vertebrală pe care ai demonstrat-o atunci când ai sărit pe eşafod, zise Mirryn. Vreau să dai dovadă de curajul pe care l-ai avut atunci când ai sărit de pe turnul de pază. Vreau să dai dovadă de tăria de caracter pentru care prietena mea te-ar fi aclamat – tăria de caracter datorită căreia fratele meu te-a salvat.

- Aţi spus că m-a salvat datorită înfăţişării mele, zise Kiva sec.

- Şi am mai zis şi că e un idiot.

- Aţi zis că sunt sinucigaşă, îi reaminti Kiva. De două ori.

- Şi iată-te acum, vie şi întreagă, îi răspunse Mirryn.

- Numai datoritã fratelui dumneavoastrã, zise Kiva, tonul ei fiind acuzator şi confuz în acelaşi timp. Pânã la urmã, se consideră cã am trecut încercarea? Va trebui sã...

Prinţesa Mirryn fãcu un gest, nelãsând-o pe Kiva sã continue.

- în ochii legii, ai trecut încercarea. Ai supravieţuit – e tot ce contează. Kiva deschise gura ca sã o contreze, însã Mirryn o opri din priviri şi continuă: Te rog sã nu începi! A trebuit sã stau sã ascult o întreagã predicã despre faptul cã cineva a intervenit în încercare, chiar dacã nu *eu* am fost cea care a acţionat impulsiv. Doar cã, *desigur,* a trebuit şi eu sã fiu implicatã în toatã chestiunea, nu-i aşa?

în timp ce Mirryn continua sã mormãie, Kiva privi iar prin infirmeria goalã.

- Dar unde anume e prinţul Deverick? De ce nu se aflã aici?

Prinţesa izbucni în râs, amuzatã.

- Ei bine, *asta-i* o întrebare foarte bună. Fratele meu este un idiot impulsiv şi nesăbuit, cu toate că rămâne una dintre cele mai bune persoane pe care le cunosc. Probabil se împrieteneşte cu răufăcători chiar în acest moment, stabilind legături ce vor ţine o viaţă. Mirryn continuă, cu viclenie: E destul de captivat de tine, să ştii – ar trebui să fie evident, mai ales că ai rămas în viaţă.

Kiva se îmbujoră, amintindu-şi că prinţul declarase că o plăcea în faţa mulţimii adunate. Sperând că prinţesa nu observase, Kiva o întrebă:

- Persoana care v-a ţinut predica... Vă referiţi la căpitanul Veris?

Gardianul în cauză îşi aţinti privirea asupra lor când îşi auzi numele, fără să se mişte din post, faţa lui rămânând lipsită de expresie.

Mirryn râse din nou.

- Veris e moale şi blând. Sunt surprins că nu s-a aruncat după tine de pe turn ca să te

prindă.

Kiva tăcu, temându-se de ce anume ar mai fi putut spune, că ar fi putut dezvălui detalii despre prima ei întâlnire cu bărbatul, despre tot ce îi făcuse acesta – totul în numele familiei Vallentis. Familia prinţesei *Mirryn.*

Familia pe care Kiva o ura şi pe care avea să o urască toată viata.

- Nu, temnicerul-şef Rooke a fost cel care ne-a adresat nişte... cuvinte alese. Mie şi fratelui meu, îi explică Mirryn.

Kiva ar fi dat orice să audă acele cuvinte. Pentru oricine care nu era din linia regală, încercarea de a influenţa rezultatul unei încercări însemna o pedeapsă groaznică: încarcerarea, poate chiar moartea. Dar pentru un *prinţ?* Pentru moştenitorul tronului? Kiva se îndoia că ar fi reuşit să cresteze carnea lui Deverick prea curând, nici măcar dacă ar fi avut o confruntare cu Rooke.

- Temnicerul-şef şi-a subliniat neplăcerea

legată de acţiunile fratelui meu şi ne-a explicat limpede că... nu ne recomandă să mai fim prezenţi la următoarele trei încercări, zise Mirryn. Fie vorba între noi, asta nu-i cine ştie ce tragedie.

îşi încreţi nasul, de parcă însuşi aerul o deranja.

Faptul că Rooke îi admonestase n-o surprindea pe Kiva, aşa cum nu o surprindea că cei doi se arătaseră de acord cu cerinţele acestuia, deoarece ultimul lucru pe care cei din familia regală din Evalon şi-l doreau era să îl supere pe bărbatul care-i ţinea încarceraţi pe cei mai mari duşmani ai lor.

- De ce vă aflaţi *aici,* prinţesă? întrebă în cele din urmă Kiva, având nevoie de răspunsuri, mai ales după ce aflase că Rooke le ordonase să plece din acel loc. Mirryn nu avea nici un motiv pentru a se afla în infirmerie, nici un motiv să piardă vremea stând de vorbă cu un deţinut. Fratele dumitale m-a salvat din... din cine ştie

ce motiv ridicol. Cu toate acestea, sunt recunoscătoare. Cu adevărat. Dar tot nu înţeleg de ce vă aflaţi aici, lângă patul meu, aşteptând să mă trezesc. Ce anume ascundeti?

Prinţesa îşi ridică o mână, iar Kiva tresări, îndepărtându-se, dintr-un reflex de apărare. Ochii prinţesei pâlpâiră pe sub mască, dar ea tăcu, strângându-şi degetele mâinii în pumn. Odată făcut gestul, aerul din jurul lor începu să tremure, iar urechile Kivei începură să pocnească pe când ceva începea să o apese, capul fiindu-i parcă umplut cu vată.

- Ne aflăm acum într-o bulă de aer, zise Mirryn. Ca să putem avea intimitate.

Făcu un semn cu capul spre Veris, care privea spre curtea închisorii, nebăgând în seamă conversaţia dintre cele două.

Minunându-se de ceea ce făcuse prinţesa, Kiva încercă să caste ca să-şi desfunde urechile, dar senzaţia de disconfort nu dispăruse.

- Nu vom avea prea mult timp la dispoziţie înainte ca Veris să se întrebe de ce suntem atât de tăcute şi să-şi dea seama de ceea ce am făcut, continuă prinţesa, vocea ei elevată şi catifelată fiind marcată de grabă. Spune-mi, cât de încrezătoare eşti că vei putea supravieţui următoarelor trei încercări?

Kiva era îndeajuns de surprinsă pentru a se opri din căscat, reuşind să ignore senzaţia ciudată din acea bulă în care se aflau.

- Mai degrabă ar trebui să mă întrebaţi cât de puţină încredere am în mine, zise ea.

- Eu vorbesc serios, vindecătoareo.

- Şi eu, îi răspunse Kiva. Nimeni nu a supravieţuit tuturor celor patru încercări.

Nu voia să recunoască faptul că nu avea să mai participe la următoarele încercări, deoarece familia ei avea să vină să o scape înainte ca aşa ceva să se întâmple.

Mirryn clătină din cap.

- Nu e aşa. Mai demult, unii au supravieţuit.

Kiva pufni, neîncrezătoare, laptele de mac făcând-o să-şi uite instinctele de supravieţuire.

- Desigur, doar că pe atunci oamenii ştiau să folosească magia. îmi pare rău să vă dezamăgesc, însă mie nu-mi curge pic de magie prin vene. Asta dacă nu cumva sunt cine ştie ce soră de mult pierdută a dumitale.

- Aşadar, va trebui să te bazezi pe celelalte cunoştinţe pe care le posezi, îi zise Mirryn, frustrată. Ce anume *ştii* să faci?

Kiva îşi depărtă braţele, exasperată, regretând instantaneu gestul care-i provocă o durere înţepătoare.

- Priveşte în jurul dumitale, prinţesă! Asta-i ce ştiu să fac. Vindec oameni. Cam atât.

- Atunci, vei muri.

Trei cuvinte, şi respiraţia Kivei se blocă.

Mirryn se lăsă pe spate, cu chipul inexpresiv, în ciuda sentinţei capitale pe care tocmai i-o rostise.

- Aşa e, o ştii şi tu, zise cu răceală prinţesa.

Şi, chiar dacă *tu* nu meriţi un asemenea sfârsit, toti ceilalţi cred că *ea* o merită.

Mirryn îndreptă un deget elegant spre perdelele ce înconjurau patul Tildei.

Kiva înghiţi în sec.

- Vei muri, repetă Mirryn. Şi ea la fel. Prinţesa o privea fără urmă de milă. Sincer, am avea mai puţine bătăi de cap dacă s-ar întâmpla asta.

Kiva trase aer în piept, însă Mirryn continuă:

- *însă,* zise prinţesa înainte să ofteze prelung şi tare, se pare că sunt prea mărinimoasă pentru binele meu.

- Poftim? întrebă Kiva, încreţindu-şi fruntea.

Mirryn oftă din nou şi continuă:

- Temnicerul-sef Rooke mi-a zis că te afli aici de zece ani. Eşti o supravieţuitoare, Kiva Meridan, şi, dacă ai rezistat atâta vreme, mai poţi rezista şase săptămâni. Mai ales dacă vei primi ajutor.

Kiva încerca să priceapă ce anume se

întâmpla, licoarea de lapte de mac încetinindu-i mintea. Se părea că...

- Poftim, zise Mirryn, introducând mâna în interiorul pelerinei şi, după ce aruncă o privire spre Veris, care habar nu avea ce se întâmpla, scoase de acolo o amuletă strălucitoare.

Kiva o luă şi o întoarse între degete. înţelegând ce anume ţinea acum în mână, se gândea că ar fi putut da vina pe laptele de mac dacă ar fi ales să arunce amuleta înapoi în faţa prinţesei.

La capătul lanţului strălucitor se afla o amuletă ce reprezenta blazonul familiei Vallentis. Sabia, săgeata, coroana şi cele patru cadrane erau din aur pur, însă reprezentarea elementelor era făcută cu ajutorul unor pietre preţioase: safir pentru apă, smarald pentru pământ, topaz pentru aer şi rubin pentru foc.

Era foarte frumoasă.

Dar reprezenta absolut *tot* ce Kiva ura.

- Foarte drăguţă, muşcă ea cuvintele,

împingând-o înapoi spre prinţesă.

Mirryn refuză să o ia. Doar îi spuse:

- Majoritatea membrilor familiei mele au o legătură cu un singur element, dar eu am cu două. Aer, după cum bine ştii... Tăcu pentru o clipă, ca să se asigure că vindecătoarea era atentă. Şi foc.

Aruncând o privire scurtă spre Veris, Mirryn se întoarse spre Kiva şi deschise palma. O flacără apăru deasupra mâinii ei. Nu, nu doar *deasupra* mâinii, ci *pe* mâna ei. îi înconjura carnea, focul dansa peste pielea ei în timp ce-şi întorcea încheietura, flăcările începând să-i urce pe antebraţ înainte ca prinţesa să pocnească din degete şi să facă totul să dispară.

Pielea ei era neatinsă, iar mâneca pelerinei, deşi se înnegrise puţin, nu părea în vreun alt fel afectată.

- Impresionant, zise Kiva, văzând că prinţesa aştepta o reacţie din partea ei.

Mirryn râânji şi arătă spre amuleta aflată încă în mâna Kivei.

- Rubinul de pe blazon poate absorbi magia de foc, dacă cineva – eu, de exemplu – ar alege să încarce piatra cu putere magică. Râânjetul ei se lăţi. Propunerea era evidentă. Nu ştiu în ce constă încercarea prin Foc, dar, atât timp cât vei purta amuleta, magia din interior ar trebui să te protej eze.

Kiva o privea pe prinţesă fără să fie în stare să mai spună ceva.

- N-o arăta nimănui, altfel vor crede că ai furat-o, o avertiză Mirryn. Tăcu un moment, apoi adăugă: Asta e limita milosteniei mele. Pentru celelalte două încercări va trebui să găseşti tu ceva.

Kiva încuviinţă tăcută din cap, nefiind în stare să-i răspundă. Cuprinse însă amuleta cu degetele şi o ascunse între pliurile păturii. în clipa în care amuleta fu acoperită de pătură, Mirryn ridică mâna, repetând acţiunea prin

care crease bula. Urechile Kivei pocniră din nou, dar de data aceasta presiunea dispăru, şi acum ştia că puteau fi auzite.

- A fost o adevărată... experienţă... să am ocazia să te cunosc, vindecătoareo, zise prinţesa, ridicându-se şi aranjându-şi pelerina. Abia aştept să aud veşti despre tine în încercările ce urmează, orice ar fi să ţi se întâmple.

Mirryn nu o încurajă şi nici nu-i dori Kivei succes, începu să se îndepărteze, părând mulţumită să uite complet de Zalindov şi de deţinuţii săi, inclusiv de vindecătoarea închisorii. Cu toate acestea, Kiva nu se putu abţine să nu strige, când reuşi să vorbească.

- O clipă!

Prinţesa se opri, întorcându-se parţial spre ea.

- De ce vreţi să mă ajutaţi? întrebă Kiva, amuleta aproape arzând-o pe sub pătură. Aţi spus mai devreme că nu vă pasă de ceea ce mi

se întâmplă. Nu... nu *înţeleg.* înghiţi în sec şi adăugă: Dacă voi trăi, Tilda va scăpa şi ea. De ce ati risca una ca asta?

Mai târziu, după ce laptele de mac îi ieşi din sistem, Kiva se minună că fusese atât de cutezătoare. Dar dintr-odată simţea nevoia să primească nişte răspunsuri.

Fie că Mirryn o ştia, fie că nu, familia Vallentis era principalul motiv pentru care ea se găsea în situaţia în care se gasea. „Suspiciuni de tradare ţaţa de Coroana – asta fusese motivul pentru care Faran Meridan fusese arestat. Fără vreo dovadă, tară vreo conspiraţie sau acţiuni infame; pur şi simplu, fusese văzut într-o piaţă alături de persoana greşită, la momentul nepotrivit. Presupusa lui infracţiune îl adusese la Zalindov, împreună cu Kiva. Ambii fiind victimele unor circumstanţe potrivnice... iar Kerrin nimic mai mult decât o victimă colaterală.

Kiva petrecuse zece ani încercând să

înţeleagă ce anume se întâmplase în acea noapte, învăţând să accepte că nu avea să supravieţuiască dacă nu înceta să se gândească la ce se întâmplase cu familia ei. Nedreptatea acelui moment încă îi lăsa un gust amar, dar reuşise să treacă peste pentru a se concentra la ceva mult mai important – supravieţuirea. Datorită acestui fapt, fusese destul de raţională cât să ştie că, dacă nu avea să fie salvată înainte de următoarea încercare, atunci prinţesa tocmai îi dăduse o comoară nepreţuită – liberă trecere spre cea de-a treia.

însă... Kiva nu cunoştea *motivul.*

>

întorcându-se ca s-o privească mai bine, Mirryn îşi aţinti ochii asupra Kivei, gândindu-se ce să-i răspundă. Până la urmă, prinţesa spuse:

- în parte, pentru că fratele meu e sentimental – prea sentimental, dacă îmi ceri mie părerea. Mai ales pentru un prinţ moştenitor. Mirryn îşi dădu ochii peste cap în

spatele măştii. Fie că e un idiot desfrânat, fie că nu, îi eram datoare cu o favoare.

Într-adevăr, un idiot desfrânat. Kiva nu avea idee ce anume gândea prinţul Deverick. Chiar dacă era recunoscătoare, nu îi ceruse niciodată ajutorul şi, dat fiind faptul că făcea parte din familia Vallentis, nu avea niciodată să-i întoarcă favorul. Niciodată.

- Cât despre celălalt motiv..., continuă prinţesa. Ai spirit de supravieţuitoare, şi n-am cum să nu respect aşa ceva. În orice altă situaţie, probabil noi două am fi fost destul de apropiate. Poate că am fi devenit prietene.

Kiva tresări. Altfel, ar fi izbucnit în râs. Cu sau fără amuleta protectoare, niciodată n-ar fi...

- Dar nu ne aflăm în altă situaţie, continuă Mirryn. Adevărul e că, chiar şi cu ajutorul meu, presupun că tot vei eşua. Tocmai de aceea îţi ofer o sansă, chiar dacă e una fără mari sorti de izbândă. Ridică din umeri. Posibilitatea ca

tu şi Tilda să supravieţuiţi în următoarele şase săptămâni pe cont propriu, ca Tilda să supravieţuiască bolii... Ei bine, ştii mai bine ca mine care sunt sansele.

Avea dreptate. Kiva o ştia. Numai că ea se baza pe ceva ce prinţesa nu ştia. Pe *cineva.* Pe mai multe persoane, de fapt.

Pe familia ei.

Şi pe rebeli.

„Rămâi în viaţă.

N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum.”

- Tot timpul mi-a plăcut să ţin cu cel care nu are nici o şansă, zise Mirryn, aproape amuzată. Iar tu, Kiva Meridan, eşti cea mai lipsită de şansă persoană din câte am văzut vreodată.

- Aici, sunt de acord cu tine, o întrerupse o voce nouă.

Kiva nu putea să facă altceva decât să se holbeze la prinţul moştenitor care intră în infirmerie, cu umerii traşi în spate, capul

ridicat şi pelerina grea de iarnă fluturând în spatele său pe când se apropia calm, fără urmă de grabă.

- în sfârşit! îi zise Mirryn.

- Iertare, draga mea Mirry. Am fost ocupat, zise prinţul. Sunt atât de multe persoane interesante prin preajmă. Povesti atât de fascinante!

Felul în care o privea Deverick pe Mirryn o făcea pe Kiva să creadă că puteau comunica fără a folosi cuvinte, iar ea simţi o durere în stomac amintindu-şi cum, pe vremuri, avusese conversaţii întregi cu fraţii ei fără să scoată un cuvânt.

- Ei bine, salutare, frumoaso! zise prinţul, oprindu-se lângă patul Kivei. Rânji la ea, dezvăluindu-şi dinţii perfecţi. Masca îi acoperea faţa, în afară de gură şi de ochii de culoarea cobaltului. Ochii păreau că dansează, amuzaţi. Arăţi bine. îi făcu şmechereşte cu ochiul. *Foarte* bine.

Kiva se întreba dacă nu cumva prinţul se considera şarmant. Ea nu era deloc impresionantă. Se părea că era destul de fustangiu. Nu era greu de înţeles aşa ceva, mai ales că o salvase pentru că îi plăcuse cum arată. Cu toate acestea, nu avea să caute de dinţi calul de dar, chiar dacă acel cal era destul de libidinos.

- înălţimea Voastră, zise ea, destul de rigid. Vă mulţumesc mult că m-aţi salvat!

Prinţul Deverick flutură din mână, continuând să rânjească.

- Pentru nimic! Sincer.

- Vindecătoarea are câte ceva de spus în legătură cu condiţia ei fizică, îi zise Mirryn fratelui ei, în timp ce îşi inspecta unghiile. Bucură-te că ţi-a mulţumit.

Kiva se holbă la ea.

- Recunosc, a fost cât pe ce, zise prinţul. Câteva secunde în plus şi... îşi izbi palmele laolaltă, făcând-o pe Kiva să-şi simtă stomacul

începând să se întoarcă pe dos. Dar ai supravieţuit, şi asta e tot ce contează. Ar fi fost mare păcat ca o persoană atât de drăguţă ca tine să...

- Zeilor, scuteşte-mă! icni Mirryn, strâmbându-se. Putem pleca odată? Simt că trebuie să fac baie preţ de o sută de ani. Am impresia că n-am să scap niciodată de duhoarea acestui loc.

- Prinţesa Poporului, îi zise Deverick Kivei pe un ton sec. Răbdătoare, suferindă, plină de fericire, numai dragoste şi milostenie şi...

- Mai tacă-ţi fleanca! i-o tăie Mirryn, luându-şi fratele de braţ şi trăgându-l de lângă patul Kivei. îţi place tare mult să te auzi vorbind.

- Am o voce foarte plăcută, zise prinţul. Nu-i aşa, Kiva?

Kiva tresări auzindu-şi numele ieşind dintre buzele prinţului. O neliniştea cu câtă familiaritate îl pronunţase, de parcă se cunoşteau de ani buni. Nu zise nimic, ceea ce-l

făcu pe prinţ să rânjească şi mai mult.

- M-am simţit bine, zise el, în timp ce sora lui încerca să-l scoată din încăpere. Sper ca drumurile noastre să se mai întâlnească într-o bună zi, Campioano.

Mirryn îl împinse pe lângă Veris, oprindu-se doar ca să- şi aranjeze pelerina şi să-i spună Kivei:

- Tot cred că eşti sinucigaşă. Ai mână liberă să-mi demonstrezi contrariul.

CAPITOLUL 13

După ce prinţul şi prinţesa părăsiră infirmeria, Kiva încercă să coboare din pat, dar corpul său cuprins de durere nu era în stare să facă una ca asta. Se întoarse de pe o parte pe alta până când şi asemenea mişcări deveniră prea dureroase, aşa că pur şi simplu zăcu acolo, gândindu- se la tot ce se întâmplase în acea zi, înainte ca laptele de mac să o adâncească în somn.

Când se trezi, infirmeria era mult mai întunecată, iar lămpile de luminium date la minimum alungau cele mai înspăimântătoare umbre ale nopţii, arătându-i că nu mai era singură.

- Ce cauţi aici? întrebă Kiva cu voce spartă, răguşită după somn.

Jaren stătea pe un scăunel lângă patul ei, privindu-şi mâinile, însă îşi ridică privirea atunci când îi auzi vocea, trăsăturile sale relaxându-se.

- De ce mă întrebi tot timpul asta?

- Poate că sunt mereu surprinsă să văd că n-ai murit încă.

Un zâmbet slab îi apăru pe buze, dar îi dispăru repede, faţa lui devenind împietrită.

- Aş putea să spun acelaşi lucru după nebunia pe care ai făcut-o azi.

Kiva nu-şi dorea să poarte conversaţia în timp ce se afla la orizontală. Nu-şi dorea deloc să poarte acea conversaţie, mai ales când se afla într-o poziţie atât de vulnerabilă.

Ridicându-se în capul oaselor, se abţinu să se strâmbe din cauza durerii, în timp ce braţele, torsul şi capul începură s-o doară toate deodată. Se propti cu spatele de perete.

- Pare dureros.

Kiva se uită urât la Jaren.

- Aparenţele pot fi înşelătoare.

Nu ştia de ce se ferea de el, de ce nu dorea niciodată să- şi arate vulnerabilităţile în faţa lui.

Jaren oftă şi îşi trecu mâinile prin păr. Era ciufulit, de parcă îşi trecuse foarte des mâinile prin păr în ultima vreme. Privindu-l mai îndeaproape, Kiva observă că era acoperit cu şi mai mult praf şi murdărie ca înainte, atunci când îl văzuse la spânzurătoare, semn că muncise din greu în tuneluri şi înainte, şi după. Avea cearcăne şi părea cuprins de oboseală. Viaţa în închisoare începuse să-l afecteze, era evident, însă nu reuşise încă să-l doboare.

- Pot să... Te pot ajuta cu ceva? o întrebă Jaren.

Amintindu-şi că nu suporta licorile care luau durerea, Kiva clătină din cap, alegând să aştepte o vreme înainte să mai ia o doză de

lapte de mac. Mai ales că dorea să aibă mintea limpede în preajma lui.

- Sunt bine, zise ea. Acum, răspunde-mi – de ce eşti aici?

Jaren oftă, nevenindu-i să creadă că fusese întrebat aşa ceva.

- De ce crezi? Aţinti un deget acuzator asupra ei. Era să mori azi, Kiva!

- Aşa, şi?

Cele două cuvinte ieşiră dintre buzele ei înainte să-şi dea seama.

- Cum adică? Lui Jaren nu-i venea să creadă.

Glumeşti?

Ea tăcu, speriată de reacţia lui.

- îţi *doreai* să mori? o întrebă el. Asta aveai de gând?

Kiva se trase brusc înapoi.

- Normal că nu. Observă că usa izolatorului se deschise şi se închise la loc, însă nu-şi luă privirea de la Jaren.

- Atunci, de ce, Kiva? *De ce* ai vrea să te sacrifici aşa? De ce să-ţi rişti viaţa pentru o femeie pe care nici nu o cunoşti? Arătă spre perdeaua ce înconjura patul Tildei. De ce să renunţi la tot pentru ea?

- Ţie de ce-ţi pasă, Jaren? contră Kiva. Nu mă cunoşti atât de bine ca să fii aşa supărat.

- Aşa e, dar sunt!

Kiva ignoră faţa lui Jaren, care se întristase, întorcându- se spre Tipp, care stătea în uşa izolatorului. Se dezumflă complet când văzu că avea lacrimi în ochi.

- Tipp...

- De ce-ai facut-o, Kiva? o întrebă el cu voce tremurândă, pistruii contrastând puternic cu pielea lui palidă. M-m-mi-ai spus că nimeni nu poate supravieţui încercărilor, că sunt o c-condamnare la moarte.

- Hai aici, Tipp, zise Kiva, întinzând o mână spre el. Tremura puţin, din cauza situaţiei şi a durerii. Prinţul Deverick încetinise căderea ei

cât să nu moară, dar nu fusese prea blând.

încet, Tipp se apropie, cu ochii plini de lacrimi, în timp ce o privea.

- De ce, Kiva? I-ai z-zis mamei mele că o să mă protejezi. N-ai cum să o faci dacă m-mori.

Deşi Kiva nu intenţiona să-i spună lui Tipp despre faptul că viaţa îi fusese ameninţată de către Cresta, îşi dorea să fi putut purta conversaţia cu băiatul între patru ochi. Când se uită la Jaren, acesta nu făcu altceva decât să- şi încrucişeze braţele la piept şi să o privească înapoi. Naari privea şi ea din intrarea infirmeriei, neîncercând deloc să ascundă faptul că trăgea cu urechea.

- Ai dreptate, i-am zis mamei tale că o să am grijă de tine, îi zise încet Kiva lui Tipp, luându-l de mână. Vreau să o fac şi în continuare, mult după ce se vor încheia încercările. Atunci când Tipp îşi întoarse faţa, Kiva îi strânse degetele pentru a-i atrage din nou atenţia şi continuă: Să ştii că vorbesc serios. Am trecut o încercare

– cât de grele vor fi celelalte trei? încerca să transmită încredere prin tonul vocii, mascând orice urmă de îndoială în timp ce se străduia să ascundă orice urmă de speranţă legată de faptul că se putea să nu fie nevoită să înfrunte celelalte încercări.

„Rămâi în viaţă.

N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum.”

- Şi apoi? o întrebă Tipp. Vei f-fi liberă, iar eu voi rămâne singur.

Kiva nu putea să-i spună adevărul şi nici nu putea să-i împărtăşească planul ei – cel puţin, nu încă. Nu până când n-ar fi vorbit cu temnicerul-şef. Chiar şi atunci, avea să tacă, de frică să nu-i dea lui Tipp speranţe deşarte. Mai era mult drum de străbătut, iar Kiva nu avea nici o garanţie că totul avea să fie bine.

îi zise, destul de răguşită:

- Hai să nu ne gândim azi la asta! N-are rost să ne facem griji pentru aşa ceva.

- Atunci, hai să ne concentrăm la ziua de azi, interveni Jaren. Tot nu ne-ai zis de ce ai făcut ce-ai făcut.

Kiva numără până la zece ca să nu izbucnească şi să-i zică să nu-şi mai bage nasul şi să iasă din infirmerie. Adevărul era că îi plăcuse faptul că îl găsise lângă patul ei. îi plăcea că era îngrijorat, că îi păsa într-atât încât să se înfurie. Foarte puţini oameni din Zalindov se interesau de soarta ei – de obicei, ea era cea care avea grijă de ceilalţi, nu invers.

Dar, în acelaşi timp, vorbise serios, n-o cunoştea destul de bine cât să se supere pe ea aşa tare. Nu înţelegea ce se întâmpla între ei şi se întreba dacă nu cumva se simţea legat de ea doar pentru că fusese prima persoană pe care o cunoscuse atunci când se trezise la Zalindov. Nu ar fi fost prima oară când un deţinut reacţiona aşa, chiar şi după ce ea îi crestase carnea. O percepeau ca pe cineva cunoscut în perioada incomodă în care făceau tranziţia

spre noua lor viaţă. Era aproape o sursă de confort. Dar dependenţa lor dispărea după câteva săptămâni, iar Kiva rareori mai interacţiona cu ei, doar dacă nu cumva aveau probleme de sănătate – sau dacă mureau şi ea trebuia să-i trimită la

>

morga.

Jaren, însă, se afla la Zalindov de trei săptămâni şi jumătate deja şi nu părea că avea să dispară prea curând din viaţa ei. Mai mult, părea să fie exact invers. îl vedea din ce în ce mai des odată cu trecerea timpului. Asta se datora în parte legăturii pe care o formase cu Tipp, băiatul mai tânăr adoptându-l pe Jaren, decizând că scopul lui era să-l ajute pe boboc să supravieţuiască. Iar conexiunea lui Tipp cu Kiva însemna că Jaren era o cunoştinţă comună, legată astfel şi de ea.

Cu toate acestea... Kiva nu se simţea confortabil cu situaţia şi nu ştia cum să

răspundă cerinţei – nu, mai degrabă, *poruncii* – lui de a-i da nişte răspunsuri. Chiar dacă era emoţionată de faptul că îi păsa, în acelaşi timp se temea de o astfel de atenţie. Petrecuse destul timp la Zalindov ca să ştie că nu avea rost să lege relaţii pe termen lung. Tipp era singura persoană căreia Kiva îi permisese *cât de cât* să se apropie de ea, şi era decisă ca lucrurile să rămână asa.

>

Văzând însă îngrijorarea de pe chipul lui Jaren, lacrimile din ochii lui Tipp, chiar şi trăsăturile încordate ale lui Naari care trăgea cu urechea, Kiva nu reuşi să adune destulă antipatie ca să poată rămâne tăcută.

- Ajută-mă să mă ridic, îl rugă ea cu blândeţe. Vreau să- ti arăt ceva.

Chiar dacă ar fi preferat ajutorul lui Tipp, Jaren era în stare să îi susţină greutatea, aşa că lăsă mândria deoparte şi îi permise să-şi pună braţul în jurul ei pe când ea se ridica cu greu.

Kiva gemu de durere în vreme ce săgeţi veninoase îi trecură de-a lungul picioarelor, nervii ei protestând din cauza mişcării. Deşi nu-şi rupsese nimic, se simţea de parcă fiecare os din corp îi fusese rupt.

- Eşti bine? o întrebă Jaren.

Ea îl privi, observând cât de aproape se afla faţa lui de a ei, ochii lui aurii-albăstrui fiind *acolo,* şi îşi zise că nu-şi permitea să roşească în timp ce el o ţinea în braţe.

- Ţi-am mai spus, sunt bine.

- Ba nu, zise el, încreţindu-şi fruntea. Nu trebuie să fiu vraci ca să-mi dau seama.

- Atunci, de ce mă mai întrebi? îi zise Kiva, încercând – şi nereusind – să-şi controleze enervarea. Când văzu că un

> > >

muşchi din obrazul lui zvâcneşte, ea oftă, zicându-i pe un ton mai răbdător: Am căzut de la cincisprezece metri, Jaren, şi trăiesc... aşa că sunt *bine,* având în vedere care ar fi fost

alternativa. Dar tot simt că am căzut de la o asemenea înălţime, aşa că *bine* e momentan un termen mai degrabă relativ.

Jaren o cuprinse mai bine cu braţele, trăgând-o mai tare spre trupul lui, asigurându-se că nu avea cum să se rănească.

- Prinţul ar fi trebuit să te prindă mai repede, zise el.

Kiva nu-l întrebă de unde ştia, bănuind că vorba se răspândise ca focul în întreaga închisoare. Spera doar că nu ştia şi motivul pentru care prinţul o salvase. Nu avea nevoie de şi mai multă umilire în acea seară.

>

- Nici n-ar fi trebuit s-o facă, zise Kiva.

Jaren ridică din sprâncene, mirat.

- îl *aperi...*

- E motivul pentru care sunt încă în viaţă, îl opri Kiva, mai surprinsă decât oricine că spusese acele cuvinte. Nu şi-ar fi imaginat vreodată că avea să apere pe cineva din familia

Vallentis.

- Dar...

- Ce vrei s-să ne arăţi, Kiva? îl întrerupse Tipp pe Jaren. N-ar trebui să stai atât de mult jos din p-p-pat.

Băiatul o înduioşă, şi ea îi zâmbi. El nu-i răspunse zâmbetului, abia reuşind să o privească în ochi.

Kiva oftă şi îi zise lui Jaren:

- Mă poţi duce până la Tilda?

Jaren strâmbă din buze, demonstrând limpede ce părere avea despre cealaltă femeie. Dar făcu ce-i ceru Kiva, ajutând-o să ajungă târşâit la patul bolnavei. Dădu perdeaua laoparte, dezvăluind-o pe Regina Rebelilor, care dormea.

De-a lungul drumului, Kiva încercase să ignore fermitatea trupului lui, sentimentul de siguranţă pe care puterea lui i-o dădea pentru că îi susţinea greutatea. Nu-şi permitea să se simtă liniştită de atingerea lui, oricât de multă

siguranţă îi oferea, oricât de protejată se simţea în braţele lui.

Se împinse de lângă el, aşezându-se pe un scăunel aflat lângă patul Tildei – răsuflând uşurată, acum, că se depărtase de el. Kiva aşteptă până când Tipp se apropie, înainte să arate cu degetul spre femeie şi să întrebe:

- Când te uiţi la ea, ce vezi? Ce reprezintă?

Naari se apropie, vrând parcă să prindă fiecare cuvânt al Kivei. Kiva o ignora – după ce se confruntase cu prinţesa Evalonului şi mai apoi avusese de-a face şi cu prinţul moştenitor, un gardian n-o mai intimida deloc. Ce-ar fi putut să-i facă? Să o condamne la moarte? Oricum avea de înfruntat încercările. Nu mai avea de ce altceva să se teamă. Pe lângă toate astea, Naari demonstrase că nu era unul dintre gardienii de care Kiva trebuia să se teamă. Dacă femeia cu ochii de culoarea chihlimbarului voia să tragă cu urechea, n-avea decât.

- Ce v-vrei să spui? o întrebă Tipp, dându-şi o şuviţă roşcată din ochi. E doar T-T-Tilda.

>

- Priveşte mai aproape! îl încurajă Kiva. Cine e ea?

Tipp părea confuz.

- Regina R-Rebelilor?

Trupul lui Jaren se tensionă, iar ochii lui trecură de la Kiva la Tilda şi înapoi. Fiind parcă speriat de răspunsul ce urma să vină din partea ei, o întrebă încet:

- Dar tu... îi susţii cauza? De aia ai salvat-o?

Kiva se gândi ce să-i răspundă, amintindu-şi istoria complicată pe care familia ei o avea cu rebelii şi unde anume se afla ea în relaţie cu toate acestea. Cu fiecare clipă scursă, Jaren devenea din ce în ce mai tensionat, până când Kiva zise:

- Nu sunt vreun rebel subordonat ei, dacă asta mă întrebi.

Jaren se relaxă vizibil.

- Acestea fiind spuse, nu sunt întru totul împotriva cauzei rebelilor, recunoscu Kiva, făcându-l pe bărbat să devină din nou rigid. După felul în care reacţionase la sosirea Tildei, era limpede că se afla în tabăra care era împotriva rebelilor.

- Cum poţi să...

- Am petrecut destul timp aici ca să aud ambele părţi ale conflictului, îl întrerupse Kiva. Aţi fost cu toţii acolo în noaptea în care am vorbit despre istoria Evalonului, despre cum Torvin Corentine şi Sarana Vallentis au devenit

>

duşmani, felul în care au apărut rebelii. După cum a spus şi Mot, ei au dreptul să revendice Coroana. Kiva privi spre Tilda şi adăugă în şoaptă: Ea are dreptul să revendice Coroana.

- Dar...

Din nou, Kiva îl întrerupse pe Jaren:

- Din nou, nu spun că sunt parte din tabăra lor.

Nu intenţiona să recunoască faptul că familia ei avea legături cu rebelii sau că spera ca susţinătorii Tildei s-o ajute să evadeze din Zalindov – era mai bine să dea un răspuns care să îndepărteze grijile.

- Aveam doar şapte ani când am ajuns aici, ţii minte? Rebelii nu aveau cum să mă recruteze la o asemenea vârstă.

îi zâmbi slab, făcându-i pe cei doi să se relaxeze.

- Dacă nu eşti cu ei, cum de poţi fi de acord cu faptele lor? Cu toată dezordinea pe care o provoacă? o întrebă Jaren, în mod evident frustrat. Eşti înăuntru de zece ani, aşa că nu ştii ce se întâmplă în lumea de afară, cât de periculos a devenit totul. Evalonul aproape că se dezintegrează. Majoritatea regatelor aliate şi-au închis graniţele, de frica rebelilor, ca nu cumva mişcarea să se răspândească şi pe tărâmurile lor. în câteva a reuşit să se răspândească. Iar inamicii noştri... Caramor şi

Mirraven fac spume, gata să ne invadeze, aşteptând doar un semn de slăbiciune din partea noastră. Dacă n-ar fi munţii Tanestra care să împiedice mişcarea armatelor lor...

Dar nu mai zise nimic, clătinând încet din cap.

Kiva se simţea prost, pentru că i se reamintea cât de puţine ştia despre lumea din exterior. Mesajele codate pe care le primea nu îi ofereau nici o ştire legată de noile mişcări politice, tot ce putea spera era să dea peste deţinuţi noi care erau vorbăreţi atunci când îi trata sau să aibă norocul ca lui Rooke să îi mai scape câte ceva în timpul întrevederilor lor private. Dar... nu era vina lui Jaren că ea nu era la curent cu ce se întâmpla în lume, aşa că se linişti şi îi zise:

>

- Nu spun că sunt de acord cu toate astea, dar le înţeleg motivele – rebelii cred că regatul le aparţine de drept şi îl vor înapoi. însă, se

grăbi ea să adauge, înainte ca Jaren să o poată întrerupe, din câte am văzut eu, cei care se încurcă cu rebelii ajung de obicei încarceraţi sau morţi. Eu sunt dej a încarcerată – şi nu vreau să mor.

- Tot nu...

- Hai să nu ne mai certăm în legătură cu asta! îi tăie Kiva replica lui Jaren.

Era evident că subiectul era sensibil pentru el, şi ea se întreba dacă nu cumva avea motive mai profunde, personale, pentru care nu-i suporta pe rebeli. Dacă avusese membri ai familiei sau prieteni care suferiseră – sau mai rău – din cauza rebelilor, reacţia lui avea sens şi era chiar justificată. Chiar dacă ea nu avea să-şi schimbe părerea despre rebeli, nu dorea să-l enerveze şi mai tare, asa că îi zise:

- Dacă te îndoieşti de ce-ţi spun, gândeşte-te la ce le-aş fi eu de folos rebelilor, mai ales într-un loc precum acesta. Arătă în jur, amintindu-i unde se aflau. Rebelii din închisoare mă

dispreţuiesc făţiş, aşa că nu îmi vor cere ajutorul.

Nu i-ar fi cerut ajutorul. Să o ameninţe spunând că aveau să-i facă rău lui Tipp? Asta da, însă Kiva decise să nu spună nimic despre acest lucru.

- Chiar şi în afara închisorii, n-aş fi cine ştie ce recrut. Codul vindecătorilor, pe care îl urmez, spune că trebuie să ofer ajutor oricui, chiar şi celor loiali familiei Vallentis. Mă îndoiesc de faptul că vreuna din tabere ar fi de acord cu asa ceva.

Tensiunea din trupul lui Jaren se disipă, iar ochii lui se luminară din nou, de parcă tocmai înţelesese că era complet imposibil ca aşa ceva să fie posibil.

- Eu tot nu p-pricep, zise Tipp, emoţia din vocea lui făcând inima Kivei să bată mai tare.

Atenţia îi fusese distrasă, în încercarea de a-şi ascunde adevăratele motive faţă de Jaren – şi Naari –, uitând de ce anume îi adusese la patul

Tildei, precum şi explicaţia pe care dorea să le-o ofere, oricât de înşelătoare era de fapt.

Se întoarse spre băiat şi îi zise:

- Te-am întrebat la ce te gândeşti când o priveşti pe Tilda. E o femeie, fie că e vorba despre Regina Rebelilor sau despre altcineva. Dar eu mă uit la ea şi văd pe cineva grav bolnav, care are nevoie de ajutorul meu. Kiva privi patul, continuând să-i spună lui Tipp doar ce era gata să accepte, bazându-se pe faptul că o cunoştea de destulă vreme ca să ştie că îi spunea adevărul. Ea reprezintă toţi oamenii pe care am încercat să-i salvez de-a lungul vremii. Toţi cei pe care *nu am reuşit* să îi salvez în ultimii zece ani. Pentru mine, nu reprezintă doar o viaţă – pentru mine, ea îi reprezintă pe toţi ceilalţi. Şi toate vieţile contează.

îşi frecă piciorul fără să-şi dea seama, după care se opri. Jaren şi Tipp nu observară, dar Naari o privea cu atenţie, iar Kiva îi evită privirea.

- Vezi tu, continuă ea, se poate să nu fiu în stare să-i salvez pe toţi, însă femeia asta? Pacienta asta? Ridică cu grijă din umeri. Eram în stare să o ajut, aşa că am facut-o.

Zâmbi, sperând că ceilalţi aveau să observe că era un zâmbet plin de autoironie.

- Acum, trebuie să aşteptăm şi să vedem dacă se va schimba ceva.

Kiva nu minţea. Credea în tot ce spusese. Dar nu putea să le zică totul, nu putea să le dea adevăratele motive pentru care luase asupra ei sentinţa Tildei – şi asta nu doar pentru că Naari trăgea cu urechea. Kiva nu oferea oricui încredere cu uşurinţă, cu atât mai puţin într-un loc ca Zalindov.

- Aşadar... vrei să spui că te-ai oferit v-voluntară doar pentru că e bolnavă? o întrebă Tipp, faţa lui tânără fiind cuprinsă de nedumerire.

Cel puţin, acum nu mai plângea. Jaren şi Naari o priveau, sceptici, de parcă ştiau că mai

era ceva legat de cele spuse de Kiva, însă ea le evită privirea, fiind hotărâtă să nu şovăie.

- Ar fi murit azi, zise Kiva. Ştiu că sună iraţional, dar aşa e viaţa, mai ales aici, însă m-am săturat de câţi oameni au murit sub ochii mei. Aşa că, da, Tipp, dacă pot să-i salvez viaţa sau măcar s-o lungesc, am să o fac.

Mai ales dacă asta însemna că şi ea, şi Kiva ar fi putut să fie eliberate.

Tânărul îşi trase buza de jos între dinţi, mestecând-o în timp ce se gândea la ce spusese Kiva. într-un final, zise:

- Atunci, cred că ar trebui să î-încercăm să o ajutăm să se facă bine. Aşa o să poată să-ţi m-mulţumească.

Kiva se relaxă, mai ales când Tipp îi zâmbi cu dinţii lui cu strungăreaţă. îl luă de mână şi i-o strânse, zicându-i:

- Am să fac tot ce-mi stă în putere ca să nu te părăsesc, înţelegi? I-am promis-o mamei tale, iar eu îmi ţin promisiunile. Suntem împreună în

treaba asta, noi doi.

Kiva se rugă în gând ca Rooke să fie de acord cu ceea ce urma să-l roage, chiar dacă avea să fie valid în cazul cel mai rău, în care ar fi avut de înfruntat toate cele trei încercări rămase. Conform legii, urmau să se ţină la distanţă de două săptămâni una de alta, aşa că avea două săptămâni până la următoarea. Dacă familia ei şi rebelii nu reuşeau să ajungă până atunci, trebuia să se descurce de una singură – şi, dacă nu reuşea, moartea ei însemna că Tipp avea să rămână de unul singur.

Uitându-se la Jaren, Kiva observă că el o privea deja. Nu-şi mută privirea, ci încercă să-i comunice tot ce gândea, tot ce simţea. Dacă ea ar fi murit, trebuia să ştie că cineva avea să aibă grijă de Tipp, pentru cât de mult timp era posibil.

Jaren nu se opuse comunicării ei tăcute. Buzele lui se strânseră, iar expresia feţei sale deveni mai intensă, de parcă o ruga să nu se

gândească la moartea ei, dar, atunci când Kiva continuă să-l privească liniştită, el oftă şi îi confirmă cu o mişcare scurtă a capului. Era de acord.

Fiind un pic neliniştită de faptul că reuşise să poarte cu el o conversaţie fără cuvinte, Kiva îşi luă cu greu ochii de la el şi se aplecă să atingă fruntea Tildei. Febra nu-i revenise, dar femeia era neliniştită, gemând în somn.

- S-a schimbat ceva azi? întrebă Kiva, nefiind în stare să nu-şi intre în rolul de vindecătoare.

- N-nu cu ea, zise Tipp. Avea o ezitare în voce, iar Kiva se uită la el pe când băiatul continuă: D-dar pacienţii care au boala de stomac sunt din ce în ce mai rău. Boala continuă să se răspândească. Gardienii au a-a-adus încă trei cazuri pe când dormeai.

Somnul era un mod drăguţ de a descrie starea de inconştienţă în care căzuse Kiva. Se întoarse spre uşa de la izolator, întrebându-se dacă avea puterea să intre şi să verifice

bolnavii.

- Nici să nu te gândeşti!

Kiva se întoarse spre Jaren, observându-i faţa serioasă, şi se strâmbă la el.

- Poţi să faci aşa cât vrei, dar tot în pat ajungi, îi zise el.

îşi trecu un braţ în jurul ei şi o ridică încet. Se străduí să nu geamă de durere, dar felul în care Jaren o privea îi dădu de înţeles că el ştia că ea se chinuia să nu arate cât de tare o durea tot corpul.

Drumul înapoi până la patul ei fu chinuitor, şi, deşi nu voia să recunoască, Jaren avea dreptate – nu avea cum să stea prea mult în picioare, ca să aibă grijă de pacienţi.

- îţi mulţumesc! îi zise după ce ajunse în pat. O durea tot corpul, deşi continua să nu arate cât de tare o afecta. Chiar şi aşa era mai mult ca sigură că arăta la fel de groaznic pe cât se simţea.

Jaren încuviinţă din cap, după care se

îndepărtă, îndreptându-se spre dulăpiorul de lemn aflat la capătul băncii de lucru, în capătul opus al încăperii. Kiva se uită nedumerită la Tipp, care ridică din umeri, şi îi aranjă perna la spate. Jaren se întoarse repede, cu o cupă de piatră în mână.

- Bea, îi zise! dându-i cupa Kivei.

Ea clipi, privind lichidul albicios.

- Mi-ai... adus... lapte de mac.

Nu era o întrebare, dar fusese atât de surprinsă, că sunase ca o întrebare.

- Bea! îi zise Jaren din nou. Te va ajuta.

- Dar tu nu..., începu ea, încercând să înţeleagă.

Buzele lui zvâcniră, iar el clătină din cap, fiind parcă amuzat de reacţia ei.

- Doar pentru că nu-mi place să iau aşa ceva nu înseamnă că alţii nu au voie s-o facă. Ai spus-o şi tu – ai căzut de la o înălţime de cincisprezece metri azi. Ai voie să te droghezi ca să-ţi treacă durerea.

Doza pe care i-o turnase era mult mai mare decât cea pe care i-o dăduse Mirryn – cam jumătate de cupă. Mai mult decât suficient ca s-o adoarmă instantaneu.

Kiva se încruntă şi zise:

- Eu...

- Bea, Kiva, îi zise Jaren cu blândeţe. îi atinse mâna, iar bătăturile palmei lui îi zgâriară pielea, chiar dacă în acelaşi timp atingerea lui o liniştea. Bătăturile erau dovada că supravieţuia în tuneluri, că nu renunţase, ca mulţi alţii. Trebuie să te odihneşti.

- Olisha şi Nergal vor v-veni în curând, zise Tipp. O să l-le spun că avem p-pacienţi noi şi o să-i fac să-mi promită că au grijă de ei. Dormi, Kiva! Pot s-să supravieţuiască o noapte şi fără tine.

Băiatul se aplecă şi o sărută pe frunte, înainte să atingă cu degetul mâna ei, care continua să ţină cupa.

Tipp îi arătase afecţiune şi până atunci, dar

nu o sărutase niciodată pe frunte. încercând să-şi stăvilească lacrimile, Kiva ridică la gură cupa cu lapte de mac şi bău, dându-i cupa goală lui Jaren.

- O să mă pun pe picioare până mâine, le zise ea, căscând în timp ce drogul începea să-şi facă efectul.

- Şi atunci, o să p-putem afla cum să te ajutăm să treci prin următoarea încercare, zise Tipp, acoperind-o cu pătura.

Kiva nu-i răspunse, doar se cufundă mai adânc în pernă, liniştită când simţi metalul rece al amuletei pe sub pătură. Dacă prinţesa Mirryn avea dreptate, atunci Kiva nu avea de ce să se teamă în legătură cu următoarea încercare. Dar cele două de după...

Kiva se întrebă ce anume îi trecuse prin cap de alesese să ia locul Tildei. Se ruga să fi avut dreptate atunci când alesese să o salveze, dar, chiar şi dacă se înşelase... în timp ce ochii i se închideau, iar laptele de mac îşi făcea efectul,

nu putea să se convingă că greşise. Mai ales după ce Tipp o sărutase pe frunte.

- Vise liniştite, Kiva! îi şopti Jasper de undeva din depărtare.

îi strânse mâna, iar ea îsi dădu seama că el încă o ţinea ? y > de mână, iar ăsta fu ultimul lucru pe care îl simţi, înainte să alunece în cel mai plăcut somn.

Kiva se trezi în toiul nopţii, ridicându-se şi icnind atunci când văzu o umbră aplecată deasupra ei. Dură o clipă ca ochii ei să se adapteze la lumina slabă din infirmerie, şi, după ce o făcură, neliniştea ei crescu în clipa când recunoscu silueta.

- Pe toţi zeii! Ce naiba a fost în capul tău?! o întrebă temnicerul-şef Rooke, cu pumnii înfipţi în şolduri şi cu ochii scânteind.

- Eu...

- Ai idee ce-ai făcut? se răsti el. Cât de

nesăbuită, de pro...

- Cresta l-ar fi ucis pe Tipp, îl întrerupse Kiva, nevrând ca Rooke să o certe. Nu când laptele de mac îi curgea încă prin sânge, dându-i o doză sănătoasă de curaj.

- Aşa, şi?! zise Rooke, zvârlindu-şi braţele în aer, exasperat. E doar un băiat. Lasă-l să moară!

Gândul la una ca asta o îngheţă pe Kiva.

- E important pentru mine.

- Atunci, eşti o proastă, îi zise Rooke, ameninţând-o cu degetul. Pentru că ce anume are să se întâmple acum? Chiar dacă supravieţuieşti încercărilor, ceea ce e imposibil, ce-are să se întâmple? Ai să pleci de aici, iar Tipp...

- Va veni cu mine.

Temnicerul-şef amuţi. Se lăsă pe călcâie şi miji ochii la ea.

- Poftim? !

Kiva îşi linse buzele, sperând că avea să

reuşească. Şi-ar fi dorit ca mintea să nu-i fie înceţoşată de medicament, dar în acelaşi timp era bucuroasă că o făcea mai curajoasă. Niciodată nu se simţise atât de lipsită de teamă în preajma temnicerului- sef.

- Mi-ai zis că Tipp poate părăsi închisoarea Zalindov dacă are un tutore care să îi poarte de grijă în lumea de afară, zise Kiva. Dacă supravieţuiesc încercărilor şi voi fi eliberată, eu voi fi tutorele lui. Va pleca împreună cu mine.

Temnicerul-şef tăcu îndelung. Kiva se mişcă greoi, iar mâinile ei începură să transpire în timp ce aştepta răspunsul.

în cele din urmă, îi răspunse:

- Pentru asta, trebuie mai întâi să treci în viaţă de încercări.

Kivei îi venea să zâmbească, să râdă, să se ridice şi să danseze de fericire. Rooke nu avea cum să se opună, nu *putea* să se opună, pentru că ea folosise propriile lui cuvinte. Cu toate

acestea, se temea că avea să găsească o portiţă, o metodă prin care să se opună cererii ei. în loc să facă aşa ceva, el doar pomenise faptul că ea ar fi putut eşua. Putea să facă faţă unei asemenea posibilităţi.

- Am mai înfruntat sorţii şi am câştigat, zise Kiva. După zece ani petrecuţi aici, încă trăiesc. Chestia asta ar trebui să spună ceva. îşi aminti că Mirryn îi zisese că o considerase o supravieţuitoare, că Rooke îi spusese prinţesei acest lucru.

- Trăieşti pentru că te-am *protejat,* sâsâi temnicerul-şef Rooke, furia cuprinzându-i din nou trăsăturile feţei. Trăieşti pentru că tatăl tău mi-a salvat viaţa, şi, în schimb, eu i-am promis că o să am grijă de tine. Cum altfel crezi că ai rezistat atâta vreme?

Kiva se cutremură, speriată, când temnicerul-şef pomeni despre tatăl ei, dar nu se putu abţine să nu îi răspundă, destul de acid:

- Asta pentru că toată lumea ştie că eu sunt informatoarea ta, şi pentru că nimeni nu are încredere în mine şi toată lumea mă urăşte, mă lasă în pace.

- Greşeşti, zise Rooke, vorbind printre dinţi. Kiva nu văzuse atât de multă emoţie emanând din acel bărbat deosebit de stoic. Se datorează faptului că toţi cei care se află aici – deţinuţi *şi* gardieni – ştiu că, dacă pun mâna pe tine, vor trebui să răspundă în faţa mea.

Kiva aproape pufni. Fusese maltratată de prea multe ori în ultimii ani ca să mai ţină socoteala, *mai ales* de către gardieni. Şi apoi, mai erau şi Cresta şi ameninţarea ei la adresa lui Tipp, ceva ce temnicerul-şef nici măcar nu băga în seamă. Cam asa stătea situaţia cu asa-zisa protecţie oferită de el. Presupusa alianţă dintre ei doi îi adusese Kivei doar necazuri, împreună cu grija constantă provocată de faptul că trebuia să-i livreze informaţii, pentru a-i rămâne utilă.

însă... avea dreptate că nimic cu adevărat groaznic nu i se întâmplase, în comparaţie cu ce păţiseră mulţi alţi deţinuţi care avuseseră destule de suferit, mai ales de mâna gardienilor. Bănuia că atenţia pe care o primea din partea lui Rooke funcţiona ca un avertisment pentru ceilalţi, iar ea nu se gândise niciodată că se datora faptului că el *îşi dorea* să o protejeze, că răscumpăra astfel datoria pe care o avea faţă de tatăl ei, care-l salvase de septicemie cu aproape zece ani în urmă. Poate că lui Rooke chiar îi păsa de ea, în modul său ieşit din comun. Gândul i se părea ciudat, ca şi cum nu reuşea să împace în mintea ei ideea că el o ţinea în viaţă în timp ce o ameninţa în mod frecvent cu moartea.

- De ce n-ai putut sta la locul tău? zise Rooke când Kiva tăcu. Părea obosit, însă furia îi făcea vocea să tremure. Dacă nu te-ai fi băgat, Tilda Corentine ar fi murit azi, iar viaţa de aici ar fi revenit la normal. Gata cu ordinele regale, gata

cu trimisul de rapoarte legate de starea ei de sănătate, gata cu nevoia de a spune dacă e destul de stabilă pentru a putea vorbi.

Kiva îşi muşcă limba, străduindu-se să nu-i spună în mod sarcastic cât de rău îi părea că-i încurcase treburile.

- Datorită ţie, trebuie să ducem la capăt încercările, zise Rooke. Sau cel puţin atâtea câte vei putea supravieţui. Fruntea i se încreţi. Şi, când vei da greş – pentru că vei da greş –, ai să mă lipseşti de serviciile unei vindecătoare competente.

- Mai sunt Olisha şi Nergal, zise Kiva, deşi vocea aproape îi şovăi când văzu cât de puţine şanse de supravieţuire îi acorda Rooke. Era prea mult să considere că îi păsa de ea, oricât de neconvenţionale erau sentimentele faţă de ea. Pentru el, Kiva era doar o unealtă. O vindecătoare, o informatoare.

- Şi mi-ai spus de nenumărate ori că mă poţi înlocui cu uşurinţă, continuă Kiva.

Rooke îşi trecu mâna prin părul tuns scurt şi ignoră acuzaţia conţinută în cuvintele ei.

- Ai făcut o mare greşeală azi. Am făcut tot ce am putut pentru tine. Nu am cum să te ajut cu încercările – va trebui să te descurci de una singură.

Kiva se descurcase de una singură de aproape zece ani, chiar şi sub aşa-zisa protecţie oferită de Rooke. Mai era în stare să supravieţuiască şase săptămâni – sau chiar mai puţin, dacă familia ei sosea la timp.

Temnicerul-şef se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă de ea. Când ajunse la uşa infirmeriei, se opri în apropierea gardianului aflat la post, întorcându-se ca să-i dea replica de despărţire.

- Tatăl tău ar fi fost dezamăgit de tine.

După care dispăru, lăsând-o pe Kiva să întoarcă acele cuvinte în minte, din nou şi din nou, până când laptele de mac o trase înapoi în somn.

în timp ce ochii i se închideau, nu putea să

nu îşi spună că temnicerul-şef se înşela. Tatăl ei ar fi fost prima persoană care s-o încurajeze să salveze o viaţă. Mama ei, de cealaltă parte... Mama ei ar fi muştruluit-o foarte tare pentru ce făcuse astăzi.

Dar nici unul din ei doi n-ar fi oprit-o.

Asa că ea trebuia să înfrunte consecinţele.

Sau să moară din cauza acestora.

CAPITOLUL 14

în ciuda străduinţelor sale, Kiva nu reuşi să se pună pe picioare până a doua zi. îi luă patru zile înainte să fie în stare să se ridice fără să fie ajutată, şi chiar şi atunci se simţea de parcă

unul dintre vagoneţii din Zalindov trecuse peste ea, plin ochi cu o încărcătură de luminium.

Chiar dacă încă era chinuită de dureri, Kiva nu mai bău lapte de mac după a doua zi de stat în pat. în parte, o făcu pentru a nu deveni dependentă, cunoscând calităţile licorii. O făcu şi ca să-şi salveze demnitatea, după ce luase o doză mare chiar înainte să o viziteze Jaren, care venea să o vadă din ce în ce mai des. Atunci când se aşezase lângă ea şi o întrebase cum se mai simţea, ea îi zisese din senin:

- Ai cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată. E ca şi cum marea ar fi scăldată în raze de soare.

Gura lui se arcuise, şi el se apropiase de ea.

- Ai văzut vreodată marea?

- O singură dată, îi zisese Kiva. Tata m-a dus acolo.

Jaren înţelesese greşit emoţia oglindită pe chipul Kivei.

- Sunt sigur că te aşteaptă în lumea de afară. Treci prin încercări şi vei fi liberă să-l vezi din nou.

- Nu, zisese Kiva moale. N-am cum.

Tipp intrase în infirmerie atunci, lucru pentru care Kiva fu recunoscătoare atunci când laptele de mac îşi pierdu efectul.

îi luă o săptămână întreagă să se simtă mai bine. Cu fiecare zi care trecea, era din ce în ce mai neliniştită. La început, fusese doar nerăbdarea de a coborî din pat, deoarece Kiva se obişnuise să aibă grijă de pacienţii ei, nu să fie ea la rândul ei pacient. Odată cu trecerea timpului însă, începu să facă tot mai greu faţă faptului că nu putea fi activă, mai ales că Tilda tot nu reacţiona la stimuli şi tot mai multi deţinuţi cădeau victimă bolii de stomac ce se răspândea. Olisha şi Nergal se ocupau de pacienţi, lucru ce nu o făcea prea încrezătoare pe Kiva, deoarece nu prea aveau grijă de aceştia – făcând tot posibilul să se ţină departe,

pentru a nu se îmbolnăvi. O frustra de fiecare dată când trebuia să le reamintească să verifice starea Tildei şi pe a pacienţilor carantinaţi, ştiind că, dacă nu insista, cei doi nu ridicau un deget.

Dacă n-ar fi fost Tipp, Kiva şi-ar fi smuls părul din cap. Jaren, de asemenea, fusese un ajutor neaşteptat, mai ales că aşa avea o scuză să viziteze infirmeria zilnic, înainte şi după ce îşi termina tura, tot timpul sub pretextul că venea să ia diverse remedii pentru colegii săi săpători. Chiar dacă deţinuţilor le era permis să se deplaseze în voie oriunde în interiorul zidurilor închisorii, Kiva credea că tânărul petrecea cam mult timp la infirmerie. Ori de câte ori stătea Naari de pază la intrare, îşi dădea ochii peste cap când apărea Jaren, fiind evident conştientă de faptul că acesta inventa scuze ca să vadă cum se mai simţea Kiva.

Fie că era foarte evident, fie că nu, Kiva îl puse pe Jaren la treabă, pentru că avea nevoie

de cineva în afară de Tipp care să asigure confortul pacienţilor – şi ca să-l ţină la distanţă de ea. Câtă vreme era ocupat, nu avea cum să stea lângă patul ei sau să stea de vorbă cu ea; nu ar fi reuşit să o convingă pe ocolite să înceapă să urască rebelii; nu avea cum să o audă dedicându-i sonete spontane despre culoarea ochilor lui.

Îşi dorea din tot sufletul să uite acel episod, şi încercă să- 1 îngroape cât mai adânc în subconştientul ei.

Pe când acea săptămână de convalescenţă se apropia de final, în timp ce Kiva devenea tot mai capabilă să se deplaseze de una singură, agitaţia ei continua să crească. Oricât de mult îşi umplea timpul cu muncă, nu avea cum să nu se lupte cu anxietatea legată de următoarea încercare, conştientă că, dacă familia ei nu o elibera la timp, era nevoită să o ducă la bun sfârşit. Se străduia să-şi imagineze ce anume avea să înfrunte, ca şi cum, dacă ar fi procedat

în acest fel, ar fi fost mai pregătită. Unele dintre scenariile închipuite nu erau atât de groaznice. îşi imagina că va trebui să calce pe cărbuni încinşi sau să ţină între mâini o bucată de fier înroşită în foc. Nici una dintre opţiuni nu era foarte *plăcută,* desigur, dar ar avea şanse mai mari de a supravieţui decât dacă ar fi legată de un rug care urma să fie aprins. Una ca asta nu se mai văzuse la Zalindov de ceva timp, mai ales că spânzurarea era considerată o metodă mai rapidă şi mai curată de a ucide, chiar dacă existase o perioadă în care unii deţinuţi fuseseră arşi de vii. De fiecare dată când Kiva îsi amintea acele momente, începea să transpire, înfricoşată, iar mâna ei cuprindea în mod automat amuleta primită de la prinţesă, pe care o ţinea ascunsă sub tunică.

Dacă intervenţia din afară nu avea să ajungă înainte de cea de-a doua încercare, Kiva trebuia să se bazeze pe asigurările prinţesei Mirryn că blazonul încărcat cu magie avea s-o

protejeze. Chiar şi ideea că trebuia să aibă încredere într-un membru al familiei Vallentis îi lăsa un gust neplăcut în gură, într-atât încât căuta să aibă un plan de rezervă, în cazul în care prinţesa minţise. Problema era că, neavând idee ce anume presupunea încercarea, nu ştia care erau opţiunile ei. Existau unguente pe care şi le-ar fi putut întinde peste piele ca să o protejeze de arsuri, dar nici una nu era infailibilă. Existau şi leacuri care ar fi reuşit să repare daunele lăsate în urmă de inhalarea în exces a fumului, dar nu aveau să-i fie de ajutor în timpul încercării. Disperată să afle mai multe informaţii, Kiva vorbi şi cu Grendel, cel care lucra la crematoriu, întrebându-l dacă venise temnicerul-şef la el pentru a-i cere să supervizeze construirea unui rug, însă Grendel nu auzise nimic, neputând să o ajute în vreun fel.

Chiar dacă n-ar fi recunoscut în veci, amuleta

magică era cea mai bună şansă a ei pentru a supravieţui, fără a mai conta de unde o primise. însă... se putea ca încercarea Focului să nu implice deloc flăcări, şi astfel amuleta nu i-ar fi fost de ajutor. Poate avea de înfruntat un foc metaforic sau propriile frici – chiar dacă o asemenea încercare, modelată în jurul fricilor ei, părea greu de plănuit.

Oricât de mult se gândise la ce o aştepta, Kiva nu reuşi să găsească răspunsuri. Atunci când anxietatea acumulată deveni prea mult pentru ea, de dragul sănătăţii ei mintale şi de dragul pacienţilor bolnavi care aveau nevoie de toată atenţia ei, decise să nu se mai gândească la ce urma să vină.

Familia ei avea să ajungă la timp – sau poate nu.

Avea să trăiască – sau poate nu.

Nu avea ce să mai facă până atunci – cel puţin, nu pentru ea. Dar putea să se îngrijească de alţii.

Alegând să se concentreze la altceva, Kiva încerca să înţeleagă de ce tot mai mulţi deţinuţi se îmbolnăveau de boala de stomac. Atunci când primele cazuri ajunseseră la infirmerie, îi diagnosticase cu infecţie gastro-intestinală, o asemenea boală răspândindu-se ca râia într-un loc închis cum era Zalindov. Dar, în afară de faptul că pacienţii se simţeau inconfortabil, acea formă a bolii apărea şi dispărea la fel de repede, durând în medie între două şi cinci zile.

Era evident pentru Kiva că nu diagnosticase corect maladia, pentru că acea boală rămânea în sistemul celui care o contractase şi nu se răspândea în mod obişnuit. Chiar dacă mai mulţi prizonieri se infectaseră, nu exista un tipar clar, ca să se determine cine se infectase, şi, de vreme ce toţi cei care sufereau erau prea bolnavi ca să mai poată fi coerenţi, Kiva habar nu avea ce aveau aceştia în comun.

Pe lângă toate astea, şi acest lucru era chiar

şi mai tulburător, starea pacienţilor nu se îmbunătăţea. Oricât de multe leacuri încercase, oricât de multe sedative le administrase, oricâte antivirale şi antibacteriene le băgase pe gât, nimic nu părea să funcţioneze. încercase chiar să le ia sânge unora dintre pacienţi, şi, cu toate acestea, nimeni nu dădea vreun semn de însănătoşire.

începuseră, însă, să moară.

Unul câte unul, cădeau în lumea de dincolo, cei mai timpurii pacienţi ajungând deja la morgă, în vreme ce mulţi dintre cei care sosieră mai apoi le urmaseră. Perioada de incubare era diferită de la persoană la persoană; unii mureau în câteva zile, alţii – în câteva ore.

Kiva nu reuşea să găsească vreo noimă, fiecare nouă victimă frustrând-o, făcând-o să se simtă neajutorată.

- Nu te î-îngrijora, îi zise Tipp într-o seară, la zece zile de la încercarea Aerului. Ai să r-r-r-r-

r... o să-ţi dai tu seama.

Era târziu, iar băiatul alergase de colo-colo, ajutând-o pe Kiva toată ziua. Era atât de obosit, că abia se ţinea pe picioare, chiar dacă ea îi spusese în repetate rânduri să se aşeze şi să-şi tragă sufletul. Voia să evite ca băiatul să leşine, dar în acelaşi timp îşi dorea ca el să nu se înfurie, mai ales că obişnuia să se bâlbâie mai des atunci când era extenuat.

- Chiar nu înţeleg, zise Kiva, spălându-şi mâinile cu ulei din seminţe de *argintoaică,* din precauţie.

îi înmânănă butelca băiatului, aşteptând să se spele şi el pe mâini.

- Simptomele sunt identice: febră ridicată, pupile dilatate, dureri de cap, vomă, diaree...

- Nu u-u-u-uita de erupţie, o întrerupse Tipp, dându-i înapoi uleiul sterilizant, încreţindu-şi nasul din cauza mirosului amar.

- ... Şi o erupţie pe stomac, adăugă Kiva. Cu toţii suferă de aceeaşi boală, sunt sigură de

asta.

- Atunci, care-i problema?

Kiva se întoarse, văzându-l pe Jaren, pe care nu-l auzise intrând în infirmerie. Poate că nu doar Tipp obosise.

- Problema, zise Kiva, fără să irosească energie ca să-l întrebe de ce se afla colo, e că Rayla face parte din administraţie.

Jaren îşi lăsă capul într-o parte, iar praful de tunel care i se lipise pe faţă deveni şi mai vizibil.

- Ar trebui să ştiu ce anume înseamnă una ca asta?

- E tratată p-p-preferenţial, îi răspunse Tipp înainte să caşte şi să se clatine iar de la oboseală.

Alarmat, Jaren se duse spre el şi, cu o privire care nu lăsa loc de comentarii, îl conduse spre una dintre băncile de metal, aşteptând până când băiatul se aşeză pe ea. în timp ce Kiva era liniştită văzându-l pe băiat aşezându-se, nu-i

convenea că intervenţia lui Jaren îl făcuse pe acesta să asculte, după ce ea îl implorase să se odihnească, timp de mai bine de o oră.

- Ce vrei să spui prin faptul că este tratată preferenţial? întrebă Jaren.

Naari, care se afla la post, la intrarea infirmeriei, tuşi. Kivei îi venea să facă la fel. în schimb însă, răspunse cu precauţie:

- înseamnă că primeşte nişte lucruri în plus de la gardieni – haine mai călduroase, mâncare mai bună, îndatoriri de muncă mai uşoare, totul în schimbul unor... favoruri.

- Nu î-î-înţeleg, zise Tipp, căscând din nou. Adică, ce fel de f-f-favoruri poate ea să le ofere în comparaţie cu alţii? D-deţinuţii le spală hainele, le fac de mâncare, f-fac curat în cazarma lor. N-nu mai au nevoie de altceva.

Naari tuşi din nou, iar Kiva şi Jaren nu răspunseră.

- înţeleg, zise Jaren. Dar tot nu văd cum de Rayla de la administraţie e o problemă.

- Prizonierii favorizaţi nu stau împreună cu restul, zise Kiva. Rayla abia dacă interacţionează cu cineva în afară de gardienii pe care... îşi drese vocea, după care continuă: Chiar şi locul în care doarme e separat de dormitoarele celularului, fiind mai aproape de cazarma gardienilor.

„Sau doarme chiar în cazarmă, mai multe nopţi la rând”, se gândi Kiva.

- N-ar trebui să fie bolnavă, zise Jaren, înţelegând situaţia.

- Aşa e, îi confirmă Kiva. Vreau să spun că nu e imposibil să fi intrat în contact cu o persoană bolnavă, dar, dacă aşa ar fi, atunci de ce nici unul dintre gardienii cu care s-a – Kiva nu termină propoziţia, aruncând o privire rapidă spre Tipp înainte să se întoarcă spre Jaren – ăăă... de care s-a apropiat nu s-a îmbolnăvit?

- Vrei să zici că nici unul dintre gardieni nu e bolnav?

Kiva se întoarse, văzând că Naari se apropiase câţiva paşi, alăturându-se conversaţiei.

- Nici unul, zise Kiva, oarecum neliniştită de faptul că stătea de vorbă cu Naari, chiar dacă acel sentiment începu să se disipeze încetul cu încetul.

- Câţi prizonieri s-au îmbolnăvit? o întrebă Naari.

Kiva făcu un scurt calcul mental.

- Incluzându-i pe cei care au murit deja, aproximativ şaptezeci, iar în medie în fiecare zi mai apar zece cazuri.

Şi cam tot atâţia mureau zilnic. Izolatorul era aproape plin, şi ar fi fost de mult supraîncărcat dacă morţile nu s-ar fi succedat cu atâta repeziciune. Kiva primise ajutoare în plus ca să poată să îngrijească toţi bolnavii, aşa cum primiseră şi Mot, şi Grendel la morgă şi la crematoriu.

- Din punct de vedere statistic, n-ar fi trebuit

ca şi unii dintre gardieni să se îmbolnăvească până acum? întrebă Jaren.

Nu părea deloc speriat de Naari, dar asta pentru că nu fusese martor timp de mai bine de un deceniu la brutalitatea de care erau în stare gardienii.

- Dacă e o boală a stomacului, aşa cum am presupus iniţial, atunci da, zise Kiva. Dar, în timp ce toate simptomele astea par să indice...

- Rayla de la administraţie dovedeşte că teoria nu stă în picioare, termină Jaren propoziţia în locul ei. Sau poate că acei gardieni care s-au întâlnit cu ea chiar nu s-au îmbolnăvit.

- Atunci, dacă nu e vorba despre un virus, ce anume ar putea fi? întrebă Tipp, frecându-şi ochii.

- Asta-i cea mai importantă întrebare, nu-i aşa? zise Kiva, sprijinindu-se de bancul de lucru, simţindu-se de parcă avea 3 000 de ani. Ar putea fi vorba despre orice... un spor luat

din aer, o bacterie în apă, o ciupercă pe cerealele noastre, nişte carne sau lactate stricate... lista e nesfârşită.

- Aşadar, cu toţii suntem ameninţaţi, zise Jaren, tonul lui fiind în acelaşi timp întrebător şi cert.

Kiva făcu un gest plin de neputinţă.

- Chiar nu ştiu. De ce unii s-au îmbolnăvit – şi arătă spre uşa izolatorului –, iar alţii, nu? De ce unii s-au îmbolnăvit acum câteva săptămâni, în timp ce alţii au prezentat simptome abia azi? Se opri, căzând pe gânduri. Dacă e un virus care a pătruns în mâncarea sau în apa noastră, ar explica de ce gardienii nu s-au îmbolnăvit, deoarece proviziile lor şi locul în care li se găteşte mâncarea sunt separate de ale noastre. Dar, dacă e ceva transmis prin aer sau ceva ce a afectat animalele ori cerealele... Se încruntă şi continuă, de parcă vorbea doar pentru sine: Dacă nu-mi pot da seama ce nu-i bine, atunci trebuie să descopăr sursa bolii. Poate că asta

m-ar ajuta să găsesc un leac.

- Următoarea ta încercare e în p-p-patru zile, zise Tipp. Mai degrabă, ar trebui să te c-concentrezi la asta.

Tipp nu mai pomenise despre încercări din ziua în care Kiva se oferise să-i ia locul Tildei. Câteodată, îl auzise şoptindu-i femeii bolnave, care continuase să delireze, fără să-i poată răspunde. Kiva ştia că băiatul era îngrijorat, dar mai ştia şi că încerca să rămână optimist, lucru de care avea disperată nevoie. Câteodată îi părea rău pentru băiat, pentru că ea ar fi trebuit să fie cea care să-l liniştească pe el, dar personalitatea lui veselă o scotea dintre umbre atunci când frica o acapara.

- Patru zile reprezintă destul timp ca să mă pun pe treabă, zise Kiva. Şi era destul timp pentru ca rebelii să ajungă, chiar dacă încă nu primise vreun semn de la ei. îi făcu cu ochiul, liniştindu-l, şi adăugă: Pot să continui investigaţiile după următoarea încercare.

Asta dacă avea să supravieţuiască.

Râjetul lui cu strungăreaţă îi lumină seara, încălzindu-i sufletul.

- Cum ai s-o faci? o întrebă Jaren, lipindu-şi coapsa de bancă. Cum ai să investighezi, vreau să zic? Ai vreun plan?

Kiva se abţinu să îi răspundă pe un ton sarcastic, de parcă ideea ar fi trebuit să-i vină pe loc. Zise doar:

- Primii deţinuţi care au prezentat simptome au fost pietrarii, aşa că am să încep de acolo. Pot să mă mişc în jurul închisorii, verificând fermele, depozitul de lemne, toate zonele exterioare, înainte să investighez ce anume se întâmplă între ziduri. Dându-şi seama că uitase ceva important, Kiva se întoarse spre Naari şi, ezitând, îi zise: Ai putea... adică, te-ai supăra dacă te-aş ruga să-l rogi pe temnicerul-şef Rooke să-mi acorde permisiunea să fac asta? N-am voie să trec de poarta principală fără escortă, în mod normal, Kiva s-ar fi dus

personal la Rooke, dar nu- 1 mai văzuse din noaptea în care trecuse de prima încercare. Se trezise a doua zi dimineaţă cu capul limpede, îndeajuns de oripilată de felul nesăbuit în care acţionase sub influenţa laptelui de mac, şi credea că pentru moment era mai înţelept să evite o conversaţie directă cu el.

în comparaţie cu Kiva, Naari nu ezită deloc, confirmându-i printr-o mişcare a capului.

- Naari ar trebui să meargă cu tine, zise Jaren.

Kiva se întoarse spre el, înăbuşindu-şi râsul, cuprinsă de nelinişte.

- Nu-mi pot alege eu escorta. Nu aşa funcţionează lucrurile.

- Ar trebui să mergi cu ea, îi zise Jaren lui Naari.

Inima Kivei tresăltă. Chiar dacă era prietenoasă, Naari nu-i putea permite lui Jaren să-i vorbească aşa, de la egal la egal.

- Am să discut cu Rooke, zise Naari.

Kiva răsuflă uşurată. Era sigură că semăna cu o bufniţă luată prin surprindere, clipind, nevenindu-i să creadă ce se întâmplase.

Naari ar fi trebuit cel puţin să-l admonesteze pe Jaren şi să-i reamintească ce statut avea. Era un detinut şi tocmai

vorbise cu un gardian al închisorii de parcă era în puterea lui să dea ordine. Kiva văzuse prizonieri executaţi pentru ofense mai mici.

Privindu-i pe amândoi, Kiva se întreba dacă nu cumva Jaren ştia deja totul despre deţinuţii „favorizaţi”. Era tânăr, în formă... iar Naari era la fel. Rareori se întâmpla să nu fie împreună, de parcă Naari urmărea deplasarea lui Jaren prin închisoare, chiar şi în timpul lui liber. Un asemenea nivel de atentie... de *dedicare...*

- Ce te uiţi aşa la mine? o întrebă Jaren pe Kiva, cu ochii

mijiţi.

Ea încercă să-şi schimbe expresia, însă nu era sigură că reusise.

- Nimic, zise ea, întorcându-se spre Naari. Chiar nu-mi pasă cine mă escortează, sincer.

Dacă ar fi avut de ales între Naari şi unul dintre ceilalţi gardieni, cum ar fi Oase sau Măcelarul, bineînţeles că ar fi ales-o pe femeia cu ochii de culoarea chihlimbarului. Dar, spre deosebire de Jaren, nu voia să rişte să-i ceară făţiş femeii.

- Am să vorbesc cu Rooke, repetă Naari, vocea ei fiind destul de fermă pentru a o face pe Kiva să nu continue. Nu avea habar de ce Naari era atât de cooperantă, mai ales că nu avea nimic de câştigat.

Sau poate în acest fel îl câştiga pe Jaren...

Gândul îi lăsă Kivei un gust amar în gură, însă refuză să se gândească la motiv. în loc de asta, îşi strânse toate fărâmele de curaj şi îi spuse lui Naari:

- Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Naari încuviinţă din cap, şi, înainte ca vindecătoarea să mai poată adăuga ceva, Jaren

ţipă şi sări de pe bancul de lucru.

- Ce nai..., zise el, oprindu-se din înjurătură şi izbucnind intr-un râset jenat atunci când văzu pisica gri ieşind din ascunzătoarea sa aflată în dulapul cu medicamente şi frecându-se de el. Ei bine, salutare! Tu cine eşti?

Kiva se abţinu să râdă. Felul panicat în care el reacţionase o făcu să nu-i mai fie asa ruşine de firea ei

> > > sperioasă.

- E Ci-Ci-Cizmuliţe, zise Tipp arătând spre lăbuţele albe ale pisicii, sursa numelui pe care îl primise.

Atunci când Jaren se apropie de pisică ţinând o mână întinsă, Kiva deveni serioasă şi îl avertiză:

- Ai grijă, e destul de temperamentală!

Ochii lui Jaren dansau în timp ce îi răspunse:

- înseamnă că e a ta.

Tipp chicoti, Naari rânji, iar Kiva se uită urât la toţi trei.

- încă n-ai c-cunoscut-o? îl întrebă Tipp.

Jaren se apropie încet de banc, iar Kiva nu-l mai opri de această dată. Se dădu laoparte, ţinându-se la distanţă de pisică.

- Am mai văzut-o prin închisoare, îi răspunse Jaren lui Tipp, dar am crezut că e o pisică vagaboandă, care vine şi pleacă.

Tipp clătină din cap.

- Trăieşte aici de o v-v-veşnicie. De mai mult timp decât m-mine. Arătă spre locul în care ar fi trebuit să fie coada lui Cizmuliţe, acolo unde acum mai era doar un ciot. îi vezi coada? A p-p-pierdut-o chiar când eu am ajuns aici. A avut loc o răzmeriţă, şi d-deţinuţii i-au închis uşa peste coadă.

- Vai! zise Jaren, strâmbându-se.

- Kiva a trebuit să o b-bandajeze, continuă Tipp, tot mai puţin obosit pe măsură ce-şi amintea.

- Tratezi şi animale? o întrebă Jaren, ridicând mirat din sprâncene. O femeie cu multe

talente.

- Nu e ca şi cum mă premiază cineva pentru asta, zise Kiva, ignorând sentimentul plăcut pe care îl simţise fiind lăudată. Era un drac de pisică *înainte* de accident, şi, de când cu accidentul, mă urăşte şi mai tare. N-am cum să mă apropii de ea fără să mă zgârie groaznic.

- A, zise Jaren, zâmbind când înţelese avertismentul ei de mai devreme.

Sau cel puţin asta crezu Kiva, până când el întinse mâna să mângâie felina pufoasă.

- Stai, aşteaptă..., începu Kiva, dar amuţi când Cizmuliţe alese să nu demonstreze că era dracul gol, alegând în schimb să se apropie de mâna lui Jaren, să se lase mângâiată şi să înceapă să toarcă atât de tare, încât o auziră cu totii. Trădătoareo! murmură Kiva.

Jaren îi rânji.

- Am acelaşi efect şi la...

- Dacă ţii la sănătatea ta, ar fi bine să nu termini propoziţia, zise Kiva, începând să

roşească.

Tipp începu să râdă din nou, dar de data asta râsetul se transformă într-un căscat atât de larg, încât îi pocni maxilarul. Privindu-l cu ochii mijiţi, Kiva îi porunci:

- La culcare cu tine! După care se întoarse spre Jaren şi îi spuse poruncitor: Iar tu asigură-te că va ajunge la un pat fără să adoarmă pe drum.

Jaren chicoti, de parcă era perfect conştient de faptul că ea nu-şi dorea să rămână singură cu el. Nu că ar fi fost complet singuri, de vreme ce Naari se afla acolo, însă, cu toate acestea... Kiva îi dăduse clar de înţeles că nu-şi dorea să rămână singură cu el. Doar că el nu înţelegea că ea nu putea – nu voia – să se ataşeze de nimeni din Zalindov, nici măcar să lege prietenie cu cineva.

- Pe data viitoare, Cizmuliţe! îi zise Jaren pisicii, trecându-şi degetele pe sub bărbia acesteia, înainte să se împingă de pe bancul de

lucru şi să-l prindă pe Tipp, care mai avea un pic şi se prelingea pe podea.

- Ne vedem m-mâine, Kiva! îi zise băiatul, făcându-i cu mâna în timp ce Jaren îl scotea din infirmerie.

Jaren îi mai zâmbi o dată Kivei peste umăr, înainte să plece.

Naari, însă, rămase în urmă. Atunci când Kiva o privi, femeia îi zise:

- Dormi în celular în noaptea asta? Când Kiva încuviinţă din cap, Naari continuă: Te aştept până când eşti gata de plecare.

Kiva îşi stăvili emoţiile pe care le simţea, surprinsă că era vorba despre uşurare şi nu despre frică. Ceilalţi gardieni creau destul probleme deţinuţilor, mai ales noaptea. Prezenţa lui Naari avea să-i ţină la distanţă.

- îti mulţumesc! zise Kiva.

>>

- Am văzut cum te-ai uitat la Jaren şi la mine, zise Naari.

Kiva şi-ar fi dorit să-i răspundă că nu ştia

despre ce anume era vorba.

- Nu e treaba mea, zise ea în schimb, aplecându-se spre Cizmuliţe, însă retrăgându-şi mâna cu repeziciune atunci când pisica demonică sâsâi în direcţia ei şi se întoarse înapoi în ascunzătoare.

- Aşa e, nu te priveşte, fu de acord Naari. Chiar şi aşa, să ştii că n-as întreţine relaţii necuviincioase cu un detinut.

O apăsare se ridică de pe umerii Kivei, deşi continua să se mustre pentru că simţea asta. Nu-i păsa dacă Naari şi Jaren erau împreună, dacă aveau relaţii necuviincioase sau de orice alt fel – sau, cel puţin, de asta încerca să se convingă.

- E... profesionist din partea ta, zise Kiva, disperată să spună ceva. Sunt sigură că vorbesc în numele tuturor deţinuţilor atunci când îţi spun că apreciem asta.

Naari îşi lăsă capul într-o parte, iar părul ei tuns scurt şi unul dintre cerceii ei de Jad

strălucire în lumina lămpilor de luminium.

- Mă fascinezi.

- Poftim?

- Sunt de gardă aici de câteva luni, zise Naari, arătând spre infirmerie. Destul de mult timp cât să te observ interacţionând cu ceilalţi. în afară de Tipp, şi câteodată de Mot şi Grendel, nu prea te exteriorizezi.

Kiva o privea mirată, surprinsă nu numai de faptul că Naari o observase, ci şi că ştia numele altor deţinuţi. Majoritatea gardienilor se adresau deţinuţilor după slujbele lor sau după anumite trăsături fizice definitorii ori, dacă se aflau destul de aproape, după numărul de identificare.

- De ce nu vrei să te apropii de alţii? o întrebă Naari, părând să fie sincer curioasă. Jaren pare să fie o persoană cu adevărat bună. Cred că ar merita mai multă atentie din partea ta.

- N-ai cum să judeci pe cineva după ce-l

cunoşti doar de treizeci şi trei de zile, îi spuse Kiva.

Simţind nevoia să-şi ia gândul de la discuţie, ridică o butelcă deschisă şi începu să-i caute dopul.

Ochii lui Naari străluciră.

- Aşadar, ai numărat zilele de când îl cunoşti?

înjurând în gând, Kiva spuse doar:

- E doar o estimare.

- Numărul treizeci e o estimare. Ai fi estimat dacă ziceai o lună. Sau câteva săptămâni, zise Naari rânjind, dinţii ei strălucind în contrast cu pielea închisă la culoare. Treizeci şi trei sună destul de exact.

- Ştii ce? îi zise Kiva, găsind dopul şi înfigându-l în gâtul sticlei mai tare decât era nevoie. Cred că o să dorm aici, aşa că poţi pleca.

Naari izbucni în râs. Era un râset zdravăn, adânc şi răguşit.

- Nu-mi spui, mai bine, ce anume mai trebuie

făcut înainte să poţi pleca, astfel încât să îţi pot da o mână de ajutor?

Creierul Kivei aproape că suferi un scurtcircuit.

- Poftim?!

- Am două mâini şi două picioare, zise Naari. îşi ridică mâna stângă. Asta nu-i deloc decorativă. Dă-mi ceva de făcut, şi am să mă ocup.

Surprinsă de ofertă, Kiva nu reuşi să îi răspundă până când Naari îi zise:

- Haide, vindecătoareo, că n-am toată noaptea la dispoziţie. Vreau să ajung în Vaskin înainte ca hangiul să ia ultima comandă.

Aflat la doar zece minute de mers călare, Vaskin era cel mai apropiat orăşel de Zalindov, astfel că gardienii mergeau de obicei acolo să se relaxeze după ce ieşeau din tură. Unii chiar locuiau acolo, mai ales cei cu familii, de vreme ce cazarma închisorii nu era un loc în care să-ti tii

> > soţia şi copiii. Chiar dacă era curioasă să afle dacă Naari locuia în închisoare sau altundeva, Kiva nu se simţea destul de în largul ei să o întrebe ceva atât de personal. în schimb, acceptă propunerea lui Naari, chiar dacă era în continuare neliniştită.

- Foarte bine, zise Kiva, nefiind în stare să-şi ascundă starea de nervozitate. îşi îndreptă umerii şi, cu mai multă încredere, îi zise ce mai era de făcut înainte să sosească Olisha şi Nergal. Apoi, urmări cu uimire crescândă felul în care Naari încuviinţă din cap şi îşi suflecă mânecile.

Şi, aşa, Kiva munci cot la cot cu Naari până târziu în noapte, balanţa puterii dintre ele două părând tot mai neclară – şi poate că, aşa cum Kiva înţelese dintr-odată, aproape dispărând cu totul.

CAPITOLUL 15

Două zile mai târziu, zorile aduseră cu ele ameninţarea ploii, însă Kiva era hotărâtă că nimic nu avea să o oprească din a-şi începe investigaţia legată de originea bolii de stomac.

Atunci când o lăsase pe Naari, cu două nopţi în urmă – sau, mai degrabă, atunci când Naari o lăsase, după ce o condusese în siguranţă până la celular –, femeia cu ochi chihlimbarii îi promisese din nou că avea să discute cu temnicerul-sef Rooke cât mai curând cu putintă. Asa şi 5 _L > > 5 fusese. în următoarea dimineaţă, atunci când Kiva ajunse la infirmerie, Naari o aştepta, spunându-i că Rooke îi permisese să o escorteze pe Kiva. Din nefericire, un nou val de

pacienţi îi ocupase cu totul atenţia şi timpul, însă, în ziua ce tocmai începea, schimbase tura cu Olisha şi Nergal, aşa că putea pleca împreună cu Naari.

După ce mai verifică o dată starea pacienţilor aflaţi în carantină, cât şi pe a Tildei – care continua să stagneze –, căutând escare şi ulceraţii, Kiva se întâlni cu Naari la intrarea în infirmerie. Gardianca arăta la fel ca întotdeauna, îmbrăcată în piele neagră, doar că acum purta în spate un rucsac de mici dimensiuni, iar săbiile ei, care zăceau de obicei acolo, fuseseră înlocuite cu o sabie ce-i atârna de coapsă şi cu o arbaletă pe care o purta pe umăr.

Kiva se cutremură văzând noua armă, chiar dacă toţi gardienii o purtau atunci când părăseau incinta închisorii. Deşi aveau să treacă şi de gardul secundar ce înconjura perimetrul, situat mult mai departe decât zonele de lucru aflate în afara incintei, acele

arbalete cu bătaie lungă erau un factor de descurajare în plus pentru orice deţinut care ar fi încercat să scape. Kiva nu era proastă – ştia foarte bine că nu avea nici o şansă. Nu fără ajutor.

„Rămâi în viaţă.

N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum.”

- Tot înspre cariera de piatră ne îndreptăm mai întâi? o întrebă Naari.

- Cam aşa, zise Kiva, iar gardianca încuviinţă din cap şi deschise drumul.

Tipp voise şi el să vină, însă Kiva nu dorea să întindă coarda cu temnicerul-sef. Nu avea nici un motiv temeinic s-o însoţească, aşa că îi dădu altceva de făcut cât timp ea avea să lipsească. Era destul de important, de vreme ce Kiva urma să aibă nevoie de ceea ce băiatul trebuia să adune până se întorcea ea, chiar dacă nu-i invidia deloc sarcina. El, însă, îi răspunsese cu mult entuziasm, de parcă ea tocmai îi dăduse

un cadou de ziua lui cât şi un cadou de Yule în acelaşi timp. Câteodată, Kiva uita că băiatul avea doar 11 ani.

Naari nu zise nimic în timp ce ieşiră pe poarta principală, iar Kiva tăcu şi ea. începu să plouă de cum trecură de cuştile câinilor de pază şi se apropiară de cazarma principală, iar Kiva tremura în timp ce stropii îngheţaţi îi atingeau pielea. Se obişnuise cu temperaturile scăzute în timp ce purta doar o tunică subţire şi o pereche de pantaloni, dar tot timpul se temea de lunile de iarnă. Era norocoasă, în comparaţie cu cei care trebuiau să lucreze afară, însă frigul era acelaşi.

- Poftim, îi zise Naari, scoţând din rucsac un poncho de pânză atunci când ploaia se înteţi.

Cu mâinile amorţite – de şoc, dar şi din cauza frigului –, Kiva primi haina, holbându-se la ea tăcută.

- Trage-l pe tine înainte să te uzi complet, îi zise Naari, de parcă îi vorbea unei idioate.

Kiva se supuse din instinct poruncii. Materialul îi apăsa umerii, dar o proteja de ploaie, iar ea se simţi dintr-odată cuprinsă de căldură. Când îşi trase gluga peste părul întunecat, aproape că gemu de plăcere.

- Atât ne mai trebuie, să te îmbolnăveşti, îi zise Naari înainte ca vindecătoarea să-i poată mulţumi. Olisha şi Nergal sunt vai de capul lor. Tu eşti singura care e în stare să oprească boala înainte să murim cu toţii.

Era o scuză întemeiată pentru gest, însă Kiva nu credea că era singurul motiv pentru care Naari adusese ponchoul. Armura ei de piele o proteja de elemente – şi nici n-ar fi trebuit să se obosească să aducă ceva pentru Kiva. Cu toate acestea, o făcuse.

Dacă s-ar fi aflat altundeva, într-un alt timp, Kiva se gândi că s-ar fi putut împrieteni cu Naari. Chiar dacă şi în acel loc, în acea clipă, i se părea că aşa ceva ar fi fost posibil, nu îndrăzni să se gândească prea mult la acea

posibilitate, ştiind că un asemenea gând se putea dovedi periculos. Gardienii veneau şi plecau, mai devreme sau mai târziu. Naari avea să plece şi ea la un moment dat, asemenea celor dinaintea ei.

Odată ce trecură de colţul zonei de la intrare, porţile de metal se ridicară deasupra lor, parte din zidurile de calcar ce înconjurau incinta. Şinele vagonetelor se intersectau la intrare, ducând spre zăcământul de luminium şi spre fabrica de recoltare aflată în interiorul incintei, părăsind intrarea şi îndreptându-se spre depozitul de cherestea, spre ferme şi spre cariera de piatră. La finalul fiecărei zile, lucrătorii umpleau vagonetele şi se întorceau cu ce reuşiseră să scoată, dar momentan şinele nu le ofereau celor două decât o cărare pe care puteau să o urmeze.

Făcându-le cu mâna gardienilor din turnuri, Naari nu se opri înainte să iasă din incintă, iar Kiva, chiar dacă era destul de tensionată, ţinu

pasul cu ea.

în cei zece ani petrecuţi la Zalindov, Kiva ieşise din incintă doar de câteva ori, ca să trateze detinutii care nu puteau fi deplasaţi până la infirmerie fără să primească mai întâi ajutor medical. De fiecare dată se simţise la fel – emoţionată că putea ieşi din incinta principală, fiind atât de aproape de libertate şi, cu toate acestea, atât de departe.

Se întrebă unde anume era familia ei şi cât timp le lua rebelilor să vină să o elibereze. După care alungă gândul din minte, ştiind că nu avea cum să grăbească procesul. în acea zi avea un singur scop şi urma să-i dedice toată atentia.

- îţi pot vorbi o clipă, gardian Arrel?

Kiva şi Naari se opriră atunci când auziră vocea temnicerului-şef Rooke strigând după ele, sunetul vocii lui fiind greu de confundat, chiar dacă ploaia cădea cu putere acum. Se întoarseră şi-l văzură venind spre ele, trecând

de porţile de la intrare, ignorând stropii de ploaie care-i săreau din uniforma de piele.

întrebându-se ce anume căuta acolo, Kiva îl văzu pe temnicerul-sef întorcându-şi capul brusc în direcţia

grajdurilor aflate chiar lângă intrarea închisorii, făcându-le semn să se adăpostească în interior. Mirosul de fân şi de cal îi asaltară nările atunci când păşi înăuntru, ploaia fiind la fel de asurzitoare în timp ce lovea acoperişul de deasupra.

- Rămâi, îi zise Rooke Kivei înainte să se uite cu subînţeles spre Naari şi să se îndrepte spre capătul grajdurilor, rămânând în raza vizuală – şi în raza arbaletei –, însă destul de departe pentru ca vindecătoarea să nu poată auzi ce-şi spun.

Curiozitatea îi dădea ghes Kivei, dar nu ştia să citească pe buze, aşa că oftă şi se propti de uşa unuia dintre staule, mângâind un cal ce-şi scosese capul ca să vadă ce se întâmpla. Dat

fiind nămolul care i se încâlcise în coamă, Kiva presupuse că acel cal abia ajunsese la grajduri, aducând probabil vreun mesager care purta una dintre misivele regale ce-i dăduse bătăi de cap temnicerului-şef în ultima vreme. Aşa s-ar fi explicat şi căutătura întunecată a acestuia în timp ce-i vorbea lui Naari, care părea aproape plictisită, încrucişându-şi braţele la piept.

Privind în jur, Kiva observă caii, dar şi boxele rămase libere. Perpendicular cu locul în care se afla se găsea o caleaşcă lungă pe care o recunoscu ca aparţinând temnicerului-şef, deoarece îl văzuse folosind-o atunci când pleca şi se întorcea, chit că o folosea destul de rar. Rooke părăsea rareori închisoarea – aşa cum un rege îşi părăsea rareori regatul.

- *Psst!*

Kiva îşi luă privirea de la caleaşcă şi se încruntă la calul care acum îi împungea umărul.

- *Psst.* Kiva. Aici, jos!

Ochii ei se holbară atunci când privi peste uşa staulului şi-l văzu pe Raz, grăjdarul-şef, ghemuit lângă piciorul din faţă al calului. Bărbatul de vârstă mijlocie ţinea o perie în mână şi era acoperit cu fire subţiri de păr, semn că periase calul atunci până ca ei să sosească, alegând să se ascundă acolo.

Kiva nu-l ştia pe Raz prea bine. De fapt, îl cam evitase, deoarece orice interacţiune între ei ar fi putut însemna moartea oricăruia din ei. Kiva era dispusă să rişte, pentru că avea ce să câştige. Raz însă, care nu era nici deţinut, nici gardian, avea mult mai multe de pierdut, chiar dacă fusese angajat la Zalindov cu mult înainte ca ea să ajungă acolo.

Raz era legătura Kivei cu lumea din exterior. Cu zece ani în urmă, soţia însărcinată a lui Raz îl vizitase în timpul zilei şi intrase în travaliu înainte de vreme. Dacă n-ar fi fost tatăl Kivei să o ajute, ar fi murit şi ea, şi copilul. Drept mulţumire, Raz se oferea să mai scoată câte un

mesaj şi să- 1 dea mai departe, ştiind cât de etanşe erau canalele de comunicare a închisorii cu lumea din exterior.

Faran Meridan fusese istet. Ştia că era bine să evite ochii băgăcioşilor, astfel că alese un cifru pe care Kiva şi fraţii ei îl inventaseră ca să se distreze, un cifru pe care toţi membrii familiei ştiau să-l decodifice cu uşurinţă. Asa că începuseră să-şi trimită mesaje, iar Raz îşi oferise serviciile şi Kivei.

■> ? > ?

în ciuda bunătăţii arătate de Raz lui Faran şi mai apoi Kivei, era greu să scoată scrisori din închisoare. Doar de câteva ori meritase să apeleze la serviciile lui Raz, mai ales că se găsea în afara zidurilor de calcar. De două ori, Kiva reuşise să trimită mesaje prin intermediul lui. Prima oară, doar trei cuvinte – „Tata a murit”; iar a doua oară, şase: „Am devenit noua vindecătoare a închisorii”.

Scrisorile venite din partea familiei fuseseră

mai frecvente, dar nu atât de frecvente pe cât şi-ar fi dorit Kiva. Chiar şi aşa, Raz era tot timpul precaut, având mare grijă atunci când trecea mesajele dintr-o parte în alta, băgându-le în hainele nou-veniţilor atunci când îi ajuta pe gardieni să îi scoată din căruţele cu zăbrele, ştiind că mai întâi nou- sositii aveau să fie trimişi la infirmerie, unde trebuiau să se dezbrace. Era o metodă periculoasă, dar, până atunci, nimeni nu le-o descoperise. Probabil datorită faptului că nu-şi asumau riscuri – nu ca acum. Kiva nu avea habar de ce îi atrăgea Raz atenţia, mai ales că Rooki şi Naari se aflau la câţiva paşi depărtare.

- Am ceva pentru tine, îi zise Raz, vocea lui abia auzindu-se, din cauza ploii.

Kiva avu grijă să nu se mişte prea brusc atunci când Raz scoase un mesaj mânjit cu noroi din haina sa şi îl ridică spre ea.

Privind cu repeziciune spre Rooke şi Naari, Kiva se aplecă sub capul calului doar atunci

când fu sigură că cei doi erau absorbiţi de discuţie, folosindu-se de cal ca să mascheze cum se apleca pentru a primi mesajul de la Raz.

Inima îi bătea cu putere în vreme ce citi codul scris de mâna surorii ei, nerăbdătoare să afle ce avea de zis, sperând să primească veşti despre o posibilă evadare.

„N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum.”

Mesajul era identic cu cel de dinainte.

Identic.

Lacrimi de furie cuprinseră ochii Kivei. Mototoli mesajul, cuprinsă de furie şi disperare. După care nesăbuinţa puse stăpânire pe ea, şi desfăcu din nou bucata de pergament, trecându-şi mâna peste părul încâlcit al coamei calului şi apăsând cu arătătorul spaţiile dintre scrisul surorii sale.

- Ce faci? o întrebă printre dinţi Raz, speriat.

Kiva tăcu, privind din nou fulgerător spre Rooke şi Naari, înainte de a implora în gând calul să nu se mişte, ca să rămână ca un paravan între ea şi ei.

Cu repeziciune, Kiva scrijeli propriul cod, simbol cu simbol, cel mai lung mesaj pe care îl scrisese vreodată.

9.^1 Sr II ••• #•'

„E bolnavă.
Sunt Campioana ei în Judecată prin încercări.
Trebuie să mă salvaţi – când ajungeţi???”
Cu repeziciune, împături mesajul mânjit cu nămol şi i-l întinse lui Raz.

- Kiva, nu pot să...

- Te rog, îi şopti Kiva, buzele ei abia mişcându-se în timp ce Rooke şi Naari îşi terminau întrevederea şi se îndreptau spre ea. Până şi ploaia se mai potolise, de parcă oferise

tot ajutorul de care fusese în stare şi acum nu mai avea nimic de oferit. *Te rog!*

Raz oftă resemnat, dar sunetul o linişti pe Kiva. Urma să ducă mesajul înapoi la Vaskin şi să-l trimită mai departe familiei ei. Şi apoi – *apoi,* avea să primească până la urmă nişte răspunsuri.

Fruntea Kivei se umplu cu broboane de transpiraţie la apropierea temnicerului-şef, dar el nici măcar nu o privi, trecând pe lângă ea şi părăsind grajdurile. Kiva se întoarse spre Naari. Aceasta o privea cu atenţie, parcă văzându-i neliniştea, lucru ce o făcu pe Kiva să se forţeze să se relaxeze. Efortul se dovedi inutil atunci când Naari vorbi:

- Cine-i prietenul tău?

Kiva fu cuprinsă de panică, iar mintea începu să-i urle să găsească o soluţie rapidă, să explice că nu avea habar despre ce anume vorbea Naari, că nu-l mai văzuse pe Raz până atunci. Dar, atunci când Naari se întinse şi

mângâie capul calului, Kiva îşi dădu seama despre cine anume vorbea.

- O, da. E minunat, zise Kiva, neştiind dacă acel cal era armăsar sau iapă. Simţea nămolul de pe mână, nămol de care se folosise ca să-şi scrie mesajul. îşi ridică mâna murdară. Este plin de nămol. Ar trebui curăţat.

- Şi tu te-ai murdărit, zise Naari. Clătină din cap şi zise: Hai să mergem înainte să se înteţească iar ploaia! După care continuă, şoptit: Sau înainte ca Rooke să se răzgândească.

Kiva clipi surprinsă, dându-şi seama că probabil temnicerul-şef se certase cu Naari în legătură cu însărcinarea lor. Poate că ar fi trebuit să vorbească personal cu Rooke şi să-i spună despre boala care se răspândea. Dar, dacă ar fi facut-o, n-ar mai fi reuşit să-i scrie familiei. Dacă Naari era dispusă să se lupte pentru Kiva, atunci ea era mai mult decât dornică să o lase.

Nu îndrăzni să se uite după Raz atunci când părăsi grajdurile. Dar îl rugă în minte să-i trimită mesajul cât mai repede cu putinţă, sperând că familia ei avea să răspundă la fel de repede. Spera că urma să simtă că situaţia era urgentă. Spera că cei dragi aveau *să vină.*

CAPITOLUL 16

Ploaia se oprise în timp ce Kiva şi Naari

continuau să se îndrepte spre cariera de piatră, trecând pe lângă plantaţia de legume şi ferma de grâu, însă reveni transformându-se într-o burniţă slabă atunci când treceau pe lângă cocinile de porci şi coteţele cu păsări. Avu nevoie de multă stăpânire de sine să nu se oprească în toate locurile pe lângă care trecuseră, dar Kiva îşi aminti care era strategia. Trebuia să o ia de la început şi să procedeze metodic.

Merseră mai departe, lăsând fermele în urmă, fără să schimbe vreo vorbă. Doar când ajunseră în dreptul zidului de răsărit, cam pe unde Kiva ar fi trebuit să sară în timpul încercării Aerului, Naari alese să rupă tăcerea.

- Am înţeles că ai întâlnit-o pe prinţesă după prima încercare. Ce ti-a zis?

>

Kiva chibzui dacă să-i răspundă sau nu şi decise că nimic din ce-i spusese Mirryn – în afară de amuletă – nu avea cum să le cauzeze

probleme.

- Cred că în mare parte era curioasă să afle mai multe despre mine şi motivul pentru care m-am oferit voluntară.

- Doar atât?

- Se pare că îi amintesc de prietena ei, zise Kiva. Ceva legat de felul în care m-am comportat, asemenea cuiva cu spirit combativ. Cred că ar fi trebuit să fie un compliment.

Ridică din umeri. Sinceră să fiu, aveam dureri foarte mari atunci când am vorbit cu ea, chiar dacă luasem lapte de mac. Nu prea am reuşit s-o citesc.

Naari se întoarse spre Kiva.

- Prinţesa Mirryn are prietenă?

Kiva ridică din nou din umeri.

- Aşa mi-a zis. O observă îndeaproape pe Naari şi adăugă: Doar nu eşti una dintre susţinătoarele familiei regale, nu? Tânjind după cea mai mică bârfa?

- Normal că nu, zise Naari, încruntându-se.

Sunt doar surprinsă.

- Că e într-o relaţie?

Naari tăcu, iar răspunsul se citea în tăcerea ei.

Kiva pufni, după care îşi aminti în compania cui se găsea şi încercă să transforme gestul într-o tuse, rezultatul fiind un sunet dezgustător. Era fericită că nimeni altcineva – cum ar fi Jaren – nu se afla prin preajmă.

- Ce-i aşa comic? o întrebă Naari, semn că încercarea Kivei de a mima tuşea esuase.

- Nimic, doar că..., începu Kiva, după care se opri, încercând să se gândească cum ar fi putut spune în felul cel mai potrivit ceea ce gândea fără să o supere pe femeia înarmată până în dinţi. Bănuiesc că regele şi regina nu fac proclamaţii legate de statutul relaţiilor celor doi copii ai lor. Dacă Mirryn s-ar logodi, mai mult ca sigur că tot regatul ar afla. Dar informaţia cum că are o prietenă? Kiva scutură din cap. îmi pare rău! Dar n-ai cum să fii

surprinsă de faptul că nu ştii una ca asta.

Din nou, Naari tăcu. După care...

- Se pare că trebuie să-i mulţumeşti prinţului moştenitor că ti-a salvat viata.

Kiva făcu o grimasă şi zise:

- Nu vreau să vorbesc despre el.

- Am auzit că e chipeş, adăugă Naari.

Kiva aproape căzu din picioare.

- Chiar vrei să purtăm conversaţia asta?

- Spun doar că unii oameni visează să se căsătorească cu un prinţ.

- Să se căsătorească cu... Kiva pufni, nefiind în stare să repete cuvintele. Eşti nebună? Nu m-aş putea gândi la ceva mai groaznic.

Mai ales când era vorba despre un ticălos ca Deverick. După doar câteva minute petrecute în prezenţa lui, fie că o salvase, fie că nu, Kiva fusese gata să arunce cu ceva în el.

Gardianca râse – poate datorită vorbelor Kivei sau poate ca urmare a expresiei dezgustate, nu era sigură.

- Atunci, la ce anume visezi, vindecătoareo?

- îmi poţi spune pe nume, ştii asta, nu?

- Da.

Kiva oftă.

- Am multe vise. Şi o grămadă de coşmaruri. Doar cu timpul voi afla pe ce cărări se va duce viaţa mea.

Urmă o pauză apăsătoare înainte ca Naari să zică:

- Eşti destul de înţeleaptă pentru vârsta ta, Kiva Meridan.

„Eşti mult mai înţeleaptă decât vârsta pe care o ai, şoricel.”

Kiva simţi un nod în gât, din cauza amintirii declanşate de cuvintele lui Naari. Tatăl ei îi vorbea asa de fiecare dată când fata găsea un remediu sau un tratament nou la care el nu se gândise. „Eşti brici, Kiva!” obişnuia să-i spună mama, lăudând-o în faţa oricui era dispus să asculte.

Lacrimi se strânseră la colţurile ochilor ei,

iar ea clipi ca să le alunge, nemaiputând să se bazeze pe faptul că stropii de ploaie le-ar fi putut camufla. Privi drept înainte, ca să vadă cât mai aveau de mers, simţindu-se uşurată că lăsaseră deja cariera abandonată în dreapta lor, apropiindu-se de destinaţie, aflată drept în faţă.

Kiva nu vizitase niciodată cariera abandonată. Fusese exploatată până la epuizare cu câţiva ani înainte ca ea să ajungă la Zalindov, iar muncitorii se mutaseră mai la nord, spre mina mult mai mare pe care o începuseră acolo. Ea şi Naari chiar intr-acolo se îndreptau. Auzise zvonuri conform cărora, deşi cariera abandonată era mai mică, deţinuţii fuseseră forţaţi să sape atât de adânc, încât se petrecuseră o grămadă de surpări, ceea ce dusese la foarte multe morţi. Asemenea accidente se petreceau şi la cariera mai nouă, însă mult mai rar.

- Cum vrei să procedăm? o întrebă Naari în

timp ce sunetul barosurilor şi al dălţilor le ajungea acum la urechi. Arătă spre desaga pe care Kiva o luase cu ea şi mai zise: Cariera e enormă. Ştii de unde anume vrei să culegi eşantioane?

- Trebuie să mergem acolo unde se află cei mai mulţi muncitori, genul de locuri în care foarte mulţi deţinuţi au acces sau unde îşi petrec majoritatea timpului.

Naari îi răspunse sec:

- Inventezi totul pe parcurs.

Nu fusese o întrebare, aşa că vindecătoarea nu simţi nevoia să răspundă, chiar dacă obrajii ei se înroşiră puţin.

- Pe aici! zise Kiva, în timp ce şinele se opreau. Vagonetele stăteau grămadă, goale şi aşteptând ca deţinuţii să le umple şi să le împingă spre depozit, odată ce li se termina tura. Munca lor era grea, afectându-le mintea şi trupul. Pietrarii, la fel ca săpătorii, nu supravieţuiau prea mult la Zalindov.

Un singur turn de pază supraveghea cariera, dar în perimetrul acesteia se găseau destui gardieni care să se asigure că prizonierii îşi făceau treaba – motivându-i corespunzător pe cei care leneveau, biciuirile lor şi bastoanele fiind mânjite cu sânge. Supraveghetorul carierei, Harlow, era cel mai rău dintre ei, şi se uită urât atunci când Kiva şi Naari se apropiară de locul în care stătea, aflat la baza turnului de pază.

- Am auzit că veniţi încoa', zise Harlow, mestecând cu gura deschisă şi scuipând o gâlmă de gumă de cicoare atât de aproape de picioarele Kivei, încât aceasta să gândi că intenţionase s-o nimerească şi ratase. Nu era deloc surprinsă, chiar dacă, în cazul în care ar fi nimerit-o, nu ar mai fi fost atât de mărinimoasă cu el cu următoarea ocazie în care supraveghetorul s-ar fi prezentat la infirmerie cuprins de o altă erupţie cauzată de boala venerică de care suferea. Kiva nu dorea

nimănui o astfel de boală, însă bărbatul în cauză o merita, şi ea se distra grozav administrându-i cele mai usturătoare şi mai dureroase tincturi care-i supuneau părţile intime la cazne groaznice, ignorând complet unguentul care l-ar fi putut vindeca pe loc.

Poate că ar fi fost mai bine să o fi scuipat. Ar fi făcut mai mult de atât dacă ar fi ştiut că ultimul tratament pe care Kiva i-l aplicase îi agravase în mod intenţionat simptomele, cât să nu mai poată participa la activităţile care îi cauzaseră boala.

O merita, ticălosul.

- Nu te vom încurca, îi zise Naari pe un ton calm.

- Aţi face bine să nu, replică Harlow. Să nu care cumva să-mi deranjaţi muncitorii! Nu-i plătesc să stea degeaba. Izbucni dintr-odată în râs, ţinându-se cu o mână de burtoi în timp ce-şi arcuia spatele şi exclamă: Să-i mai şi plătesc?! Ha! Ce chestie!

Kiva o privi pe Naari, care era la fel de scârbită.

- Nu vom sta prea mult, zise Naari, chiar dacă nu ştia dacă asta depindea de Kiva sau de Harlow.

- Staţi cât poftiţi, numai că nu aveţi voie jos în carieră, zise Harlow. Se uită la cele două şi-şi plescăi buzele. Puteţi, în schimb, să vă afundaţi în cariera mea oricând vreţi. Chiar asa, ce-ar fi să...

- Nu stăm mult, repetă Naari cu fermitate, buzele ei strâmbându-se de dezgust.

Se răsuci pe călcâie şi îi făcu semn din privire Kivei să o urmeze, îndepărtându-se intenţionat de Harlow. Kiva îl văzu pe scârbosul supraveghetor scărpinându-se la prohab, înainte să meargă de-a lungul carierei.

- Ce porc, zise Naari atunci când se opri ca să privească spre cariera terasată ce se întindea în depărtare.

- Mai rău, zise Kiva. Gândindu-se pentru o

clipă, adăugă: Dacă te face să te simţi mai bine, să ştii că suferă în tăcere chiar în această clipă.

Atunci când Naari o privi întrebătoare, Kiva îi explică despre boala de care suferea Harlow şi despre ultimul leac pe care i-l prescrisese ea. Naari râse atât de tare, că îi dădură lacrimile.

- Aminteşte-mi să nu te supăr vreodată, îi zise Naari, continuând să chicotească.

- O meritä, spuse Kiva.

- Cu siguranţă, admise Naari. Făcu un gest spre peisaj şi adăugă: Nu vreau să-i ofer şansa să vină şi să ne bată la cap, aşa că spune-mi, încotro o luăm?

Kiva se gândea. Nivelurile superioare ale carierei fuseseră deja minate, aşa că acum pereţii erau abrupţi, coborând ameţitor spre locul în care prizonierii lucrau, în partea inferioară a gropii. Pământul avea o culoare gri, chiar dacă străluciri izbucneau din când în când, acolo unde filoane de luminium

străbăteau piatra.

- Hai să ne luăm după cărare până când ajungem la ultimul nivel, şi o să găsim pe parcurs locul de unde să pot colecta eşantioane, atunci când ne vom apropia de muncitori, zise Kiva.

Naari începu să coboare panta, păşind cu încredere, în vreme ce Kiva îşi alegea cu grijă paşii. Drumul era destul de lat cât să poată trece o căruţă, dar, dacă şi-ar fi sucit glezna pe o piatră, ar fi dat de bucluc. în comparaţie cu Naari, Kiva nu era nici atletică, nici puternică. Viaţa în prizonierat nu prea îi oferise ocazii să se menţină în formă. Muncitorii făceau excepţie, deoarece erau forţaţi să muncească în nişte condiţii istovitoare, ceea ce însemna că trebuiau să fie în formă. Cealaltă opţiune era moartea. Şi până la urmă cu toţii mureau.

Probabil asta avea să se întâmple şi cu Jaren.

Kiva alungă acel gând. Ştiuse din clipa în care îl cunoscuse că avea să fie repartizat unei

astfel de munci, care urma să-i aducă moartea. Nu aveau ce să facă, nu avea rost să se gândească la aşa ceva. Zalindov era un loc plin de cruzime – asa fusese întotdeauna şi avea să rămână asa.

> > >

- De ce taci?

Kiva îşi ridică privirea spre Naari.

- Sunt doar atentă pe unde calc.

Naari o ignoră, chiar dacă era evident că vindecătoarea se cufundase în propriile gânduri. în curând, zgomotul deveni asurzitor, fiindu-le greu să mai discute, căci vocile lor fură treptat acoperite de zgomotul baroaselor ce sfărâmau piatra şi al târnăcoapelor ce izbeau continuu, ecoul acestora răsunându-le în urechi.

Datorită mărimii gropii, majoritatea deţinuţilor lucrau acolo. în orice moment, mai mult de 700 de pietrari lucrau în acel loc, majoritatea murind după un an. Erau atât de

mulţi nu doar pentru că locul le-o permitea, ci şi pentru că luminiumul era vital – folosit pentru luminat şi energie, dar şi pentru infrastructură şi arhitectură. Cu cât lucrau mai mulţi deţinuţi, cu atât mai repede putea fi extras materialul, alţi 300 de prizonieri lucrând în depozitul din incinta închisorii, acolo unde se procesa luminiumul şi era pregătit înainte să fie transportat în restul Wenderallului.

Era un mecanism bine întreţinut care depindea de viata – şi de moartea – detinutilor.

în timp ce Kiva şi Naari treceau pe lângă primii muncitori îmbrăcaţi în gri şi pe lângă gardienii care îi păzeau, clinchetul uneltelor era completat de mirosul acru al sudorii şi al sângelui, combinat cu mirosul de cretă al prafului din carieră. Puţini oameni le priviră, dar nimeni nu le opri. Deţinuţii acoperiţi de praf nu aveau destulă energie cât să-şi permită să fie curioşi, iar gardienii îi priveau îndeaproape cu biciuirile în mână, gata oricând

să corecteze orice semn de trândăvie.

Pieptul Kivei ardea de resentimente, dar tânăra se forţă să-şi amintească faptul că se afla acolo dintr-un singur motiv – să colecteze eşantioane. Dacă reuşea să-şi dea seama de unde anume venise boala, avea să îi ajute pe acei muncitori, prevenindu-le moartea prematură. Tot era ceva.

Pe măsură ce coborau către nivelurile inferioare, Kiva îi facea semn lui Naari când treceau prin locuri în care erau mai mulţi muncitori aflaţi în contact. Oprindu-se de fiecare dată, punea eşantioanele în fiolele pe care le adusese cu ea, după care continua să meargă. Colectase în principal apa stătută a bălţilor şi nămol care se amestecase cu mineralele carierei, mai ales în locurile unde se găseau urmele multor deţinuţi sau din crevase, foarte aproape de locurile în care lucrau muncitorii.

Chiar atunci când voia să-i zică lui Naari că

luase destule eşantioane, auzi o voce plină de pizmă strigând-o.

- Ca să vezi dacă nu-i chiar Căţeaua Zalindovului.

Kiva se întoarse, înlemnită, văzând-o pe Cresta chiar lângă ea. Faţa roşcatei era mânjită cu praful din carieră, iar şarpele tatuat pe pielea acesteia părea că mişcă sub mâzgă.

Ultima oară când o văzuse pe Cresta fusese când aceasta jurase să-i facă de petrecanie lui Tipp. Kiva reuşise să se ţină de partea ei de înţelegere, iar Tilda trăia, însă privirea pe care i-o aruncă acum Cresta îi dădea de înţeles că mai avea mult de muncă. Rebelii din Zalindov nu aveau să fie mulţumiţi până când regina lor nu avea să fie liberă – şi poate şi Kiva şi-ar fi putut câştiga libertatea odată cu ea.

Un fior îi străbătu coloana. Nu se gândise niciodată la ce s-ar întâmpla dacă rebelii ar veni să o elibereze pe Tilda. I- ar lua şi pe alţii cu ei? Alţii... cum ar fi Cresta?

Kiva alungă acel gând, decizându-se că nu o privea. Avea destule pe cap, fără să se mai gândească şi la implicaţiile morale ale unei asemenea decizii.

- E vreo problemă? o întrebă Naari, apropiindu-se.

- Ia uită-te la tine! Ai venit cu dădaca? Cresta rânji, ignorând-o complet pe Naari, în timp ce strânse mai tare în mână târnăcopul. Cum te simţi, ştiind că lucrezi la tine în castel, în vreme ce noi, restul, trudim aici?

Pe de altă parte, Kivei nu-i venea să creadă că femeia nu doar că avusese tupeul să o ignore pe Naari, dar continua să o jignească, deşi gardianca se afla chiar lângă ea. Dar până la urmă era vorba despre Cresta, iar ea făcuse întotdeauna doar ce dorise, supravieţuind de fiecare dată consecinţelor.

- N-aş numi infirmeria un castel, zise Kiva, apatică. Dar, până la urmă, totul ţine de perspectivă. Se întoarse intenţionat cu spatele

şi începu să se îndepărteze, vorbindu-i lui Naari peste umăr: Am terminat aici. Să mergem!

- Normal, curvă ce eşti, ia-o la goană ca de fiecare dată, ţipă Cresta după ea. Ai face bine să-ţi găseşti curajul înainte de cea de-a doua încercare. O să ai nevoie.

Kiva ignoră remarca aceea, fiind sigură că, dacă ar fi privit peste umăr, ar fi văzut avertismentul din ochii femeii. Chiar dacă mima dispreţul, Cresta era conştientă că supravieţuirea Tildei depindea de succesul Kivei.

- Despre ce era vorba? întrebă Naari când se îndepărtară îndeajuns.

- îmi spui de ce nu ai pedepsit-o? ripostă Kiva.

Naari nu răspunse imediat, dar până la urmă o făcu:

- Ai fi vrut să o pedepsesc?

Kiva oftă, ridicând desaga cu eşantioane pe

umăr.

- Nu. Las-o baltă! Kiva tăcu o vreme, gândindu-se la răspunsul ei. Doar atunci când ieşiră din carieră şi începură să urmeze şinele înapoi spre închisoare, se decise să răspundă. Pentru Cresta, eu reprezint tot ce e mai rău în Zalindov, zise Kiva. în mintea ei, sunt executanta perfectă. Şi e adevărat. Fac exact ce mi se spune, atunci când mi se spune.

Deoarece, în comparaţie cu Cresta, Kivei îi păsa de viaţa fiecăruia şi descoperise că, dacă era ascultătoare, avea mai mari şanse să rămână în viaţă. Juca jocul, după ce alesese mai demult să-şi sacrifice sufletul ca să-şi salveze viata. Ceilalţi deţinuţi o urau pentru asta. Mai ales rebelii. Cu toate astea, era încă în viaţă, în timp ce mulţi alţii muriseră.

- Că le crestezi pielea, ghici Naari.

- Pe lângă altele, zise Kiva. în plus, i-am salvat viaţa când a ajuns aici.

Naari tăcu, confuză, după care zise:

- De obicei, oamenii sunt recunoscători pentru un asemenea gest.

- Nu şi dacă îsi doresc să moară.

Cuvintele Kivei fură întâmpinate de o tăcere încărcată, în timpul căreia îşi aduse aminte de felul în care Cresta încercase să se sinucidă în primele săptămâni pe care le petrecuse la Zalindov, folosindu-se de cioburi de sticlă pentru a-şi tăia venele. Dacă vindecătoarea nu ar fi acţionat rapid atunci, tânăra furioasă ar fi murit. Kiva aprinsese fără să vrea un foc în fiinţa Crestei, iar focul îi şoptea că era puternică şi putea să supravieţuiască oricărei situaţii şi că era de datoria ei să găsească un motiv pentru care să trăiască.

Cresta acţionase în consecinţă, adunând rebelii din închisoare şi convingându-se că destinul ei era să cauzeze cât mai mult conflict cu putinţă, atât pentru gardieni, cât şi pentru deţinuţi.

- Chiar te pricepi să-ţi faci prieteni, zise

Naari sec, făcând-o pe Kiva să chicotească.

- E unul dintre talentele mele native, admise Kiva.

Dar, în vreme ce mergeau pe drumul ce ducea spre porţile închisorii, Kiva văzu că Naari zâmbea şi se întrebă dacă nu cumva o judecase greşit şi nu era atât de rea până la urmă – gândul îi provocă un gol în stomac, şi refuză să îi mai permită minţii să alunece într-acolo. în schimb, se concentră asupra întoarcerii la infirmerie şi a testării eşantioanelor, ca să nu trebuiască să se gândească la încercarea ce se apropia şi la faptul că viaţa ei atârna de un fir de păr.

CAPITOLUL 17

- C-cum v-a mers?

Kiva şi Naari abia păşiră în infirmerie, că Tipp le şi asaltă, ţopăind şi aşteptând un răspuns.

- Ar trebui să am destule eşantioane ca să pot începe, îi zise Kiva, mângâindu-şi desaga. Dar ţie cum ţi-a mers?

- Am strâns câteva, îi răspunse băiatul, arătând spre podeaua de lângă bancul de lucru, unde folosise un amalgam de obiecte să construiască un ţarc circular, de mici dimensiuni.

- Adică? îl întrebă Kiva, urmându-l spre ţarc.

- Cinci, zise Tipp. Dar Grendel mi-a z-zis că a văzut o grămadă făcându-şi cuib în apropierea crematoriului, aşa că o să pot să-ţi aduc o-oricâţi vrei.

încuviinţând din cap, Kiva se uită la cei cinci şobolani care alergau prin ţarc, alegând să nu comenteze despre obiectele pe care Tipp le

folosise ca să-l construiască.

- Când voi avea eşantioane din alte locuri, va trebui să găsim o metodă prin care să-i separăm. N-avem voie să-i lăsăm pe şobolanii pe care vom testa eşantioanele de la carieră să se amestece cu cei pe care vom testa eşantioanele de la fermă sau cu alţii. Dacă se îmbolnăvesc, trebuie să ştiu clar de unde anume a provenit infecţia.

- Mă ocup, zise Tipp. Mot vine mai târziu să mă ajute să împart ţarcul în mai multe secţiuni.

Kiva îşi lăsă cu grijă desaga pe bancul de lucru.

- Chiar aş avea nevoie de ajutorul lui Mot.

- Şi Jaren te-ar putea ajuta, îi zise Naari lui Tipp. E îndemânatic.

Kiva ridică din sprâncene.

Naari îşi dădu ochii peste cap.

- L-am auzind povestindu-le unor săpători că şi-a ajutat fratele să-şi construiască un fort în care să se joace. Se pricepe la construcţii.

Felul sever în care o privi pe Kiva sublinia parcă şi mai mult ce spusese cu o noapte în urmă – faptul că nu se comporta necuviincios faţă de nici un deţinut, inclusiv Jaren.

Tuşind, Kiva zise:

- Pare un plan bun.

După care aranja eşantioanele colectate de la carieră pe bancul de lucru, hotărând ce anume trebuia să facă mai departe. în timp ce făcea asta, amuleta pe care o purta pe sub tunică îşi schimbă poziţia, făcând-o pentru o clipă să intre în panică. încercarea Focului era la două zile depărtare. *Două zile.* Dacă familia ei nu avea să ajungă în curând...

Kiva alungă gândul. Nu avea ce să facă. Putea doar să spere că cei dragi aveau să ajungă la timp. Dacă nu reuşeau, trebuia să aibă încredere că vorbele prinţesei fuseseră adevărate şi că magia ei era puternică. Trebuia să aibă încredere într-un membru al familiei Vallentis – ultimii oameni în care Kiva ar fi ales

să se încreadă, şi, cu toate acestea, singura ei alternativă dacă dorea să nu moară.

Strângând din dinţi, Kiva alese să se afunde în muncă. Dacă nu găsea o modalitate prin care să vindece boala de stomac, existau pericolul să se îmbolnăvească şi ea. Dacă se întâmpla aşa ceva... ei bine, cel puţin n-ar mai fi trebuit să-şi bată capul cu încercările. Şi nici nu ar mai fi avut nevoie de eliberare.

După acel gând sinistru, dădu laoparte toate grijile şi se concentră asupra muncii.

Trecură ore în timp ce pregătea şi inocula şobolanii, amestecând cantităti mici din eşantioanele colectate cu propria ei mâncare pe care o oferi şobolanilor. Deşi Kiva nu era deloc de acord cu testarea unor animale vii, ştia că acei şobolani aveau oricum zilele numărate. Dacă Cizmuliţe nu-i prindea ca să-i mănânce, atunci deţinuţii care mureau de foame aveau să o facă mai devreme sau mai târziu. Oricum ar fi fost, soarta lor era decisă.

- Şi acum? o întrebă Naari după ce Kiva se asigură că toti şobolanii mâncaseră doza minimă.

- Acum, aşteptăm.

Gardianca părea dornică să mai pună întrebări, însă, în acel moment, Jaren intră în infirmerie, atrăgându-le atentia.

- Ce-ai păţit? îl întrebă Kiva, privindu-l înmărmurită.

Jaren îşi ridică mâna la faţă, de parcă gestul ar fi reuşit să mascheze vânătaia enormă care îi înconjura ochiul lovit. Sau zgârietura de pe frunte. Ori buza despicată.

- Nimic, zise Jaren. Cum ţi-a mers azi?

Naari se apropie şi arătă cu degetul spre rănile lui Jaren.

- Vindecătoarea te-a întrebat ceva.

- Şi i-am răspuns că n-am nimic, zise Jaren trecând pe lângă Tipp, ciufulind părul băiatului, după care se opri în fata Kivei. Privi şobolanii înainte să întrebe: Ai avut

probleme colectând eşantioane la carieră?

Kiva îi studie rănile, gândindu-se că, dacă fusese capabil să-şi rişte viaţa ignorând-o pe Naari, atunci era probabil într-o stare bună. însă, din cauza mediului în care se aflau, rănile lui trebuiau tratate.

- Hai să facem o înţelegere! îi zise ea. Tu mă laşi să-ţi curăţ rănile, iar eu îţi voi răspunde la întrebări.

Jaren îşi înclină capul într-o parte.

- întrebări?

- Doar cele două de mai devreme.

Jaren zâmbi.

- Nu e cine ştie ce înţelegere. Am o grămadă de întrebări. Şi rareori ai chef să răspunzi.

- Nici acum n-am chef să-ţi răspund.

Când Jaren continuă să o fixeze cu privirea, Kiva calculă cât de greu i-ar fi fost să-l convingă cu forţa, după care zise:

- Bine. Dar numai dacă îmi permiţi să te întreb şi eu câte ceva.

Zâmbetul lui Jaren se lăţi.

- Nu eu sunt cel care a evitat răspunsurile. Nu te pricepi deloc la negociat.

Drept răspuns, Kiva îi făcu semn să se aşeze pe cea mai apropiată bancă de metal.

- Stai jos!

Jaren chicoti, dar se supuse. Naari, însă, părea gata să-l zgâlţâie până le-ar fi oferit o explicaţie. Privirea întunecată de pe faţa ei... Kiva nu se putea abţine să nu se întrebe dacă nu cumva Naari chiar îl plăcea pe Jaren, însă codul ei etic nu îi permitea să acţioneze. Sau poate că, datorită acelui cod, Naari nu se obişnuise deocamdată cu nivelul de brutalitate la care erau supuşi deţinuţii, iar acum, că vedea dovada pe faţa lui Jaren, era profund afectată. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci trebuia să-şi tăbăcească repede pielea, pentru că altfel nu avea să reziste prea mult timp în acea închisoare.

Oricare ar fi fost motivul, Kiva ştia că trebuia

să intervină, aşa că-l rugă repede pe Tipp:

- Spune-i lui Mot că n-am nevoie de el în seara asta, dar că mi-ar prinde bine ajutorul lui mâine. Atunci când băiatul încuviinţă din cap, dornic să facă precum i se ceruse, Kiva se întoarse spre Naari şi adăugă: Te superi dacă te rog să mergi cu el? S-a făcut târziu, şi nu vreau să umble de unul singur prin beznă.

Era o scuză destul de slabă, mai ales că Tipp mergea de unul singur cam peste tot în incinta închisorii, la orice oră. Dar, dată fiind atitudinea gardienilor în ultima vreme şi semnele tot mai pronunţate de revoltă venite din partea detinutilor ca urmare a sosirii Tildei – mai ales neliniştile

> > > produse de rebeli, care puseseră deja ochii pe Tipp –, spusele Kivei erau adevărate, iar Naari ştia asta. Dar probabil fu de acord pentru că nu ratase semnul subtil pe care Kiva i-l făcuse cu ochiul, dându-i de înţeles că avea să încerce să-l facă pe Jaren să vorbească.

Chiar şi aşa, chipul lui Naari nu se destinse atunci când părăsi infirmeria, urmată de Tipp.

- Şi eu care credeam că mă eviţi.

Kiva se întoarse, privind în ochii veseli ai lui Jaren.

- Poftim?!

- Tu. Şi cu mine, zise el, gesticulând între ei doi. Rareori rămânem singuri. Mai ales din cauza ta.

Acum, îi venea să-şi dea pumni în cap, pentru că tocmai alungase cele două bariere, însă Kiva se controlă.

- Nici acum nu suntem singuri, zise, privind spre locul în care Tilda dormea, aflat în partea cealaltă a încăperii.

Jaren îi urmă privirea.

-l s-a mai îmbunătăţit starea?

Kiva ştia că nu întrebase fiindcă nu mai putea de grija Tildei. îşi spusese clar părerea despre Regina Rebelilor şi cauza acesteia. îi păsa însă de Kiva şi ştia că, dintr-un motiv

imposibil de înţeles, *ei* îi păsa de Tilda. Ei însă îi venea greu să creadă că toate acestea chiar însemnau ceva pentru el, motiv pentru care se lupta acum cu valul de căldură ce-i inundase venele.

- Asta ar fi prima întrebare? comentă Kiva, ştiind că nu era aşa, încercând în acelaşi timp să evite să recunoască faptul că o îngrijora starea Tildei. Sperase că totul avea să se îmbunătăţească odată cu trecerea timpului, însă femeia bolnavă se afla deja de trei săptămâni şi jumătate în grija ei şi nu dădea semne de însănătoşire.

> >

Jaren o studie preţ de o clipă îndelungată, observând tot ce ea nu şi-ar fi dorit ca el să desluşească. De parcă ştia exact de ce anume avea ea nevoie ca el să spună, Jaren îi rânji şi îi zise:

- Doar dacă asta a fost prima ta întrebare.

Kiva îi întoarse spatele ca să n-o vadă el cum

zâmbeşte şi îşi făcu de treabă aranjând medicamentele. Atunci când se întoarse spre banca pe care el stătea cocoţat, îi ridică bărbia în palmă şi îl întrebă:

- Ai de gând să-mi zici ce-ai păţit?

- Deci eu încep?

- De obicei, doamnele au întâietate, zise Kiva, întorcându-i faţa într-o parte.

- Mi se părea că eşti mai emancipată, genul de femeie care ar strâmba din nas dacă m-aş comporta ca un gentleman.

Kiva pufni.

- Mai încearcă!

- Şi, pe lângă asta, continuă jovial Jaren, eu ţi-am adresat deja primele mele întrebări.

Deoarece Kiva fusese deja de acord, cufundă ştergarul în apă cu sare şi zise:

- O să te usture.

Apoi apăsă încet ştergarul de buza despicată a lui Jaren. în timp ce acesta se strâmba de durere, ea îi povesti cum îşi petrecuse ziua la

carieră şi că se bucurase sincer de prezenţa lui Naari. El nu reacţionă deloc la remarcă – nimic care să trădeze ce simţea faţă de gardiancă aşa că vindecătoarea continuă, povestindu-i despre cum se întoarseră şi ea începuse să facă teste pe şobolanii prinşi de Tipp.

- Cât timp va trece până când vor prezenta simptome? o întrebă Jaren, privind ţarcul improvizat.

- Asta *dacă* NOV prezenta simptome, sublinie Kiva, pentru că nu exista nici o garanţie că boala începuse la carieră. Nu sunt sigură, însă sper că Mot mă va ajuta să grăbesc procesul mâine. Ştie mult mai multe decât mine atunci când vine vorba despre experimente.

- Pentru că e mai în vârstă?

Kiva clătină din cap şi cufundă iar ştergarul în apă.

- Aşa e când vine vorba despre farmacişti şi vindecători. Farmaciştii ştiu foarte multe leacuri, în timp ce vindecătorii cunosc mai bine

trupurile pe care se aplică acele leacuri. Văzând că Jaren se încrunta, încercă să-i explice mai bine. Dacă un bolnav vine la vindecător, acesta va diagnostica boala şi o va trata cu medicamente, dar rareori vindecătorul e cel care face medicamentele – majoritatea vin de la un spiţer sau e vorba despre mai multe ingrediente pe care noi le amestecăm luându-ne după reţeta unui spiţer. Rolul spiţerilor e să facă leacurile, iar noi decidem cum să le folosim.

Tot ce spusese era valabil în lumea de afară. Dar lucrurile stăteau cu totul altfel la Zalindov, iar Kiva trebuia deseori să se descurce cu ce avea, inventând propriile leacuri folosindu-se de mica grădină cu plante medicinale care se afla în spatele infirmeriei şi bazându-se pe orice alt ingredient folositor pe care reuşea să-l găsească.

- Adică vindecătorii sunt mâinile, în timp ce spiţerii reprezintă creierul?

Kiva strâmbă puţin din nas la analogia lui, dar zise:

- Pe-aproape. începu să cureţe zgârietura de pe fruntea lui şi mai spuse, oarecum gânditoare: Toată lumea ştie lucrurile astea. Mă surprinde faptul că ţie îţi sunt necunoscute.

- Nu prea am avut ocazia să aud asemenea poveşti în copilărie, zise Jaren, ridicând din umeri. Medicamentele pe care le primeam veneau direct de la vraci, aşa că am presupus că ei le făceau. Arătă spre bancul de lucru. Aşa cum faci şi tu aici.

Răspunsul nu o surprindea, mai ales că orice vindecător bun avea tot timpul o rezervă respectabilă de ingrediente la îndemână. Tatăl Kivei strângea mereu mai mult decât avea nevoie pe moment şi avea grijă să inventarieze în mod regulat totul, ca să nu rişte să rămână fără ceva. îi tot repetase acest lucru atunci când ea începuse să înveţe de la el: „Mai bine să fii exagerat cu pregătirile decât să te

trezeşti că-ţi lipseşte ceva. Dacă ai un val de pacienţi, acest detaliu poate să însemne viaţa sau moartea lor, aşa că ai face bine să strângi cât mai multe, când ai ocazia”.

Ceea ce o surprindea era faptul că Jaren părea a nu şti mare lucru despre viaţa de zi cu zi, şi se gândi să-l întrebe mai multe, dar nu ştia cum anume să înceapă. Presupunea de ceva vreme că el se trăgea dintr-o familie înstărită, dar acum se întreba dacă nu cumva se înşelase. Poate că era tocmai invers, mai ales dacă părinţii lui nu-i angajaseră un profesor care să-l înveţe astfel de lucruri. Poate că nu-şi putuseră permite unul.

- Ei bine, acum, ai aflat, zise Kiva veselă, nevrând să-l facă să se simtă stingherit.

Oamenii – bărbaţii, mai ales – pot avea reacţii neplăcute dacă li se pare că cineva le pune la îndoială inteligenţa.

Lăsă ştergarul laoparte, puse mâna pe un urcior mic cu sevă de sedum şi, fără să se

gândească, luă puţină alifie cu vârful degetului, întinzând-o pe tăietura de pe buză.

Jaren tresări, iar Kiva îl privi în ochi.

Erau atât de aproape unul de altul, iar vârful degetului ei îngheţase pe buza lui.

Avea la dispoziţie o fracţiune de secundă pentru a decide ce să facă. Pe de o parte, ar fi vrut să facă un salt înapoi şi să se îndepărteze de el cât mai repede, dar ştia cum ar fi arătat un asemenea gest, cum ar fi perceput el o asemenea acţiune, cât de multe ar fi spus despre felul în care el o tulbura. Aşa că, în ciuda faptului că tot sistemul ei nervos era cât se poate de conştient de modul – şi locul – în care îl atingea, ea continuă să întindă alifia pe rana lui fără să se grăbească, încercând să nu roşească şi rugându- se să pară mai relaxată decât se simţea.

- Rana nu e prea gravă, aşa că ar trebui să se vindece în vreo două zile, zise Kiva, vocea ei fiind un pic mai stridentă ca de obicei. îsi drese

vocea şi reuşi să-şi

îndepărteze mâna de la gura lui, atingându-i fruntea. Zgârietura asta aproape atinge cicatricea cu care te-ai ales în ziua când ai ajuns aici, dar, de data asta, ai fost mai norocos – e puţin adâncă şi ar trebui să se vindece fără să lase urme. întinse seva peste rană şi îşi aminti de cei doi morţi care ajunseseră la Zalindov odată cu el, aşa că adăugă: Nu mi-ai spus niciodată ce s-a întâmplat. Sau cum de ai ajuns aici.

Jaren tăcu o clipă înainte să răspundă.

- Parcă ziceai că e nepoliticos să-i întrebi pe oameni motivul încarcerării lor, nu?

Tonul lui era glumeţ, dar ochii îi păreau serioşi, un avertisment pe care Kiva, în ciuda curiozităţii, alese să-l ia în seamă.

- Asa-i. Dar cum rămâne cu ziua de azi? Vrei să-mi zici şi mie ce s-a întâmplat?

îşi clăti mâna lipicioasă în apa sărată şi se duse la bancul de lucru cu pretextul de a lua de

acolo un gel din frunze de aloe. Adevărul era că simţea nevoia să se îndepărteze de el pentru o clipă, dar se întoarse atunci când el începu să vorbească.

- M-am certat cu o deţinută la cină, cineva care susţinea că e o veche cunoştinţă de-a ta, zise Jaren, cam prea relaxat. Nu-mi plăcea cum vorbea acea femeie despre tine, iar prietenii ei s-au supărat atunci când i-am cerut să se oprească. Lucrurile au luat-o un pic razna şi am trecut de la cuvinte la altceva.

- Te rog spune-mi că glumeşti, zise ea, oprindu-se în drum spre el.

Jaren arătă spre faţa sa.

- Ţi se pare că glumesc?

- E vorba despre Cresta, nu-i aşa? întrebă Kiva, sec.

- Roşcată? Are tatuat un şarpe? o întrebă Jaren. Atunci când Kiva încuviinţă din cap, el îi confirmă. Ea e. îi place să dea din gură, dar nu se bagă atunci când începe distracţia.

Kiva ştia asta deja. Cresta era cunoscută pentru faptul că isca scandaluri cărora altora le puneau capăt, luând-o la goană înainte să poată vedea consecinţele acţiunilor ei. Era un miracol că Jaren şi cel cu care se bătuse nu fuseseră luaţi pe sus de gardieni şi trimişi în Abis drept pedeapsă. Sau direct la spânzurătoare.

- Eşti un prost, zise Kiva printre dinţi, tropăind până la el.

îşi folosi toate cunoştinţele tămăduitoare ca să îl atingă cât mai uşor în timp ce întindea unguentul din frunze de aloe în Jurul ochiului vânăt, având grijă să aplice un strat mai gros în jurul zonelor care începuseră să se tumefieze.

- Asta-i mulţumirea pe care o primesc pentru că ţi-am apărat onoarea? i-o întoarse Jaren, indignat. Ar fi trebuit să fi auzit ce era la gura ei.

- Căţeaua Zalindovului? Cioplitoarea fără Inimă? Prinţesa Morţii? Curva Vindecătoare?

Piz...

- Da, o întrerupse Jaren, încordat, unul dintre muşchii maxilarului începând să-i zvâcnească. Printre altele.

- Ai încredere când îţi spun că le-am auzit pe toate, îi zise Kiva, aplicând şi mai mult unguent. Dar pe mine nu mă vezi sărind la bătaie de la atâta. Mai ales contra rebelilor din închisoare. Zeilor, ce a fost în capul tău?!

- Rebelii din..., începu Jaren, oprindu-se pentru a înjura. Vorbeşti serios?

- Ca moartea, zise Kiva sec. Pentru care ar trebui să te pregăteşti, dacă ai de gând să-ţi desenezi o ţintă pe spate.

Pe un ton jos, Jaren îi zise:

- Nu aveam habar cine erau.

- Cresta e liderul lor aici, înăuntru, zise Kiva, făcându-l pe Jaren să înjure din nou. Privirea ei se mută în direcţia Tildei, după care adăugă: Ai noroc că au probleme mai mari acum, altfel ai fi ajuns direct la morgă.

Un moment tensionat trecu înainte ca Jaren să întrebe:

- Nu te deranjează toate poreclele astea? Nu doar din partea Crestei, ci din partea tuturor? Nu te doare să le auzi?

- Sunt doar cuvinte, zise Kiva, ignorându-şi inima care tresălta. Normal că o durea. Nimeni nu îsi dorea să fie făcută „căţea”, „curvă” sau în toate felurile în care fusese numită în ultimii zece ani.

- Nu sunt doar cuvinte, zise Jaren. Sunt ceva urât, minciuni scoase pe gură de nişte bădărani fără pic de respect, şi nu meriţi să fii tratată într-un asemenea hal. Nu dormi încercând să-i ajuţi pe toţi oamenii ăştia, *inclusiv* pe Cresta. Măcar ar putea să nu te insulte în public.

Terminând cu unguentul, Kiva făcu un pas în spate şi zise:

- Nu crezi că eu ar trebui să fiu cea care decide asa ceva?

Jaren se încruntă.

- Ce anume?

Kiva îşi duse un deget la piept.

- Spun ceea ce spun despre *mine.* Oare n-ar trebui să fiu eu cea care decide dacă merită pedepsiţi sau nu? Sau poate crezi că aş fi ales să le dai pumni ca să-i pui la punct?

Auriul din ochii lui Jaren se aprinse, contrastând furios cu albăstruiul.

- N-ai fost acolo să-i auzi.

- Şi nici tu n-ai fost aici în ultimii zece ani de când se întâmplă toate astea, i-o întoarse Kiva. Ai impresia că nu ştiu cum să am grijă de mine? Crezi că n-am încercat să le răspund? Că n-am învăţat pe propria piele cât de mult se poate înrăutăţi situaţia? Cum Jaren se ruşină, ea se strădui să-şi îmblânzească tonul în timp ce continuă: îţi mulţumesc, dar n-am nevoie să te baţi pentru mine. Sunt
aici de destulă vreme cât să ştiu că cel mai bun lucru pe care-l pot face e să-i ignor şi să mă port ca şi cum nu mă afectează. Pot spune tot

ce vor – şi, de cele mai multe ori, ajung oricum să-şi ceară scuze atunci când se îmbolnăvesc sau se rănesc şi îşi dau seama că doar eu îi pot ajuta. Nu că aş refuza să tratez pe cineva dacă nu ar arăta remuşcare. Doar că îşi dau singuri seama atunci că îmi pasă de ei, aşa că nu-şi mai descarcă furia pe mine. Pentru că doar despre asta e vorba, Jaren. Sunt furioşi, supăraţi, frustraţi şi neajutoraţi, ca noi toţi. Doar că aleg să-şi verse emoţiile în feluri greşite.

Jaren tăcu pentru mai multă vreme, după care sări de pe bancă şi o întrebă:

- Presupun că această Cresta nu face parte din acel grup de oameni, aşa-i?

Kiva nu fii nevoită să-i confirme, însă îl avertiză:

- E periculoasă. Dacă ţii la sănătatea ta, fereşte-te de ea!

- Ţin la tot ce-mi spui tu, Kiva.

Jaren o spuse cu blândeţe, serios, iar vorbele

o făcură pe Kiva să-l fixeze cu privirea. Şi el o privea, solemn.

Liniştea se lăsă între ei în timp ce se priveau, ambii cumpănind vorbele celuilalt. Jaren rupse tăcerea, vorbind cu glas împăciuitor:

- îmi cer scuze că m-am purtat ca o brută! Nu se va mai întâmpla. Apoi, fără să-şi ia privirea de la ea: Ca să ştii, nu te văd ca pe cineva care are nevoie să fie salvată. N-am cunoscut persoană mai puternică – nu doar pentru că ai reuşit să supravieţuieşti zece ani în locul ăsta groaznic, ci şi pentru că te-ai sacrificat din nou şi din nou pentru cei din jurul tău, chiar dacă unii nu-şi doreau ajutorul tău. Aşa că ai dreptate, n-ai nevoie să-ţi iau apărarea. Se apropie de ea, iar vocea i se îngroşă: Dar... dacă mă vei lăsa, am să-ţi fiu alături dacă alegi să-i înfrunţi.

Pulsul Kivei îi bubuia în urechi. Simţea că avea fluturi în stomac şi furnicături pe sub piele. Nu ştia cum să reacţioneze şi abia îsi

putea controla reacţia fizică cauzată de spusele lui.

„Ai grija! Grija. Grija.

Cuvintele nu-i aparţineau tatălui sau mamei sale şi nici altcuiva. Nu făceau parte dintr-o amintire, ci veneau din adâncul ei. Singura ei regulă la Zalindov era aceea de a nu- şi face prieteni, pentru că ştia că avea să-i piardă până la urmă. în legătură cu Jaren, nu-şi dădea seama dacă îi cerea prietenia sau era vorba despre ceva mai mult, însă, oricum ar fi stat lucrurile, nu voia să încalce regula nici măcar o dată. Oricât de tare i-ar fi bătut inima, oricât de intens o privea în acea clipă, aşteptând un răspuns din partea ei, Kiva era decisă să nu facă excepţii.

- Eu...

„lartă-mă, dar nu pot”, şi-ar fi dorit să-i zică, vorbele aproape părăsindu-i buzele. Dar, înainte să le pronunţe, Tipp apăru din nou în infirmerie, urmat îndeaproape de Naari, iar

Kiva se îndepărtă de Jaren, trecându-şi degetele tremurânde prin păr în timp ce se îndrepta şovăitor spre bancul de lucru.

Nu îndrăzni să se uite la Jaren nici când Tipp îi ceru acestuia ajutor să rearanjeze ţarcul pentru şobolani, nici când bărbatul încuviinţă tăcut şi întrebă ce materiale ar putea folosi. Mintea Kivei era cuprinsă de gânduri, dar se smulse din ele în clipa în care Naari o atinse uşor, atunci când ajunse în dreptul ei.

- Eşti bine? o întrebă Naari şoptit, fiind conştientă că vindecătoarea nu dorea să fie băgată în seamă.

Kiva vru să îi confirme încuviinţând din cap, dar nu reuşi să o mintă pe Naari după ce petrecuseră toată ziua împreună. în schimb, alese să clatine scurt din cap şi să-şi ţină respiraţia, aşteptând să vadă ce avea să facă femeia. Naari se uită, însă, o singură dată la ea şi la Jaren, după care îi zâmbi compătimitor.

- Până la urmă, o să fie bine.

Kiva o crezu – mai ales pentru că luase decizia că acea conversaţie cu Jaren nici măcar nu avusese loc, de dragul liniştii ei mintale.

CAPITOLUL 18

Kiva vru să se aventureze iar în afara închisorii împreună cu Naari a doua zi dimineaţă, pentru a lua mostre de la ferme, dar gardianca nu apăru la infirmerie, şi ceva mult mai urgent necesita atenţia vindecătoarei.

Tilda nu mai respira.

Din noroc chior, Tipp trecu pe lângă patul ei când ea intră în convulsii, iar Kiva era în apropiere, pentru că verifica starea pacienţilor aflaţi în carantină. Ajunse cu repeziciune lângă Tilda atunci când băiatul începu să urle după

ea şi, tot din noroc chior, reuşi o să resusciteze, aplicându-i un masaj toracic.

Kiva era complet asudată când starea femeii se stabiliză, în parte rezultatul fricii, dar şi al efortului de a o ţine pe Tilda în viaţă. Tipp tremura din creştet până în tălpi şi era la fel de alb la faţă ca laptele de mac pe care Kiva i-l dădu femeii bolnave, sperând că licoarea avea să-i relaxeze trupul şi să prevină alte convulsii.

- Ce s-s-a întâmplat? o întrebă Tipp, când criza Tildei se termină, vocea lui fiind încă atinsă de panică.

- Nu te speria, e normal pentru cineva care e bolnav de atât timp, îl linişti Kiva, punându-l cu blândeţe pe un scăunel înainte ca băiatul să cadă. Ar fi trebuit să o tin sub observaţie.

Adevărul era că vindecătoarea nu avea nici o idee de ce Tilda intrase în stop cardio-respirator, pentru că nu ştia de ce anume suferea Regina Rebelilor. Pesemne criza se declanşase din motivul pe care i-l împărtăşise

lui Tipp – sau poate că starea Tildei se înrăutăţea de la o zi la alta.

„N-o lăsa să moară.”

Kiva nu putea face absolut nimic pentru sănătatea Tildei, în afară de a-i oferi confort, protejând-o de moartea iminentă a încercărilor. Următoarea încercare era la doar o zi distanţă acum. Kiva nu se putea gândi la încercare în acea clipă, nefiind în stare să-şi controleze respiraţia atunci când se gândea la ce urma să aibă de înfruntat. Pe măsură ce orele se scurgeau, era sigură de un singur lucru: nu primise nici un semn de la familia ei sau de la rebeli, nici o dovadă că mesajul trimis de ea ajunsese la ei şi că erau la curent cu faptul că timpul era crucial. Era din ce în ce mai evident că trebuia să se încreadă în amuleta prinţesei ca să rămână în viată.

Tot restul zilei, Kiva nu o părăsi pe Tilda, de frică să nu aibă o nouă criză. Atunci când trebuia verificată starea pacienţilor aflaţi în

carantină, îl trimitea pe Tipp la ei, iar când în sfârşit apăru Naari, Kiva îi zise că prefera să testeze şobolanii inoculaţi cu mostrele de la carieră împreună cu Mot în loc să iasă ca să adune alte mostre. în parte, spusese adevărul, pentru că trebuia să testeze şobolanii, însă în parte găsise un pretext ca să nu iasă din infirmerie, pentru a avea grijă de femeia bolnavă.

Când sosi Mot, în orele târzii ale dimineţii, Kiva îi explică situaţia, iar fostul spiţer chibzui în linişte mai bine de cinci minute, ronţăind unghia murdară de la degetul mare, cu fruntea încreţită. Până la urmă, îi dictă o listă cu ingrediente care ar fi ajutat procesul de incubaţie, iar Kiva îi arătă unde se găsea grădina cu plante medicinale. Atunci când se întoarse cu braţele pline, începu să acapareze bancul de lucru, făcându-i semn să se apropie ca să-i poată spune cum anume ar fi putut crea şi administra ceea ce el numea Elixirul

Prevestitor.

- Elixirul o să-ţi arate tot ce ai nevoie în câteva ore, îi zise Mot când termină, rânjind cu dinţii săi maronii, în timp ce amândoi priveau fiertura verzuie.

- Uimitor, îi zise Kiva bătrânului, inhalând aroma floral dulce. îţi mulţumesc, Mot!

- Zi-mi dacă-ţi mai trebe’ ceva, drăguţă, spuse Mot, înmânându-i polonicul şi îndreptându-şi spatele, care pocni, făcând-o pe Kiva să tresară. Oasele astea bătrâne nu mai fac faţă la toţi morţii pe care mi-i trimiţi. Ar fi bine să afli degrabă ce-i cu molima asta înainte să ne ia pe toţi.

- Cam asta am de gând, îi răspunse Kiva, în timp ce Tipp ieşi pe uşa izolatorului, închizând-o în urma lui. Expresia băiatului îi dădu de înţeles Kivei ce se întâmplase, înainte ca băiatul s-o spună.

- Am mai p-p-pierdut pe cineva.

- Pe cine? întrebă Kiva, suspinând.

- O femeie de la hale. Cred că se ocupă de uniformele gardienilor. Tipp înghiţi în sec şi adăugă: Se ocupa.

Mot îşi trecu o mână peste capul pleşuv.

- Am să trimit pe careva să o ia, zise el şi oftă zgomotos. Mă simt de parcă ar trebui să las pe cineva aici ca să-i scoată de cum se duc, de vreme ce se întâmplă atât de des. Ştiai că Grendel a trebuit să pornească şi al doilea cuptor? Rooke a venit personal să-i spună, aşa că bănuiesc că se aşteaptă ca epidemia să se răspândească şi mai mult.

Temnicerul-şef procedase corect, se gândi Kiva, mai ales că morga nu trebuia aglomerată, având în vedere că boala era infecţioasă. Chiar dacă n-ar fi fost, cadavrele nu puteau să zacă acolo, putrezind, până când venea vremea să fie incinerate. Mai bine să fie arse imediat, ca să prevină apariţia altor boli ce s-ar fi putut răspândi din cauza cărnii putrezite.

- Tipp, condu-l pe Mot înapoi la morgă şi mai

apoi du- te să verifici cuibul de şobolani despre care vorbea Grendel, îi ceru Kiva, gândindu-se că băiatului i-ar fi prins bine nişte aer curat şi ceva timp departe de miasma morţii ce plutea deasupra infirmeriei.

Ochii albaştri ai băiatului se luminară când el auzi că putea să vâneze rozătoarele. Kiva nu înţelegea cum anume o asemenea activitate ar fi putut fi antrenantă, dar, ce-i drept, ea nu mai avea 11 ani şi nu era băiat.

- Ar trebui să amestec elixirul în mâncarea şobolanilor? îl întrebă Kiva pe Mot.

- Cu siguranţă. Poţi să îl amesteci şi în apa lor, zise bărbatul. Sau poţi să le vâri elixirul pe gât, cu o pipetă.

Kiva se strâmbă gândindu-se că ar trebui să atingă şobolanii.

- Cred că n-am să pun mâna pe ei, zise ea.

Mot râse, din pieptul lui ieşind un şuierat adânc, ce ar fi trebuit să fie respingător, dar care, în mod ciudat, o liniştea.

- Ai grijă de tine, Kiva dragă, îi zise Mot, şchiopătând spre uşă, cu Tipp urmându-1. Noroc mâine! Dacă mi-ar sta în fire să pariez, pe tine aş paria. Tăcu, după care adăugă: Ai vreun plan? Ca să supravieţuieşti?

Kiva simţi cum măruntaiele i se strâng. Atinse fără să se gândească amuleta ascunsă sub tunică, iar greutatea acesteia o linişti. Continua să creadă – *să spere* – că nu urma să aibă nevoie de ea. Că mai era timp pentru ca familia ei să apară. Dar dacă n-ar fi reuşit să ajungă la timp...

Ar fi vrut să ştie ce o aştepta a doua zi şi regreta acum că n-o întrebase pe prinţesă dacă trebuia să facă ceva anume pentru ca magia amuletei să funcţioneze, ar fi vrut să nu trebuiască să treacă prin încercare. Dar ştia că nu o ajutase niciodată doar să vrea ceva, cum nu avea să o ajute nici acum.

Expresia de pe chipul lui Tipp o opri pe Kiva să-i zică lui Mot că avea îndoieli, aşa că rosti:

- Normal. Nu sunt deloc îngrijorată.

Mot miji ochii la ea, apoi îl privi pe Tipp, care radia uşurat ca urmare a încrederii în sine pe care o emana vindecătoarea.

- înţeleg, zise bătrânul. Fără să mai scoată o vorbă, se întoarse şi şchiopătă spre grădina cu ierburi medicinale, întorcându-se cu un alt mănunchi de ingrediente pe care îl lăsă pe bancul de lucru al Kivei.

Ea îl privi tăcută şi uimită cum măsura ingredientele, le tăia şi le pisa, adăugându-le fierturii sale, înainte să caute prin medicamentele ei, până când găsi un borcan ce conţinea ulei din nuci de karo. Tipp petrecuse ore nenumărate strângând acele nuci. Mot turnă conţinutul borcanului în fiertură, amestecând, apoi împinse oala spre Kiva.

- Las-o să se odihnească peste noapte!

Inhalând mirosul delicios şi proaspăt, Kiva întrebă:

- Ce-i aici?

Mot îşi puse o mână zbârcită pe umărul ei.

- E pentru încercarea ta de mâine, Kiva dragă. Ca să te protejeze. Atunci când ea se tensionă, uimită, el o strânse uşor de umăr şi arătă spre oală. Până dimineaţă se face precum ceara. Ai grijă să te dai cu ea pe piele, peste tot, auzi ce-ţi spun? N-o să te ajute dacă vor să te lege de rug, dar o să te ajute mai mult ca oricare alt unguent la care te- ai putea gândi. S-ar putea să-ţi dea o şansă, să câştigi nişte timp ca să te eliberezi. Mot făcu o pauză. Să nu-ţi dai însă şi în ochi. Ustură ca naiba.

Kiva nu ştia dacă să izbucnească în râs sau în plâns ori să vomite când se gândea la rug. Se părea că Mot, asemenea ei, îşi închipuia că avea să se confrunte cu aşa ceva.

Se aplecă şi îl cuprinse în braţe, surprinzându-se atât pe sine, cât şi pe bătrân. Nu-i mai arătase niciodată atâta afecţiune, iar Mot se fâstâci, uitând să-i răspundă îmbrăţişării, înainte ca ea să se îndepărteze.

- îţi mulţumesc, Mot! zise ea. Sincer.

- Să-mi mulţumeşti după ce treci de încercare şi eşti încă în viaţă, îi zise el, obrajii lui tăbăciţi prinzând un pic de culoare. Se întoarse spre Tipp, care zâmbea mai tare ca înainte, de parcă era sigur că Mot tocmai îi oferise Kivei o unealtă infailibilă, care avea să o ajute să supravieţuiască. Haide, băiete! Ardem gaz de pomană.

Cei doi ieşiră din infirmerie, lăsând-o pe Kiva singură cu gândurile ei. Cât de curând, temerile legate de ce urma să se întâmple a doua zi o copleşiră. Trebuia să nu se mai gândească la asta, ca să nu se lase cuprinsă de panică. Avea amuleta, iar, dacă magia acesteia ar fi eşuat, avea şi alifia lui Mot, chiar dacă bărbatul o avertizase că efectul ei avea unele limitări. Nu mai avea ce să facă. Trebuia doar să înceteze să se mai gândească la ce urma; nu facea decât să- şi înrăutăţească starea.

> *

Privind-o pe Tilda, Kiva luă o decizie de moment. în afară de gardianul aflat de pază la uşa de la intrare, cele două erau singure, aşa că ajunse lângă patul Reginei Rebelilor şi o privi. Pielea ei era groaznic de palidă, chiar mai palidă decât atunci când sosise. Părea că viaţa o părăsise cu totul după ce zăcuse câteva săptămâni în pat. Kiva se întrebă din nou cât timp fusese bolnavă înainte să ajungă acolo şi dacă era vorba despre o boală nouă sau despre o afecţiune pe care o avusese de ceva timp. Avea atât de multe întrebări, mai multe decât ar fi fost în stare să pună, chiar dacă Tilda şi-ar fi revenit în mod miraculos.

- Ce cauţi aici? o întrebă Kiva în şoaptă. Cum pot să te vindec?

Tilda, bineînţeles, nu-i răspunse.

Kiva se întrebă dacă nu cumva izbutise să poarte o conversaţie cât de cât coerentă cu Tilda înaintea primei încercări doar din noroc chior. Poate că totul ţinuse de

noroc şi de faptul că fusese la locul potrivit, atunci când o auzise trezindu-se în acea noapte. îşi dorea ca ochii Tildei să se deschidă din nou şi ca ea să-i spună ceva – *orice* – care să o ajute pe Kiva să-şi amintească motivul pentru care se lupta din răsputeri să o ţină în viaţă. Nu trebuia să-i reamintească nimeni motivul, dar dorea să simtă un pic de încurajare.

încurajare din partea unei femei muribunde – o femeie pentru care Kiva risca totul, nereuşind încă s-o salveze.

„Rămâi în viaţă.

N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum.”

Suspinând, Kiva se aşează lângă patul Tildei, având grijă să-şi amintească de gardianul aflat destul de aproape cât s- o poată auzi. îi ridică mâna şi o cuprinse cu blândeţe cu a sa.

- Dacă tatăl meu ar fi fost aici, ar fi zis că e

posibil să auzi tot ce se întâmplă în jurul tău, zise Kiva în şoaptă. Ar fi zis că e important ca tu să ştii că cineva are grij ă de tine, că vrea să trăieşti. Kiva îi strânse mâna. Probabil ti-ar fi spus o poveste. Obişnuia să facă aşa cu mine, atunci când mă îmbolnăveam. El şi... mama. Cuvântul aproape că o făcu să se înece de emoţie. Aşa cum amintirile legate de tatăl ei o afectau, şi cele legate de mama ei îi cauzau suferinţă, chiar dacă din alte motive. Kiva ştia că mama ei nu iubea nimic mai mult pe lume decât familia. Că ar fi făcut orice ca s-o protejeze. Cu zece ani în urmă, cel mai mic dintre băieţii ei murise, iar cea mai mică fiică a sa şi soţul ei fuseseră luaţi şi duşi la Zalindov. Kiva nu-şi putea imagina prin ce trecuse mama ei după aceea sau cum anume se simţise când citise mesajul Kivei care o înştiinţa de moartea lui Faran. Soţul şi fiul, plecaţi pe vecie. Una dintre fiicele ei, întemniţată. Jumătate din familia ei, ruptă în bucăţi.

>

Zăgăzuind şuvoiul lacrimilor, Kiva se concentră asupra Tildei, poruncindu-şi să nu se mai lase pradă gândurilor.

- Nu cunosc multe poveşti. însă... Kiva se opri pentru o clipă, îşi muşcă buza, după care continuă: Tatăl meu obişnuia să-mi spună o poveste, chiar când am ajuns în locul ăsta, şi mi-o repeta întruna. îmi povestea cum a cunoscut-o pe mama mea. Kiva nu era sigură că ar fi trebuit să spună povestea, mai ales că amintirile legate de familia ei erau atât de proaspete acum, atât de dureroase. Dar, până la urmă, avea şi ea nevoie de aşa ceva – trebuia cumva să se gândească la altceva. Continuă: îmi şoptea povestea noaptea, atunci când nu reuşeam să adorm, iar şoaptele lui alungau zgomotul făcut de prizonieri, lătratul dulăilor şi ţipetele gardienilor. Vrei să auzi povestea?

Tilda tăcea în continuare, şi, pentru că vindecătoarea începu să tremure, gândindu-se

la ce anume avea s-o aştepte a doua zi, decisese că ar face bine să spună povestea, măcar pentru sine. Odinioară, o ajuta să se liniştească. Poate că în acea noapte avea să fie la fel.

Închizând ochii, Kiva continuă să o ţină pe Tilda de mână în timp ce depăna povestea:

- Tatăl meu a crescut în sud, în Fellarion, în timp ce mama s-a născut în Lamont, departe în nord, în apropierea graniţei cu Mirraven. Se aflau la o atât de mare depărtare unul de celălalt, că n-ar fi trebuit să se întâlnească niciodată. Tata obişnuia să spună că destinul îi adusese împreună, sau poate că fusese soarta, şi, atunci când îl lovea spiritul poetic, spunea că totul se datorase stelelor. Kiva zâmbi, chiar dacă se folosi de mâna rămasă liberă ca să-şi şteargă o lacrimă. S-au întâlnit din întâmplare, pentru că erau amândoi în Vallenia la sărbătorirea nunţii dintre regele Stellan şi regina Ariana. Tata era ucenic vindecător pe

atunci, şi nu a putut rezista tentaţiei de a se furişa ca să îl viziteze pe cel mai renumit spiţer din capitală. Fără s-o ştie, spiţeria acestuia era un loc de întâlnire pentru hoţi şi şuţi. înainte ca tata să înţeleagă ce i se întâmpla, cineva îi tăiase punga cu bani de la şold, iar dintr-odată se trezise alergând după persoana care-i furase banii pe străzile Valleniei, încolţind femeia în cauză pe o uliţă, poruncindu-i să-i înapoieze aurul. Kiva continua să zâmbească în timp ce povestea se derula în mintea ei. în clipa aceea, femeia s-a întors şi şi-a dat gluga jos de pe cap, iar tata a văzut-o bine la faţă. Zâmbetul Kivei se lăţi. A zis că a fost dragoste la prima vedere, cel puţin din partea lui. N-am reuşit s-o întreb niciodată pe mama despre ce a simţit ea atunci. Kiva strânse mai tare mâna Tildei, de parcă gestul ar fi alinat suferinţa pe care o simţea dintr-odată. Apoi, continuă, cu voce răguşită: Tata a fost atât de izbit de frumuseţea ei, că a rămas acolo cu gura

căscată, ca un prost, iar mama a fost destul de isteaţă să profite de situaţie. Trăia de doi ani în Vallenia, după ce fugise din Lamont, acolo unde se născuse, după ce... Kiva se opri când îşi dădu seama că deviase şi o luă de la început. Petrecuse destul de multă vreme în capitală ca să cunoască bine străzile, aşa că s-a descotorosit de prostănacul de taică-meu, dispărând în mulţime. Tata era dărâmat – rămăsese fără bani, dar ce-l durea era că lăsase să-i scape printre degete cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viata lui. Kiva zâmbi din nou şi continuă: A

> >

căutat-o peste tot, întrebând pe toată lumea, dar nici una dintre cunoştinţele lui cu reputaţie nepătată nu ştia cum anume ar fi putut găsi un hoţ. într-un act de disperare, tata s-a îndreptat spre port în toiul nopţii, fiind conştient că acolo se strângeau toţi răufăcătorii, mai ales după lăsarea întunericului. Vindecătoarea scutură

din cap. Fiind un tânăr înstărit care clar nu era din partea locului, rătăcind aiurea în acel cartier rău famat, o căuta cu lumânarea. Ca un făcut, a fost atacat şi lăsat să zacă în mocirlă, fiind crezut mort. Norocul lui că mama îl urmărise de la distanţă după ce îi furase aurul, aşteptând ca el să câştige alţi bani, pentru că se dovedise o pradă uşoară. Dar, în loc să-l jefuiască din nou, i-a salvat viaţa. Revenindu-şi, Kiva zise: Mi-aş dori să pot spune că au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Pentru o vreme, a fost aşa. Au fost foarte fericiţi. Vocea ei răguşi din nou. Dar sunt unele lucruri care se întâmplă în viaţa asta care vin pe neaşteptate şi pe care nu ai cum să le previi. Povestea lor nu s-a terminat aşa cum ar fi trebuit. Dar ştiu că, dacă ar trebui să o ia de la capăt, chiar şi ultima bucată, ar alege să nu schimbe nimic.

„Dar, tată, finalurile sunt cea mai bună parte a poveştilor.”

„Câteodată, draga mea. Dar să ştii că şi începuturile pot fi cea mai bună parte a poveştilor.”

Kiva lăsă mâna Tildei ca să poată să-şi şteargă obrajii cu ambele mâini. Nu ştia de ce auzea atât de des în gând vocea tatălui ei, de ce o asaltau amintirile în mod repetat. Efectul era dureros şi liniştitor în acelaşi timp, ca şi cum parte din el se afla alături de ea, amintindu-i că nu era singură.

- Aşadar, zise Kiva, încercând să fie exagerat de veselă în vreme ce se ridică. Aşa s-au cunoscut părinţii mei. Privi spre femeia bolnavă, continuând: Sper că, oriunde s-ar afla mintea ta în această clipă, mă poţi auzi. Sper că visezi ceva legat de povestea şi de dragostea lor şi mai sper că-ţi aminteşte că sunt multe motive pentru care trebuie să lupţi cu ce te-a îmbolnăvit. Şi trebuie să ştii că sunt oameni în

lume care te iubesc şi care au nevoie ca tu să te trezeşti.

Oameni care te iubesc. Aşa că, dacă nu poţi s-o faci pentru tine, fa-o de dragul lor! Kiva se apropie de urechea femeii şi îi şopti: Luptă, Tilda! Eşti mai puternică de atât. Să ştii că vin să ne salveze.

Kiva se îndepărtă şi merse spre bancul de lucru, ca să cureţe deranjul pe care ea şi Mot îl făcuseră, gata să dea şobolanilor elixirul şi să înceapă să se pregătească mental pentru ziua ce avea să urmeze. Povestea tatălui ei îşi făcuse efectul – îi liniştise sufletul. Iar cuvintele ei către Tilda erau în acelaşi timp valabile şi pentru ea.

Chiar dacă rebelii nu ajungeau la timp ca să le elibereze înainte de încercare, Kiva avea să lupte, să lupte în continuare, pentru că existau oameni care aveau nevoie de ea. Şi existau oameni în afara Zalindovului pe care era hotărâtă să-i revadă.

Familia ei o aştepta. Urma să vină să o elibereze. O ştia, asa cum îsi ştia şi numele.

într-o zi, aveau să fie din nou împreună.

Refuza să permită ca povestea ei să se încheie înainte ca acea zi să vină.

CAPITOLUL 19

După ce-i împărtăşi Tildei povestea tatălui său, Kiva ieşi în grădina cu ierburi medicinale, locul în care se simţea cel mai aproape de el.

Olisha şi Nergal veniseră mai repede ca să-şi înceapă tura, aşa că ştia că era cineva care să aibă grijă de femeia bolnavă, gata oricând s-o strige dacă starea pacientei s-ar fi agravat. Kiva credea însă că starea Tildei se stabilizase din nou, cel puţin pentru moment.

Străbătând aleea acoperită cu pietriş, Kiva îşi trecu degetele prin ierburile ce erau mai înalte decât ea, ascunzând în mare parte cărarea. Lăstarii verzi şi lunguieţi erau teoretic nişte buruieni, însă tulpinile acestora puteau fi mulse, sucul lor fiind folosit la alinarea durerilor de urechi, iar Kiva se bucura de intimitatea pe care o puteau oferi, iluzia că se afla într-o mică bucată de paradis, ascunsă în miezul închisorii, fiind acolo doar pentru ea.

„Ar putea fi locul nostru, şoricel”, îi spusese cândva tatăl ei. „Oricând vom simţi nevoia să ne distanţăm de lume, putem veni aici. Propriul nostru sanctuar.”

Kiva închise ochii în vreme ce vocea tatălui ei

trecu peste ea, degetele ei continuând să treacă printre ierburi. îi deschise doar atunci când cărarea începu să cotească. în dreapta ei se găseau paturile de flori – crăiţe, gălbenele, lavandă şi flori de mac, alături de flori de zăpadă şi de piciorul-cocoşului. în partea opusă se găseau fructele, apoi plantele cu frunze mari, ierburile, apoi urzicile... şi tot aşa, grădina fiind organizată pe secţiuni în funcţie de soiul plantelor, dar şi în funcţie de calităţile lor medicinale, cele mai periculoase specimene găsindu-se la capătul cărării unduitoare, fiind ţinute în propriul lor pat, pentru ca riscul răspândirii acestora să fie redus.

Privind în jurul său, Kiva îşi aminti prima oară când călcase în grădină, atunci când tatăl ei o condusese de-a lungul cărării, ţinând-o de mână, în timp ce soarele apunea.

„Va fi secretul nostru”, îi zisese el, făcându-i cu ochiul. „Cât timp eu sunt vraciul închisorii, te poţi furişa aici de câte ori vrei.”

„Dar cum rămâne cu gardienii, tată?”

„Va fi ca un joc”, îi răspunse Faran. „De-a v-aţi ascunselea, aşa cum te jucai cu Zulee, Tor şi...” Tatăl ei se opri atunci, înainte să pomenească numele lui Kerrin. Pe care nici că-l mai rostise vreodată.

Kiva înghiţi în sec la amintirea fratelui ei.

Tatăl ei, vindecătorul închisorii.

Fusese logic să primească însărcinarea odată ajuns la Zalindov. Fusese trimis direct la infirmerie în prima lui zi acolo, lucrând sub medicul-şef, o femeie acră pe nume Thessa. Faran era mult mai calificat, dar Thessa fusese şefa de ani buni şi refuza să-l asculte şi să înveţe de la el – sau

9 9 9

să i se supună.

Kiva nu se mai gândise de mult la Thessa. Pe când îngenunchea pentru a smulge nişte ciulini ce năpădiseră patul de sedum, îşi aminti de acele vremuri de la început, pline de frică şi de tristeţe, care conţinuseră însă şi momente de

fericire, cum ar fi clipa în care tatăl ei o dusese în grădină pentru prima oară.

„Promite-mi că, orice ar fi, nu-ţi vei pierde niciodată speranţa”, îi şoptise chiar în acel loc, îngenunchind în faţa sedumului. „Fratele tău, sora ta, mama ta...” – şi vocea îi şovăise atunci – „vor veni să te ia într-o bună zi.”

„O să ne ia pe amândoi, nu-i aşa, tată? O să ne ia pe *amândoi,* nu-i aşa?”

Faran întinsese mâna şi îşi trecuse degetele peste obrazul ei.

„Desigur, draga mea. Asta voiam să zic.”

La câteva săptămâni după aceea, Thessa murise de o boală la stomac, iar Faran preluase rolul de medic-şef, lăsând-o pe Kiva singură în mare parte a timpului, mai ales în orele ce aveau să fie ocupate de...

Trupul Kivei îngheţă, degetele ei tremurând în timp ce se înfipseră în pământ.

Thessa murise de o boală a stomacului.

Tatăl ei devenise vindecătorul-sef.

Şi apoi...

Apoi...

Kiva se forţă să-şi amintească, încercând să-şi aducă aminte tot ce putea în legătură cu acel an. Avea doar şapte ani. Prea mică pentru a înţelege. Prea mică pentru a-şi aduce aminte.

Cu toate acestea, unele lucruri nu avusese cum să le uite.

Chiar dacă le uitase.

Până acum.

Boala de stomac – se întâmplase şi înainte.

Cu nouă ani în urmă.

Zeci de morti.

Sute.

Printre care, până la urmă, şi tatăl ei.

Ochii Kivei fură cuprinşi de lacrimi, iar degetele ei rămaseră înfipte în ţărână, în timp ce în privirea ei, pierdută undeva în depărtare, amintirile începeau să se desfăşoare.

Faran se dedicase total pacienţilor săi. Kiva abia dacă îl mai văzuse în acele săptămâni în

care tot mai mulţi deţinuţi căzuseră, răpuşi de boală. Tatăl ei îi spusese să nu se îngrijoreze, pentru că era tânără şi sănătoasă şi nu avea de ce să se teamă, însă ea îi văzuse paloarea pielii, cearcănele, grija ce i se adunase între ridurile frunţii, chiar dacă el încerca zilnic să o liniştească.

Î

îi promisese că ea era în afara oricărui pericol, iar ea avusese încredere în vorbele lui.

Dar nu-i promisese niciodată că *el* urma să fie în siguranţă.

Iar ea nu se gândise să întrebe.

Apoi, într-o zi, nu se mai întorsese în sectorul lor din închisoare.

Chiar şi când mai rămânea până târziu alături de pacienţii lui aflaţi în carantină, *întotdeauna* se întorcea la blocul lor de celule. în fiecare noapte, oricât de extenuat era, găsea energia necesară pentru a o învăţa pe Kiva tot ce ştia despre arta vindecării, amintindu-i cât

de important era să înveţe, să înţeleagă. Noapte de noapte, îi împărtăşea din anii experienţei sale, testând-o cu pacienţi imaginari şi afecţiunile lor. Doar când erau prea obosiţi ca să continue o ducea la culcare, spunându-i o poveste, de obicei aceeaşi – despre cum o cunoscuse pe mama ei –, ştiind cât de mult o liniştea povestea aceea.

Erau printre cele mai groaznice amintiri ale Kivei. în acelaşi timp, erau printre cele mai frumoase.

În acea noapte, însă, când el nu se mai întorsese, Kiva înţelesese.

Nu era chip să o mai înveţe meseria lui, nu avea să-i mai spună niciodată o poveste înainte de culcare.

Trecându-şi mâna peste ochi, Kiva îşi forţă mintea să-şi amintească tot ce îi spusese tatăl ei pe atunci, orice i-ar fi putut oferi un indiciu legat de boala ce cuprinsese acum închisoarea şi dacă nu cumva era vorba despre aceeaşi

molimă ce lovise şi cu nouă ani în urmă. Oare tatăl ei 5
încercase să dea de sursa bolii, aşa cum încerca şi ea? Oare descoperise care anume era cauza sau cum să o trateze? Sau doar încercase să-şi aline pacienţii până în clipa în care se stinseseră? Până când şi *el* se stinsese?

Kiva nu-şi mai amintea cât durase boala atunci. Fusese 5
înghiţită de jalea ce o cuprinsese după moartea tatălui ei, încât timpul nu mai însemnase nimic pentru ea. Dar... îşi amintea de ziua în care împlinise opt ani, pentru că fusese prima oară când intrase din nou în infirmerie după moartea lui, după ce o părăsise. Un alt vraci al închisorii era şef – predecesorul Kivei, a cărui ucenică fusese ea doi ani după aceea şi locul căruia îl luase după încă doi ani.

Nimeni nu mai era bolnav când ea împlinise opt ani, îşi aminti Kiva. Boala de stomac trecuse. Ştia, pentru că trebuise să-l caute pe

vraci în izolatorul pustiu, unde-l găsise pregătind o porţie ilegală de praf de îngeri într-unul dintre colţurile încăperii. Vraciul tresărise când o văzuse, întrebând-o ce căuta acolo. Ea îi spusese – unul dintre deţinuţi fusese bătut în camera de lucru de către un altul şi >5 5 se afla în pragul morţii.

Vraciului nu-i păsase câtuşi de puţin. Scosese o fiolă de lapte de mac din tunică şi îi zisese Kivei să i-o administreze victimei, după care îi ceruse să-l lase în pace.

Ieşind din infirmerie, ea mersese în grădină.

Plângând în timp ce-şi lua rămas-bun în linişte, luase decizia, culegând nişte aloe, furând nişte sevă de iarbă de secară şi bandaje din infirmerie.

îl tratase pe deţinutul bătut, aşa cum ar fi facut-o tatăl ei.

Din acel moment, Kiva se hotărâse să continue ceea ce începuse Faran, ştiind că tatăl ei nu mai era, dar că asta nu însemna că o

părăsise – avea să fie tot timpul acolo, alături de ea.

Kiva plângea şi mai abitir acum, ridicându-se, mirosind aromele proaspete ale grădinii.

Sanctuarul tatălui ei.

Sanctuarul ei.

Sanctuarul *lor.*

Faran Meridan murise din cauza bolii de stomac – poate aceeaşi de care sufereau acum prizonierii din Zalindov.

Trecuseră nouă ani, dar Kiva avea să facă în aşa fel încât moartea tatălui ei să nu fi fost în zadar. El dăduse totul – până şi propria *viaţă* – pentru a încerca să îi salveze pe cei care se îmbolnăviseră atunci. Kiva era decisă să termine munca începută de tatăl ei. Avea să încerce să găsească leacul şi să curme acea molimă. Nu ştia dacă cineva mai reuşise în trecut sau dacă ultima oară pur şi simplu dispăruse cu timpul de la sine. Dar nu era dispusă să petreacă următoarele săptămâni

sau luni aşteptând.

Oricum nu mai avea mult timp la dispoziţie.

După încercarea ce o aştepta a doua zi, mai avea la dispoziţie doar patru săptămâni pentru a face testele, asta *dacă* reuşea să treacă toate încercările ce rămâneau de î

depăşit – şi *dacă* familia ei şi rebelii nu aveau să o ajute să evadeze înainte. Nu avea prea mult timp la dispoziţie pentru a găsi un leac, dar avea să facă tot ce-i stătea în putinţă, în timpul pe care-l mai avea.

încuviinţă din cap pentru sine, îşi şterse mâinile de pantaloni şi se întoarse pe cărare. Grădina îi oferise linişte, ca întotdeauna, dar în acelaşi timp aprinsese un foc înlăuntrul ei, o disperare căreia se simţea constrânsă de onoare să îi dea curs.

Tatăl ei avea să fie mândru de ea. Acolo unde el esuase ea urma să răzbească.

în acea noapte, Kiva ieşi din infirmerie, cu ochii înceţoşaţi după ce petrecuse ultimele ore

ale după-amiezii scriind tot ce i se păruse relevant despre boală. O durea mâna, iar degetele încă îi zvâcneau de la efort, dar era satisfăcută, pentru că, dacă ar fi trebuit să plece din Zalindov – sau să moară –, altcineva ar fi putut să continue cercetările pe care le începuse. îşi dorea ca tatăl ei să-şi fi documentat descoperirile, ar fi fost bine ca Thessa să fi făcut acelaşi lucru înaintea lui, dar nu existau astfel de scrieri. Kiva cercetase fiecare centimetru al infirmeriei, şi singurul pergament găsit era reţeta secretă a predecesorului ei pentru crearea unei versiuni mai puternice a prafului de îngeri. Furia clocoti în ea când făcu descoperirea, mai ales că slujba predecesorului ei fusese să *ajute* prizonierii, nu să-i transforme în dependenţi de droguri. Spera că acesta putrezea în lumea de dincolo, culegând ce semănase.

Bombănind despre starea groaznică a firii umane, Kiva intră în sala de mese, o clădire

masivă plină cu mese lungi de lemn, majoritatea ocupate momentan de prizonieri flămânzi şi obosiţi, serviţi de alţi prizonieri, la fel de obosiţi şi de flămânzi.

în ultima vreme, Tipp îi adusese porţia de mâncare direct la infirmerie, dar în acea seară Kiva dorea să fie printre ceilalţi deţinuţi, în parte pentru a-şi aminti ce însemna să trăieşti între oameni vii, dar şi ca să vadă care era atmosfera din închisoare şi dacă exista riscul izbucnirii î
altei revolte. De obicei, Cresta şi rebelii ei incitau la violenţă, dar nu tot timpul. Câteodată, ceva mărunt lua amploare; alteori, revoltele izbucneau fără un motiv anume. Fără o formulă clară, Kiva se frământa cu gândul la zilele ce urmau să vină, mai ales la încercări, ce reprezentau un element necunoscut care ar fi putut cauza şi mai multă agitaţie – sau poate că aveau s-o amelioreze.

Majoritatea deţinuţilor din Zalindov nu aveau nimic de pierdut sau de câştigat dacă Tilda

trăia sau murea. Doar o mică parte dintre deţinuţi erau rebeli, şi doar ei erau interesaţi ca vindecătoarea să supravieţuiască încercărilor, de dragul reginei lor. Restul însă... Erau oare nerăbdători să vadă încercarea de a doua zi sau erau geloşi că lor nu li se oferise şansa să-şi câştige libertatea? Oare erau plini de resentimente pentru că ea se oferise să ia locul Tildei? îşi doreau ca ea să reuşească sau să eşueze? Chiar le păsa? Şi, dacă le păsa – sau poate nu –, era destul cât să le agite spiritele şi să îi facă să o ia razna, iar situaţia să devină mortală? Pentru că asta se întâmpla atunci când izbucneau răzmerite – unii mureau.

Kiva nu ştia răspunsurile la acele întrebări, dar spera că, intrând în contact cu alţi deţinuţi, putea afla mai multe.

Abia ajunsese de-a lungul unei mese înainte să-şi dea seama, auzind conversaţiile purtate în şoaptă între deţinuţi, că situaţia era mai rea

decât îşi închipuise – dar nu din cauza încercărilor.

- ... Tot mai mulţi prieteni se-mbolnăvesc...

- ... Am auzit că Regina Rebelilor şi-o trage cu temnicerul-sef...

- ... Zeci de morti zilnic...

- ... Târfa aia de Corentine o să primească ce i se cuvine...

- ... N-a mai ieşit din izolator...

- ... Să o omorâm pe aşa-zisa regină în somn...

- ... Mă ustură gâtul, crezi că ar putea fi...

- ... Curva aia de vindecătoare nu face nimic...

Ultima remarcă o făcu pe Kiva să încetinească, neputând să nu tragă cu urechea. Deşi o alarma furia arătată împotriva Tildei, nu era totuşi surprinsă. Dacă spusele temnicerului-şef şi ale lui Jaren erau adevărate, atunci rebelii provocaseră o groază de distrugeri în încercarea de a recuceri Evalonul,

făcând rău multor oameni. Era aproape o binecuvântare că Regina Rebelilor era aşa bolnavă, pentru că măcar se afla în siguranţă în infirmerie, protejată de furia inamicilor ei aflaţi în închisoare. Pentru că era supravegheată constant, cei care urau rebelii şi erau gata să-i curme viaţa nu puteau să acţioneze fără să îsi rişte viata.

Pe moment, Kiva era mai îngrijorată de şoaptele legate de boala de stomac – iar conversaţia la care trăgea acum cu urechea era chiar despre *ea.*

- De ce să facă *aia ceva*,* zise celălalt bărbat, iar Kiva putea doar să-i vadă ceafa capului său chelios. E prea preocupată să-şi deschidă crăcii în faţa gardienilor, nu? Se distrează prea bine ca să se spetească să ne ţină pe noi în viaţă, nu-i aşa?

Prietenul acestuia râse grosolan în timp ce Kiva roşea. Nici unul din ei nu aveau habar că era în apropiere, aşa că ea se grăbi să se

îndepărteze înainte ca ei să-şi dea seama, dar nu înainte să-l audă pe primul spunând:

- Nu zic că nu mi-ar plăcea să mă zbengui şi eu un pic cu ea, ştii ce zic? în care celular doarme? Sau poate ar trebui să trec pe la infirmerie, să-i zic că mi-e rău şi că am şi eu nevoie de puţintică atenţie.

Stomacul Kivei se întoarse pe dos în timp ce bărbaţii râdeau, şi se opri, răsucindu-se pe călcâie, sătulă de acele discuţii. Temerile ei se adeveriseră – detinutii erau furioşi, speriaţi, nesiguri. Veştile despre boala de stomac se răspândiseră, iar agitaţia era oricum mare din cauza Tildei. Iar ceea ce spuseseră cei doi bărbaţi dezgustători...

- ... Au dublat paza perimetrului exterior. Umblă vorba că rebelii au încercat să-şi salveze regina...

Kiva uită de cei doi bărbaţi şi se opri locului, întorcându-se să privească trei deţinuţi care şopteau, două femei şi un bărbat. Una din

femei vorbise, iar vorbele ei aproape că făcură inima Kivei să se oprească.

- Ce-ai zis? o întrebă Kiva, băgându-se în conversaţie.

Cealaltă femeie şi bărbatul rânjiră la Kiva, însă prima femeie o privi circumspectă, înainte să zică:

- Unii dintre ţapinari au zis că a fost ceva deranj acolo unde pădurea se întâlneşte cu palisada perimetrului. Mi-a zis că un grup de rebeli încerca să intre în închisoare. Femeia îşi lăsă capul într-o parte şi adăugă: Eu zic să-ţi păzeşti spatele, vindecătoare©. Dacă intră şi le stai în cale, o să-ţi taie beregata ca să ajungă la regina lor.

Gura Kivei se uscase, aşa că se chinui să răspundă:

- Au... Au reuşit să treacă de palisadă?

Cea de-a doua femeie icni indignată şi îi spuse:

- Normal că nu. Nimeni nu reuşeşte să

treacă de palisada aia.

Privirea Kivei începu să se întunece, iar frica ei se înteţi, înainte ca bărbatul să intervină:

- Gardienii sunt furioşi că n-au reuşit să pună mâna pe ei. Tocmai de aia au dublat paza, în caz că rebelii o să mai încerce. Dar n-au s-o facă. Nu sunt proşti.

Kiva nu mai putea asculta. Cu picioarele tremurânde, se întoarse şi ieşi din sala de mese, pierzându-şi cu totul pofta de mâncare.

Rebelii veniseră.

Rebelii veniseră.

Şi eşuaseră.

5 >

Oare familia ei făcuse parte din grupul celor care îşi riscaseră viaţa? Dacă gardienii îi prindeau... înainte ca bărbatul să intervină, Kiva se temuse că membrii familiei ei fuseseră prinşi sau ucişi. Era din cale-afară de uşurată că reuşiseră să fugă. Cu toate acestea...

„Tocmai de aia au dublat paza, în caz că rebelii o să mai încerce. Dar n-au s-o facă. Nu

sunt proşti!”

Bărbatul avea dreptate. Rebelii nu erau deloc proşti. Dar... oare ce însemna asta pentru Kiva?

„Suntem pe drum.”

Veniseră. Aveau să încerce din nou? Aveau alt plan prin care să ajungă la Tilda, să le elibereze pe ea şi pe Kiva?

Pentru prima oară în viaţa ei, Kiva se gândi să se ducă la Cresta, sperând că ar fi putut afla ceva de la ea. Riscul însă... era prea mare. Rebelii din închisoare erau impredictibili, mai ales Cresta. Dacă ea ar fi decis să se răzbune pe Kiva, Tipp ar fi avut de suferit. Cresta ar fi putut să-l ucidă dacă îşi pierdea controlul. Nu; pentru moment, Kiva trebuia să aştepte.

Neliniştea o chinuia în timp ce se îndrepta dinspre sala de mese spre celular. Mai mult ca orice, îşi dorea să găsească o metodă mai uşoară prin care să comunice cu lumea de afară. Cu siguranţă, rebelii aveau şi alte

planuri şi aveau să încerce din nou. Poate chiar în acea clipă încercau să găsească un alt punct prin care să poată intra în închisoare, vreo zonă lăsată nepăzită, un loc prin care să intre pe furiş înăuntru şi pe unde să poată mai apoi ieşi. Regina lor se afla în închisoare – aveau să încerce s-o salveze, oricare ar fi fost riscurile.

Iar familia Kivei ar fi venit să o salveze pe ea. Oricare ar fi fost riscurile.

Simţindu-se mai încrezătoare, Kiva se apropia de primele celulare atunci când cineva o strigă.

- Hei, vindecătoareo!

Trăgând aer în piept, Kiva se opri. Se întoarse încet, recunoscând vocea, temându-se de ce-ar fi putut să însemne.

Oase venea spre ea, iar picioarele lui lungi acoperiră numaidecât distanţa, cu arbaleta ţinută lejer pe umăr şi ochii săi negri aducându-i aminte de moarte.

- Avem nevoie de tine la barăci, zise el,

ordinul fiind implicit.

Kiva înghiţi în sec şi încuviinţă din cap, după care îl urmă atunci când el îi făcu semn.

Oase era asemenea unui animal sălbatic. Uneori, era liniştit. Alteori, nu. în fiecare săptămână, trata prizonieri care avuseseră de suferit din cauza furiei lui – degete, încheieturi sau coaste rupte. Orice parte a corpului care trosnea. Kiva se învăţase să îşi stăpânească greaţa când era în prezenţa lui, chiar dacă de câteva ori fu nevoită să-şi înghită fierea.

Se temea că, acum, era una dintre acele ocazii.

Kiva se gândea continuu la avertizările primite de la Naari, la faptul că rămăsese la infirmerie cu ea şi că se asigurase ca vindecătoarea să nu plece niciodată singură de acolo. Era iarnă. Gardienii erau agitaţi. Se întâmpla în fiecare an, însă în fiecare an Kiva reuşise să supravieţuiască celor mai rele momente.

Aşa cum avea să supravieţuiască şi în acea noapte.

- Intră! lătră Oase la ea atunci când ajunseră la intrarea în baracă.

Kiva trecu pragul de lemn şi pătrunse în clădirea de piatră, chiar dacă întreaga ei fiinţă îşi dorea să o ia la goană urlând în direcţia opusă. Nu putea să-şi arate şovăiala, pentru că Oase ar fi putut reacţiona într-un mod imprevizibil. Şi dacă doar bănuia că i se opunea, s-ar fi distrat pedepsind-o. Ochii lui negri spuneau multe, privind-o ca un uliu care-şi urmărea prada.

- Pe aici! îi zise, trecând pe lângă ea, aproape atingând- o.

Kiva îşi ţinu răsuflarea, cuprinsă de groază, dar până la urmă îşi linişti bătăile inimii. Nu păţise nimic până acum. Nu avea motive să creadă că urma să păţească ceva. Gardienii aveau nevoie de ea – nu doar ca să-i distreze în timpul încercărilor, dar şi pentru că era

vindecătoarea închisorii. Mai ales că acum boala de stomac se răspândea. Nu aveau nici o sansă fără ea şi o ştiau. Nu ar fi riscat să o rănească fizic sau psihic.

încurajată, Kiva îl urmă pe Oase de-a lungul unui coridor, trecând pe lângă uşi închise ce duceau spre camerele gardienilor şi o încăpere comună mare aflată la capăt. Cineva cânta, lucru rar la Zalindov, şi, chiar dacă nu îşi dădea seama de unde anume venea cântecul, recunoscu doina pe care şi mama ei i-o cântase atunci când fusese mică.

Nostalgia lovi asemenea unui val, dar, în timp ce ochii ei cercetară încăperea, liniştea adusă de amintire trecu într-o clipă.

Gardienii dădeau o petrecere – sau cel puţin echivalentul din Zalindov al unei petreceri.

Sticle de tărie erau aliniate pe mesele de lemn, mâncarea stătea stivă lângă ele, rămasă în mare neatinsă, deşi băutura era aproape pe sfârşite. Gardienii erau relaxaţi. Doar bărbaţi.

în poalele lor se aflau deţinute mai mult sau mai puţin îmbrăcate, cu ochi sticloşi şi obraji îmbujoraţi.

Kiva bănuia de ce fusese adusă. Nu ştia dacă ar fi trebuit să se simtă uşurată sau nu; teama ei iniţială fusese că

doreau să devină jucăria lor, acum însă...

- Aia s-a distrat prea tare, zise Oase, arătând spre colţul îndepărtat al încăperii, unde Măcelarul se lăfăia într-un fotoliu. O deţinută pe jumătate dezbrăcată zăcea pe picioarele lui.

Kiva nu o cunoştea, dar observă că femeia leşinase. Aşa cum observă şi că Măcelarului nu-i prea păsa – sau poate nici nu remarcase, ochii bărbatului fiind sticloşi, capul mişcându-i-se încet dintr-o parte în alta, un zâmbet moale întinzându-i-se peste buze în timp ce amuşina părul femeii, iar mâinile...

De data asta, Kiva fu nevoită să-şi înghită fierea.

Făcându-şi curaj, se îndreptă spre cei doi,

conştientă că Oase o urma. Ceilalţi gardieni abia dacă se uitară la ei, concentraţi la deţinute, nepăsându-le de ce se întâmpla în acel colţ al încăperii.

Atunci când ajunse în dreptul Măcelarului, Kiva evaluă situaţia. Crezuse că în încăpere era doar tărie, că gardienii şi deţinutele se îmbătaseră, dar de aproape văzu pudra aurie ce strălucea pe degetele femeii, sub nasul ei, pe buzele ei. Aceeaşi situaţie şi cu Măcelarul. Ochii lui erau pe jumătate închişi, iar mâinile lui se mişcau în continuare peste trupul deţinutei, părând să nu-şi dea seama că ea nu răspundea atingerilor.

Nu mai putea să răspundă.

Kiva nici nu trebui să-i mai verifice pulsul.

Era evident.

Femeia murise.

Supradoză.

De praf de îngeri.

Furia crescu în Kiva, puternică şi justificată.

Acelor gardieni chiar nu le păsa. Voiau doar să se folosească de deţinute, să se distreze, după care să le arunce la gunoi. Deţinutele nu însemnau nimic pentru ei, nici măcar cele favorizate. Pentru cei ca Oase sau ca Măcelarul, chiar nu conta dacă deţinutele trăiau sau mureau.

- Ei, vindecătoareo? întrebă Oase, ai cum s-o trezeşti? încă n-am terminat cu ea. A venit timpul celei de-a doua runde.

- Vrei să zici a treia, comentă altcineva.

- A patra! zise altă voce.

Oase chicoti, iar Kiva se temu că nu avea să mai fie în stare să-şi suprime emoţiile. Strânse pumnii atât de tare, încât unghiile i se înfipseră în piele, dar folosi durerea ca să se liniştească. Vorbi doar atunci când era sigură că se putea controla:

- N-am cum s-o trezesc. E moartă.

Doina încă se auzea, refrenul acoperind vorbele Kivei.

„Dragostea mea, dragostea mea, te voi aştepta, până A 1 A 4 A 1 * A 1 11 când ne vom întâlni în lumea de după.

- Cum adică moartă? o întrebă Oase.

Kiva răspunse sec:

- Moartă, adică fără viaţă.

- Ştiu ce-nseamnă, cur...

- Ce se petrece aici?

Kiva aproape că leşină de uşurare când auzi vocea lui Naari, întorcându-se ca s-o vadă stând la intrare, ochii ei îngustându-se pe când cerceta încăperea.

- Ce ţi se pare că se-ntâmplă? zise împleticit un gardian aflat mai în spate, mângâind braţul unei femei care chicotea, stând încolăcită pe el. Petrecem. De ce nu ni te alături şi tu, Arrel? Hai, desfa-ţi părul! Bărbatul sughiţă şi arătă spre buclele scurte ale lui Naari. De fapt, stai aşa, n-ai cum!

- Vindecătoareo, e nevoie de tine la infirmerie, zise Naari, ochii ei fiind cuprinşi de

mânie, deşi Kiva ştia că nu din cauza ei.

- Stai o clipă! zise Oase, prinzând antebraţul Kivei.

Strânsoarea lui era atât de puternică, încât Kiva tresări, fiind conştientă că, dacă bărbatul ar fi strâns mai tare, ar fi fost în stare să-i rupă încheietura.

Un strop de sudoare i se scurse de-a lungul gâtului, şi ea rămase locului, abia mai putând să respire.

- Tocmai am pierdut una dintre fete, îi zise Oase lui Naari, arătând cu bărbia înspre victima care luase o supradoză. Avem nevoie de cineva care să-i ia locul.

Kiva simţi un nod în stomac.

- E nevoie de vindecătoare la infirmerie, repetă Naari, vocea ei fiind fermă.

Nu se mişcă de la intrare, însă atmosfera din încăpere deveni încărcată. Naari era ameninţătoare.

- Vindecătoarea poate să meargă la

infirmerie, zise Oase. Strânse atât de tare, încât Kiva îşi simţi oasele braţului frecându-se unul de altul şi se chinui să nu

scâncească. Dar merge acolo *după.*

- Atunci, să-i explici tu temnicerului-şef de ce trebuie să aştepte după ea.

Fusese ca şi cum Naari tocmai aruncase o vrajă, cuvintele ei făcându-l pe Oase să-i dea drumul atât de repede, că ea se împiedică.

- De ce n-ai spus că o aşteaptă Rooke? întrebă Oase, enervat. Kivei îi spuse: Valea de-aici! Ea mai făcu uşurată un pas înainte ca el să o prindă de încheietură şi să-i strângă carnea deja învineţită în timp ce se apleca spre ea ca să-i şoptească: Dacă-i spui ceva temnicerului-şef despre ce se întâmplă aici, îţi promit că, data viitoare, chiar dacă eşti animalul lui de companie, o să fii invitata noastră. Dar nu ca vindecătoare. Ci ca să iei parte la runda a patra. Şi la a cincea. Şi la a sasea. Strânse şi mai tare. Ai înţeles?

Kiva încuviinţă din cap, străduindu-se să nu plângă de durere şi de frică.

- Foarte bine, zise Oase mieros, dându-i în sfârşit drumul şi împungând-o jucăuş între omoplaţi, proiectând- o înainte. Bucură-te de restul serii!

Kiva se îndreptă tremurând spre Naari, care se întinse să o ia de braţ, dar se opri când văzu că vindecătoarea se feri. Braţul lui Naari căzu în gol, şi îngrijorarea din privirea ei o făcu pe Kiva să se uite în altă parte, căci risca să cedeze şi să scape tot ce încerca să ţină sub control.

„E prea preocupată să-şi deschidă crăcii în faţa gardienilor, nu? Se distrează prea bine ca să se spetească să ne ţină pe noi în viaţă, nu-i aşa?”

Căţeaua din Zalindov.

Prinţesa Mortii.

Curva Vindecătoare.

Kiva alesese acel mod de viaţă. Alesese să se supună temnicerului-şef, le permisese gardienilor să-i ordone şi să se poarte cu ea cum doreau, cât timp asta o ajuta să rămână în viată.

Dar nu însemna că nu o afectase ceea ce tocmai văzuse, că nu fusese traumatizată de imagina femeii care murise de supradoză... ştiind că la fel de bine ar fi putut fi ea în locul ei.

Naari nu-i zise nimic pe drum, deşi nu se îndreptau spre infirmerie, ci spre celularul ei.

Abia când se opriră la priciul ei, Kiva reuşi să zică, răguşită:

- Dar... temnicerul-sef?

- Am minţit, zise Naari. Rooke nu te aştepta.

Kiva fu cât pe ce să cedeze, dar reuşi să se stăpânească, încuviinţă din cap şi şopti:

- Mulţumesc!

- Nu suntem toţi aşa, îi şopti Naari, cu durere în glas.

- Ştiu, îi răspunse Kiva.

Chiar ştia, pentru că Naari era dovada că gardienii puteau fi şi buni. Dar ceea ce tocmai se petrecuse, ce văzuse Kiva, ce aproape că i se întâmplase...

Kiva nu reuşea să-şi scoată imaginile din cap, nici chiar după ce Naari plecă, iar celularul începu să se umple cu deţinuţii care se pregăteau de culcare.

Kiva stătu întinsă pe priciul ei, încovrigată, tremurând. Sunetele se estompară în vreme ce prizonierii căzură extenuaţi în somn în jurul ei, iar Kiva ştia că ar fi trebuit şi ea să adoarmă, deoarece cea de-a doua încercare se apropia. Avea nevoie să-şi refacă forţele pentru a doua zi, mai ales că rebelii eşuaseră în misiunea lor de salvare.

Dacă nu cumva aveau un alt plan, Kiva urma să înfrunte încercarea Focului. Trebuia să se odihnească, dar... de fiecare dată când închidea ochii, o vedea pe femeia moartă de

supradoză, mâinile Măcelarului care o pipăiau, praful de îngeri care strălucea pe amândoi. Auzea din nou şi din nou ameninţarea lui Oase, împreună cu vorbele bărbaţilor din sala de mese: «... prea preocupată să-şi deschidă crăcii în faţa gardienilor...”

Vindecătoarea Curvă.

Toţi credeau asta despre ea.

Se înşelau.

Cioplitoarea fără Inimă – nu era nici asta. Chiar dacă în acel moment şi-ar fi dorit să fie, doar ca să nu mai trebuiască să simtă tot ce simţea.

Kiva nu ştia cât de mult stătuse tremurând sub pătura subţire, ţinându-şi încheietura învineţită la piept, înainte să audă paşii, înainte să simtă o mână atingând-o tandru pe umăr, apoi să simtă cum salteaua se lasă sub greutatea cuiva care se întinde în spatele ei.

Nu sări ca arsă, pentru că ştia despre cine era vorba. Mirosul de pământ proaspăt, de apă

de mare şi de altceva, ceva unic lui Jaren, asemănător rouăi de dimineaţă, amestecate cu fum de lemne, alinându-i nările, liniştind-o nespus.

- Naari mi-a zis ce-ai păţit, şopti Jaren, ştiind că ea nu dormea, mai ales că nu se putea opri din tremurat. Eşti bine?

Kiva scutură din cap. Era prea întuneric pentru ca el s-o poată vedea. Doar o rază subţire de lumină a lunii se prelingea pe perete, prin geamurile înguste ce se aflau din loc în loc de-a lungul pereţilor. însă Jaren putea s-o simtă mişcându-se. Mâna lui coborî de-a lungul umărului ei, trecându-i peste braţ, cuprinzându-i încet încheietura lovită. Kiva nu îl întrebă cum de ştia care încheietură o

durea. încerca să se abţină, nu cumva să izbucnească în hohote de plâns în timp ce el o cuprinse încet în braţe.

- îmi pare rău, Kiva! şopti el.

O lacrimă se scurse din ochiul ei. Apoi, alta.

- Sunt bine, reuşi ea să zică. Vocea ei era aspră, îndurerată. Chiar sunt bine.

Degetul mare al mâinii lui trecu tandru peste pielea ei.

- Să ştii că e în regulă chiar dacă nu te simţi bine.

Kiva înghiţi în sec. Şi din nou. Dar nodul din gâtul ei nu dispărea. Lacrimile nu se mai opreau.

Nu se opuse atunci când Jaren o întoarse cu faţa spre el, luând-o în braţe. Ştia că ar fi putut să-l roage să plece, dar nu mai era în stare. îşi ascunse capul la pieptul lui, în timp ce el o strângea în braţe, tunica lui estompând bocetele ei şi absorbindu-i lacrimile.

9

După ce plânse până rămase fără lacrimi, adormi în braţele lui Jaren, simţindu-se în siguranţă şi protejată, pentru prima oară după ani întregi.

CAPITOLUL 20

- Cum te simţi?

Kiva ridică privirea şi îl văzu pe Jaren venind spre ea, străbătând infirmeria. în lumina dimineţii, observă că faţa lui era acoperită de vânătăi de diferite culori, dar măcar umflătura din jurul ochiului aproape dispăruse.

- Ce cauţi aici? îl întrebă Kiva, aproape chiţăind. N-ar trebui să fii în tuneluri? Panicată, arătă spre uşă, observând uşurată că nu era păzită. Pleacă până nu te prinde careva!

Jaren avu tupeul să chicotească.

- Relaxează-te, Kiva!
- Să mă relaxez? *Să mă relaxez?!*
- Poate că m-am exprimat greşit, având în

vedere situaţia, zise el, apropiindu-se şi apucând-o de umeri. Voiam să zic: *respiră.*

Kiva încercă să facă ce o îndemnase Jaren, trăgând cât mai adânc aer în piept. Umerii ei se ridicau şi coborau, şi, în tot acest timp, el rămase cu mâinile pe ea. Kiva nu-l alungă, simţind că atingerea lui o liniştea, poate mai mult decât şi-ar fi dorit.

Mai ales după cele întâmplate cu o noapte în urmă.

Nu vorbiseră despre asta, nici măcar după ce se treziseră încolăciţi unul în altul.

Kiva se simţise dintr-odată alarmată şi extrem de stânjenită, însă Jaren nu făcuse decât să se frece la ochi şi să-i zică:

- ’Neata.

Apoi, o întrebase cum se mai simţea. Răspunsul ei moşmondit îl făcuse să râdă, ceea ce o enervase, astfel că-i aruncase o privire urâcioasă.

- Dacă eşti în stare să te uiţi aşa la mine,

zisese el rânjind, atunci clar o să fii bine.

îi mângâiase obrazul şi se dusese spre băi.

Atât. Nici urmă de stânjeneală sau ruşine, nimic despre ce se întâmplase cu o noapte în urmă – înainte sau după ce el se întinsese lângă ea.

Era evident că o lăsa să accepte situaţia, tot ce se întâmplase, fără să o preseze. Iar ea îi era recunoscătoare pentru comportamentul lui.

Petrecuse dimineaţa compartimentând ziua de dinainte, de la criza Tildei ce aproape o omorâse, revelaţia avută în grădină despre tatăl ei şi boala de stomac, până la ceea ce auzise în sala de mese, terminând cu episodul cu gardienii. Gândindu-se la tot ce se întâmplase, Kiva ştia cu siguranţă un singur lucru: supravieţuise zece ani la Zalindov. Zece *ani.* Ziua anterioară fusese grea, dar trecuse prin situaţii mai grele, chiar şi când venea vorba despre gardieni. Măcar acum nu păţise nimic, în afară de vânătaia ce-i răsărise pe

încheietură.

Kiva trăia, şi asta era tot ce conta. Asta o făcea să îşi dea seama că nu avea nici un rost să se tot gândească la ce se întâmplase. Trecuse, şi tot ce-şi dorea era să meargă mai departe.

Cu o noapte în urmă, avusese un moment de slăbiciune cu Jaren – sau poate că fusese unul în care demonstrase tărie, depinde de perspectivă. Jaren îi oferise ceea ce avusese nevoie, atunci când avusese nevoie. Era recunoscătoare. Foarte recunoscătoare. Chiar şi acum, era acolo lângă ea din nou, oferindu-i linişte, nu pentru că trecuse prin ce trecuse cu o zi în urmă, ci pentru că în ziua aceea avea de înfruntat altceva.

A doua încercare.

Alt motiv pentru ca ea să-şi scoată din minte ce se petrecuse cu o zi în urmă şi să se concentreze la ce avea de făcut.

Urmă instrucţiunile lui Jaren din nou şi trase

iar adânc aer în piept.

- Eşti mai bine? o întrebă el.

- Tot trebuie să pleci, îi zise Kiva în loc să-i răspundă.

- Voiam să te văd înainte de încercare, zise Jaren. Eşti pregătită?

- Normal.

Jaren o privea, aşteptând ca ea să-i spună adevărul, iar Kiva oftă.

- Bine. Sunt cu nervii în piuneze. Eşti mulţumit?

Jaren o strânse de umeri, iar privirea lui se îndulci.

- O să te descurci, Kiva.

- Nimeni nu supravieţuieşte tuturor încercărilor, Jaren, şopti Kiva, stomacul ei tensionându-se. Aşa se simţise şi atunci când se dăduse peste tot pe piele cu unguentul lui Mot, în acea dimineaţă. Acum, că momentul se apropia, nu mai avea mare încredere că ar fi putut s-o protejeze, fiind conştientă că rebelii

nu reuşiseră să organizeze o altă tentativă de salvare, ceea ce însemna că singura ei şansă de supravieţuire era amuleta prinţesei. Poate că era singura ei şansă de supravieţuire. Viaţa ei se afla în mâinile unuia dintre membrii familiei Vallentis – cu adevărat o ironie a sortii.

- Ai trecut de o încercare, zise Jaren, calm şi aşezat. Ai să reuşeşti.

- Dar...

- Eu cred în tine, o întrerupse el, fără urmă de îndoială în voce. Tipp crede în tine. Mot crede în tine. Făcu o pauză. Chiar şi Naari crede în tine.

- Majorităţii gardienilor nu le pasă dacă trăiesc sau mor.

- Naari nu pare să fie ca restul gardienilor, zise Jaren. în mod evident te simpatizează.

- Pentru că sunt singura persoană care o poate ţine în viaţă dacă boala de stomac continuă să se extindă, murmură Kiva, chiar dacă ştia că acela nu era singurul motiv.

Lui Naari chiar părea să îi pese de ea: minţea alţi gardieni ca s-o protejeze.

Jaren îi trecu o şuviţă de păr pe după ureche, făcând-o să tresară. înainte să poată face ceva – să se tragă, să se aplece, să îngheţe locului –, el se îndepărtă, lăsându-şi mâinile pe lângă corp.

- Poate, zise el. Buzele îi tresăriră. Sau poate se datorează faptului că eşti foarte călduroasă, blândă şi sociabilă.

Kiva îşi încrucişă mâinile peste piept.

- Ha-ha!

Jaren chicoti, relaxând-o un pic pe Kiva. Arătând spre ţarcul de şobolani, o întrebă:

- Ceva progrese?

Kiva se agăţă cu recunoştinţă vizibilă de schimbarea de subiect pe care i-o oferise. îi povesti cu repeziciune despre elixirul lui Mod, terminând prin a spune:

- Cred că putem să eliminăm cariera ca sursă de origine a bolii. Şobolanii inoculaţi nu au

arătat până acum simptome de boală.

- O iei de la început? o întrebă Jaren.

- Nu chiar. Doar trec la următoarea posibilitate, zise Kiva.

- Şi ai să te ocupi de asta după ce treci de încercarea de azi, îi zise Jaren, cu o voce încrezătoare.

Kiva înghiţi în sec, privindu-1.

- Da.

- Aproape a venit clipa, spuse Naari intrând în infirmerie.

Kiva suspină, pentru că nu se simţea pregătită, dar şi pentru că Jaren nu avea ce căuta acolo la acea oră. Trebuia să fie la muncă.

Preţ de o secundă înnebunitoare, se întrebă cum ar fi putut să-l ascundă, înainte să-şi dea seama că era prea târziu, mai ales că Naari se uita direct la el.

- Ceilalţi deţinuţi s-au adunat, îi zise ea. Grăbeste-te să mergi cu ei la tuneluri înainte

să-şi dea cineva seama că lipseşti!

Jaren încuviinţă din cap, apoi se întoarse spre Kiva, care părea ca lovită de trăsnet.

- Ne vedem după!

Nu-i ură noroc, nu-şi luă rămas-bun. Doar o încurajă zicându-i că aveau să se revadă, lucru imposibil dacă ea nu supravieţuia încercării.

Kiva era confuză. Jaren nu se abţinuse să o certe după ce ea se oferise voluntară să ia asupra ei sentinţa Tildei, însă acum părea complet convins că ea avea să reuşească să treacă de încercare. O surprindea schimbarea lui de atitudine, aşa cum era ciudat şi faptul că Naari aproape nu reacţionase atunci când îl găsise pe Jaren în infirmerie la acea oră. Kiva nu reuşea să înţeleagă comportamentul lui Naari.

Când Jaren tocmai dispărea pe uşa infirmeriei, Kiva îl strigă pe nume, făcându-l să se oprească şi să se uite peste umăr înspre ea.

- L-am trimis pe Tipp să-l ajute pe Mot la

morgă azi, pentru că vreau să-l ţin ocupat, ca să nu se gândească la... nimic, zise Kiva. Ai putea... ai vrea... Kiva se opri şi încercă din nou: Vreau să spun... ai putea avea grijă de el, te rog?

Trăsăturile lui Jaren se înmuiară.

- O să am grijă de el în timpul încercării, dar, după aceea, tu o să continui să ai grijă de el. Aşa cum ai promis.

Jaren dispăru în curte, cuvintele lui încă plutind în aer şi ajutând-o să spere, chiar dacă în acelaşi timp sporiră groaza pe care ea o simţea. Dacă rebelii nu reuşeau să ajungă – dacă ea nu reuşea să supravieţuiască...

- Ştii cumva ce te aşteaptă azi? o întrebă Naari, întrerupând gândurile Kivei, care o luaseră razna.

- Am câteva idei, zise Kiva, dar în mare am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta.

- E mai bine aşa, admise Naari.

Kiva evitase în ultimele zile zona

spânzurătorii, nedorind să afle dacă gardienii începuseră să construiască un rug. Deşi încă se ruga ca rebelii să încerce să o salveze, ştia că, dacă nu aveau să sosească la timp, putea doar să spere că încercarea Focului avea să presupună altceva decât arderea pe rug. Cu toate acestea, nu reuşea să scape de sentimentul că încercarea avea să fie dramatică.

Chiar dacă prinţul şi prinţesa nu aveau să ia parte de această dată, restul celor din închisoare aveau să fie din nou prezenţi, aşa că temnicerul-şef şi ceilalţi supraveghetori cu siguranţă îşi doreau ca totul să fie spectaculos.

- Mai ai nevoie de ceva înainte să plecăm? o întrebă Naari. Mai avem câteva minute la dispoziţie.

Kiva se gândi o clipă. Folosise toată alifia lui Mot. Verificase pacienţii aflaţi în carantină – şi mai trimisese doi dintre ei la morgă. Verificase semnele vitale ale Tildei, convinsă că starea

femeii se stabilizase cât să nu intre iar în convulsii pe durata încercării.

- Nu-mi trece nimic prin cap, îi răspunse până la urmă Kiva. Nu-şi dorea să plece decât în ultima clipă, aşa că mai trase de timp, spunând: Vreau totuşi să te întreb ceva.

Naari o privea, aşteptând.

Kiva îsi aduse aminte că fusese o vreme când nu ar fi îndrăznit să întrebe *ceva.* Iar acum pur şi simplu lungea conversaţia, doar ca să mai amâne un pic momentul în care avea să-şi înfrunte moartea. Din câte ştia, era posibil ca familia ei şi rebelii să mai aibă nevoie de ceva timp. Dacă încercaseră cu adevărat să pătrundă în Zalindov, cu siguranţă aveau să mai facă o încercare. Poate că se aflau în afara zidului chiar în acea clipă, aşteptând să lovească, gata să le salveze pe Kiva şi pe Tilda.

însă, chiar în clipa în care se gândi la asta, moralul Kivei se şubrezi.

„Promite-mi că, orice ar fi, nu-ţi vei pierde

niciodată speranţa”, îi ceruse tatăl ei în grădină. „Fratele tău, sora ta, mama ta... vor veni să te ia într-o bună zi.”

Poate că aşa avea să fie. Poate încercaseră deja.

Poate nu aveau să mai încerce.

Gata!

Se terminase.

Pătrunderea în Zalindov era pură sinucidere. Dacă paza deja se dublase... Kiva ştia adevărul, chiar dacă-şi dorea să- 1 ignore.

Rebelii nu mai veneau. Familia ei nu mai venea, încercaseră şi eşuaseră.

Poate că aveau să mai încerce atunci când atmosfera urma să fie mai calmă, atunci când vigilenţa gardienilor avea să slăbească. Doar că asta necesita timp – timp pe care Kiva nu-l avea la dispoziţie. încercarea trebuia trecută în această zi.

Speranţa era un drog, iar Kiva era dependentă. Nu se putea împiedica să creadă,

nu reuşea să nu aibă încredere, nu putea să nu spere.

„Vom veni.”

Zece ani. Familia ei aşteptase zece ani.

„Venim.”

Ar fi trebuit să ajungă deja. Cu mult înainte – cu mult înainte de Tilda. Dar nu se întâmplase.

Durerea cuprinse pieptul Kivei, de o intensitate orbitoare, dar ea reuşi să o împingă în adâncul fiinţei sale, asa cum făcuse ani în sir.

Totul depindea de ea acum.

Kiva trebuia să supravieţuiască.

Mai întâi, încercării de Foc.

Şi, mai apoi, la tot ce avea să urmeze.

în ciuda rugăminţii tatălui ei, Kiva nu mai putea să tot aştepte să vină cineva să o salveze.

Kiva avea să se salveze de una singură.

Asa cum tot făcuse în acei zece ani.

Era o supravieţuitoare – şi avea să supravieţuiască şi de această dată.

- Kiva?

Tresărind la auzul vocii lui Naari, îşi dădu seama că tăcuse îndelung, aşa că hotărî să se bazeze pe încrederea pe care o descoperise în sine, alegând să schimbe subiectul:

- De ce nu l-ai pedepsit pe Jaren că n-a mers la tuneluri azi?

Naari ridică privirea.

-Ea doua oară săptămâna asta când mă întrebi de ce n- am pedepsit un alt deţinut.

Kiva îşi scărpină nasul, neştiind cum să-i răspundă.

- Păi...

- Uite care-i treaba, zise Naari, apropiindu-se de ea. în ce mă priveşte, sunteţi destul de oropsiţi că aţi ajuns aici. Nu-i nevoie de gardieni sadici care să înrăutăţească situaţia deţinuţilor de dragul dorinţei lor de a se simţi puternici. E bine că Jaren s-a furişat afară din galerii? Nu, normal că nu. Dar mă gândesc că gardienii de la tuneluri sunt responsabili de

faptul că nu l-au prins. Se prea poate să i se fi permis să vină la infirmerie pentru că nu se simţea bine sau pentru că se rănise, aşa că, dacă cineva întreabă de el, asta o să spunem, nu-i aşa?

Kiva zâmbi.

- Am priceput. Făcu o pauză. Şi îţi mulţumesc!

- Pentru ce?

Privind-o, Kiva îşi aminti vorbele gardiencei din urmă cu o noapte şi îi răspunse:

- Pentru că nu eşti ca restul.

Ochii chihlimbarii ai lui Naari deveniră blânzi. Femeia deschise gura ca să-i răspundă, dar, până să scoată vreun sunet, Oase ajunsese la intrarea în infirmerie.

Kiva îşi simţi inima cât un purice când îl zări, dar îşi aminti că hotărâse să uite tot ce se întâmplase. Avea să-l tot vadă pe Oase, era inevitabil. Dacă el credea că vindecătoarei îi era frică de el, avea doar să o facă să sufere şi

mai tare. Kiva decise că nu dorea să fie înjosită.

- Te aşteaptă, zise gardianul pe un ton grosolan, mijind ochii în timp ce privea încăperea bine luminată datorită soarelui care intra prin ferestre.

Kiva s-ar fi bucurat de faptul că gardianul era mahmur dacă nu l-ar fi auzit scoţând acele cuvinte pe gură. Cu toate că era hotărâtă să se salveze, să supravieţuiască, acum, că sosise clipa, frica îi îngheţase sângele în vene.

Complet iraţional, Kiva îşi aminti dintr-odată milioanele de lucruri pe care trebuia să le mai facă. Trebuia să verifice starea pacienţilor aflaţi în carantină, trebuia să-i mai dea supă Tildei ca s-o hidrateze, trebuia să verifice dacă şobolanii prezentau simptome, trebuia...

- Linişteşte-te! îi şopti Naari. Hai că poţi!

Kiva îşi dorea cu disperare să cuprindă amuleta între degete ca să se liniştească, însă ştia că, dacă ar fi făcut aşa ceva, ar fi atras

atenţia asupra obiectului. Se mulţumi să-i simtă greutatea pe sub tunică, atingerea amuletei pe piept amintindu-i că nu era complet neajutorată în faţa încercării. Naari avea dreptate. Era în stare s-o facă.

- După mine, vindecătoareo! îi porunci Oase, apoi se întoarse şi ieşi.

Kiva îşi auzea inima în timpane pe măsură ce îl urma cu paşi greoi. Prezenţa lui Naari o mai liniştea, femeia aflându-se lângă ea, în solidaritate tăcută.

Liniştea se evaporă, însă, atunci când Oase o luă spre nord, în loc să meargă spre est, iar Kiva observă că detinutii se îmbulzeau mai ceva ca în urmă cu două săptămâni, înghesuiţi într-un spaţiu care nu fusese gândit pentru mulţimi, în comparaţie cu sectorul estic, acolo unde se afla spânzurătoarea.

Atunci când Oase mai coti o dată, Kiva pricepu.

Nu se îndreptau spre spânzurătoare.

Mergeau spre crematoriu.

CAPITOLUL 21

Kiva se temea că urma să vomite în fata tuturor. Sau că avea să leşine. Oare, dacă leşina, mai trebuia să treacă de încercarea Focului? Ar fi contat, oare, dacă la final rezultatul era acelaşi? Kiva nu avea cum să supravieţuiască.

îşi aminti vorbele lui Mot din urmă cu o zi. Faptul că Grendel primise ordin să dea drumul şi celui de-al doilea cuptor.

Kiva nu se întrebase nici măcar o clipă de ce pornise al doilea cuptor, bănuind că se datora numărului mare de cadavre. Acum însă, în timp

ce se apropia de crematoriu şi încerca să-şi ţină cumpătul, nu ştia dacă făcuse bine că nu se gândise mai mult la vorbele lui Mot.

Cuptorul era mai rău ca rugul.

Mult mai rău.

Iar rebelii şi familia ei nu apăruseră.

Era complet singură.

Deţinuţii se despărţiră ca apele mării în vreme ce Oase le conducea pe Naari şi pe Kiva spre intrarea clădirii de piatră, acolo unde temnicerul-şef Rooke aştepta împreună cu alţi trei gardieni şi cu Grendel. Femeia privea în jos, cu braţele încrucişate la piept. Era evident că şi-ar fi dorit să se afle oriunde altundeva. Kiva se întreba ce îi trecea lui Grendel prin cap şi dacă era la fel de îngrozită de ce urma să se întâmple.

Grendel, o femeie trecută de 30 de ani, fusese trimisă la Zalindov pentru incendiere, aşa că gardienii se amuzaseră făcând-o responsabilă de crematoriu – nu înainte însă de

a o primi cum se cuvine. Jumătate din corpul ei era acoperit de cicatricile arsurilor suferite, supravieţuind datorită Kivei, care stătuse lângă ea zi şi noapte. Grendel, la fel ca mulţi alţi deţinuţi, îi datora Kivei propria viaţă. Se părea că acum primise ordin să o ucidă pe cea care o salvase.

Temnicerul-şef Rooke se înălţa cu mai bine de un cap deasupra lui Grendel, mândru, cu uniforma sa din piele neagră lustruită la perfecţie, ca întotdeauna. Se uită la Kiva fără urmă de emoţie, atitudinea lui demonstrând că nu minţise atunci când îi vorbise după prima încercare – vindecătoarea nu avea să primească ajutor din partea lui.
Protecţia pe care i-o oferise în ultimii zece ani nu mai conta.

- Kiva Meridan, zise Rooke cu voce joasă şi puternică, în timp ce se apropia. Astăzi, vei înfrunta a doua încercare. Mai ai ceva de zis înainte să începem?

Prinţul Deverick o întrebase acelaşi lucru cu două săptămâni înainte, şi, exact ca atunci, ea tăcu – în parte pentru că nu dorea să-l provoace pe temnicerul-şef şi în parte pentru că nu voia să vomite. Alese să privească mulţimea, simţindu-i energia. Deţinuţii din apropierea ei se strâmbară, supărarea lor faţă de ea şi faţă de încercări fiind palpabilă. Alţii părea învigoraţi, de parcă perspectiva încercării îi încânta, oricare avea să fie rezultatul acesteia. Apoi, erau cei care pur şi simplu priveau, cu mirarea întipărită pe chip. Dacă ea supravieţuia, atunci şi ei ar fi putut supravieţui. Dacă ea era eliberată, atunci poate că, într-o zi, şi ei aveau să fie eliberaţi. Ea era speranţa lor, credinţa lor într-un viitor luminos şi diferit.

Dar Kiva mai avea mult până la izbândă, lucru de care deveni conştientă în clipa în care îşi intersectă privirea cu Cresta. Căpetenia rebelilor stătea cu braţele încrucişate, iar

ameninţarea de pe chipul ei îi spunea că ar fi bine să reuşească sau să se pregătească să sufere consecinţele eşecului.

- Prea bine, rosti Rooke atunci când Kiva nu zise nimic. Mulţimii adunate îi spuse: Ca urmare a naturii încercării, nu veţi putea fi martori la tot ce se petrece. însă, veţi rămâne aici până când vom ajunge la un verdict şi doar după aceea veţi fi trimişi înapoi la muncă.

Kiva simţi un fior de nemulţumire trecând prin mulţime, destul cât să-şi facă griji şi pentru alţii, preţ de câteva clipe. Atât de multi deţinuţi adunaţi într-un asemenea loc... asta putea cu uşurinţă să ducă la un dezastru. Era locul perfect în care să izbucnească o răzmeriţă. Gardienii ar fi răzbit până la urmă, tot timpul o făceau, însă victimele... Kiva înghiţi în sec şi se forţă să nu plângă. Pe moment, cel puţin, mulţimea părea mai degrabă curioasă, nu cuprinsă de furie, entuziasmată, nu ultragiată, astfel că situaţia

părea sub control.

Şi toţi, mai puţin Kiva, erau în siguranţă.

- Urmează-mă! îi ordonă temnicerul-şef, întorcându-se şi intrând în clădirea întunecată.

Naari o prinse de braţ şi o conduse înăuntru. în ochii celorlalţi, părea că o bruscase. Ce nu ştiau ei era că atingerea lui Naari fusese blândă şi că o strânsese încet ca să o încurajeze, liniştind-o şi încercând să-i transmită că totul avea să fie bine.

Gestul blând al lui Naari aproape că o făcu pe Kiva să plângă, şi se întrebă dacă nu cumva urma să fie ultima atingere pe care avea să o mai simtă, în cazul în care lucrurile nu aveau să meargă bine. Alifia lui Mot părea acum inutilă, ceea ce însemna că vindecătoarea trebuia să se bazeze pe amuleta prinţesei Mirryn. Iar dacă amuleta nu funcţiona...

„încetează!” îşi zise Kiva. Nu-şi putea permite să se îndoiască, nu când situaţia era atât de gravă.

Avea să supravieţuiască.

Avea să supravieţuiască.

Kiva îşi lăsă privirea în pământ când trecu pe lângă ultimii deţinuţi, pentru că nu dorea să îl zărească pe Tipp sau pe Jaren în mulţime. Voia să rămână cu încrederea pe care i-o insuflaseră, nu să le vadă feţele palide şi speriate, încerca să evite şi privirile pline de milă ale pacienţilor pe care îi tratase de-a lungul anilor, care păreau convinşi că nu aveau să o mai vadă niciodată... Că se îndrepta spre moarte.

- Concentrează-te, Kiva! murmură Naari. Uită de tot şi de toate!

Kiva trase adânc aer în piept pe măsură ce se apropiau de intrarea crematoriului. Mai privi o dată în sus, înainte de a intra, observând că unul din coşuri fumega, în timp ce celălalt – cel care ţinea de al doilea cuptor – părea nefolosit. Pesemne o aştepta pe Kiva.

Simţind că-i bubuie inima în piept, Kiva se

bizui pe atingerea lui Naari pentru a-şi păstra cumpătul când intrară în clădirea de piatră. Avu nevoie de câteva clipe pentru a se obişnui cu lumina mai joasă din interior. De pereţi atârnau lămpi de luminium care luminau slab, însă destul cât să-i dezvăluie anticamera goală. Mai fusese acolo de câteva ori de-a lungul anilor, dar niciodată nu simţise groaza pe care o resimţea acum.

- Pentru încercarea Focului, aşa cum stă scris în Cartea Legii, vei înfrunta flăcările, zise temnicerul-şef.

Oase se sprijinise de perete, cu o atitudine plictisită, în timp ce ceilalţi trei gardieni păreau mult mai atenţi, de parcă se aşteptau ca vindecătoarea s-o ia razna şi să-i atace. Grendel şi Naari stăteau acolo ca nişte santinele. Grendel părea că şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva, în timp ce Naari continua să o susţină în tăcere.

- îngrijitoarea crematoriului a fost amabilă şi

ne-a ajutat cu pregătirile, zise Rooke, arătând spre Grendel. Poate că ar fi mai bine să-ţi explice ea ce trebuie să faci.

Grendel îşi întoarse brusc privirea îngrozită spre Rooke, apoi spre Kiva. Femeia îşi umezi buzele cicatrizate şi zise cu glas răguşit, urmarea rănilor suferite:

- Am golit cel de-al doilea cuptor pentru tine. E... E gata să fie aprins de îndată ce vei... intra.

Kiva se clătină, şi doar încurajările lui Naari o ajutară să nu se prăbuşească.

Grendel tăcu, iar Rooke părea nerăbdător, aşa că rosti:

- După cum ştii, cuptoarele din Zalindov sunt proiectate să ardă mai multe corpuri deodată, preschimbându-le în cenuşă în două, trei ore. Flăcările pătrund carnea în mai puţin de cinci minute, ajungând la organe şi la oase. Am ţinut cont de asta şi am decis să fim mărinimoşi cu tine în această încercare. Vom opri cuptorul după zece minute şi, dacă te

găsim în viaţă, vom considera că ai trecut încercarea.

Asta însemna *mărinimie?*

Strânsoarea lui Naari deveni mai puternică, iar Kiva îşi dădu seama că se datora faptului că ea începuse să se hiperventileze, iar femeia încerca să-i inspire calm şi stăpânire de sine. Greu de făcut, acum, că începuse să vadă stele verzi şi panica i se strecurase în tot corpul, care intrase deja în alertă, chiar dacă încercarea nici măcar nu începuse.

Unghiile lui Naari se înfipseră în carnea Kivei, care tresări şi se concentră numaidecât asupra durerii, ceea ce o ajută să n-o ia complet razna.

- înţelegi ce ai de făcut? o întrebă temnicerul-şef Rooke, săgetând-o cu ochii săi întunecaţi.

La fel ca mai înainte, faţa lui era lipsită de emoţie, nepărând să-i pese câtuşi de puţin dacă vindecătoarea trăia sau murea. Indiferent de

deznodământ, părea deranjat de situaţie în sine.

- Da, reuşi să îngaime Kiva, după ce Naari o mai ciupi o dată.

- Foarte bine, zise Rooke. După mine!

Kiva nu ştia dacă mai era în stare să facă un pas. Nu-şi simţea picioarele, iar trupul îi amorţise complet. Poate era mai bine aşa, în cazul în care amuleta lui Mirryn nu funcţiona şi alifia lui Mot nu reuşea s-o protejeze. Nu dorea să simtă flăcările luându-i carnea în primire, să afle cum e să ţi se topească pielea pe oase...

- Kiva, şuieră Naari, înfigându-şi mai tare unghiile în braţul ei, îndeajuns ca vindecătoarea să îi urmeze pe Rooke şi pe însoţitorii acestuia.

Kiva o privi cu recunoştinţă pe Naari, care simţea fără îndoială tremurul ce pusese stăpânire pe ea. Femeia o privi cu atâta încredere, încât reuşi s-o liniştească îndeajuns cât să poată trage din nou aer în piept. Nu s-ar

fi purtat aşa cu ea dacă ar fi fost convinsă că n-avea nici o sansă. Avansând încet şi gândindu-se doar la amuleta pe care o purta la gât şi la alifia ce-i acoperea pielea, Kiva îl urmă pe temnicerul- şef, observând că Grendel părea la fel de marcată precum Kiva de ce se petrecea.

Trecură pe lângă o uşă mare şi închisă prin care emana o căldură intensă. Mirosul acru de fum amestecat cu carne arsă îi intră în nări şi o făcu să se înece. Kiva îsi ţinu respiraţia în timp ce continuau să străbată coridorul, refuzând să se gândească la ce se afla după acea uşă – şi la cine.

- Am ajuns, zise Rooke când se opri în cealaltă parte a clădirii, în faţa altei uşi închise.

Uşa nu emana căldură, chiar dacă vindecătoarea ştia că în curând situaţia avea să se schimbe.

Temnicerul-şef făcu un semn către Oase, care înaintă şi trase uşa grea, gâfâind. Uşa era din piatră groasă şi destul de lată să permită

accesul unei căruţe pline cu cadavre. Coridorul în care se aflau era la fel de lat.

Un ţiuit începu să-i sune Kivei în urechi când temnicerul-şef pătrunse în încăpere, făcându-i semn să-l urmeze. Dacă Naari n-ar fi tras-o după ea şi dacă cei trei gardieni n-ar fi rămas în urma ei pe coridor, Kiva ar fi încercat să o ia la goană.

„Pot să supravieţuiesc”, îşi zise Kiva, cuprinsă de îndoială în faţa încercării ce-o aştepta. Totuşi, era hotărâtă W 1 J w t w • u A W 1 W t A W • J • CC sa lupte, sa traiasca, pana la capat. „Am sa supravieţuiesc.

Continua să tremure, însă Kiva se forţă să facă privirea roată prin încăperea spaţioasă, acum, că se opriseră în centrul acesteia. Asemenea uşii, podeaua şi pereţii erau şi ei din piatră groasă, suprafeţele fiind înnegrite după zeci de ani de folosinţă. Trei dintre pereţi aveau din loc în loc gratii de metal – Kiva ştia prea bine care era rolul acestora. Tavanul

arcuit urca spre cel de-al doilea coş al crematoriului. Care avea să fumege curând.

- Zece minute, Kiva Meridan, zise temnicerul-şef Rooke, îndreptându-se spre uşă şi făcându-i semn lui Naari să îl urmeze. Să vedem dacă vei reuşi să păcăleşti soarta pentru a doua oară.

Probabil că Rooke avea impresia că vorbele lui ar fi trebuit să o încurajeze, dar nu făcură decât să-i lase un gust amar în gură, de parcă trupul ei ştia deja ce avea să urmeze.

- Ne vedem în zece minute! zise Naari înainte să se îndepărteze, ochii ei chihlimbarii privind-o cu emoţie, de parcă femeia încerca să-i transmită toată puterea şi încrederea că vindecătoarea avea să fie în viată la finalul celor zece minute.

în clipa în care atingerea lui Naari dispăru, Kiva tânji imediat după ea. Acum, nu mai avea nimic care s-o liniştească.

- Respiră încet, îi şopti Naari, astfel ca

Rooke, care o aştepta deja în pragul uşii, să n-o audă. Şi lipeşte-te de podea!

Kiva înţelese cu greu ultimul sfat al lui Naari, acum că groaza pusese stăpânire pe trupul ei.

„Amuleta”, îşi aminti ea. „Ai încredere în amuletă!”

Uşor de zis, dar asta însemna că trebuia să se încreadă în prinţesă, iar Kiva detesta tot ce reprezenta aceasta.

Uşa se trânti cu un zgomot ce răsună în toată încăperea, iar Kiva se întoarse instinctiv, cuprinsă de panică.

- Nu! întoarceţi-vă! ţipă ea disperată, alergând spre uşa de piatră şi lovind-o cu pumnii. Vă rog!

Usa rămase închisă.

Fumul începu să-i intre în nări, iar ea se întoarse din nou, cu spatele lipit de uşă, în timp ce privea cele trei grilaje de metal, zgomotul scrâşnit pătrunzându-i în urechi.

- Nu, nu, nu, şopti Kiva, împingându-se cu

totul în uşa de piatră, ca să fie cât mai departe de grilaje.

Dar nu făcea decât să se amăgească: nu exista nici un loc sigur în acea încăpere.

Trebuia să respire rar şi să se ghemuiască.

Momentan, nu reuşea să-şi controleze respiraţia. Dar izbuti să se ghemuiască la podea, scurgându-se încet pe uşă. Vârî mâna sub tunică şi scoase amuleta, pe care-o strânse cu atâta forţă, încât marginile i se înfipseră în palmă. Printr-o ironie a sorţii, amuleta o rănea înainte ca focul să fi ajuns la ea.

Dar apoi, văzu o lumină portocalie jucându-se pe marginile celor trei grilaje, începu să simtă căldura pe piele, iar mirosul de fum deveni şi mai pătrunzător.

Poate avea să se strice ceva la cuptor. Poate găsea Grendel o metodă prin care să-l facă să pară că funcţiona, fără s-o incinereze totuşi pe Kiva. Poate că... Grilaj ele se deschiseră.

Infernul se dezlăntui.

CAPITOLUL 22

Kiva urlă.

Nu intenţionase s-o facă, doar că sunetul îi ieşi din gâtlej. Scăpă amuleta din mâini şi îşi acoperi faţa când furtuna de flăcări pătrunse în încăpere, învăluind tot, de la podea până la tavanul arcuit.

în câteva secunde, era înconjurată de foc. Nu putea vedea altceva în afară de flăcări. Vuietul lor îi intrase în urechi, şi fu lovită de un val de căldură incandescentă.

Se aştepta să simtă durere în timp ce carnea i se făcea scrum, ca ţipătul ei să devină unul de durere şi nu de groază. Se aştepta să-şi vadă viaţa trecându-i prin faţa ochilor în timp ce se

preschimba în cenuşă.

Dar nu se întâmplă nimic din toate acestea.

încetişor, Kiva îşi coborî mâinile de la ochi, minunându-se.

Flăcările o atingeau peste tot şi, cu toate astea... *n-o făceau.* Amuleta pe care o purta strălucea, iar lumina ei o împrejmuia asemenea unui strat protector din cap până în picioare.

îşi întinse degetele tremurânde, privind cum infernul de flăcări ocupase încăperea, acaparând-o cu totul, fără s-o rănească însă.

Kiva începu să râdă maniacal, apoi scăpă un suspin înainte de a putea înăbuşi sunetul şi de a împiedica altele să-i iasă. Dacă s-ar mai fi întâlnit cu Mirryn, ar fi uitat de ură şi ar fi îngropat-o în mulţumiri. Fără magia prinţesei, Kiva s-ar fi zvârcolit în flăcări acum, în loc să se ghemuiască şi să privească focul arzând în jurul ei.

Minutele se scurseră, în timp ce Kiva stătea ghemuită pe podea. Nu îndrăznea să se mişte,

ca să nu rişte să deranjeze în vreun fel magia amuletei. Dacă ar fi fost mai îndrăzneaţă, ar fi putut să se ridice şi să se plimbe prin încăpere asemenea unei zeiţe a focului care dansa prin flăcări. Dar alese să rămână lipită de podea, încercând să nu plângă, aşteptând, aşteptând, *aşteptând* scurgerea celor zece minute.

Un minut.

Două minute.

Trei minute.

Kiva număra în gând, încercând să ignore căldura care creştea, fumul care începea să o sufoce, chiar dacă acum stătea complet lipită de podea, căutând aer proaspăt.

Patru minute.

Cinci minute.

Transpiraţia îi udase hainele, amestecându-se cu lacrimile pe care nu le mai putu stăvili pe măsură ce o copleşea şocul. Nu conta că era în viaţă, că amuleta o proteja de lacrimi. Groaza ce o cuprinsese era prea puternică. Nimeni nu

o putea vedea plângând acolo – căldura era destul de puternică încât lacrimile se evaporau înainte să-i atingă bărbia.

Sase minute.

Ceva nu era bine. Kiva ştiu de cum începu să tuşească, şi dintr-odată căldura deveni, din inconfortabilă, aproape de nesuportat. Privind în jos, văzu că lumina amuletei începuse să pâlpâie, de parcă aceasta rămânea fără putere.

„Nu”, îşi zise Kiva, strângând amuleta în mână, având grijă să nu inhaleze şi mai mult fum. „Mai ţine un pic.”

Şapte minute.

Mâneca tunicii îi luă foc.

Ţipă şi sări în picioare. Flăcările îi acopereau faţa, iar fumul inhalat îi provocă o criză de tuse. Se aruncă iar la podea, rostogolindu-se ca să stingă focul ce-i cuprinsese hainele, însă nu funcţiona.

„Nu, nu, nu!” urla Kiva în gând. Gâtul îi ardea, şi se chinuia să respire, dar nu inhala

decât aer fierbinte şi noxe.

Opt minute.

Tunica Kivei ardea cu totul, pantalonii ei se făcuseră cenuşă, iar amuleta pâlpâia, încercând să-i protejeze pielea. Mirosul alifiei lui Mot îi intră în nări, începând şi ea să acţioneze, împreună cu magia prinţesei.

Kiva era atât de aproape de reuşită, atât de aproape să supravieţuiască încercării. însă puterea amuletei începea să dispară, iar Kiva nu ştia cât avea să mai ţină magia. Gâtul începu să i se umfle, şi o ustura. Magia îi proteja carnea, dar încăperea se umpluse de fum toxic, iar oxigenul începea să dispară. Kiva nu ştia cât mai putea să reziste fără aer proaspăt. Oare avea să se sufoce, chiar dacă focul nu o transforma în cenuşă? Oare aveau să-i cedeze organele, unul după altul? Sau avea să facă infarct din cauza şocului? Inima îi bubuia de când rămăsese singură în încăpere şi mai mult ca sigur avea să cedeze la un

moment dat.

Nouă minute.

Kiva gemu, în timp ce transpiraţia ei se evapora aproape instantaneu acum. Alifia lui Mot începea şi ea să se dizolve, nemaioferindu-i protecţie. Chinuindu-se să respire, simţea că nu mai putea lupta, aşa că se ghemui cu genunchii la piept, lipită de uşa de piatră, şi închise ochii. Gata. Nu mai putea rezista, nu avea să supravieţuiască, nu putea...

Dar zgomotul flăcărilor încetă.

Căldura începu să dispară.

Uşa se deschise, iar Kiva căzu pe spate.

Nu reuşea să deschidă ochii, nu se putea mişca, şi tot corpul îi era cuprins de durere.

Aerul proaspăt însă o trezi din letargie, iar ea trase adânc aer în plămâni înainte să înceapă să tuşească, să tuşească, *să tuşească.*

- Eşti bine, trăieşti, îi zise Naari, vocea ei părând să vină de undeva de departe. Acum, respiră!

- Na...

- Nu încerca să vorbeşti, zise Naari, iar Kiva simţi că era acoperită de o pătură.

Mirosul lui Naari, a piele şi portocale, o înconjura în timp ce femeia îi acoperea goliciunea.

- Ce-i asta? se auzi altă voce – a lui Rooke.

Kiva simţi că ceva îi era îndepărtat de la gât. încercă să protesteze, încercă să deschidă ochii şi să recupereze amuleta, dar tuşea prea puternic pentru a reuşi să se opună.

- Incredibil, mârâi Rooke. Le-am zis prinţului şi prinţesei să nu se mai bage. înjură. Tipic. Ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva din partea răzgâiaţilor ălora din familia Vallentis.

- Le-aţi cerut să nu fie prezenţi azi, zise Naari. Nimic mai mult.

- Pe naiba! Dacă ar fi fost vorba despre altcineva... Rooke înjură din nou, apoi oftă şi zise: Ce-a fost a fost. Ridic-o! Trebuie să plece de aici pe picioarele ei.

- N-are cum să...

- Ridic-o! Acum! repetă Rooke, pe un ton categoric.

Kiva fu cuprinsă cu delicateţe, pelerina – pelerina scurtă a lui Naari – fiindu-i aranjată cu grijă peste umeri şi alunecând pentru a-i acoperi trunchiul şi doar partea superioară a coapselor. Nu îi ascundea suficientă piele cât ea să se simtă confortabil şi nu făceau asta nici urmele

negre de cărbune ce îi colorau pielea. în mod normal, Kiva ar fi fost oripilată dacă ar fi trebuit să treacă prin faţa mulţimii purtând atât de puţin pe ea. Dar în acea clipă nu- i mai păsa. Tot ce-şi dorea era să ajungă înapoi în infirmerie şi să ia ceva care să o ajute să respire.

- Sus cu tine! îi zise Naari, trăgând-o de braţ şi susţinându-i greutatea. Te-am prins.

Kiva voia să-i mulţumească, dar nu era în stare. Privi extenuată pe coridor, observând

căutătura înciudată a lui Rooke, şocul lui Grendel şi pe Oase holbându-se la picioarele ei goale. Felul în care o privea o făcea să îşi dorească să se ducă imediat la duşuri, dar apoi înghiţi în sec, şi durerea care îi cuprinse gâtlejul îi dădu de înţeles că nu era în stare de aşa ceva. Mai întâi, trebuia să se trateze, după care avea să se spele şi să se îmbrace.

- Hai să terminăm odată cu asta! murmură Rooke, luând-o înainte.

Când ajunse la uşa principală a crematoriului, aşteptă ca Naari şi Kiva să îl prindă din urmă – cele două mergând mult mai încet, de vreme ce vindecătoarea era în mod evident afectată de căldură şi de efectul fumului. Avea gâtul rănit, ochii o usturau, capul o durea, muşchii îi erau cuprinşi de crampe, iar inima nu reuşea să se liniştească. Cu fiecare pas, Kiva era tot mai convinsă că nu avea să reuşească să ajungă de una singură până la infirmerie – nici măcar cu sprijinul lui

Naari. Tot ce-şi dorea era să se oprească şi să se odihnească, măcar preţ de câteva minute.

- Deschide ochii! îi zise Naari, scuturând-o uşor, trezind-o din leşinul în care aluneca. Rezistă până când îşi face Rooke anunţul, după care poţi să leşini.

Kiva nu reuşea să înţeleagă ce i se spunea, pleoapele ei închizându-se şi deschizându-se în ciuda ordinului lui

Naari. Gâfâia. Dar se forţă să rămână trează, dreaptă, în timp ce Naari o ajuta să părăsească crematoriul, urmându- 1 pe Rooke, ieşind în lumina soarelui de iarnă.

Vântul îngheţat îi mângâie faţa, picioarele, fiecare parte a corpului care era descoperită. Kiva gemu, recunoscătoare pentru răcoarea de afară. îi venea să-şi dea jos pelerina, dar până la urmă raţiunea o opri, şi strânse mai bine pelerina în jurul ei, cu ajutorul mâinii libere, încercând să- şi ascundă goliciunea.

- Campioana Tildei Corentine a trecut cu

bine de încercarea Focului, zise Rooke către deţinuţii adunaţi.

Murmure şocate trecură prin mulţime, înainte ca ţipete de fericire şi aplauze să pornească, precaute la început, dar apoi devenind atât de zgomotoase, încât răneau urechile Kivei. Nu avea destulă putere să privească mulţimea pentru a vedea cine se bucura cu adevărat şi cine era dezamăgit de faptul că supravieţuise.

Rooke îşi ridică braţele în aer, iar mulţimea se potoli.

- în două săptămâni, Kiva Meridan va înfrunta încercarea Apei. Veţi fi martori, după lege. Până atunci, întoarceţi- vă la muncile voastre!

Mulţimea începu să se disperseze, în timp ce Kiva se clătina în braţele lui Naari.

- Am terminat? îl întrebă femeia pe Rooke.

- Da, zise temnicerul-şef, mişcându-şi încet încheietura mâinii. Dar, atunci când Naari

începu s-o conducă pe Kiva spre infirmerie, Rooke zise: Stai un pic!

Ridică amuleta. Privirea Kivei era neclară, iar ea încerca să clipească pentru a o limpezi, străduindu-se să nu leşine.

- Aşa ceva nu mai trebuie să se întâmple! o avertiză Rooke pe Kiva cu voce joasă. Ţi-am zis că nu te pot ajuta, şi am crezut că era de la sine înţeles că nimeni altcineva nu
are voie să te ajute. Nu-mi pasă că prinţul Deverick e moştenitorul tronului. Dacă cineva mai intervine în cea
de-a treia încercare, prinţ sau altcineva, va suferi consecinţele. Pricepi?

Kiva clătină din cap, dar nu pentru că nu înţelesese.

- Nu prinţul a fost, icni ea, fiecare cuvânt zgâriindu-i gâtul.

Rooke înţepeni.

- Nu mă minţi!

împinse amuleta în faţa Kivei, iar ea încercă să o apuce. Naari o luă, băgând-o în buzunarul ei.

- Nu mint, zise Kiva, respirând cu greutate. Nu prinţul m-a ajutat, ci prinţesa.

- Nu e nici un secret că prinţesa Mirryn nu posedă suficientă magie de foc cât să fi fost în stare să te ajute să treci prin ce-ai trecut azi, zise Rooke. Toată lumea ştie asta. Poate crea mici flăcări, în cel mai bun caz. Talentul ei principal stă în manipularea aerului. Puterea amuletei tale se datorează lui Deverick. El e cel mai puternic mânuitor al magiei focului din familia Vallentis.

Kiva încercă să-şi aducă aminte momentul în care Mirryn îi dăduse amuleta. Aceasta îi dăduse de înţeles că încărcase rubinul cu magia ei, dar Kiva îşi dădu seama că prinţesa nu-i spusese direct aşa ceva. Oare chiar intervenise prinţul moştenitor, *din nou?* Mirryn îi spusese în trecere că Deverick o plăcea din

motive superficiale, iar prinţul chiar flirtase cu ea în infirmerie, dar ăsta nu părea un motiv destul de bun să o ajute. *De două ori.* Chiar dacă ar fi fost aşa, de ce o făcuse Mirryn să creadă că amuleta venea din partea ei?

Odraslele familiei Vallentis nici n-ar fi trebuit să o ajute. Tilda Corentine era inamicul lor, iar Kiva era singura care stătuse între Regina Rebelilor şi moarte. Ea şi boala ei misterioasă. Prinţul moştenitor ar fi avut o grămadă de probleme dacă cei de la Curte şi-ar fi dat seama de ceea ce făcuse.

Dar... *de ce* o făcuse? Oare chiar era atras de ea?

„Fratele meu e un idiot impulsiv şi nesăbuit, cu toate că rămâne una dintre cele mai bune persoane pe care le CC cunosc.

Aducându-şi aminte ce spusese Mirryn despre Deverick, Kiva se întrebă dacă era cu putinţă ca prinţul moştenitor să fi înţeles justiţia mai bine decât restul familiei sale. Poate se gândise că Tilda merita să primească

o şansă. Poate se gândise că merita să fie salvată – şi Kiva odată cu ea.

Neştiind ce să creadă, Kiva îşi dădu seama că nu era momentul să cugete la asemenea lucruri. Nu când tocmai izbutise să rămână conştientă.

- Nu se va mai întâmpla, îi zise Kiva lui Rooke, şi nu mintea.

Nu mai avea alţi aşi în mânecă, nici o altă amuletă sau ceva asemănător care s-o fi putut ajuta cu următoarea încercare. Iar prinţul şi prinţesa plecaseră. Nu avea de unde să mai primească ajutor – sau răspunsuri.

- Aşa să fie, îi zise temnicerul-şef cu duritate. După care tonul lui se mai îmblânzi, iar el se apropie de ea, ca s-o privească în ochi. Sunt... bucuros că ai supravieţuit.

Kiva abia reuşea să urmărească firul conversaţiei, pentru că tot corpul o durea groaznic.

- Vorbesc serios, continuă Rooke. Trebuie să respect legea atunci când vine vorba despre încercări, dar sunt bucuros că ai reuşit.

Kiva îşi controlă emoţiile, durerea străbătându-i gâtlejul. Poate că lui Rooke chiar îi păsa, în felul lui.

- Până la urmă, cu molima asta...

Rooke se opri, scuturând din cap de parcă se temea de repercusiunile morţii vindecătoarei asupra populaţiei închisorii.

Inima Kivei tresăltă când ea îsi dădu seama că lui Rooke nu-i păsa de ea ca om, ci de utilitatea pe care ea încă o avea în ochii lui. Se înşelase închipuindu-şi că îi păsa cu adevărat de ea. Rooke era prea pragmatic pentru aşa ceva, prea calculat ca să se gândească la altcineva în afară de propria persoană.

- Am auzit că ai progresat cu cercetările, zise el.

- Da, îi răspunse răguşit Kiva, nefiind în stare să-i spună mai multe. Minţea, dar nu mai avea

energie ca să-i explice totul în detaliu.

- O asemenea molimă a mai izbucnit şi acum câţiva ani, la scurtă vreme după ce am devenit temnicer-şef, zise Rooke, privirea lui fiind aproape nostalgică. Probabil erai prea mică pentru a-ţi aminti...

- îmi aduc bine aminte.

Rooke o privi, iar apoi înţelese din ce motiv ea îşi amintea – şi pe cine anume pierduse din cauza bolii, încuviinţă scurt din cap şi zise:

- Tot norocul din lume, atunci. După câte se pare, viaţa multora depinde de tine.

„Chiar şi a ta”, vru Kiva să spună, dar se opri. Pe de o parte nu dorea să-l provoace, iar pe de altă parte îşi dorea să evite durerea cauzată de pronunţarea cuvintelor.

- Condu-o la infirmerie, gardian Arrel! îi zise Rooke lui Naari, care încuviinţă din cap.

Temnicerul-şef se întoarse şi se îndepărtă în fruntea escortei alcătuite din el şi alţi doi gardieni.

- îmi pare foarte rău, Kiva! zise Grendel, odată ce gardienii plecaseră. Nu mi-a zis despre ce era vorba până în dimineaţa asta, aşa că n-am avut timp să te avertizez. Dacă as fi ştiut...

- Nu e vina ta, mormăi Kiva. Voia să se întindă spre femeia plină de cicatrici, dar starea ei nu-i permitea să o îmbrăţişeze, aşa că-i zâmbi lui Grendel, chiar dacă nu reuşi mai mult de o grimasă din cauza epuizării.

- Cum de ai reuşit să supravieţuieşti? şopti Grendel.

Nu folosise acel ton pentru a nu fi auzită, deoarece larma din preajmă era asurzitoare, în timp ce deţinuţii părăseau zona în grupuri dezorganizate. Era pur şi simplu şocată de faptul că vindecătoarea trăia.

- Poveste lungă, se forţă Kiva să zică, strâmbându-se de durere, fiindu-i foarte greu să vorbească. îţi spun altă dată.

Era o promisiune deşartă, deoarece Kiva nu

era sigură că avea să îşi amintească de discuţia aceasta după ce lua un pumn de calmate, ca să adoarmă instantaneu.

De parcă simţise că timpul era preţios, Naari îi zise lui Grendel că trebuia să o ducă pe Kiva la infirmerie, îndreptându-se cu vindecătoarea în acea direcţie. Din fericire, numai morga se afla între ele şi destinaţie, iar Kiva se simţea în stare să străbată distanta.

Dar picioarele îi cedară.

Naari icni din cauza greutăţii, şi trei voci masculine o strigară pe Kiva pe nume, alarmate.

Tipp.

Mot.

Şi Jaren.

Jaren ajunse primul la ea, înainte ca vindecătoarea să înţeleagă ce se întâmpla. O luă în braţe, ducând-o cu paşi repezi spre infirmerie.

Kiva ar fi vrut să protesteze, dar nu mai avea

puterea să se simtă ruşinată, darămite să-i ceară să o lase jos din braţe. Chiar dacă Jaren ar fi facut-o, Kiva n-ar fi reuşit să meargă fără ajutor.

- lartă-mă! şopti ea, strângându-l cu putere în braţe.

- Nu mai vorbi! îi zise el. Aproape am ajuns.

- Ce s-a î-î-întâmplat cu încercarea? întrebă Tipp, alergând în urma lui Jaren. Am văzut f-fum ieşind din...

- Linişte, băiete! îl întrerupse Mot. Las-o pe Kiva să se odihnească! Vin să m-ajuţi după-amiaza asta, şi poţi să vezi cum se simte mai la noapte.

- Dar...

- E în regulă, Tipp, îi zise Jaren. Am să o îngrijesc eu.

Ochii Kivei se închideau de la sine, dar îl mai auzi pe Tipp zicând:

- P-promiţi?

- Da.

Kivei nu-i era foarte clar ce se petrecuse după aceea, deoarece începuse să-şi piardă cunoştinţa. Din când în când, îşi revenea, aşa că prindea doar frânturi din ceea ce se petrecea în jurul ei. îi auzi pe Tipp şi pe Mot plecând spre morgă, după care auzi şoaptele lui Naari şi Jaren în timp ce îşi continuau drumul spre infirmerie. Auzea din când în când ce-şi şopteau, în starea ei semilucidă. Probabil că Naari îi explica lui Jaren despre amuletă şi despre faptul că fusese încărcată cu magia de foc a prinţesei – ba nu, a *prinţului* – şi că astfel Kiva supravieţuise.

După care Kiva se trezi în infirmerie, întinsă pe acelaşi pat în care se trezise şi după prima încercare. Dar, în locul lui Mirryn, Jaren era persoana care îi stătea alături.

- Câtă vreme am fost inconştientă? îl întrebă Kiva cu voce răguşită, de nerecunoscut.

- Câteva minute. Abia am ajuns, îi zise Jaren, arătând spre Naari, care stătea la bancul de

lucru, privind haosul organizat de acolo. Nu prea ştim ce să-ţi dăm. Lapte de mac?

Kiva încuviinţă tăcută, după care clătină din cap, apoi încercă să dea pătura laoparte.

- Nu, nu, nu te ridica! îi zise Jaren. Spune-ne ce trebuie făcut, şi îţi aducem tot ce e nevoie.

Kiva se chinui să se concentreze şi numi câteva ingrediente, având grijă să le spună dozajul exact. Dacă ar fi prea ridicat, starea ei s-ar înrăutăţi.

După ce consumă cantităţi serioase de nectar de unsuroaică pentru a-şi alina plămânii şi gâtul, extract din urzica frunţii pentru dureri de cap şi ameţeli, gălbejele care să-i dea un pic de energie şi o doză mică de lapte de mac care să-i mai ia din dureri, Kiva bău o găleată de apă proaspătă şi rece, înainte să se întindă din nou în pat, gata să doarmă timp de treisprezece ani.

- Ar mai fi ceva?

- N-ar strica nişte gel de aloe, murmură Kiva,

uşurată că vocea îi mai revenise şi că nu mai simţea durere atunci când vorbea.

Era în continuare răguşită, dar nectarul de unsuroaică îşi făcuse deja efectul.

îl auzi pe Jaren ridicându-se, apoi clinchetul ustensilelor de pe bancul de lucru, înainte ca bărbatul să revină. Ochii ei erau în continuare închişi, şi simţi cum el îi cuprinde braţul, urmat de senzaţia liniştitoare şi răcoritoare a gelului de aloe pe care Jaren i-l aplica pe piele.

Kiva deschise ochii şi se ridică în capul oaselor:

- Pot să fac eu asta, îi zise.

- întinde-te, Kiva! îi ceru Jaren foarte serios.

- Dar...

- închide ochii şi odihneste-te! îi zise el ferm.

Kiva îşi muşcă buza, dar senzaţia gelului pe piele era atât de plăcută, încât nu mai obiectă. Nu suferise arsuri, dar simţea urmările văpăii, de parcă focul îi intrase adânc în oase şi acum

încerca să iasă. Gelul de aloe mai alina senzaţia, iar asta, împreună cu masajul lui Jaren, o făcu pe Kiva să se relaxeze, împotriva propriei voinţe.

Jaren se concentră asupra mâinilor şi a braţelor ei, având grijă să nu-şi lase degetele să ajungă şi în alte locuri, iar ea avu grijă să nu-i menţioneze alte părţi ale corpului ei ce aveau nevoie de atenţie. După ce el pleca, avea să se îngrijească ea de acele părţi, înainte ca medicamentele să- şi facă efectul, amintindu-şi că era îmbrăcată doar în pelerina scurtă a lui Naari şi acoperită cu o pătură subţire. Chiar dacă era acoperită, se simţea vulnerabilă, mai vulnerabilă ca în orice alt moment când fusese în preajma lui Jaren. Excepţie făcea noaptea de dinainte. Dar, chiar şi atunci, ambii fuseseră complet îmbrăcaţi.

- Mai bine? o întrebă el, terminând cu celălalt braţ şi aşezându-se lângă ea.

- Mult mai bine, zise ea, fericită că răguşeala

aproape îi dispăruse. îţi mulţumesc! Se uită după Naari, dorind să-i mulţumească şi ei pentru tot ajutorul acordat, dar femeia probabil plecase în timp ce Kiva înghiţea toate hapurile.

- Vreau să te întreb ceva, îi zise Jaren, oarecum ezitant.

Kiva îl privi, observând că se fâstâcea. Bărbatul era emoţionat, deşi ea nu reuşea să-şi dea seama de ce. Presupunea că dorea să o întrebe ceva în legătură cu încercarea, chiar dacă Naari îi zisese despre amuletă – pe care gardianca nu i-o înapoiase, iar Kiva se îndoia că avea s-o mai vadă vreodată. Obiectul îşi servise scopul, aşa că nu-i mai trebuia.

Se întâmplaseră destule la crematoriu, iar Naari nu ştia mare lucru despre acele întâmplări, întrucât Kiva fusese singură în cuptor. Se cutremură, alungând amintirea, nefiind pregătită să vorbească despre experienţă, nici măcar cu Jaren. Voia să-i

spună asta, dar el continua să vorbească.

- Nu vreau să crezi că te-am spionat mai devreme, începu Jaren, după care se opri.

Sprâncenele Kivei se arcuiră, pentru că nu se aşteptase la una ca asta. Trupul ei se tensionă, după care se relaxă din nou, amintindu-şi în preajma cui se afla şi cât de precaut era el. Mai ales că părea că nu voia să vorbească despre încercare.

Străduindu-se să-i dea de înţeles că orice avea să-i spună ea nu avea să considere ca fiind ceva necuviincios, Kiva glumi:

- Dacă nu termini ce ai de zis, am să presupun că exact asta voiai să faci.

încercarea ei nu-l linişti.

- Doar că..., zise el ezitant, de parcă nu ştia ce să spună.

Sau cum s-o spună.

- Ce e, Jaren?

El îşi frecă gâtul şi îi evită privirea, suspinând înainte să continue:

- Las-o baltă!

- Hai, spune-mi! îl presă Kiva, curioasă şi în acelaşi timp îngrij orată.

Preţ de un moment prelung, Jaren tăcu, de parcă încerca să ia o decizie. După care o privi în ochi şi îi zise:

- Cicatricile de pe coapsele tale. Le-am observat în timp ce te aduceam aici. Seamănă tare mult cu...

Tăcu din nou, dar Kiva nu-l mai încurajă să continue.

Cuvintele lui o blocară, iar ea nu mai era în stare să formeze un gând coerent.

- Nu e nimic, zise ea.

Dar vocea ei îi trăda starea.

Ochii lui Jaren o priveau, şi, de data asta, ea îi evită privirea, de parcă se temea că avea s-o forţeze să-i spună adevărul ascuns în sufletul ei.

îşi drese vocea, simţind o urmă de durere, dorindu-şi să fi luat mai mult lapte de mac,

care să o fi adormit profund.

- Nu păreau a fi „nimic”, zise Jaren.

Tonul lui dădea de înţeles că ar fi vrut să afle mai multe.

Din felul grijuliu în care se purta şi aştepta răbdător răspunsul ei, Kiva înţelese că, dacă repeta ce-i spusese mai devreme, el nu avea s-o mai întrebe. Deschise gura, hotărâtă să nu-şi divulge secretul, dar, când încercă să mintă pentru a doua oară, cuvintele i se blocară în gât.

Nu ştia dacă era efectul tuturor leacurilor luate, dar, atunci când îl privi pe Jaren din nou în ochi, îşi dori să-i spună adevărul. Văzuse cicatricile de pe spatele lui, aflase cât suferise. Spuneau o poveste ascunsă. Poate că ar fi trebuit să-i spună şi ea povestea cicatricilor ei.

îşi fixă privirea în tavan, nefiind în stare să se uite la el în timp ce-i povestea despre trecut.

- Aveam 12 ani prima oară când a trebuit să crestez în carnea cuiva simbolurile

Zalindovului, zise ea în şoaptă. Cioplitoarea fără Inimă – poate că i-ai auzit zicându-mi aşa. Dar, în ciuda părerii lor, în ciuda felului în care mă văd acţionând, să ştii că am simţit fiecare tăietură pe care a trebuit s-o fac. Şi o fac de cinci ani deja.

Jaren se întoarse spre ea, dar Kiva nu îl privi.

- Acum, nu mai simt, şopti ea, atingându-şi coapsa peste pătură. Dar la început... simţeam prea mult şi nu aveam cui să-i spun. De fiecare dată când tăiam carnea cuiva, simţeam nevoia să mă descarc emoţional, trebuia să îmi răscumpăr cumva faptele, zise Kiva. Aşa că, pentru fiecare persoană pe care o tăiam, mă tăiam şi pe mine. Atunci când nu mă vedea nimeni. Nimeni n-a aflat vreodată. Trase adânc aer în piept şi îşi adună curajul ca să dea pătura laoparte, atât cât să-i arate coapsele acoperite de cicatrici. îşi trecu degetul peste liniile rozalii acoperite acum de funingine, estompate cu trecerea anilor. încetase de ceva

timp să se mai automutileze. Nu ştiu dacă mă pedepseam pentru că îi răneam pe alţii sau pentru că eram convinsă că faptul că sufeream şi eu durerea lor însemna că le eram alături, chiar dacă nimeni n-a ştiut că făceam asta. înghiţi în sec. Apoi, am devenit dependentă, şi ştiam că trebuia să mă opresc. Simţeam euforia endorfinelor străbătând bariera amorţelii pe care o simţeam. Ştiam că nu era sănătos ce făceam, ştiam că nu aveam să fiu în stare să mai ajut pe cineva dacă nu mă ajutam pe mine într-un fel. Nu mi-a fost uşor să mă opresc. Dar am luat-o încet, şi până la urmă amorţeala a dispărut, împreună cu nevoia de a mă răni. îşi trecu degetele peste cicatrici şi recunoscu: încă simt vinovăţie. De fiecare dată. Dar ştiu că nu eu sunt de vină, şi cred că asta mă ajută cel mai mult. Asta mă opreşte să mă reapuc. Asta şi faptul că trebuie să vindec bolnavii. Nu mai vreau să risc să nu fiu în stare să-i ajut.

Kiva nu mai ştia ce să spună. Era surprinsă că vorbise atât, că-i dezvăluise atâtea lui Jaren, că-i arătase toate rănile, chiar şi pe cele sufleteşti.

Nu reuşea să-l privească în ochi, speriată de ce-ar fi văzut pe faţa lui, neştiind dacă o compătimea, o înţelegea sau era dezgustat – sau poate o combinaţie între cele trei.

Dar el se mişcă, ridicându-se de pe scăunel, aplecându- se spre ea, tot mai aproape, sărutând-o pe frunte.

- Mulţumesc pentru că ai încredere în mine, Kiva! îi zise el în şoaptă, retrăgându-se, ca s-o privească în ochi. Mulţumesc că mi-ai spus!

Expresia lui nu era compătimitoare, înţelegătoare sau dezgustată. Nu semăna cu nimic din ce văzuse Kiva până atunci. Fiinţa i se încălzi, iar ea simţea fluturi în stomac în timp ce se priveau, aflaţi atât de aproape unul de celălalt.

Kiva nu ştia ce să zică, nu ştia cum să

reacţioneze, de frică să nu spună ceva greşit.

Dar nu trebui să spună ceva, pentru că Jaren se retrase, acoperind-o cu pătura şi înfaşurând-o în ea, ca într-un cocon. îşi trecu degetele printre degetele ei, lăsându-şi mâna peste pătura ce-i acoperea cicatricile.

- Odihneşte-te! îi zise el, strângându-i mâna. O să îi supraveghez pe Tilda şi pe ceilalţi pacienţi aflaţi în carantină până când se întoarce Tipp. Lasă leacurile să-şi facă efectul şi dormi! Ai înţeles?

Gesturile lui tandre şi generozitatea de care dădea dovadă o făcură pe Kiva să se emoţioneze. Nu reuşi decât să încuviinţeze din cap, strângându-i şi ea mâna.

Jaren îi zâmbi, expresia lui fiind una plină de afecţiune, iar ea închise ochii cu această imagine în minte. Se temea că urma să retrăiască încercarea, că asta nu avea să o lase să adoarmă, că avea să-şi reamintească de furtuna de foc căreia abia îi supravieţuise, dar

nu – zâmbetul lui Jaren nu o părăsi. Aşa cum nici Jaren nu o părăsi, căci îl auzi păşind cu grijă prin infirmerie, verificând starea Tildei şi apoi intrând în izolator, aşa cum îi promisese.

Nefiind în stare să nu zâmbească, Kiva se adânci în coconul ei.

în câteva clipe, adormise.

CAPITOLUL 23

Kiva petrecu ce mai rămăsese din ziua de sâmbătă şi toată duminica în pat, ascultând de Mot, Tipp, Jaren şi Naari. Când se făcu luni, începu să nu mai aibă stare. Era disperată să-şi continue cercetările legate de boala de stomac – boala de care murise tatăl ei –, aşa că se trezi cu noaptea în cap, aşteptând nerăbdătoare să

apară escorta.

Naari nu se grăbi să ajungă, dar, când apăru într-un final, Kiva o zbughi pe uşă.

- Hai, hai, avem foarte multe de făcut! îi zise ea, trecând de porţile de la intrare.

Naari chicoti.

- Se pare că cineva a stat prea mult degeaba.

- Ar fi trebuit să mă lăsaţi să mă ridic din pat de ieri, zise Kiva evitând o băltoacă.

Naari îi răspunse sec:

- Da, arătai straşnic ieri, mai ales când ai căzut din pat încercând să te ridici.

- După aia n-am mai avut nimic.

- Recunoaşte, îţi doreai să simţi din nou atingerea braţelor lui Jaren.

Kiva se întoarse atât de repede în loc, că aproape se împiedică. Naari râjea.

- Nu e deloc aşa, îi zise Kiva.

- Nu-mi spune mie ce şi cum, că am văzut cu ochii mei, zise Naari. Te-a prins într-o clipă şi i-a luat ceva până să te lase din braţe.

Kiva scrâsni din dinţi.

- Hai să mergem, în tăcere!

Naari râse, cu adevărat amuzată.

- Prea târziu, vindecătoareo! Nu-ţi mai e de mult frică de mine. S-a dus cu asta.

- Nu mi-a fost niciodată frică de tine, minţi Kiva.

Naari pufni, neîncrezătoare.

- Eşti unul dintre *gardieni,* recunoscu Kiva, exasperată. Ar trebui să fii intimidantă. Tocmai în asta constă meseria ta.

- Se pare că nu m-am născut pentru a lucra într-un loc precum Zalindov, zise Naari, gânditoare.

Cuvintele o făcură pe Kiva să se înfioare. Naari lucrase în Zalindov de mai multă vreme decât majoritatea celorlalte gardience. Şi, deşi Kiva înţelegea că starea ei fizică i-ar fi îngreunat şansele de a fi angajată în altă parte, aşa ceva nu era imposibil. Dar gândul că ar fi putut pleca...

- Măcar nu trebuie să te chinuieşti să mori altundeva, zise Kiva, ignorând groaza pe care o simţea. Sunt surprinsă că nu te-ai urcat în prima căruţă care pleca de aici atunci când ai aflat că molima se răspândeşte.

Naari scoase un sunet circumspect, dar zise:

- Eu nu sunt genul care să o ia la goană când treaba devine serioasă. îsi ridică braţul cu proteza şi îsi mişcă

5 > -L > 5 >

degetele spre Kiva. Ce fel de persoană aş fi?

Kiva tăcu, dar nu se simţea deloc uşurată. Era îngrijorată, temându-se că se apropiase prea tare de Naari, nestiind cum s-ar fi simtit dacă femeia ar fi fost transferată. Dar nici nu ştia cum să oprească prietenia care se înfiripase între ele. Mai rău de atât, nu ştia dacă-şi dorea cu adevărat aşa ceva. Tocmai în asta consta pericolul.

Nu era surprinsă că, în disperarea ei de a crede că familia sa venea după ea, îşi găsise o altă sursă de confort, ceva care să îi dea

senzaţia de familiaritate. Familia ei şi rebelii o dezamăgiseră, nereuşind să ajungă înaintea celei de-a doua încercări. Nu însemna că nu se aflau prin preajmă, punând la punct un plan prin care să le elibereze pe ea şi pe Tilda, dar Kiva nu putea să nu ignore sentimentul de abandon ce creştea în ea de zece ani. îsi iubea familia, normal. Dar nu putea să nu recunoască faptul că era dezamăgită – se simţea aşa de un deceniu. Relaţia ei cu Naari o ajutase să acopere acel sentiment. Să-l estompeze.

Asa cum şi relaţia ei cu Jaren făcuse acelaşi lucru.

- Ce avem de făcut azi? o întrebă Naari pe când treceau pe lângă barăci.

Uşurată de schimbarea subiectului, Kiva îi răspunse:

- Toate fermele – cele de animale, cele unde se fac lactatele, cele de legume şi cereale. Numără pe degete şi mai zise: Şi măcelăria.

Naari fluieră printre dinţi.

- Cam multe.

- Trebuie să recuperăm timpul pierdut, mai ales că m- aţi dădăcit atâta ieri, zise Kiva. Ştia că fuseseră bine intenţionaţi, dar oamenii *mureau* în continuare. Aşa cum se întâmplase şi cu nouă ani în urmă. Aşa cum se întâmplase şi cu tatăl ei. Refuza să mai vadă pe cineva la care ţinea căzând victimă molimei.

- Dacă adun azi destule eşantioane, mâine o să petrec toată ziua testându-le pe şobolani. Cred că este cel mai bine să procedăm aşa.

- O zi pentru prelevare, una pentru testare?

- Da, aşa diminuăm riscul să ratăm vreun simptom sau să confundăm animalele testate. Am să elimin pas cu pas toate variantele, până dau de sursă.

- S-ar putea să avem noroc şi să descoperim că boala vine de la una dintre ferme.

- Să sperăm, zise Kiva. Cu cât descoperim mai repede originea, cu atât vom reuşi mai repede să oprim boala.

- Cum anume?

Trăgându-şi mai bine desaga cu flacoane pentru eşantioane, Kiva se întrebă cum ar fi procedat tatăl ei, dar nu găsi un răspuns.

- Nu sunt sigură, încă. Odată ce voi afla sursa, este posibil ca locul în sine să-mi ofere un indiciu despre cum anume să tratez boala.

- Şi dacă nu e asa? Dacă nu reuşeşti să-ti dai seama?

> > > > >

Kiva încercă să adopte un ton jucăuş, în timp ce ridică din umeri, zicând:

- Atunci, murim cu toţii.

Naari ridică din sprâncene, iar Kiva îi observă reacţia în timp ce se îndreptau spre zona de acces.

- Aminteşte-mi să nu-ţi mai cer vorbe încurajatoare, murmură Naari.

Kiva îşi ascunse zâmbetul, apoi zise:

- Aproape fiecare boală poate fi tratată. Rămâne de aflat cum anume. Date fiind

simptomele, sunt sigură că vom găsi soluţia, oricare ar fi aceasta. Am doar nevoie de mai multe informaţii.

Tatăl ei avusese şi el nevoie de mai mult timp. Era sigură de asta. Faran Meridan fusese cel mai bun vindecător pe care-l cunoscuse Kiva. Probabil că până la urmă ar fi găsit un leac pentru boală. Poate că aşa se şi întâmplase, motiv pentru care boala dispăruse la puţină vreme după moartea lui. Dar nu lăsase în urmă nimic legat de cercetările lui, nici o instrucţiune. Asa că acum era de datoria Kivei să y >
găsească soluţia.

- Şi cum rămâne cu următoarea încercare? întrebă Naari în timp ce se apropiau de porţi. Ai început să te gândeşti la asta?

Kivei îi era greu să *nu* se gândească la noua încercare. Abia trecuse de ultima, cu ajutorul magiei. Nu avea habar ce rol urma să joace apa în următoarea, nu ştia cum avea să supravieţuiască.

- Mai am douăsprezece zile să mă gândesc la asta, zise Kiva. Prioritar acum pentru mine e să mă asigur că trăim până atunci.

Naari o privi pe Kiva înainte să le facă semn gardienilor din turnurile de pază.

- Atunci, hai să strângem acum tot ce ai nevoie! După tine, vindecătoareo!

Aşa că, pentru a doua oară într-o săptămână, Kiva părăsi închisoarea, rugându-se că avea să găsească ce căuta.

Restul săptămânii, Kiva urmă aceeaşi rutină, care deveni groaznic de frustrantă.

După ferme şi abator, petrecu următoarea zi testând eşantioanele pe şobolani, observând starea acestora.

Atunci când subiecţii nu prezentară simptome, Kiva îl rugă pe Tipp să prindă alţii, iar a doua zi ieşi împreună cu Naari să adune noi eşantioane. De data aceasta, merseră spre nord, spre pădurea Blackwood, pe un drum mai

lung decât cel care ducea spre carieră. Odată ajunse acolo, Kiva prelevă eşantioane de la magazia de lemne şi chiar şi din pădure, din preajma şinelor pentru vagonete ce transportau cheresteaua prin porţile închisorii spre Vaskin şi mai încolo. Colectă rumeguş şi ciuperci de copac, polen şi muşchi, plus apa din bălţi, orice ar fi putut fi un mediu ideal pentru virusuri. Dar, după ce mai petrecu o zi testând şobolanii, rezultatele fură aceleaşi.

După ce termină de colectat eşantioane din afara zidurilor Zalindovului, Kiva se concentră asupra interiorului închisorii.

într-o vineri, aproape la o săptămână de la încercarea Focului, Kiva se îndrepta spre depozitul de luminium, o clădire masivă dreptunghiulară, aflată în sudul incintei. Prezenţa lui Naari nu era necesară, deoarece se afla în interiorul închisorii, dar femeia tot merse cu ea. Kiva nu ştia dacă Naari era curioasă în legătură cu cercetarea pe care o

făcea sau pur şi simplu voia să petreacă timp alături de ea. O dată sau de două ori, Kiva chestionă în gând motivul femeii, întrebându-se dacă nu cumva ţinea cu rebelii, protejând-o pe vindecătoare de dragul Tildei. Altă posibilitate era că Rooke îi ordonase lui Naari să o spioneze, sub pretextul că o proteja. Dar nici o variantă nu-i părea corectă Kivei, şi, pentru că nu avea dovezi să susţină vreuna dintre teorii, se decise că era mai bine să nu se îngrijoreze că Naari avea s-o înjunghie pe la spate, metaforic vorbind. Şi *ad litteram,* de altfel.

Cu toate acestea, ceva o rodea pe Kiva în legătură cu gardianca – şi anume, relaţia acesteia cu Jaren. Chiar dacă Naari îi spusese limpede că nu-şi dorea să abuzeze de el, Kiva avea îndoielile ei, mai ales că aflase că aceasta avea însărcinarea de a-i supraveghea pe săpători atunci când nu
era de gardă la infirmerie şi astfel îl vedea pe Jaren mult mai des decât ea şi el lăsaseră de

înţeles. Oricât ar fi încercat, Kiva era suspicioasă în legătură cu felul relaxat în care cei doi interacţionau. Deşi nu era genul care să se gândească la trupul cuiva ca la un obiect, Kiva îl văzuse pe Jaren fără tunică. îi simţise braţele în jurul ei, buzele sărutându-i fruntea, degetele întrepătrunse cu ale ei. *Dormise* în timp ce el o ţinuse în braţe, îi simţise căldura şi puterea în jurul ei toată noaptea, protejând-o şi ţinând-o în siguranţă.

Amintirile acelea o făcură pe Kiva să roşească, şi se certă în gând pentru felul în care se comporta. Dacă Naari minţise în legătură cu relaţia ei cu Jaren, atunci asta era între ei doi. Kivei nu-i păsa. Chiar nu.

Dar ştia că devenise foarte iscusită când venea vorba să se mintă singură.

Eşantioanele de la depozitul de luminium nu dădură nici ele rezultate, iar Kiva începu să se îngrijoreze, pentru că începea să rămână fără

opţiuni.

- Nu te teme, drăguţă, îi zise Mot sâmbătă noaptea, atunci când el şi ajutoarele lui de la morgă veniră să ia altă tură de cadavre. Te prinzi tu până la urmă. Exact ca taică- tău.

Mot nu-l cunoscuse pe Faran, dar probabil auzise despre el de la prizonierii mai bătrâni – cel puţin, aşa presupunea Kiva. Dar, cu toate astea, vorbele bătrânului îi aduseră lacrimi în ochi, pentru că avea dreptate – tatăl ei nu se dădea niciodată bătut până nu rezolva o problemă, chiar dacă asta ajungea să îl coste viaţa. Ceea ce, până la urmă, chiar se întâmplase. Dar Mot nu greşea – Kiva era exact ca tatăl ei. Nici ea nu avea să renunţe.

>

- Uită de bolnavi o vreme! zise Mot. Cum e cu următoarea încercare? Ce va trebui să înfrunţi? Ai vreun plan?

Kiva se gândise la asta toată săptămâna. După ce cântărise situaţia, ajunsese la

concluzia că cel mai probabil a treia încercare avea să implice bazinul acvifer al Zalindovului, un rezervor subteran în care se colecta apa tunelurilor. Nimic n-ar fi putut oferi ceva la fel de dramatic precum celelalte două încercări de până atunci. Majoritatea prizonierilor nu ştiau să înoate, aşa că probabil se aşteptau cu toţii ca şi Kiva să se înece. Dar nimeni nu ştia că, în locul în care crescuse, aproape de râul Aldon, petrecuse nenumărate ore alături de fraţii ei înotând, perfectându-şi tehnica. Nu mai înotase de multă vreme, dar era convinsă că putea să facă faţă următoarei încercări.

Nu însemna că nu era îngrozită.

Dacă în primele două încercări n-ar fi avut ajutorul celor din familia Vallentis şi al magiei acestora, ar fi fost de mult moartă. Kiva încă nu reuşea să-şi dea seama ce anume ar fi trebuit să simtă în legătură cu cele întâmplate, mai ales că cei din acea familie erau cei din cauza cărora ea se afla în Zalindov, iar tatăl şi

fratele ei muriseră.

Cu toate acestea... Kiva ar fi fost moartă de mult dacă prinţul Deverick n-ar fi salvat-o – *de două ori.*

Oricât de mult îşi dorea să-i urască, Kiva nu reuşea. Nu avea să-i ierte însă, nici pentru toată magia din lume.

Şi-ar fi dorit, totuşi, să mai aibă la îndemână un ajutor magic pentru ultimele două încercări. Mai ales că renunţase să creadă că rebelii aveau să mai încerce să intre

>

cu forţa în închisoare. Cresta tremura de furie de câte ori o vedea pe Kiva, confirmându-i că planurile de salvare se năruiseră. Ar fi avut nevoie de timp să se regrupeze, iar Kiva nu avea atâta vreme la dispoziţie. Fusese o speranţă deşartă încă de la început, dar o ajutase să treacă de primele încercări. Acum însă, fără rebeli, fără prinţ şi prinţesă, putea doar să se bazeze pe propria persoană. Fie că

supravieţuia, fie că nu încercării Apei, rezultatul avea să depindă numai de ea.

Lui Mot îi zise doar:

- La asta mă gândesc.

Bătrânul o privi ştiutor.

- Vorbeam despre asta cu Grendel. Noi presupunem că o să aibă loc...

- în bazinul acvifer, zise Kiva. La asta m-am gândit şi eu.

- Pot la fel de bine să te arunce într-o fântână, zise el scărpinându-şi bărbia, dar n-are cum să te vadă cineva cum te îneci. Doar te-ar scoate de acolo umflată de apă. Şi asta-i plicticos. N-ar merge nici la duşuri. N-avem cum să încăpem toţi acolo să privim. Dar tunelurile au destul loc pentru toată lumea, chiar dacă n-o să se vadă mare lucru. Murmură parcă pentru sine: Ar fi bine să ocupăm locuri din timp.

Kiva ştia că el încerca s-o ajute, dar simţi că i se face rău când îi observă chipul, pe care se

citea entuziasmul, de parcă se bucura pentru ce urma. Când el o văzu că se face palidă, se simţi j enat şi plin de remuşcări.

- Nu te îngrijora încă, drăguţă, zise Mot. Mă gândesc eu cum să te ajut. Am eu destule elixire pentru tărie, dar trebe’ să găsesc soluţii pentru mărirea capacităţii pulmonare şi cu absorbţia de oxigen şi aşa mai departe. Lasă pe mâna mea, te rezolv!

Kiva îi zâmbi slab.

- Mulţumesc!

>

Bătrânul rânji, dezvăluindu-şi dinţii maronii.

- Eşti o supravieţuitoare Kiva Meridan. Treci tu şi peste asta.

După ce-şi încheie vorba, ieşi şchiopătând din infirmerie, urmând căruţa plină cu cadavre.

A doua zi, Kiva şi Naari strânseră eşantioane din zona unde se depozita şi se pregătea mâncarea. De la măcelărie, acolo unde se scurgea carnea de sânge, se afuma, se usca şi

se săra, până la silozurile de grâne şi fabrica de sortare şi mai apoi din pivniţele unde erau ţinute fructele şi legumele împreună cu laptele şi brânza. Kiva avu foarte mult de lucru. Trebuia să ia eşantioane din ingrediente, dar şi de pe ustensilele folosite de muncitori, de la cele folosite pentru murarea ridichilor la cele folosite pentru coacerea pâinii. Raţiile alocate prizonierilor nu erau cine ştie ce, dar gardienii primeau trei mese pe zi, aşa că în bucătării era forfotă în timp ce Kiva şi Naari încercau să-şi facă treaba.

Din bucătării trecură în sala de mese şi ajunseră afară, îndreptându-se spre infirmerie. Acolo, Tipp le aştepta, iucându-se cu alti şobolani. Kiva nu reuşea să-şi dea seama , ?> J

>

unde îi găsea, fiind oripilată de cât de mare trebuia să fie colonia de şobolani de lângă crematoriu. Era uşurată în sinea ei că nu trebuia să colecteze probe din cuptoare, căci

nimeni care intra acolo nu mai ieşea.

Nimeni în afară de ea.

Alungând acel gând, Kiva administră noile prelevări şobolanilor, dar, după ce îi testă a doua zi, văzu că nu prezentau simptome. Speranţa ei începuse să se stingă.

- Mâine o să reuşim, zise Tipp, văzând cât era de dărâmată. S-simt eu. C-ceva important are să se întâmple. Stai să vezi!

încurajată de încrederea lui, Kiva porni în ziua următoare împreună cu Naari, luând eşantioane din celelalte clădiri din incintă, chiar din zona de intrare, halele de muncă şi zona de administraţie, barăcile gărzilor şi cuştile câinilor, terminând cu cele zece celulare unde dormeau deţinuţii, împreună cu latrinele adiacente şi zona de îmbăiere. îi mai rămânea doar să testeze bazinul acvifer, staţia de pompare şi tunelurile, lucru pe care intenţiona să- 1 facă în cele patru zile pe care le mai avea la dispoziţie până la următoarea

încercare. îşi dădea seama că ajunsese în criză de timp şi rămânea fără opţiuni.

Atunci când Kiva se întoarse împreună cu Naari în următoarea seară, cu desaga în mână, se aştepta să-l găsească acolo pe Tipp, cu alţi şobolani. Nu mai aveau nevoie de alţii, pentru că băiatul prinsese aşa mulţi deja, dar i se păru ciudat că nu-l găsi pe Tipp în încăpere, căci el avusese grijă de Tilda şi de pacienţii carantinaţi de fiecare dată când Kiva plecase să adune mostre. Mai devreme, Tipp voise să meargă cu ea, mai ales că nu mai trebuia să părăsească incinta. Dar, cum Olisha şi Nergal nu le acordau prea multă atenţie bolnavilor, Tipp se oferise să aibă grijă de ei, gest care o făcuse pe Kiva să se simtă extrem de mândră.

- L-ai văzut pe Tipp? o întrebă Kiva pe Nergal, lăsând desaga cu eşantioane pe bancul de lucru şi fluturând din mână spre Naari, care îi făcu semn că pleca, îndreptându- se, probabil, spre tuneluri – şi spre Jaren.

Kiva îşi aminti că nu-i mai păsa de ce anume se întâmpla între cei doi când erau singuri... Chiar nu-i păsa.

- Nu l-am văzut, zise Nergal, stând pe un scăunel în apropierea băncului de lucru, trecându-şi mâinile prin părul blond înainte să-l lege cu o fâşie neagră de piele.

- E cu pacienţii aflaţi în carantină? îl întrebă Kiva, ştiind că Nergal nu era foarte atent de felul lui.

- Nu sunt sigur, zise bărbatul în timp ce se ridica şi se întindea, de parcă tocmai încheiase o zi obositoare de muncă. Kiva se îndoia că se ridicase de pe scaun în ultimele ore. Poate.

- Olisha? Kiva o privi pe femeia cu faţa acoperită de cicatrici, care îşi şterse repede gura, după ce se înfruptase din mâncarea Tildei, ca şi cum vindecătoarea nu ştia că obişnuia să fure din mâncarea bolnavei şi a celorlalţi deţinuţi suferinzi.

> 5

- Nu de azi-dimineaţă, îi răspunse Olisha, un

ochi căprui fixând-o, în timp ce celălalt privea leneş într-o parte. înainte să ajungă în Zalindov, avusese o pereche de ochelari ce o ajutase cu ambliopia, dar aceştia fuseseră distruşi într-o revoltă ce avusese loc imediat după ce ajunsese în închisoare. Susţinea că putea vedea şi fără ei la fel de bine ca oricine, dar Kiva o tot auzea înjurând când se împiedica de câte un obiect. A ieşit să mai tundă tufele de ciurlan după ce ai plecat, Kiva dragă, dar nu s-a mai întors după aceea, aşa că mă gândesc că s-a dus să mai prindă şobolani.

în comparaţie cu Nergal, care se străduia să fie cât mai inutil cu putinţă, Olisha măcar *încerca* să ajute. Dacă nu ar fi fost frica ei cronică de moarte şi de boală – şi afecţiunea la ochi pe care refuza să o recunoască –, Kiva ar fi fost mult mai recunoscătoare pentru ajutorul ei. în schimb, atunci când cei doi erau în infirmerie, munca Kivei se tripla. Măcar îi ţineau locul când prezenţa ei era solicitată în

altă parte şi preluau tura de noapte, ceea ce vindecătoarea aprecia.

- A mai zis ceva? o întrebă Kiva, în timp ce Olisha scutura firimiturile de pe tunica ei.

Kivei nu-i păsa că fura mâncare – Tilda abia reuşea să înghită supa –, dar îi păsa de Tipp.

- Nu-mi amintesc, dulceaţă, zise Olisha.

Kiva se încruntă.

- Şi nu s-a întors toată ziua? Sigur?

Olisha nu părea prea sigură.

- Asa cred.

Privi spre ţarcul cu şobolani, de parcă răspunsul ar fi zăcut acolo.

- Vii, Lish? o întrerupse Nergal. Mai un pic şi e cina.

Olisha plescăi din buze, de parcă nu mâncase de trei ani, privind-o repede pe Kiva, ca să vadă dacă îi permitea să plece.

- Mergeţi, zise Kiva, străduindu-se să nu îşi dea ochii peste cap. N-o să am nevoie de voi mâine, dar să fiţi aici joi.

- Ne vedem atunci! zise Olisha, înainte să îl urmeze pe Nergal, căruia niciodată nu păruse să-i pese de autoritatea Kivei.

Era o deţinută, la fel ca el. Nimic mai mult.

în ultimele săptămâni, nici Olisha şi nici Nergal nu puseseră o singură întrebare despre boala de stomac şi nici despre cercetările Kivei. Nici măcar nu clipiseră atunci când văzuseră ţarcul de şobolani, de parcă era un lucru firesc să facă experimente în infirmerie. Poate pentru că nu petreceau deloc timp în izolator, aşa că nu înţelegeau cât de grav era ceea ce se întâmpla, cât de repede se răspândea boala şi nu aveau habar de numărul morţilor. Sau poate nu le păsa şi, prin urmare, nu voiau să fie la curent. Oricum ar fi fost, Kiva nu era sigură dacă era uşurată că nu trebuia să le răspundă la întrebări la final de zi sau era enervată de faptul că nu le păsa şi nu-şi doreau să ajute.

Cu mâinile în şolduri, Kiva îl strigă pe băiat.

Nimeni nu-i răspunse, aşa că ridică din umeri şi începu să aranjeze mostrele pe bancul de lucru, înainte să le administreze şobolanilor. Văzu că aproape se epuizase elixirul lui Mot, aşa că, după ce o hrăni pe Tilda şi verifică apoi starea carantinaţilor, urmă instrucţiunile lui Mot pentru fiertură. Avea deja pe banc majoritatea ingredientelor, dar căpşunicile şi florile de zăpadă trebuiau să fie proaspăt culese, aşa că se pregătea să meargă în grădină după ele, când Jaren şi Naari intrară pe uşa infirmeriei.

- La ţanc, zise Kiva. Amestecă unul din voi în oala asta?

Fiindcă el se mişcă primul, îndreptă polonicul spre Jaren, care era ca de obicei acoperit de praful din tuneluri. Urmele luptei cu lacheii Crestei începuseră să dispară. Rămânea doar cicatricea de deasupra ochiului său stâng, ca urmare a rănii pe care o suferise în ziua când ajunsese la Zalindov.

- Revin, zise Kiva, pornind spre grădină.

- Nici măcar nu mă întrebi ce-am făcut azi? comentă Jaren obosit, dar rânjind.

- Aş fi facut-o dacă mi-ar fi păsat, zise Kiva în timp ce se îndepărta, ascunzându-şi zâmbetul.

Naari o văzu însă, iar ochii ei chihlimbarii străluciră când luă polonicul din mâna lui Jaren, zicându-i:

- Mai bine ajut-o pe Kiva... la ce o vrea să facă.

Kiva fu surprinsă de lipsa de subtilitate a lui Naari. Orice se întâmpla între femeie şi Jaren, se părea că nu o împiedica să facă pe peţitoarea. Poate că totuşi nu minţise în legătură cu relaţia lor.

- Mulţumesc, dar mă descurc, zise Kiva.

- Nu mă supăr, zise Jaren, urmând-o. Apropo de ajutor, Tipp pe unde e?

Kiva îl aşteptă pe Jaren lângă uşă, apoi o deschise.

- Olisha mi-a zis că a plecat azi-dimineaţă şi

nu s-a mai întors. încerc să nu mă îngrijorez, dar... Trase de un fir desfăcut al tunicii. Nu prea îi stă în fire, ştii?

- L-ai întrebat pe Mot dacă l-a văzut? S-ar putea să fie iar la morgă. Sau poate că vrea să-i facă o farsă, adăugă.

- Zeilor, sper că nu! suspină Kiva, ieşind în aerul răcoros al nopţii, frecându-şi braţele ca să le încălzească, tulpinile înalte de limbariţă înconjurându-i. Abia s-au împăcat după ultima farsă.

- Trebuie să recunoşti că puştiul este inventiv, zise Jaren, chicotind.

- Asta cu siguranţă, admise Kiva. Merita mai mult de atât. Lumea asta are nevoie de oameni ca el, care să lumineze locurile întunecate. Aici, se iroseşte.

- Nu va rămâne aici pe veşnicie, zise Jaren. Nici tu.

Kiva se întoarse spre el, lumina lunii accentuându-i trăsăturile. Nu o prea interesase

arta, dar, privindu-l, îşi dorea să aibă la îndemână nişte culori sau poate cărbune, orice, ca să-i deseneze portretul. Oare ştia cât era de chipeş? Se întreba dacă profitase de asta înainte să ajungă la Zalindov. Poate că tocmai din cauza înfăţişării sale ajunsese acolo. Vreo legătură interzisă, o iubire secretă. Fiica unui curtean, sora unui gardian, soţia unui nobil – oricare ar fi putut să-l coste libertatea. Dar Kiva nu credea că era vorba despre aşa ceva. Chiar dacă Jaren era deosebit de chipeş, se îndoia că era un uşuratic.

- Sper că ai dreptate, zise Kiva, cu privirea în pământ.

El îi atinse cu tandreţe bărbia, ridicând-o, mângâindu-i obrazul.

- Ar trebui să ştii despre mine, Kiva Meridan, zise încet Jaren, că am *tot timpul* dreptate.

Inima Kivei tresăltă. Jaren o privea adânc în ochi, iar lumina lunii învăluia totul într-o strălucire albăstruie- argintie.

Kiva rămase nemişcată, neştiind dacă îşi dorea să-l îndepărteze pe Jaren sau să-l tragă spre ea. Creierul îi urla să se ferească de el, să păstreze distanţa, praful galeriilor, de care era acoperit, amintindu-i care erau şansele lui de supravieţuire. El, asemenea celorlalţi muncitori din Zalindov, era cu un picior în groapă, fie că o ştia, fie că nu.

Dar... Cresta supravieţuise ani buni în carieră, iar alţi prizonieri reuşiseră şi ei să reziste. Poate că Jaren avea să izbutească şi el.

Kiva, însă, mai avea de trecut de două încercări, şi oricare din ele ar fi putut s-o coste viaţa. Dacă reuşea totuşi să supravieţuiască, prin cine ştie ce miracol, avea să fie eliberată şi nu avea să îl mai vadă pe Jaren vreodată.

Orice ar fi putut fi între ei era sortit pieirii înainte chiar de a începe.

Cu toate acestea, în ciuda a ceea ce îi zicea raţiunea, în ciuda tuturor regulilor de care se ţinuse în toţi acei ani, Kiva nu-l opri. îl prinse

de tunica murdară şi se lipi de el, simţind că i se înmoaie genunchii.

- Kiva, murmură el, iar răsuflarea lui îi atinse buzele.

Simţi fiori pe şira spinării, iar ochii ei începeau să se închidă în timp ce mâna lui îi trecea prin păr, oprindu-se la baza gâtului ei.

- Kiva, şopti el din nou. Vreau să îţi... Dar se opri, şi trupul lui încremeni. Ai auzit?

Ochii ei se deschiseră. Era încă în transă.

- Ce să aud?

Dar apoi, auzi şi ea sunetul. Un geamăt.

Jaren pătrunse mai adânc în grădină, limbariţa împiedicându-i să vadă prea departe.

- A venit de aici.

- Poate că e Cizmuliţe, zise Kiva. Se chinuise să nu lase pisica să intre în infirmerie din cauza şobolanilor, iar bestia aceea micuţă era chiar mai morocănoasă decât de obicei. Dar Kiva nu mai auzise niciodată pisica scoţând un asemenea sunet.

- Poate, zise Jaren, dar nu părea convins.

Geamătul se auzi din nou, iar Kivei i se păru cunoscut. Prea cunoscut.

Se cutremură şi o luă la goană prin întuneric, Jaren urmând-o îndeaproape.

Grădina era mică, aşa că găsi repede corpul mărunt care stătea întins în ţărână, tremurând în lumina lunii.

Era Tipp.

Şi nu se simţea bine.

CAPITOLUL 24

Noaptea ce urmă fu una dintre cele mai groaznice din viata Kivei.

După ce Jaren dădu fuga în infirmerie cu Tipp în braţe, Kiva îl ajută să îl întindă în patul aflat lângă Tilda, ignorând procedurile de carantină, ca să fie mai aproape de el. Avea febră mare, se ţinea de stomac şi gemea, nefiind în stare să-i spună Kivei nimic despre starea lui.

Ea îi vârî pe gât tot felul de leacuri, pe care băiatul le vomă în mare parte, aşa că, în disperare de cauză, îi crestă antebraţul şi îi vârî un tub de dimensiuni mici într-o venă, ca să-i administreze medicamente. încercase

procedura şi cu alţi pacienţi bolnavi, fără mare succes, dar acum era vorba despre Tipp. Trebuia să supravieţuiască. Chiar trebuia.

Trecură trei ore.

Sase.

Douăsprezece.

Jaren şi Naari erau alături de ea, aducându-i apă proaspătă şi ştergare curate, pregătind leacuri, aruncând găleţi pline cu vomă. Jaren nu mai plecă la muncă, iar Naari nu-l forţă. Cei trei rămaseră alături de Tipp, privindu-l, aşteptând să dea semne de însănătoşire – sau de agravare a stării.

Kiva se tot certa în gând pentru că îl lăsase pe băiat de capul lui, pentru că fusese ocupată cu cercetările şi cu încercările. Dacă i-ar fi permis să vină cu ea în ziua aceea...

Nu ajuta cu nimic să-şi facă sânge rău. Nu ştia ce-l îmbolnăvise, aşa cum nu ştia ce-i îmbolnăvise nici pe restul. Se numea vindecătoare, dar ce ştia cu adevărat? Nu

primise o educaţie formală, nu făcuse ucenicie cu un maestru şi nici nu studiase la vreo academie. Ştia doar ce o învăţase tatăl ei în puţinul timp pe care-l avuseseră împreună, cu resurse limitate la îndemână. Nimic nu o pregătise pentru o boală atât de serioasă, pentru numărul mare de oameni care mureau fără să se ştie cauza... Iar acum, era pe cale să piardă altă persoană pe care o iubea.

Tatăl ei murise din cauza bolii. Nu îndura gândul că Tipp avea să-l urmeze.

- K-Kiva?

Kiva ridică privirea. Era cu mintea împrăştiată, înainte ca adrenalina să i-o limpezească şi s-o ajute să-şi dea seama că adormise pe patul lui Tipp. Resimţea noaptea nedormită şi orele lungi de muncă.

- Tipp, zise ea, prinzându-l de mână.

Era rece ca gheaţa şi totodată acoperită de sudoare. Senzaţia era ciudată şi o făcu să se mire, pentru că nici unul dintre ceilalţi pacienţi

nu prezentase un asemenea simptom. Alungă însă gândul şi se concentră asupra băiatului care o privea cu lacrimi în ochi.

- O să m-mor?

- Normal că nu, zise Kiva ferm, de parcă ideea i se părea absolut absurdă, chiar dacă urla de disperare pe dinăuntru.

Auzi paşi în spatele ei. Naari şi Jaren se apropiau. Bărbatul îşi lăsă mâinile puternice pe umerii ei, iar ea simţi în nări miros de miere, ghimbir şi mentă – ingrediente pe care îl rugase pe Jaren să le adauge în ceaiul lăsat la infuzat pentru Tipp.

- N-arăţi rău, amice, îi zise Jaren băiatului.

- J-Jaren, zise Tipp, buzele lui palide lăţindu-se într-un zâmbet. îl făcea să pară şi mai bolnav, de parcă efortul îl costa. Eşti aici.

- Unde altundeva să fiu? replică Jaren, aşezându-se pe vine, lângă pat. Aici e distracţia.

Tipp râse, dar era în mod evident chinuit de durere. Kiva nu ştia dacă îşi dorea ca Jaren să tacă din gură şi să plece de acolo sau să rămână ca să-l facă pe Tipp să se simtă mai bine.

- Şi N-Naari, zise Tipp, văzând-o în spatele Kivei.

- N-aş vorbi cu ea dacă aş fi în locul tău, zise Jaren. Nu şi-a mâncat micul-dejun.

- îi e foame?

- Şi e nervoasă. Mai rău ca un wooka după hibernare, zise Jaren.

Naari bombăni ceva în spatele Kivei, însă Tipp râse din nou. Kiva se chinuia să nu plângă văzându-l cât de fragil părea în pat.

- Vrei nişte ceai? îl întrebă, cu vocea uşor tremurătoare. Jaren l-a făcut, aşa că s-ar putea să-ţi facă rău...

-Hei!

- ... Dar în acelaşi timp s-ar putea să-ţi calmeze burtica, zise Kiva, nebăgând în seamă protestul lui Jaren.

Tipp se foi, de parcă ideea de a încerca să înghită ceva îl făcea să se simtă inconfortabil, dar până la urmă încuviinţă din cap şi zise:

- P-pot să încerc.

Kiva îi auzi durerea din voce, chiar dacă se străduia să o mascheze. Voia să-i spună că puteau încerca mai târziu, dar avea disperată nevoie de lichide. Deshidratarea avea să-l facă să se simtă şi mai rău.

- Hai, bea un pic, zise Kiva, iar Jaren se ridică pentru a aduce ceaiul. Câteva guri.

Tipp nu reuşi. Se înecă după prima gură, plângând în timp ce îşi cerea scuze.

- E în regulă, îi zise Kiva, aşezându-se pe pat, alături de el.

- î-îmi pare rău! zise el. Am î-încercat! Bocea acum. N- nu vreau să m-mor!

Kiva încerca să îşi reţină suspinele. Faţa ei nu trăda emoţie, deşi se simţea îngrozită şi panicată. Până la urmă încălca regulile şi se întinse lângă el, îmbrăţişându-1. Trupul lui mic şi febril se lăsă cuprins în îmbrăţişarea ei, de parcă era singura lui legătură cu restul lumii.

- Aici sunt, îi şopti Kiva, în timp ce lacrimile lui îi pătau tunica. Sunt aici, Tipp.

îi tot repeta că era acolo, că nu avea să-l părăsească, până când băiatul adormi, extenuat de plâns. Chiar şi atunci, Kiva continuă să îl ţină, simţindu-i respiraţia constantă, simţind viaţa din el.

- Kiva?

Se întoarse spre Jaren, preocuparea lui tandră emoţionând-o până la lacrimi. îşi întoarse privirea, depărtându-se cu grijă de Tipp, învelindu-l cu pături, aşa cum făcuse şi Jaren cu ea cu câteva zile în urmă.

- Ai putea să... am nevoie să...

Dar Kiva nu fu în stare să încheie propoziţia.

Se chinuia să nu izbucnească în plâns. Nu era în stare să-l privească pe Jaren. Se întoarse spre Naari şi îi zise:

- Ne mai trebuie rădăcină de ghimbir.

Când Naari se îndreptă spre uşă, Kiva o opri.

- Mă duc eu. Ai putea... Ai putea să îl supraveghezi o vreme? Şi tu, Jaren. Mă... Mă întorc repede.

Fără să mai aştepte răspunsul lor, Kiva traversă infirmeria şi ieşi în grădina cu plante medicinale.

- Kiva! Aşteaptă!

Jaren o luă după ea, dar vindecătoarea nu-l aşteptă. Continua să meargă, ajungând până în locul în care îl găsiseră pe băiat în seara anterioară, locul fiind acum scăldat în lumina blândă a zorilor.

- Kiva, *opreşte-te!*

Jaren o atinse pe umăr. Atingerea o făcu să cedeze.

Jaren o prinse înainte să cadă la pământ,

întorcând-o în braţele lui şi îmbrăţişând-o pe când ea izbucnea în plâns.

- N-am cum să-l pierd, zise ea, continuând să plângă. Jaren o strânse mai tare în braţe, mângâindu-i spatele.

- Gata, sunt aici. Gata!

Kiva plângea în hohote.

- N-am cum, repetă ea.

- Ştiu, îi şopti el.

Ea se desprinse de el, privindu-l în ochii alb aştri-aurii plini de îngrijorare.

- Habar nu ai, îi zise ea. *N-am cum să-l pierd.*

- Draga mea, *ştiu,* îi zise Jaren, ştergându-i cu blândeţe lacrimile.

- E ca un frate pentru mine, zise Kiva, recunoscând adevărul, profunzimea sentimentelor ei faţă de băiat. Nu pot... Izbucni din nou în hohote. Nu mă simt în stare să mai pierd un frate. Pur şi simplu, nu *pot.*

Atunci, îi povesti lui Jaren cum îl pierduse pe

Kerrin şi cum ajunsese cu Faran în Zalindov. Faran murise la nici un an după ce sosiseră.

Jaren o ţinea în braţe în timp ce povestea.

Când, într-un final, ultimele lacrimi i se uscară, iar tensiunea îi părăsi corpul, nu se mai simţea în stare să se simtă stânjenită. Se desprinse din braţele lui şi îi şopti:

- Scuze!

- Nu trebuie să-ţi cer scuze pentru că iubeşti pe cineva. Chiar şi atunci când doare. *Mai ales* atunci când doare.

Kiva trase adânc aer în piept, simţind că era pe cale să plângă din nou. Dar trebuia să înceteze cu plânsul. Cât timp Tipp respira, trebuia să încerce să-l ajute. Era tânăr, era sănătos. Dacă cineva reuşea să supravieţuiască, atunci Tipp era acela. *Trebuia* să supravieţuiască.

- Ar trebui să ne întoarcem! zise Kiva, arătând spre infirmerie. Eu doar... am nevoie de un minut. Privi în ochii lui Jaren. Mulţumesc

că mi-ai fost alături!

- Nu plec niciunde, Kiva, zise el cu blândeţe. Nu eşti singură.

Ea înghiţi în sec şi încuviinţă din cap.

- Hai să verificăm dacă nu cumva Naari a dat drumul şobolanilor din greşeală, zise Jaren, luând-o pe Kiva de mână. Asta ne mai trebuie – ca Tipp să se trezească şi să alerge după ei prin infirmerie.

Vindecătoarea râse. Se agăţa de încercarea lui de a glumi, ca să nu fie cuprinsă de frică şi de durere.

- A avut o infecţie la piept acum doi ani, şi jur că a fost cel mai groaznic pacient pe care l-am avut vreodată. Nu reuşeam să-l ţin în pat – tot timpul avea ceva de făcut, trebuia să meargă mereu undeva. Aproape a trebuit să-l leg de pat ca să-l fac să doarmă. Zâmbi aducându-şi aminte. Dacă am fi avut atunci şobolanii, probabil ar fi fost un coşmar. Ar fi vrut să se joace tot timpul cu ei. N-aş fi avut

nici o sansă cu el.

Jaren chicoti.

- Stai liniştită! E un luptător, şi sunt sigur că se va pune curând pe picioare.

Promisiunea nu era susţinută de nimic, dar Kiva avea nevoie să audă aşa ceva în timp ce intrau pe uşa infirmeriei.

- Pregătită? o întrebă Jaren.

- Nu, zise Kiva. Dar vreau să fiu alături de el.

Orele trecură una după alta, şi dintr-odată era din nou noapte. Tipp dormise încontinuu, iar Kiva nu ştia dacă ar fi trebuit să se îngrijoreze sau să se bucure. îl păzise tot timpul, luând din când în când pauză pentru a verifica starea Tildei şi a celorlalţi pacienţi. Alţi şapte fuseseră internaţi, nouă muriseră, iar numărul morţilor părea să crească zilnic. Mot nu o întrebă nimic atunci când veni după cadavre, pentru că Naari şi Jaren îl puseseră la curent. Stătu o vreme în spatele ei, ţinându-i de urât. Până la urmă, îi zise:

- E puternic. O să se facă bine.

Kiva încuviinţă în tăcere, apoi îl auzi pe Mot ieşind din infirmerie, împreună cu ceilalţi lucrători de la morgă. Vindecătoarea se întrebă dacă nu cumva aveau să vină după Tipp în curând... şi cum avea ea să reacţioneze.

Băiatul se trezi chiar înainte de miezul nopţii.

Kiva tocmai îşi făcea nişte ceai de gălbejele, având nevoie disperată de un impuls de energie, pentru că abia mai reuşea să-şi ţină ochii deschişi. Naari şi Jaren adormiseră pe scăunele, sprijiniţi de bancul de lucru. Dar nu plecaseră de acolo, respectând promisiunea lui Jaren de a nu o lăsa singură.

- E d-dimineată?

Kiva îl văzu pe Tipp ridicându-se în capul oaselor. Se grăbi să ajungă la el, urmată de Naari şi de Jaren, care se treziră şi ei.

- încă nu, îi răspunse Kiva, punându-i mâna pe frunte. Se întrebă dacă nu cumva se simţea puţin mai rece, dar era, probabil, doar ce îşi dorea ea, nu realitatea. Cum te simţi?

- M-mă doare burtica.

- Şi capul?

- Nu, d-doar burtica.

Kiva se încruntă.

- Sigur? Aici nu te doare? îl întrebă, apăsându-i tâmpla.

Tipp clătină din cap.

- Doar b-burtica.

Kiva îi luă mâna de la tâmplă. Ceilalţi deţinuţi bolnavi aveau dureri groaznice de cap împreună cu durerile de stomac, inclusiv pacienţii care sosiseră în cursul zilei. Era unul dintre cele mai timpurii simptome, în afară de febră.

Kiva îndepărtă pătura lui Tipp şi îi ridică tunica, să-i verifice abdomenul.

Nu avea erupţie pe piele.

îl acoperi iar cu pătura, liniştindu-1. încerca să îşi aducă aminte etapele bolii. Febră, dureri de cap şi, bineînţeles, vomă, erupţie pe piele, toate în primele 24 de ore.

Kiva nu ştia când anume îl lovise boala pe Tipp, dar ştia că ea plecase dimineaţa devreme cu Naari. Dacă el ieşise în grădină imediat după aceea, după cum susţinea Olisha, însemna că depăşise pragul primelor 24 de ore. Ar fi trebuit să aibă şi erupţia pe piele. Chiar şi durerile de cap, încă de la început.

Poate totul se datora faptului că era tânăr, iar boala îi acapara sistemul mai greu, simptomele ce lipseau acum urmând să apară.

Cu toate acestea, Kiva îşi aminti ceva ce-i spusese tatăl ei când încerca să-i explice felul în care acţiona o boală la diverse vârste.

„La copii e mai rău”, îi spusese el, trecându-şi încheieturile mâinii peste obrajii ei rozalii. „Debutează cu repeziciune, dar ei se şi vindecă mai repede decât noi, cei în vârstă, care avem

de aşteptat până ca simptomele să dispară. Bucură-te de darul tinereţii cât mai poţi, şoricel!”

Dacă tatăl ei avea dreptate, şi de obicei avea, când venea vorba despre tămăduire, atunci Tipp probabil ar fi trebuit să se simtă mult mai rău decât se simţea.

Kiva nu dorea să-şi facă speranţe deşarte, dar poate că Tipp nu se îmbolnăvise de ceea ce sufereau ceilalţi deţinuţi. Simptomele erau asemănătoare, dar, până la urmă, asta fusese problema Kivei chiar de la început – simptomele erau atât de comune, încât puteau să fie din cauza unei alergii, a unor virusuri sau a enterocolitei.

Nu putea să fie sigură, aşa că trebuia să vadă ce avea să se întâmple în orele ce urmau.

Aşadar, Kiva se aşează lângă el, împreunându-şi mâinile cu ale lui, şi aşteptă.

Patru ore mai târziu, febra lui Tipp cedă.

Stomacul nu-l mai durea.

Ceru nişte pâine.

Voia să se joace cu şobolanii.

Kiva izbucni în plâns.

CAPITOLUL 25

- Dacă n-nu pleci, t-te dau eu afară, zise Tipp.

Kiva se uită urât la el, în timp ce băiatul o privea cu mâinile înfipte în şolduri. Părea ca un căţeluş supărat.

Trecuseră trei zile de când îl găsise leşinat în grădină. Prima zi fusese un iad, ea fiind convinsă că băiatul avea să fie dus curând la morgă. Dar, după ce febra îi cedase târziu în

noapte, el îşi revenise simţitor, şi fusese un chin să-l ţină să se odihnească până când organismul elimina ce rămăsese din virusul buclucaş. Reuşise să-l convingă să stea în pat promiţându-i că avea să testeze eşantioanele pe care le colectase în ziua în care el se îmbolnăvise şi pe care le lăsase deoparte pentru a se ocupa de el.

încheiase testele cu o zi în urmă, fiind doar ei doi în infirmerie. Naari îl dusese pe Jaren înapoi la tuneluri, pentru a înăbuşi eventualele comentarii despre lipsa lui. Kiva renunţă să se mai întrebe despre motivul pentru care gardianca se comporta în felul în care o făcea şi era pur şi simplu recunoscătoare că se aleseseră – ei toţi – cu un aliat neaşteptat.

Dar pentru că şi cele din urmă teste eşuaseră, Naari se întorsese la infirmerie dimineaţă devreme, reamintindu-i Kivei că trebuiau să iasă şi să culeagă alte probe. Şi, deşi Kiva protestase, spunând că trebuia să

rămână alături de Tipp, ca nu cumva să i se agraveze iar starea, băiatul refuză să o lase să mai piardă vremea îngrijindu-l pe el încă o zi.

- Următoarea î-încercare e mâine, Kiva, îi zise Tipp. Trebuie s-s-să testezi bazinul acvifer şi g-g-galeriile, ca să termini. Eu sunt bine. N-nu te mai îngrijora. Du-te!

Arătă spre uşă.

- Nu te teme, dulceaţă, am eu grijă de el, îi zise Olisha, care ajunsese împreună cu Nergal, ca să preia tura de zi.

Oferta n-o prea linişti pe Kiva, pentru că, ultima oară, Olisha uitase complet de Tipp. Nu avea mare încredere în abilităţile ei.

Tipp suspină şi zise:

- N-am s-să plec din infirmerie, promit! Nici chiar d- dacă izbucneşte un incendiu.

Kiva se încruntă.

- Păi, dacă izbucneşte, te-aş ruga să pleci.

- Bine, d-dar, în afară de asta, n-am să mă mişc. O să o ţ-ţin pe Cizmuliţe departe de

şobolani. Şi o să-i dau de mâncare Tildei. O să-l pun şi pe Nergal la muncă.

Bărbatul icni indignat şi începu să se scobească sub unghii.

- Mai bine culcă-te! Somnul te va ajuta.

- F-fac asta de zile bune, se plânse Tipp. Sunt mai b- bine acum, Kiva. Sănătos t-tun.

Într-adevăr, Tipp se recuperase foarte bine, dar ea nu se putea obişnui cu gândul că totul era în regulă, după spaima pe care o trăsese atunci când crezuse că avea să îl piardă.

- Dacă simţi că nu ti-e bine...

- O să trimit pe cineva să te c-cheme, îi zise Tipp, dându-şi ochii peste cap.

Kiva ignoră gestul şi îl strânse în braţe. El rămase acolo, îmbrătisând-o şi el.

- Ce b-bine e! zise el. Ar trebui s-să facem asta mai des.

Kiva râse şi se desprinse de el.

- Odihnă, acum! Serios!

El îşi mai dădu ochii peste cap o dată, dar

apoi se întinse în pat. Kiva nu ştia sigur câtă vreme urma să stea aşa, dar avea încredere că măcar nu avea să plece din infirmerie.

- Mă întorc cât de repede pot, le zise Kiva lui Olisha şi Nergal.

Femeia încuviinţă din cap, în timp ce bărbatul ridica nepăsător din umeri. Kiva se duse spre Naari, care aştepta la uşă, şi o urmă în dimineaţa răcoroasă, spre centrul incintei închisorii.

- Azi testăm apa? o întrebă Naari.
- E tot ce-a mai rămas. Asta şi tunelurile.
- Ne îndreptăm şi într-acolo?

Kiva încuviinţă din cap.

- Tot ce a rămas se află în subteran, aşa că mai bine verificăm şi câteva galerii după bazinul acvifer şi staţia de pompare. După care am terminat.
- Da? Adică, de tot?
- Nu ştiu ce alt loc am mai putea testa, zise Kiva. Aşadar, am cam încheiat.

Tăcură amândouă. Ştiau că totul depindea de esantioanele din acea zi. Dacă nu reuşea nici atunci să găsească sursa bolii, însemna că eşuase.

- Nu te mai gândi la aşa ceva! îi zise Naari, parcă citindu-i gândurile. Sigur găsim ceva azi. Apa are o grămadă de bacterii.

Kiva se bucură de faptul că Naari era aşa încrezătoare. Voia să-i mulţumească, dar tocmai atunci o strigă o voce plină de furie. Se aflau la jumătatea drumului dintre infirmerie şi clădirea cu acoperiş în formă de dom, aflată în centrul incintei, acolo unde pământul era nămolos şi iarba aproape moartă. în preajmă nu se afla mare lucru, cea mai apropiată clădire fiind un turn de pază, tocmai de aceea Kiva fu surprinsă să o vadă pe Cresta îndreptându- se spre ea cu pumnii strânşi pe lângă corp.

- Unde naiba ai impresia că mergi?!
- Poftim?! răspunse Kiva.

Cresta se opri în faţa ei, înfigându-i un deget în faţă. Naari se apropie, dar nu interveni.

- Prietenii mei sunt bolnavi şi au început să moară, zise Cresta, arătând spre infirmerie. Şi tu ce faci? Se pare că nu reuşeşti să-i vindeci.

Kiva se simţi uşurată, crezând că femeia venise să o ameninţe că Tilda trebuia să rămână în viată sau că viata lui Tipp era pierdută dacă ea nu supravieţuia încercării de a doua zi. Apoi însă, înţelese ce anume îi spunea Cresta. Nu era vorba doar despre Regina Rebelilor. Era vorba despre toţi rebelii.

- Cresta...

- Să nu îndrăzneşti! zise tânăra, iar tatuajul ei cu şarpe părea că avea să se ridice de pe piele ca să o muşte pe Kiva. Vrei să ştii ce tocmai s-a întâmplat? Tykon s-a prăbuşit în drum spre carieră. Tremura şi voma. Harlow m-a lăsat să-l duc înapoi, doar ca să se holbeze la fundul meu, porcul ăla...

- Şi unde-i Harlow acum? o întrerupse Kiva.

- Acolo unde ar trebui să fii tu, zise Cresta, arătând spre infirmerie. Dar nu eşti acolo. Eşti aici.

- Sunt aici pentru că încerc să găsesc o soluţie, zise Kiva cu precauţie.

- Soluţie la ce? La boala de stomac?

- întocmai, zise Kiva, întrebându-se de ce Naari nu intervenea.

- Minţi, ripostă Cresta.

- Deloc. De ce crezi că am fost la carieră? Colectam eşantioane pe care să le testez. Asta fac şi azi.

Arătă spre desaga de pe umăr.

- Asta a fost acum două săptămâni! exclamă Cresta. Oamenii mor în fiecare zi. Toţi cei care vin la tine cu ceva

>

ajung să se îmbolnăvească. Explică-mi asta, vindecătoareo! Nu-mi vinde mie gogoşi!

Kiva nu ştia ce să-i spună, neştiind cum anume să îi vorbească unei persoane atât de

imprevizibile precum Cresta. Dacă liderul rebelilor se folosea de ocazie să crească nemulţumirea detinutilor sau dacă urmărea să

> > >

creeze panică... Starea deţinuţilor era destul de instabilă, iar veştile despre ce se petrecuse cu nouă ani în urmă se răspândiseră. Muriseră şi atunci foarte mulţi. Frica se răspândea. Dacă nimeni nu reuşea să calmeze spiritele...

- Cred că mai bine te întorci la carieră, îi zise Naari, nedorind să agite spiritele. Unde e Harlow?

- Unde crezi? îi zise Cresta. La bucătării, furând mâncare. De parcă nu vă îmbuibaţi destul. Expresia feţei i se întunecă. Probabil mai şi pipăie deţinutele, aşa că stai liniştită, nu pleacă el curând de-acolo.

Expresia lui Naari deveni dură. Se întoarse spre Kiva.

- Ne vedem la intrarea în tuneluri. Să nu cobori acolo fără mine! Naari se întoarse apoi

spre Cresta. Vino cu mine!

Plecă în direcţia bucătăriilor, fără să mai aştepte să vadă dacă femeia îi urma ordinul.

- Dacă n-ar fi gardian, cred că m-aş hârjoni cu ea puţin, zise Cresta. Apoi, rânji la Kiva. Rezolvă, căţea! înainte să murim cu toţii. Ne vei avea pe conştiinţă.

Zicând asta, Cresta se întoarse şi plecă.

- Stai! zise Kiva.

- Ce-i?!

Ştiind că nu avea mult timp la dispoziţie înainte ca Naari să intre la bănuieli, se apropie şi şopti cu repeziciune:

- Ai mai auzit ceva? Despre Tilda? Despre o nouă încercare de salvare?

Trăsăturile Crestei păreau sculptate din granit când se forţă să spună un singur cuvânt:

-Nu.

Umerii Kivei se prăbuşiră, chiar dacă nu se aşteptase la alt răspuns.

- Ce înseamnă asta?

- înseamnă că trebuie să aşteptăm, zise Cresta. Şi, între timp, ţine-o în viaţă!

Cresta se îndepărtă, după ce o mai privi o dată, ameninţător.

- Asta-i mai uşor de zis decât de făcut, rosti Kiva ca pentru sine.

Trebuia nu doar să supravieţuiască încercării de a doua zi, ci şi să se îngrijească de Tilda ca să nu se molipsească şi ea de boala de stomac – fără să ştie cum anume se răspândea. Şi, chiar dacă reuşea, mai avea o încercare de trecut, după alte două săptămâni.

Kiva oftă, masându-şi tâmplele. Dintre toate interacţiunile ei cu Cresta, cea de acum fusese cea mai puţin neplăcută. Nu ştia ce ar fi putut face Cresta cu puţinele informaţii pe care le aflase despre boală. Poate că nimic sau poate că s-ar fi putut folosi de ele ca să răspândească frica printre deţinuţi, creând un mediu periculos în care toţi ar fi fost cu nervii întinşi la maximum, inclusiv gardienii.

Oftând din nou, Kiva ştia că nu avea ce să facă, aşa că-şi trase mai bine desaga pe umăr şi se îndreptă spre intrarea în tuneluri. Bazinul acvifer şi staţia de pompare erau accesate printr-un puţ ce ducea spre tuneluri, aşa că, odată ajunsă la clădirea cu acoperiş în formă de dom, intră, aşteptând-o pe Naari. Nu prea avea ce să vadă, doar scări ce ieşeau dintr-o gaură mare şi dreptunghiulară săpată în pământ.

Naari ajunse după câteva minute.

- Spune-mi, te rog, că urticaria lui Harlow e foarte dureroasă şi în acelaşi timp îl face să se scarpine.

- Mai mult ca sigur, după felul în care se strâmbă în timp ce merge, zise Kiva.

- Perfect, zise Naari. Arătă spre scările ce coborau în puţ: Hai să-i dăm bătaie!

Mai întâi, merseră la staţia de pompare, dar asta doar pentru că le era mai uşor, fiind la

capătul primului rând de scări pe care coborâră până când ajunseră la podeaua tunelului. Scările erau conectate între ele de platforme atât de înguste, încât stomacul Kivei se chircea de fiecare dată când trebuia să treacă de la una la alta.

Mai fusese de două ori în adâncurile Zalindovului şi de fiecare dată o făcuse pentru a testa apa bazinului acvifer pentru alge şi alţi contaminanţi naturali. De fiecare dată fusese la fel de speriată ca acum. Picioarele îi tremurau atunci când ajunse la fundul puţului de acces, fiind acoperită de transpiraţie, din cauza efortului şi a umidităţii care i se lipea de piele. Crezuse cândva că în tuneluri era mult mai rece ca la suprafaţă, dar aflase în prima ei vizită că acolo jos aerul cald rămânea captiv, astfel că iarna în subteran era plăcut, iar vara – insuportabil. Mulţi dintre prizonierii care lucrau în subteran sufereau de deshidratare şi de extenuare din cauza căldurii, mai ales în

lunile călduroase ale anului. Mai era şi mirosul tuturor acelor corpuri lipite unul de altul în acel loc fără ventilaţie.

- Urăsc să fiu aici, zise Naari. Nu ştiu cum poate cineva suporta.

„Nu suportă”, ar fi vrut Kiva să-i spună. Tocmai de aceea mureau aşa repede. Gardienii stăteau acolo în mai multe schimburi. Chiar şi Naari mai cobora din când în când în tuneluri, dar petrecea mult mai mult timp la suprafaţă. Kiva încerca să nu o judece. Ea, la rândul ei, era norocoasă pentru că lucra în infirmerie. Dar îi era greu să se împace cu gândul că cei precum Jaren nu aveau de ales.

- Hai să mergem! zise Kiva.

Se uită spre dreapta, acolo unde pasajul era luminat cu lămpi de luminium, continuând până unde ea nu mai putea vedea. Mai încolo, ea şi Naari trebuiau să se îndrepte în direcţia de unde se auzea zgomotul săpătorilor, care extindeau fără oprire labirintul de galerii.

Unele pasaje erau uscate şi puteau fi străbătute pe jos, dar altele, mai noi, erau pe jumătate inundate, şi acolo trebuiau folosite plute de mici dimensiuni pentru a te putea deplasa. Apa ajungea până la urmă în bazinul acvifer şi astfel îi ţinea pe toti cei din Zalindov în viată.

Nimeni nu dorea să o recunoască, dar, fără săpători şi apa pe care o găseau şi o conduceau spre bazinul acvifer, toţi, inclusiv gardienii, ar fi fost morţi în câteva zile. Tocmai de aceea numărul de lucrători din subteran era atât de mare, în ciuda condiţiilor groaznice şi a mortalităţii ridicate. Kiva era îngrozită, dar în acelaşi timp înţelegea că, dacă lucrătorii nu căutau în continuare apă, toţi ar fi murit. Aşa că ori mureau câţiva, ori mureau toţi.

Kiva intră într-un pasaj îngust aflat în stânga puţului, acolo unde staţia de pompare se auzea lucrând. Câte doi deţinuţi operau câte o pompă, mişcarea de sus-jos continuă a acesteia

ducând apa acolo unde trebuia să ajungă. Unele pompe trăgeau apa din tuneluri şi o duceau spre bazinul acvifer, însă majoritatea transportau apa spre fântânile mai mici de la suprafaţă, din care deţinuţii îşi luau apa de băut. Alte pompe alimentau duşurile şi camerele de îmbăiere, după care stropitoarele făceau restul. Orice loc ce avea acces la apă era alimentat de pompagii.

Kiva avea mereu dificultăţi atunci când pompagiii se prezentau la infirmerie cu lovituri la mână, afecţiuni ale gâtului sau ale spatelui. Nu avea ce să le facă decât să le dea analgezice, dar după un timp nici ele nu-şi mai făceau efectul, aşa că majoritatea pompagiilor ajungeau dependenţi de praf de îngeri. Spre deosebire de predecesorul ei, Kiva refuza să le administreze acest tratament. Acum, nu ştia de unde anume făceau rost de substanţă, dar, văzându-le ochii sticloşi în timp ce lua probe de pe echipamentul lor, bănuia că găsiseră altă

sursă.

Simţind dezolarea din aer, Kiva nu petrecu multă vreme la staţia de pompare. Naari stătuse de vorbă cu ceilalţi gardieni aflaţi pe tură. Nici ei nu-şi foloseau biciuirile, dar nici nu aveau de ce. Deţinuţii erau complet supuşi.

- Am întrebat dacă pompagiii primesc raţii duble, zise Naari în vreme ce se îndreptau spre următorul pasaj, iar zgomotul maşinăriilor devenea tot mai înfundat.

- Şi? întrebă Kiva, încercând să nu pară surprinsă de ce- i zisese Naari.

Femeia negă din cap şi zise:

- Urăsc locul ăsta!

De la staţia de pompare până la bazinul acvifer, distanţa nu era mare. Pasajul începuse să se lăţească, iar rezervorul de apă se vedea acum, în timp ce inima Kivei bătea foarte tare. Lămpile de luminium dădeau ceva lumină, destul de palidă, însă erau răspândite împrejurul acelui spaţiu enorm. Apa se

întindea până departe, mai departe decât putea *vedea,* iar întunecimea ei îi indica adâncimea de coşmar.

- Ai păţit ceva?

Kiva se întoarse şi observă că Naari o studia cu atentie.

■> >

- E aici, nu-i aşa?

Lămpile de luminium aruncau umbre peste faţa femeii, care părea nedumerită.

- Ce să fie aici? întrebă Naari. Sursa bolii? Nu de asta ne aflăm aici?

Kiva scutură din cap.

- Nu... încercarea de mâine. Va fi tinută aici?

- Nu şţiu, îi zise Naari, privind întinderea de apă.

Kiva nu părea să o creadă.

- îţi jur, Kiva! N-am ştiut nimic nici despre celelalte două încercări. Dacă aş fi ştiut ceva despre cea de mâine, ţi-aş fi spus.

Tonul ei era sincer, iar Kiva o crezu. Cu

câteva săptămâni în urmă n-ar fi avut curajul să-i vorbească aşa, dar Naari devenise una dintre persoanele în care avea încredere.

- Cât timp crezi că ţi-ar lua să ajungi înot până în cealaltă parte? întrebă Kiva, stând pe vine aproape de marginea apei, umplând un flacon de sticlă.

- Sincer, nu vreau să mă gândesc la aşa ceva, îi zise Naari, cutremurându-se. Dar nu cred că prea mult. Este apă dulce, aşa că nu există riscul să trăiască ceva monştri prin ea, crocodili sau mai ştiu eu ce.

Kiva nici măcar nu-şi închipuise asemenea primejdii. îşi retrase repede mâna din apă.

- Măcar e potabilă, zise Naari. N-ai să mori de sete dacă va trebui să înoţi ore în sir.

5 3

- Mersi de ajutor, dar mai bine nu, îi zise Kiva sec.

Naari tăcu în timp ce Kiva colecta celelalte eşantioane, după care se întoarseră în pasajul îngust. Ambele erau cufundate în gânduri. Kiva

nu ştia ce anume avea să se întâmple a doua zi. Trecură de staţia de pompare şi merseră spre puţul de acces.

Voiau acum să intre în pasajul mai mare care ducea spre labirintul de galerii, pentru ca vindecătoarea să ia ultimele eşantioane de acolo, dar totul se schimbă atunci când Olisha îşi făcu apariţia.

- N-am ştiut pe unde aţi luat-o, aşa că am zis să aştept până vă întoarceţi, zise femeia.

- S-a înrăutăţit starea lui Tipp? sări Kiva.

- Nu, dragă, el e bine.

- Are iar ceva la stomac? întrebă Kiva, neatentă la spusele femeii, întinzându-se spre scară şi pregătindu-se să o tulească spre infirmerie A revenit febra?

- Kiva, dulceaţă, îi zise Olisha, punându-i o mână pe un braţ pentru a o opri. Nu e vorba despre Tipp. Ci despre Tilda.

Kiva fu inundată de un val de uşurare, ce fu repede alungat de unul de groază,

- Are iar convulsii? A...

- E bine, o întrerupse femeia, cu glas calm.

- Atunci de ce eşti aici?

- S-a trezit. Tilda s-a trezit.

Chiar şi mai confuză, Kiva zise:

- Se mai trezeşte din când în când. Dă-i nişte supă înainte să adoarmă la loc. Trebuie să o hidratăm.

- Nu, dragă, n-ai înţeles, zise Olisha, pierzându-şi răbdarea. O privi în ochi în timp ce adăugă: Tilda s-a trezit – şi e *lucidă.*

CAPITOLUL 26

Kiva se chinuia să-şi controleze respiraţia în timp ce ea, Naari şi Olihsa urcau scara de acces. Era decisă să se întoarcă pentru a lua probe din celelalte tuneluri.

Cele trei ajunseră la suprafaţă, gâfâind şi acoperite de transpiraţie, cu muşchii cuprinşi de durere. Cel puţin, Kiva şi Olisha. Naari nu părea prea afectată, dovadă a condiţiei ei fizice. Dacă nu ar fi fost atât de grăbită să ajungă la infirmerie, Kiva ar fi vrut să o întrebe mai multe despre proteza ei şi cum de o folosea cu atâta uşurinţă, gardianca neavând nici o dificultate în a se tine de scară sau de a folosi orice alt lucru pe care punea mâna.

Ignorând nevoia propriului corp de a avea un moment de odihnă, Kiva ieşi în fugă din clădire, acompaniată de Naari, în timp ce Olisha strigă, cu sufletul la gură, că avea să le prindă ea din urmă.

Nestiind la ce să se aştepte şi nici măcar ce îsi dorea să găsească, mintea Kivei era asaltată de gânduri, îngrijorări şi întrebări atunci când ajunse la infirmerie şi păşi înăuntru.

- Kiva! Te-ai î-întors! ţipă Tipp, stând lângă patul Tildei, ținând-o de o mână.

Inima Kivei tresăltă atunci când faţa femeii se întoarse, chiar dacă nu exact în direcţia ei, din cauza faptului că era oarbă.

Vindecătoarea lăsă mai întâi eşantioanele pe bancul de lucru, găsindu-l pe Nergal aşezat pe acelaşi scaun pe care-l lăsase.

- Poţi pleca, îi zise. Spune-i şi Olishei – acum se întoarce de la tuneluri.

Bărbatul ieşi din infirmerie numaidecât, de

parcă se temea că vindecătoarea s-ar putea răzgândi. Dar Kiva nu şi-l dorea acolo. Nici pe Olisha. într-o lume ideală, nici Tipp sau Naari nu ar fi fost acolo, permiţându-i Kivei să aibă un moment singură cu pacienta ei. Dar Tipp deja vorbea în şoaptă cu Tilda, iar Naari se îndrepta spre patul ei, cu o expresie precaută pe chip ce o făcu pe Kiva să presupună că îşi aducea aminte de atacul Reginei Rebelilor, ce avusese loc la scurt timp după ce ajunsese în închisoare. Tilda stătuse legată de atunci, dar, cu toate acestea, Naari era în stare de alertă.

Inima Kivei îi bubuia în urechi în vreme ce se apropia de patul Tildei. Nu ştia de ce era atât de emoţionată. De fapt, avea mai multe motive. Se întreba dacă Tilda îşi mai amintea ceva de dinainte să ajungă la Zalindov. Ştia ceva despre mesajul de la sora Kivei? Ştia că Zuleeka îl trimisese, că vindecătoarea ar fi riscat orice, că încă risca totul pentru a o tine în viată? Şi cum rămânea cu rebelii

din afara închisorii? Oare ştia Tilda că încercaseră să o

elibereze? Că nu reuşiseră? Ştia dacă aveau un plan de rezervă? Sau asta era doar speranţa naivă a Kivei?

Foarte multe întrebări, şi nu putea să-i adreseze nici una dintre ele de faţă cu Tipp şi Naari.

Kiva trecu prin spatele gardiencei şi se apropie de pat.

- Am auzit că cineva se simte mai bine, spuse Kiva, vocea sunându-i ciudat şi în propriile urechi.

- N-a z-zis nimic până acum, îi spuse Tipp. Doar a î- întrebat unde se află. Şi a cerut ap-p-pă.

Kiva se îngrijoră, căci, ultima oară când fusese conştientă, Tilda ştiuse că se afla în Zalindov – după care uitase, la câteva secunde după. Era bine că ceruse apă. Kivei îi era foarte greu să o menţină hidratată.

- Kiiiva, zise femeia. *Kiiiva.*

- D-d-da, spuse Tipp încurajator, bătând-o uşor pe mână. Ea e Kiva – v-vindecătoarea închisorii. Ti-am povestit despre ea, mai ţii minte? Kiva M-meridan. Cea mai bună vindecătoare din tot regatul. Ea a avut grijă de tine.

- Kiiiiiiiva, zise Tilda, îndreptându-şi ochii orbi în direcţia vocii lui Tipp.

Kiva îşi înfipse unghiile în palmă când îşi auzi numele ieşind dintre buzele femeii. Regina Rebelilor nu părea complet lucidă, aşa cum spusese Olisha. Sau poate că îi era iar greu să vorbească, aşa cum se întâmplase cu câteva săptămâni în urmă când Kiva încercase să poarte o discuţie cu ea.

- I-ai dat pelin? îl întrebă Kiva pe Tipp.

Ochii lui Tipp se luminară şi sări de pe scăunel ca să se ducă la masa de lucru şi să aducă de acolo o pastă maronie. I-o înmână Kivei, iar ea o întinse pe limba Tildei,

aşteptând să vadă dacă avea să îi limpezească mintea şi să îi relaxeze limba.

- Kiva, zise Regina Rebelilor după câteva clipe, reuşind să articuleze corect sunetele.

- E a-aici, spuse Tipp. Şi N-Naari. Ţi-am povestit şi despre ea. O să-ţi p-placă.

Tilda îşi întoarse faţa dintr-o parte în alta, de parcă încerca să-i vadă. Kiva se întreba de cât timp îşi pierduse vederea şi dacă era unul dintre efectele afecţiunii de care

suferea[3] sau dacă şi-o pierduse mai demult[5].

- Poţi să-mi spui cum te simţi? se forţă Kiva să întrebe, hotărâtă să nu uite că ea era vindecătoarea şi avea o sarcină de îndeplinit. Te doare capul, ţi-e greaţă, te doare ceva? Zaci aici de aproape şase săptămâni, şi încă n-am reuşit să- mi dau seama de ce boală suferi. M-ar ajuta orice detaliu.

- încercările..., zise Tilda. De ce... nu au venit să mă ia?

Kiva, Tipp şi Naari tăcură, neştiind ce să

spună.

- De ce... n-am murit?

Tipp se mişcă pe scăunel. Naari îşi încrucişă braţele la piept.

- Ar fi... ar fi trebuit să fiu moartă.

Cuvintele ei rupseră ceva în Kiva. Nu afirmaţia în sine, ci emoţia din spatele ei. îşi aminti ultima lor conversaţie, când Tilda o întrebase de ce se chinuia să o tină în viată

când oricum avea să moară.

Kiva simţi împunsătura lacrimilor când adevărul o lovi cu putere: sunase de parcă Tilda chiar îşi dorise să moară. La fel ca în cazul multora care ajungeau la Zalindov, sunase ca şi cum nu avea pentru ce să trăiască, nu avea nici o motivaţie pentru a supravieţui. Dar Kiva ştia că nu era aşa. Fiind Regina Rebelilor, avea un ţel, oameni care o urmau, avea un regat de recâştigat. Ar trebui să fie ultima persoană din lume care să îşi dorească moartea, nu înainte de a lupta cu

toate forţele pentru a recăpăta Coroana familiei.

- Kiva... *de ce?* întrebă implorator Tilda, cu fruntea lucindu-i de transpiraţie, fiind evident că depunea un efort considerabil ca să poată vorbi.

- Ce anume? o întrebă Naari, intervenind pentru întâia oară.

Kiva tresări, pentru că uitase că femeia se afla în apropiere.

- *De ce?* repetă Tilda.

- Cred că v-vrea să înţeleagă de ce n-a m-murit, şopti Tipp, deşi ştiau cu toţii ce întreba femeia.

Kiva însă se întreba dacă nu cumva Tilda căuta alt răspuns, unul pe care nu i-l putea oferi.

- lartă-mă, zise Kiva, înghiţindu-şi nodul din gât. Nu ştiu de ce eşti bolnavă, dar încerc să fac totul ca să te vindec.

Inclusiv luând asupra ei sentinţa Tildei, însă Kiva nu avea de gând să îi spună asta, şi o privire de avertizare din partea ei către Tipp şi Naari îi făcu şi pe aceştia să tacă.

- De aia eşti în v-viaţă, zise Tipp cu glas vesel. Datorită K-Kivei. O să te pună pe picioare cât ai clipi.

Tilda gemu slab, sunetul pătrunzând până în sufletul Kivei, în timp ce pronunţa numele vindecătoarei.

- Kiva, zise femeia, vocea ei nefiind mai mult decât o şoaptă. *Kiiiiiva.*

- Ce are? o întrebă Naari.

- E bolnavă, zise Kiva, fiind aproape să cedeze.

- Ştiu asta, Kiva, spuse Naari. Dar tot nu înţeleg de ce îţi tot repetă numele.

Kiva nu ştia ce să-i răspundă.

- Spune-mi... povestea, zise Tilda, închizând ochii şi lăsându-şi capul pe pat.

Naari şi Tipp se încruntară nedumeriţi, dar

Kiva trebui să tragă adânc aer în piept ca să îşi reţină lacrimile care îi înţepau ochii. Sărmana femeie! Kiva nu ştia cât mai avea de trăit. Nu ştia cum s-o ajute.

- Tatăl... tău... Kiva, zise Tilda, ridicând o mână vlăguită spre ea. Şi... hoţul. Spune-mi... povestea!

Kiva înghiţi în sec, apoi înghiţi din nou. Era dureros, de parcă încerca să facă să alunece cioburi pe gât în jos. Degetele îi tremurară când luă cu blândeţe mâna întinsă a Tildei, ştiind că asta îşi dorea femeia.

- Ce vorbeşte acolo? o întrebă Naari.

- I-am spus o poveste, cu o zi înainte de încercarea Focului, se forţă Kiva să rostească. Nu dormea deloc bine – era agitată, gemea. Am crezut că o va linişti.

- îmi plac p-poveştile, zise Tipp. O spui din nou?

Kiva se uită la băiat şi îi văzu expresia senină, apoi privi la Naari, care părea acum

curioasă, dar nu şi precaută, după care se uită la Tilda, care părea pe punctul de a se cufunda în somn, unde, Kiva ştia, delirul avea să o cuprindă iar. Poate că era mai bine că Regina Rebelilor nu reuşea să comunice cum trebuia. Poate că era mai bine că era bolnavă şi trebuia tinută în infirmerie. Nu doar că era protejată de cei care nu susţineau cauza rebelilor şi care îi voiau răul, dar nici n-o puteau trimite în Abis, să fie interogată. Până când Kiva termina cu încercările, Tilda avea să rămână o deţinută, viaţa ei fiind în pericol atâta vreme cât se afla la Zalindov. Nu era nici un semn cum că susţinătorii ei aveau să mai facă o încercare de a ajunge la ea. Reuşita sau eşecul Kivei însemna eliberarea sau

moartea ei. Şi, până când se întâmpla una din două, femeia cea bolnavă era în pericol, toate cunoştinţele ei de rebelă fiind captive în mintea ei. Poate tocmai de aceea nu se însănătoşea – poate, în subconştient, ştia ce

avea să i se întâmple dacă autorităţile reuşeau să-i afle secretele. Poate tocmai de *aceea* îşi dorea să moară – ca să protejeze planul ei de a recâştiga regatul, ca să-i protejeze pe cei la care ţinea.

însă... şi Kiva avea oameni la care ţinea. De bine, de rău, Tilda era şi ea printre ei. Dacă vindecătoarea reuşea să rămână în viaţă, atunci era determinată să o ajute şi pe Tilda să supravieţuiască.

„N-o lăsa să moară.”

Kiva nu avea nevoie să îi aducă cineva aminte de mesajul din bileţel.

Nu avusese niciodată nevoie.

Trase un scăunel lângă Tipp şi o ţinu pe Tilda de mână, povestindu-i din nou despre cum se întâlniseră tatăl şi mama ei. Spera că faptul că Tilda înţelesese acea poveste prima oară când i-o spusese Kiva însemna că auzise şi rugăminţile Kivei de a nu uita de cei iubiţi. Că îşi amintea că ei aveau nevoie ca ea să

rămână în viaţă şi să lupte.

- Chiar îţi p-pasă de ea, nu-i aşa? o întrebă Tipp mai târziu în acea seară, atunci când Kiva testa alţi şobolani.

Băiatul încerca să ajute, dar mai mult o încurca, pentru că mai degrabă se juca cu şobolanii şi îi agita.

- De cine să-mi pese?

- De Tilda, zise Tipp. Am văzut cum te-ai uitat azi la ea c-când spuneai povestea. Apropo, mi-a plăcut mult. Niciodată n-ai v-vorbit despre părinţii tăi.

- Nu prea e cine ştie ce de povestit, zise Kiva, pe un ton sec, dorindu-şi să mai aline din durerea pe care o simţea de fiecare dată când se gândea la mama şi tatăl pe care îi pierduse, precum şi la fraţii şi la sora sa.

Tipp nu insistă şi reveni la întrebarea iniţială:

- D-de ce te porţi aşa cu ea? E datorită a

ceea ce reprezintă – nu vrei să mai moară un d-deţinut, nu dacă ţine de tine? Asta ai zis, nu?

Văzându-l aşa curios, Kiva îi răspunse:

- Da. Dar şi... Făcu o pauză, apoi admise în şoaptă: îmi aduce aminte de cineva.

Tipp se întoarse să o privească direct, ochii lui albaştri fiind acum plini de lacrimi.

- Nu ştiam d-dacă ai observat. Nu am spus nimic fiindcă nu am v-vrut să fac din ţânţar armăsar.

Kiva scăpă mâncarea în care amesteca muşchi acvifer şi făcu un pas spre el.

- Tipp...

- Nu mi-am dat seama de asta atunci când a ajuns, d- dar după ce ai curăţat-o... zise Tipp, ştergându-şi faţa, să ştii că îmi aduce aminte de mama. M-mult.

Kiva îşi deschise larg braţele, iar el ieşi din ţarcul pentru şobolani şi se lăsă îmbrăţişat. Deşi nu plângea, tristeţea lui îi învăluia pe amândoi.

- Ineke ar fi tare mândră de tine, zise Kiva. Ştii asta, nu-i asa? Foarte mândră.

Kiva chiar nu ştia de ce anume îi amintea Tilda lui Tipp de mama lui, în afară de faptul că aveau cam aceeaşi vârstă şi păr brunet. Poate că nici nu era nevoie de mai mult pentru a scoate amintirile la suprafaţă. Trecuse şi Kiva prin asta, căci, după moartea fratelui ei, orice băieţel o făcea să se gândească la Kerrin.

- Eu... m-mă bucur că îţi pasă de ea, zise Tipp. Chiar dacă ştiu că nu e cu adevărat mama, înseamnă mult pentru mine că încerci să o ajuţi. Se retrase din îmbrăţişare când adăugă: Ştiu că m-am supărat atunci când ai luat sentinţa ei asupra ta, dar ai f-făcut ce trebuia. Şi te-ai descurcat atât de bine cu primele î-încercări, încât sunt sigur că mâine vei face la fel.

Kiva se cutremură gândindu-se la ce o aştepta a doua zi, dar se cutremură şi mai tare când îşi dădu seama că, dacă reuşea să treacă

de acea încercare şi de următoarea, avea să poată pleca din Zalindov. Iar Tilda şi Tipp ar fi şi ei eliberaţi.

Jaren şi Naari, însă, ar rămâne în urmă. Şi Mot, da.

Gândindu-se la bătrân, privi butelca în care se afla un lichid lăptos, aflată pe bancul de lucru. Fostul farmacist i-o adusese în acea după-amiază, după ce petrecuse toată săptămâna venind şi plecând din grădină, vorbind singur. Astăzi, îi înmânase poţiunea spunându-i:

Bea asta mâine-dimineaţă. Nu-ntreba ce-i înăuntru. Nu vrei să ştii. Da’ ţin-te de nas, altfel n-o s-o poţi bea!

- Vreau să ştiu mai multe de-atât”, îi zisese Kiva, privind suspicioasă butelca.

Majoritatea oamenilor se îneacă de panică şi epuizare, deci mă gândesc că asta va testa încercarea”, spusese el. „Dacă te aruncă în apa rezervorului şi ai de înotat o vreme – ştii

să înoţi, nu? –, fiertura asta o să te ajute să nu oboseşti prea repede, o să-ţi relaxeze muşchii, să nu faci întindere. Şi am încercat să adaug şi ceva care să te calmeze, dar... n-a funcţionat. Aşa că va trebui să te descurci cu emoţiile.”

Apoi îi urase noroc şi îi zisese că avea să se gândească şi la ceva care să o ajute cu încercarea Pământului. Kiva îi era recunoscătoare pentru încredere, înecându-se de emoţie când el îi făcuse cu mâna şi plecase din infirmerie.

Avea să-i fie greu să-l lase pe Mot în urmă dacă urma să treacă de toate cele patru încercări. Dar, la fel ca în cazul lui Jaren, nu avea cum să-l ajute. Tipp şi Tilda, pe de altă parte, depindeau de ea, chiar dacă nu ştiau asta.

- Normal că îmi pasă de ea, îi zise Kiva băiatului, ignorându-şi gândurile. Şi mă bucur că şi ţie îţi pasă.

- Aşa e. Te poţi baza pe mine când nu eşti

aici. Ştiu să am g-grijă de ea aproape la fel de bine ca tine.

- Chiar mai bine, zise Kiva, întinzându-se să îi dea din ochi părul roşcat. Sunt sigură că eşti favoritul ei. De departe.

hri* A
Tipp râânji.

- Ei, eu n-am vrut să zic ceva, dar...

Kiva râse şi se întoarse la treabă. Nu se mai dusese în
tuneluri în acea după-amiază, ci rămăsese la infirmerie după ce Tilda adormise, aşteptând să vadă dacă avea să fie din nou lucidă. Dar, după cum anticipase, femeia fu iar acaparată de delir. Cât aşteptase, testase şobolanii, ceea ce în mod normal ar fi făcut a doua zi, dar, pentru că în ziua următoare o aştepta încercarea, nu dorea să piardă timp.

Plănuia să se ducă a doua zi, dimineaţă devreme, împreună cu Naari, în secţiunea de tuneluri care rămăsese de testat, şi să se întoarcă înainte de încercare. Era la limită cu timpul, dat fiind că trebuiau să se întoarcă repede la infirmerie, dar era încrezătoare că

avea să reuşească.

Dar planurile ei fură date peste cap a doua zi, atunci când auzi că sosise o căruţă, aducând deţinuţi noi în închisoare. Infirmeria era primul loc prin care treceau, iar Kiva trebuia să stea acolo, să îi consulte şi să le cresteze însemnul, ceea ce lua timp, aşa că nu mai reuşi să culeagă probele finale. Singura parte bună era că munca îi distrăgea atenţia şi, în afară de faptul că avu de înghiţit fiertura cu gust groaznic a lui Mot, abia dacă mai apucă să se gândească la încercarea ce se apropia.

Erau patru deţinuţi în total, trei bărbaţi şi o femeie, de vârste diferite, din diferite zone ale Wenderalhilui. Toţi erau sănătoşi. Kiva îşi dădu seama că nu petrecuseră foarte mult timp pe drum, mai ales că iarna avea să mai dureze cel puţin patru săptămâni. Sosirea lor o surprinse pe Kiva. Doar Jaren, cei doi tovarăşi morţi ai lui şi Tilda sosiseră la închisoare de când se înrăutăţise vremea – plus alaiul regal care

fusese martor la prima încercare, dar ei nu se puneau la socoteală, căci condiţiile lor de călătorie erau mult mai bune decât ale detinutilor.

Unul câte unul, nou-sosiţii intrară târându-şi picioarele în infirmerie, iar Kiva îi controlă, îi crestă şi îi trimise mai departe, aşa cum făcuse de ani în şir. Tipp rămase cu ea, aducându-i apă, înmânându-i praf de piperoaică şi ajutându-i pe noii deţinuţi să-şi îmbrace hainele.

Femeia fu singura care îndrăzni să spună ceva, mormăind că fuseseră forţaţi să călătorească pe acea vreme groaznică pentru că toate închisorile de pe drum erau pline. Abia vorbise, că vindecătoarea îi ceru numaidecât să tacă, din moment ce nu Naari fusese cea care îi anunţase de sosirea lor şi nu era ea cea care îi supraveghea. în schimb, Oase şi Măcelarul stăteau în dreptul intrării în infirmerie, ameninţarea lor tăcută umplând

spaţiul şi forţând-o pe Kiva să se grăbească.

Termină şi cu ultimul, care fu zorit de cei doi gardieni spre locul în care aşteptau restul, după care, slavă cerului, plecară cu toţii din infirmerie. Acum, erau problema altcuiva, se gândi Kiva, simţindu-se uşurată că nu fusese însărcinată cu orientarea acestora, ca în cazul lui Jaren.

Deşi, până la urmă, asta nu ieşise deloc rău.

- I-intens, zise Tipp, adunând hainele lăsate în urmă, punându-le într-o grămadă. N-nu ştiu cum r-reuşeşti.

- Am destulă experienţă, zise Kiva.

Ridică o tunică bărbătească şi o împături strâmbând din nas, aproape ratând un obiect mic ce pluti până pe podea, îl văzu însă, acoperindu-l cu cizma înainte ca Tipp să vadă ce se întâmplase.

Pulsul i-o luă razna, dar rămase calmă, continuând să împacheteze hainele.

- Du, te rog, hainele astea în zona de intrare,

ca să fie sortate, îi ceru Kiva lui Tipp, sperând ca acesta să nu-i remarce tremurul din voce.

- M-mă grăbesc, zise el. O s-să vină curând după tine. Nu vreau să ratez momentul.

Kiva nu zăbovi cu gândul la faptul că încercarea ei se apropia. Stătu cu sufletul la gură până când Tipp plecă, apoi aruncă rapid o privire în jur, să se asigure că nu mai era nimeni în afară de Tilda, care dormea. Ridică piciorul şi se aplecă să ridice bucata de pergament care căzuse din tunica bărbatului.

Asta trebuia să fie. Familia ei primise mesajul trimis de ea prin Raz şi îi trimisese un răspuns, anunţând-o că venea să o salveze.

Desfăcu pergamentul cu mâinile tremurânde. Un singur cuvânt stătea scris acolo. Era scrisul grăbit şi dezordonat al fratelui ei.

Kiva se încruntă, citind din nou, întrebându-se dacă a tradus greşit.

Un nume. Al unui oraş.

Oakhollow.

Dacă îşi amintea ceva din lecţiile de geografie, era undeva în sud, aproape de Vallenia.

Dar de ce să...

Kiva trase aer în piept când înţelese.

Fratele său îi spunea unde era. Unde se găsea familia ei.

Unde îi putea găsi dacă trecea de încercări.

Faptul că el credea că ea putea reuşi acolo unde alţii dăduseră greş o umplu de speranţă, de căldură.

Şi totuşi... speranţa pieri, înlocuită de dezolare. Cea de-a treia încercare a ei era azi, iar ei tot nu ajunseseră să o salveze. Ea le transmisese că avea nevoie să fie salvată, şi ăsta era singurul răspuns primit.

„Suntem pe drum.”

Minciuni.

Numai minciuni.

Pentru că nu aveau să vină.

Nu putea să-i învinovăţească. Nimeni nu reuşise să pătrundă în Zalindov. Nimeni nu evadase vreodată. Ştia că era imposibil, ceva ce nu putea cere. Dar sperase... *sperase* că, ajutaţi de rebeli...

Nu mai conta.

Totul depindea de Kiva. Dacă îşi dorea să îşi revadă familia, trebuia să se descurce singură să ajungă la ea. Mesajul fratelui ei îi dădea de înţeles două lucruri:

O aşteptau. Şi voiau ca ea să li se alăture.

încă două săptămâni.

încă două încercări.

Apoi, avea să fie liberă.

- Dulceaţă, tot aici eşti.

Kiva mototoli mesajul şi îl aruncă sub bancul de lucru înainte de a se întoarce spre Olisha, care intra pe uşa infirmeriei.

- Ce cauţi aici? o întrebă Kiva, cu glas răguşit.

- Am venit să aduc nişte provizii, zise Olisha, mângâind rucsacul pe care-l ţinea în mână.

- Ce provizii?

Olisha se duse la bancul de lucru şi îngenunche în faţa lui, deschizând o ascunzătoare. Kiva icni, căci nu avusese habar că era un dulap ascuns acolo.

- Provizii, repetă femeia şi scoase din rucsac un flacon cu un lichid transparent, fluturându-l către Kiva. Ştii tu, pentru imunitate.

Kiva fu străbătută de un fior în vreme ce se apropie de femeie cu peşi nesiguri.

- Pentru imunitate.

- Mmm-da, zise Olisha, băgându-şi capul în dulap, făcând loc pentru fiolele care erau deja acolo. Mi-aş dori să nu fiu alergică la rujă. Nergal la fel. Altfel, le-am lua cu găleata.

- Pot să... Kiva îşi drese glasul. Pot să văd şi eu una, te rog?

Olisha tocmai se pregătea să mai bage o fiolă în dulap, dar, în schimb, i-o dădu Kivei şi se întinse după alta, continuând să le aşeze.

Cu mâini tremurătoare, Kiva îi scoase dopul, ducând fiola la nas. Intră în panică atunci când mirosi lichidul, dar se forţă să întrebe cu glas calm:

- De unde ai astea, Olisha?

- Hmm? întrebă femeia, neatentă.

- Fiolele astea – de unde sunt?

- Nergal mi le-a dat, dulceaţă, îi zise Olisha. El a plecat cu ceilalţi ca să asiste la încercarea ta, dar eu n-am nervi pentru aşa ceva. M-am oferit eu să aduc astea aici din moment ce tot veneam încoace. Cineva trebuie să aibă grijă

de pacienţi cât eşti plecată.

- Nergal... ţi-a dat fiolele astea... pentru imunitate?

- Ei bine, da, zise Olisha, şi ceva din vocea Kivei o făcu să ridice privirea. Dar el le-a primit de la altcineva. Le-am dat toată iarna. Când vine cineva la noi, îi dăm o fiolă. Aşa cum faci şi tu.

- Poftim?

- Păi, ai dat şi tu altora, nu?

Când Kiva clătină din cap, cuprinsă de groază, Olisha se încruntă şi zise:

- Aveam aşteptări mai mari de la tine, draga mea. Cu boala asta care face ravagii, avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem găsi. Nu *toată lumea* e alergică la rujă. Tu mai ales ar fi trebuit s-o torni pe gâtul pacienţilor tăi. însă nu celor bolnavi de stomac – am încercat, dar le înrăutăţeşte starea. însă cei care vin aici cu răceli sau răni... sau... cei *sănătoşi...* ei au primit licoarea, ca să le dăm o şansă. Ar fi

trebuit să faci la fel, zise Olisha. Sunt dezamăgită de tine, Kiva.

Vindecătoarea nu o mai asculta. în schimb, auzea vocea Crestei, acuzaţiile pe care i le trântise cu o zi în urmă: „Toţi cei care vin la tine cu ceva ajung să se îmbolnăvească. Explică-mi asta, vindecătoare©!”

Kiva ştia ce cauza boala.

Olisha avea dreptate – licoarea conţinea rută, care ajuta imunitatea.

Dar Olisha se şi înşela, căci lichidul nu conţinea doar asta. Mirosul licorii avea urme de migdale amare şi fructe putrezite. Olisha şi Nergal nu îşi puteau da seama, fiindcă acel miros era mascat de aroma de rută.

Febră mare, pupile dilatate, dureri de cap, vomă, diaree, erupţie pe abdomen – simptomele bolii de stomac. Dar erau şi efectele secundare clasice a ceva ce mirosea a migdale amare şi a fructe putrezite.

Duhoaică.

Denumită şi Atingerea Morţii.
Licoarea de imunitate... nu era un medicament.
Era o otravă.
Prizonierii nu se îmbolnăveau, erau otrăviţi.
- E timpul.
Kiva se răsuci spre uşa infirmeriei, tremurând toată din cauza şocului produs de ceea ce tocmai aflase.
- Unde e Naari?
Kiva se înecă în clipa când îl văzu pe Rooke apropiindu- se de ea.
Bărbatul ridică dintr-o sprânceană castanie.
- Te-ai cam împrietenit cu ea, nu-i aşa? Ai grijă, vindecătoareo!
Kiva se uită la el, şocată de descoperirea pe care o făcuse. Voia să-i spună lui Rooke, dar apoi văzu gardienii care erau cu el – unul din ei era alături de el, iar celălalt rămăsese în prag, suficient de aproape cât să audă. îşi aminti că Olisha îi zisese că Nergal primise licoarea

pentru imunitate de la altcineva.

Kiva nu putea risca să dezvăluie ce aflase, nu înainte de a se asigura că persoana responsabilă avea să fie prinsă. Olisha şi Nergal erau doar nişte marionete. Marionete *fără minte,* dar marionete. Trebuia să aibă grijă cu cine vorbea despre asta până când cel care le dăduse licoarea era prins. Nu dorea să-i spună ceva lui Rooke cât timp erau martori în preajmă. Nu doar deţinuţii bârfeau la Zalindov. Bârfa circula cu viteză şi printre gardieni, iar zvonurile ajungeau întotdeauna înapoi la prizonieri.

Trebuia să se ocupe de asta – dar *cu discreţie.* Zalindov se afla deja pe un butoi cu pulbere. Dacă deţinuţii prindeau de veste că boala *nu era* o boală... că cineva îi otrăvea în mod intenţionat...

- Ce-ai acolo? o întrebă Rooke, arătând spre fiola pe care Kiva o strângea de i se albiseră încheieturile.

Kiva încercă să pară mai calmă decât se simţea, spunând printre dinţi, în vreme ce îi dădea Olishei fiola:

- Nimic important.

Rooke miji ochii, şi Kiva simţi o scânteie de speranţă, ştiind cât se pricepea el la citit oamenii. Sigur avea să îi vadă panica şi să îşi dea seama că se petrecea ceva şi să îi ceară o întrevedere între patru ochi. Atunci, i-ar putea spune adevărul fără a fi auzită de altcineva.

Dar el nu zise nimic, neavând habar de ceea ce gândea şi simţea ea. Nu făcu decât să se întoarcă şi să îi facă semn să

îl urmeze.

- Hai! Avem ceva de mers.

- O clipă! zise ea. Putem discuta puţin? între patru ochi.

- Suntem în întârziere, zise Rooke peste umăr, fără a încetini. O să-mi spui după încercare.

- Dacă mai trăieşti, comentă gardianul care

mergea în ritm cu ei şi îi dădu un brânci zdravăn Kivei. Hai, mişcă, vindecătoareo!

- Dar...

- Mergi sau te duc ca pe-un sac, îi aruncă gardianul, împingând-o. Alegerea îţi aparţine.

Kiva scrâşni din dinţi, dar tropăi ascultătoare spre ieşire, înjurându-l pe Rooke în gând.

Gândurile i-o luaseră razna în timp ce păşi afară, gardianul care comentase grăbind pasul pentru a merge în rând cu Rooke şi cu alţi doi. încă trei gardieni se alăturară escortei, dar Naari nu era printre ei. Kiva era disperată s-o vadă, ca să-i spună ce aflase, convinsă că ea avea să asculte şi să ştie ce era de făcut. Oamenii mureau din cauza unei

3 3

otrăvi. *Cineva* trebuia să afle, trebuia să descopere cine se afla în spatele poveştii ăsteia şi să facă astfel încât să fie traşi la răspundere.

Kiva se gândi iniţial la Cresta. Dacă deţinuţii reuşeau să pună mâna pe praf de îngeri, atunci poate că şi alte substanţe reuşeau să fie

obţinute în închisoare. Mai ales de
către liderul rebelilor prizonieri. Dar... Cresta păruse la fel de indignată de moartea deţinuţilor cu o zi în urmă, susţinând că prieteni de-ai ei se îmbolnăveau şi mureau. Dacă ea ar fi fost cea care aducea otrava, sigur nu i-ar fi rănit pe cei de care îi păsa.

Trebuia să fie altcineva, care să urmărească altceva decât să răspândească frica şi să stârnească revolte, lucruri pentru care Cresta nu avea nevoie de o otravă. Dar *cine...*

Kiva îşi pierdu concentrarea când o voce îl strigă pe temnicerul-şef, oprind micul grup, şi simţi atâta uşurare atunci când o văzu pe Naari venind spre ei, încât genunchii aproape îi cedară.

- Arrel, mormăi Rooke. Mă întrebam pe unde te învârti. Eşti conştientă că infirmeria a rămas fără pază?

- A venit o căruţă de dimineaţă, zise Naari. Mi s-a spus că paza e asigurată.

Rooke strânse din dinţi, dar probabil

răspunsul ei îi mulţumise, căci continuă să meargă. Kiva nu îl urmă decât când Naari o îmboldi înainte şi, chiar şi atunci, rămase cât mai în urmă posibil faţă de el şi de cei care îl însoţeau.

- Trebuie să-ţi vorbesc, îi şopti Kiva lui Naari.

- Concentrează-te asupra a ceea ce ai de făcut! îi şopti Naari înapoi.

Kiva privi spre gardiancă, observându-i faţa palidă, încordarea de pe chip şi neliniştea ce o copleşea.

- E urgent, şopti ea. E despre...

Dar Kiva se opri când îşi dădu seama că ceva nu era în regulă.

Nu se îndreptau spre tuneluri şi spre bazinul acvifer.

Se îndreptau spre porţile de la intrare.

Dintr-odată, uită de otravă, teama preluând controlul când îşi aminti că avea de înfruntat a treia ei încercare, ce s-ar fi putut sfârşi cu ea moartă. Fusese încrezătoare gândindu-se că va

trebui să înoate în bazinul acvifer, mai ales că elixirul lui Mot îi curgea prin vene, dar acum...

Acum, nu avea habar ce se întâmpla.

- Unde mergem? şopti Kiva.

- Nu ştiu, dar nu-mi place, îi răspunse Naari, pe un ton la fel de mohorât ca expresia de pe chipul ei.

Nici Kivei nu îi plăcea. Dar, în vreme ce treceau de porţi în spatele lui Rooke, apoi pe lângă ferme şi mai departe, începu să bănuiască încotro se îndreptau.

Saliva i se aduna în gură şi, mai mult ca oricând, simţi nevoia copleşitoare de a împărtăşi ceea ce aflase, aşa că se întinse, se prinse de mâneca de piele a lui Naari şi îi şopti:

- E otravă.

- Poftim? o întrebă femeia înainte de a-i face semn să tacă, în clipa când Rooke se întoarse să se uite la ele.

- Ţineţi pasul, zise Rooke. Suntem aşteptaţi.

Kiva ştia că se referea la cei din Zalindov. Se întrebă dacă Tipp fusese luat de mulţime, dar spera să fie cu Mot şi cu Jaren, nu pierdut într-o mare de ţapinari masivi şi de săpători. Dar ştia şi că băiatul se putea descurca singur, aşa că decise să nu îşi facă griji pentru el şi se strădui să se asigure că Naari îi înţelesese mesajul.

Rooke, însă, observase că cele două rămăseseră în urmă, aşa că încetini, forţându-le să îl ajungă din urmă. Naari nu părea alarmată, semn că nu înţelesese despre ce vorbea Kiva sau cât de gravă era situaţia. Trebuia să găsească o metodă prin care să-i explice – şi asta rapid.

Dar Rooke părăsi traseul principal al şinelor, luând-o spre est, spre un loc în care Kiva nu fusese niciodată şi, cu inima în gât de groază, îşi dădu seama că intuise bine unde avea să fie dusă.

La cariera abandonată.

O capcană inundată.
Locul perfect pentru încercarea Apei.

CAPITOLUL 27

La fel ca înaintea celorlalte două încercări, inima Kivei îi bubuia în piept în vreme ce se îndrepta spre a treia. Cariera abandonată era mult mai mică decât cea pe care o vizitase împreună cu Naari, cu două săptămâni în urmă, însă era mult mai adâncă. Era greu de ghicit ce adâncime avea, dat fiind că fusese umplută cu apă provenită din izvoarele subterane şi de la ploi.

Kiva nu se gândise că acea carieră ar fi putut fi locul pentru cea de-a treia încercare, ba

chiar nici nu îşi amintise de existenţa ei. Acum se mustra în sinea ei, chinuindu-se să îşi dea seama la ce provocare ar putea fi supusă şi întrebându-se dacă poţiunea lui Mot ar fi putut s-o ajute.

în timp ce Rooke o conducea către creasta stâncii ce se înălţa deasupra gropii, Kiva fu izbită de frumuseţea acelui loc. Apa era de un turcoaz intens, de la amestecul de calcar cu alte minerale, iar suprafaţa sa strălucea, datorită urmelor de luminium. într-o zi de vară, ar fi ademenit-o la scăldat. Dar acum era iarnă, şi marginile apei erau cuprinse de o pojghiţă de gheaţă, ceea ce nu se întâmpla în bazinul acvifer, unde temperatura era mai ridicată, de la căldura din tuneluri.

Kiva nu ştia ce era mai rău – apa rece sau ce se ascundea sub suprafaţa apei. Stânci, echipament de mină abandonat, toxine... lista pericolelor era nesfârşită.

- Mişcă! îi zise Rooke, arătând spre cărarea

stâncoasă. Mai avem un pic de mers.

Kiva încercă să nu se uite la deţinuţii care stăteau pe marginea carierei, cei 3 000 şi ceva de ciudaţi care priveau apa, aşteptând să vadă ce urma să se întâmple. încordarea mulţimii era palpabilă, chiar mai mult ca la încercarea precedentă. Entuziasm... Furie... Resentimente... Gelozie... *Speranţă...* Era un amestec efervescent de emoţii, pe care îl simţeau fără îndoială şi gardienii, infiltraţi strategic printre deţinuţi şi gata de luptă.

„Pericol”, îşi spuse Kiva în gând. „Pericol!”

însă îşi luă gândul de la cei care veniseră să asiste la încercare, pentru că începuse să tremure de groază. Ştia doar că Jaren, Tipp şi Mot erau şi ei acolo şi îşi doreau ca ea să trăiască. Se întrebă dacă erau la fel de înspăimântaţi ca ea, dat fiind că erau condamnaţi să privească, fără să poată interveni.

Când Rooke se opri, coborâseră destul de

mult în carieră. între ea şi suprafaţa apei – aflată, după estimările Kivei, la cincisprezece sau poate treizeci de metri, fiind greu de stabilit din cauza culorii înşelătoare şi a neclintirii suprafeţei sale – se zărea o stâncă.

- Kiva Meridan, zise Rooke, vorbele lui reverberând datorită pereţilor de piatră spre prizonierii care aşteptau şi spre gărzile care înconjurau cariera. Azi vei înfrunta încercarea Apei. Ai ceva de zis înainte să începem?

Kiva şi-ar fi dorit ca Rooke să renunţe să o mai întrebe

3 9

asta înainte de fiecare încercare. Oare ce-ar fi trebuit să spună?

îşi aminti însă că-şi dorea să spună ceva. O privi pe Naari, încercând să comunice cu ea. Femeia însă ridică din umeri, dându-i de înţeles că nu pricepea ce dorea să-i transmită.

Ştiind că intrase în criză de timp, Kiva se întoarse spre Rooke şi clătină din cap, căutând nebuneşte o soluţie pentru a schimba o vorbă

în privat cu Naari înainte de începerea încercării.

Fără să bage de seamă că atenţia vindecătoarei era în cu totul altă parte, Rooke îşi începu cuvântarea:

- O persoană obişnuită poate să-şi ţină respiraţia sub apă preţ de două minute. Recordul e de o jumătate de oră. Dar persoana în cauză a suferit apoi afecţiuni ce i-au adus în cele din urmă moartea.

Să laşi creierul atâta vreme fără oxigen... Kiva era uluită că deţinătorul recordului nu murise chiar atunci, darămite să mai trăiască o vreme, până la apariţia complicaţiilor.

- Ca să treci de încercarea de azi, continuă Rooke, am luat în calcul timpii acestui record şi temperatura apei. Aşa că vei fi legată cu greutăţi şi scufundată în apă, unde va trebui să rezişti preţ de cincisprezece minute. Lovi cu piciorul un bolovan de calcar aflat la picioarele sale, de care era înfăşurată o sfoară. După ce

va trece timpul, te vom scoate din apă. Dacă mai trăieşti, ai trecut încercarea.

Kiva rămase în picioare doar pentru că Naari o prinse zdravăn de braţ, iar unghiile gardiencei înfipte în carnea ei alungară punctele negre, de panică, ce i se formaseră la periferia câmpului vizual.

Cincisprezece minute.

Cincisprezece minute.

Kiva nu se gândise nici măcar o clipă că avea să fie nevoită să-şi ţină respiraţia sub apă, nici măcar când crease toate scenariile posibile legate de bazinul acvifer. Credea că avea să *înoate,* nu să stea *scufundată.* Şi, deşi ştia că cei ce făceau scufundări, în speţă pescarii de pe coasta râului Albree sau cei din Grizel, reuşeau să îşi ţină respiraţia atât de mult, ea nu se număra printre ei. Când fusese copil, reuşise să stea câteva minute sub apă – suficient cât să-i bage în sperieţi pe părinţii ei, dar nu mai mult de atât.

Dar cincisprezece minute... Era *imposibil.*

Kivei nu-i venea să creadă că-şi dorea ca prinţesa Mirryn sau prinţul Deverick să fi găsit o cale să o ajute, în ciuda faptului că Rooke nu mai permitea amestecul lor. Chiar şi dacă Mirryn nu avea magie de apă, ar fi putut s-o ajute cumva. Iar Deverick... ei bine, Kiva bănuia că nu avea nici el magie de apă, dat fiind că era iniţiat în magia aerului şi a focului, asemenea surorii sale. Chiar şi aşa. Orice astfel de magie era preferabilă nimicului pe care-l avea Kiva. Nici măcar poţiunea lui Mot n-avea să-i fie de ajutor, dat fiind că nu era nevoită să înoate şi, deci, nu era în pericol să obosească sau să aibă cârcei. Ei îi trebuia un elixir care s-o ajute să respire sub apă, iar aşa ceva, ştia prea bine, nu exista.

Kiva era o supravieţuitoare. Dar... pentru această încercare, se temea că asta nu avea să fie de ajuns.

- înţelegi ce ai de făcut?

Kiva încuviinţă din cap, nefiind în stare să vorbească. Privi în jos, şi o apucă vertijul când înţelese că nu aveau să mai coboare, ci urma să fie aruncată în apă de la acea înălţime.

>

- Gardian Arell, vrei să faci tu onorurile?

Inima Kivei tresăltă când Naari îi dădu drumul, se lăsă pe vine şi îi legă cel mai apropiat bolovan de gleznă, înţelegând că era ultima ei – poate unica – şansă să-i spună ce aflase, aşteptă până când Rooke dădu o comandă altui gardian, se aplecă şi îi şopti femeii la ureche:

- E otravă, Naari. Pacienţii nu se îmbolnăvesc, sunt *otrăviţi.*

Nu avu timp să spună mai mult de atât, să-i povestească de Olisha, de Nergal şi de licoarea lor pentru „imunitate”, întrucât Rooke se întoarse şi întrebă, cu ochii mijiţi:

- Ce-ai zis?

- I-am zis că mi-a legat prea strâns bolovanul

de gleznă, minţi Kiva.

- Aşa şi trebuie, zise Rooke. Nu putem risca să se desfacă în apă. De altfel, cum crezi că te mai scoatem de acolo dacă se desface frânghia?

Kiva nu-i răspunse. Dar se uită la Naari, care se ridica încet, iar în privirea ei îngrozită se citea înţelegerea. Şi groaza.

- Eşti sigură? întrebă Naari în şoaptă.

Kiva se uită la Rooke, apoi din nou la Naari.

- Da.

- Ţi-am spus, trebuie să fie bine strânsă, mârâi Rooke, fără să înţeleagă tâlcul discuţiei dintre cele două femei.

O prinse pe Kiva de umăr şi îi făcu semn să ridice bolovanul în braţe. Kiva se supuse şi icni când ridică pietroiul greu, în vreme ce temnicerul-şef prinse de frânghie şi îi făcu semn să se apropie de marginea stâncii. Mulţimea prezentă inspiră la unison.

- Nu ştiu cât e de adâncă, zise Rooke,

scărpinându-se în barbă şi privind apa. O să afli pe pielea ta. îşi coborî vocea, astfel încât numai ea să-l audă, şi Kiva desluşi o fărâmă de empatie în vorbele lui, deşi ştia că nu erau pentru ea – îi era doar teamă să nu-şi piardă vindecătoarea. E un moment bun să-ţi ţii respiraţia. Gata?

Kiva nu era deloc pregătită. Nu ar fi fost niciodată pregătită. Dar n-avea de ales, aşa că încercă să-şi amintească tot ce ştia despre capacitate pulmonară şi controlul respiraţiei şi, uşor-uşor, începu să se hiperventileze. Era conştientă că asta urma să-i reducă tensiunea arterială şi să-i provoace leşinul, dar, dacă nu îşi umplea plămânii cu aer înainte de a intra în apă, avea să îşi piardă rapid cunoştinţa. Trebuia să facă tot ce putea pentru a avea o şansă. Trebuia măcar să *spere* că exista o cale de reuşită, altfel, putea la fel de bine să renunţe de pe acum.

- La trei, zise Rooke.

Kiva se concentră asupra respiraţiei şi aproape că nu observă apropierea lui Naari, care tremura uşor – nu era clar dacă din cauza încercării prin care trecea Kiva sau a veştii despre otravă. însă Kiva nu mai avea loc de frică, nu mai putea irosi oxigen ca să-şi hrănească temerile. Nu putea decât să *respire.*

- Unu, zise Rooke.

Kiva inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră.

-Doi.

Acum era acum. Trase cât mai mult aer în piept, diafragma ei dilatându-se până când începu să o doară, făcând-o să ameţească.

- *Trei.*

Rooke o împinse, iar Kiva se străduí să-şi ţină gura închisă ca să nu dea drumul aerului, deşi ar fi vrut să urle în timp ce cădea de-a lungul peretelui stâncos...

Pleosc.

Se afla în apă.

Scăpă bolovanul din braţe din cauza şocului,

acoperindu-şi gura şi nasul în timp ce era trasă în adâncuri, tot mai jos şi mai jos. încă nu procesase durerea resimţită la impactul cu apa, când, după căderea de la o aşa înălţime, simţise cum aerul îi era smuls din plămâni. Dar nu lăsă decât o mică bulă să-i scape din gură pe măsură ce se cufunda spre adâncurile carierei. Apa turcoaz era tot mai întunecată aici, unde soarele se căznea să răzbată.

Kiva simţea că urechile îi sângerau, presiunea creată de coborârea rapidă înfigând pumnale în creierul ei. Şi frigul – of, *frigul!* Nu băgase de seamă în primele clipe, când adrenalina şi durerea impactului alungaseră orice alt gând cu excepţia străduinţei de a-şi ţine răsuflarea, dar acum, că şocul iniţial se disipase, Kiva era expusă altui şoc.

Apa era rece ca gheaţa.

Se afla la prea mare adâncime şi era prea frig ca să reziste cincisprezece minute.

Cu un zgomot înfundat, bolovanul atinse

fundul carierei – sau poate un ciot de stâncă ivit în calea ei, care s- o împiedice să se scufunde şi mai jos. Nici nu conta. Era oricum la mare adâncime, apa din jurul ei fiind atât de întunecată, încât nu desluşea decât umbre distorsionate. Cei care priveau de la suprafaţă nu puteau vedea nimic, fiind împiedicaţi de tone şi tone de apă.

îi era *foarte frig.*

Kiva dădu drumul câtorva granule de aer, în vreme ce plămânii ei tânjeau după aer proaspăt. îşi strânse braţele în jurul corpului, într-un gest zadarnic de a se mai încălzi puţin. Apa îngheţată îi vâra frigul în oase. Mădularele ei începeau să amorţească la extremităţi, acum, că sângele se repezise să protejeze organele vitale, inima şi creierul. Poate că poţiunea lui Mot ajuta, dar nu era de ajuns.

Corpul ei se chirci convulsiv, dar ea nu dădu drumul decât câtorva bule, ştiind prea bine că n-ar fi avut cu ce să înlocuiască aerul dat afară.

Cincisprezece minute.

Nu ştia câte trecuseră. Nu ştia câte mai erau.

Şi nu avea habar cum avea să mai reziste.

Nu-şi mai simţea degetele de la mâini şi de la picioare. Simţea doar că nervii ei luaseră foc din cauza apei îngheţate.

„Respiră!” urla trupul ei. *RESPIRĂ.*

Nu putea. Nu era aer.

Nu era aer.

Kiva se chirci din nou, dar de data asta nu mai izbuti să ţină aerul în plămâni şi nici să-şi oprească reflexul de a inhala.

Nu.

Nu.

Se sufoca, pe măsură ce apa înlocuia aerul de-a lungul traheii.

Tuse şi sufocare, tuse şi sufocare, apa îi umplea plămânii, îi umplea şi stomacul, căci înghiţise involuntar, şi tot aerul păzit cu atâta

grijă era dus.

Amorţeala se extinse pe toată lungimea braţelor şi a picioarelor, care atârnau acum inutil.

întunericul creştea, începea să vadă negru, iar corpul ceda... se chircea... ceda.

Tortură, era o *tortură.*

După care, totul se încheie.

Nu mai putea să lupte.

Se prăbuşi în inconştienţă.

CAPITOLUL 28

- *Respiră, la naiba!*

Kiva se ridică brusc în capul oaselor şi tuşi, scuipând afară jeturi de apă în timp ce încerca să tragă aer în plămâni.

- Aşa, scoate toată apa. Sunt aici.

Kiva era copleşită de frig şi de durere. Tremura ca varga, nu-şi simţea braţele sau picioarele, plămânii şi gâtlejul o ardeau şi simţea o durere în coaste.

- Liniştteşte-te, sunt aici! rosti glasul pe care Kiva îl recunoscu, la fel cum recunoscu braţele care o ţineau, trupul care era lipit de al ei.

- J-Jaren? întrebă ea, însă buzele ei abia reuşeau să formeze sunetele.

- Sunt aici. O strânse în braţe. Trăieşti. *Trăieşti!*

> > >

O zise ca pe o rugăciune, de parcă nici lui nu-i venea să creadă. Kiva se întreba cât de aproape de moarte fusese şi cât de mult îi datora lui Jaren viaţa.

Dar apoi se întrebă de ce era în braţele lui. Unde era Rooke? Naari? Ceilalţi gardieni?

încet, cu greu, din cauza istovelii care-i cuprinsese tot trupul, Kiva deschise ochii. Dar, când văzu unde se afla, unde se aflau, o luă valul de adrenalină şi începu să se zbată.

- Ce...

Nu reuşi să-şi ducă la capăt vorba, străduindu-se să înţeleagă ce vedea.

Erau tot în carieră.

Sub apă.

Bolovanul era în continuare legat de încheietura ei.

Dar... respirau. Vorbeau. Nu se înecau.

Erau înconjuraţi de o bulă de aer, mare cât să încapă doi oameni în ea. Deasupra capetelor lor, din bulă, se înălţa o pâlnie care ajungea probabil până la suprafaţă, aducând aer proaspăt.

- *Ce se...*

- îţi explic, o întrerupse Jaren. Dar mai întâi trebuie să te încălzesc. Altfel, vei intra în şoc termic.

Dar corpul ei intrase *deja* în şoc.

Şocul crescu înzecit atunci când Jaren o luă în braţe, iar un cerc de flăcări îi înconjură pe fundul carierei. O căldură îmbietoare i se scurse în oase şi începu să-i dezgheţe mădularele. Kiva gemu şi se prinse şi mai zdravăn de Jaren, care o ţinea strâns la piept, în vreme ce căldura propriului trup şi a văpăilor fără fum îi dezmorţeau mădularele, alungând întunericul îngheţat. Dar, în timp ce durerea ei fizică dispărea, mintea părea că se afundase într-un coşmar.

- Nu înţeleg, şopti Kiva, tremurând în continuare, dar nu la fel de puternic.

Dădu drumul tunicii îmbibate de apă a lui Jaren şi se trase în spate îndeajuns cât să îi poată privi chipul.

Nu îi putea desluşi expresia. Vină, fricǎ, resemnare. Un amestec al celor trei şi chiar mai mult.

- *Nu înţeleg,* zise Kiva din nou, privind flăcările şi bula de aer, apoi apa întunecată.

- Ba da, zise el tăcut.

Kiva clătină din cap de câteva ori, iar apa din păr i se scurgea pe chip.

- Nu, insistă. Nu e posibil.

Nu mai tremura de frig.

Tremura din cu totul alte motive.

- Nu puteam să te las să mori, Kiva, îi şopti Jaren, ţinând-o strâns la piept. Ai stat prea mult sub apă. Ai fi... înghiţi în sec. Când te-am găsit, nu mai respirai. A trebuit să te resuscitez.

Kiva simţi adevărul vorbelor lui, nu doar în privirea lui chinuită, ci în durerea pe care o resimţea în piept, în plămâni, în inimă.

O adusese la viată.

Dar nu asta era partea pe care nu o înţelegea.

Erau înconjuraţi de foc. Şi de aer. În străfundurile unei ape.

Kiva îsi umezi buzele şi întrebă:

- Ti-a... ti-a dat prinţesa o amuletă şi tie?

Jaren clătină încet din cap.

- Prinţul? şopti ea, răguşită.

Jaren închise ochii şi clătină din nou din cap.

- Nu, rosti el, la fel de răguşit.

Un singur cuvânt, dar Kiva înţelese.

Jaren nu avea amuletă.

Jaren nu avea *nevoie* de o amuletă.

El folosea magia elementelor naturii.

îşi aminti cuvintele lui Jaren legate de cei care foloseau *magia:* „Am auzit că există şi anomalii. Născuţi în afara stirpei regale, ca în

zilele de odinioară”.

O anomalie.

Jaren era o *anomalie.*

Kivei nu-i venea să creadă.

- *Dar cum?*

Jaren blestemă printre dinţi şi apoi îşi înălţă privirea spre luciul apei.

- Nu mai avem timp. Se ridică şi o trase după el, iar bula de aer se extinse în jurul lor. Aş vrea să îţi pot explica şi o să o fac, jur! Dar, acum, trebuie să îmi promiţi că nu o să spui nimănui ce s-a întâmplat aici. M-au văzut cu toţii aruncându-mă de pe stâncă, dar apa e prea adâncă ca să vadă şi altceva. Nu trebuie să afle că am puteri magice. Doar Naari ştie.

- *Naari* ştie? icni Kiva.

Şi-ar fi dorit să-şi vină mai repede în fire ca să poată trece toată informaţia primită prin filtrul gândirii.

- Promite-mi, Kiva! o zori Jaren. Nu poţi spune nimănui. înţelegi?

Kiva nu mai avu timp să-i promită, căci simţi cum frânghia o trage de încheietură.

- Trage aer în piept, repede! îi porunci Jaren, înainte să oprească magia care îi proteja.

Kiva fu învăluită din nou de apa îngheţată, dar de data aceasta era trasă în sus în timp ce Jaren o ţinea în braţe, până ieşiră la suprafaţă.

Ascensiunea dură suficient, încât, odată ajunşi afară, Kiva se trezi tuşind şi tremurând pentru a doua oară. Nu era nevoie să se prefacă a avea probleme cu respiratul, întrucât plămânii ei tânjeau cu adevărat după o gură de aer. Jaren se afla lângă ea, tuşind alături de ea, cu pielea vânătă de frig. Pielea ei era probabil la fel.

- în picioare! ceru o voce dură, trăgând-o pe Kiva de tunică.

Abia se putea ţine pe picioare, dar, chiar şi aşa, înţelegea prea bine primejdia în care se afla.

- Te-am avertizat, zise Rooke, care apăru în

faţa lor.

Nu părea deloc uşurat să o vadă, ci mai degrabă părea înciudat, de parcă-şi închipuise că urma să se descotorosească într-un sfârsit de ea.

Cel care o ridicase pe Kiva rămase în spatele ei, ţinând-o de tunică aproape de gât, făcând-o să respire şi mai greu în vreme ce trupul ei îngheţat se cutremura violent. Se uită să vadă cine-l ţinea pe Jaren şi se cutremură – era Măcelarul.

- Te-am avertizat, repetă Rooke, plimbându-şi privirea mânioasă de la unul la altul. N-am spus că nu mai are voie să intervină nimeni în timpul încercării?

- Nu e vina ei, zise Jaren. Eu sunt cel care a sărit după ea.

Rooke se apropie şi citi brăţara de metal de la încheietura lui Jaren.

- D24L103. Eşti nou.

- Sunt aici de aproape două luni, zise Jaren,

fixându-l pe temnicer cu privirea. Destul ca să ştiu cine merită să fie salvat.

Kiva simţi cuvintele lui ca pe o mângâiere, dar în acelaşi timp îşi dori ca el să tacă, ştiind că orice spunea avea să înrăutăţească situaţia. Rooke o avertizase. îi spusese clar că orice amestec va fi pedepsit.

Jaren îi salvase viaţa. Nu îi putea permite să o piardă pe a lui în schimb.

- Eu l-am rugat s-o facă, zise Kiva.

Jaren o străfulgera cu privirea.

- Kiva, nu cumva să..., începu el.

- S-a rănit şi l-am ajutat, aşa că probabil credea că îmi e dator, i-o tăie Kiva, dând drumul unui şuvoi de minciuni. Şovăi o clipă, când o văzu cu coada ochiului pe Naari, care îi urmărea cu groază. Dar Kiva îşi reveni şi continuă: Mi-a spus că obişnuia să se scufunde în lacul din preajma casei lui. Zicea că poate să-şi ţină respiraţia pentru mult timp. Ne-am înţeles să sară după mine ca să-mi dea din

aerul lui, să mă ajute să supravieţuiesc. E vina mea, nu a lui. A fost ideea mea.

- Kiva...

- Destul! zise Rooke cu un lătrat scurt. Se apropie de Kiva şi rosti cu glas scăzut, ameninţător: Am încercat să te protejez, dar nu pot să te salvez de propriile-ţi fapte. S-a zis cu asta!

înainte ca ea să înţeleagă vorbele temnicerului-şef, gardianul îi dădu drumul, iar pentru o clipă avu impresia că avea să fie eliberată. Apoi, simţi o durere înfiorătoare în moalele capului.

îl auzi pe Jaren ţipându-i numele în timp ce se prăbuşea la pământ.

CAPITOLUL 29

Când Kiva îşi reveni, capul îi bubuia, şi simţea o înţepătură ciudată la baza craniului.

Deschise ochii cu greu, dar nu vedea nimic. Spaţiul întunecat din jurul ei părea că se învârte. încercă să se ridice în capul oaselor, dar avu nevoie de trei încercări înainte să se salte de pe podeaua rece de piatră.

- Au! gemu Kiva, apăsându-şi o palmă de cap.

încercă să-şi liniştească respiraţia, să-şi limpezească mintea, să-şi dea seama unde se afla şi de ce.

Un val de adrenalină o făcu să îsi aducă aminte, încercarea Apei.

Se îneca.

Jaren salvându-i viaţa.

Folosind *magie.*

Rooke.

Apoi, nimic.

Bătăile inimii îi agravau durerea de cap, dar în acelaşi timp o ajutară să-şi limpezească mintea, iar Kiva reuşi până la urmă să se ridice în picioare şi să privească în jur. Se afla într-o celulă. Un spaţiu mic şi gol înconjurat de ziduri groase de piatră, cu o uşă de metal într-un capăt, luminată slab de lămpi de luminium.

Nu mai fusese într-o asemenea celulă. O cuprinse groaza când se gândi la ce ştia despre Zalindov. Vizitase multe clădiri în calitate de vindecătoare a închisorii, dar exista una în care nu pusese piciorul vreodată.

Se afla în celularul de pedeapsă.

în Abis.

Cineva zgârie uşa de metal, iar ea se întoarse brusc, îndepărtându-se cât putu. Pulsul i-o luase razna, şi avea nervii întinşi la maximum.

Dacă vezica i-ar fi fost plină, probabil s-ar fi scăpat pe ea, terorizată de ce urma să înfrunte, de persoana care era pe cale să intre în celulă.

Nu era Măcelarul.

Nici Oase.

Doar un alt gardian, pe care Kiva nu-l recunoştea.

însă nu avea motive de relaxare, mai ales că gardianul lătră la ea:

- Hai, vindecătoareo! Eşti chemată.

Kiva îl urmă cu paşi tremurânzi pe bărbat de-a lungul coridorului de piatră. Se zăreau şi alte uşi de metal de-a lungul zidului de piatră, de unde, Kiva ar fi putut jura, veneau plânsete şi gemete în timp ce trecea pe lângă ele. Oare Jaren se afla în spatele uneia dintre uşi? Oare era rănit?

Frica plutea în aer – miros de sânge, sudoare, vomă şi alte fluide. Kiva simţi gust de fiere în gură, dar se chinui să nu vomite, respirând pe gură, blocând sunetele din jur.

- Aici, zise gardianul, prinzând-o de umăr, de parcă se asigura că nu avea s-o rupă la fugă.

Deschise o uşă de lemn şi o împinse în încăpere.

Era mai mare decât celula din care ieşise; aici, puteau să intre cu uşurinţă mai multe persoane. Pereţii erau tot din piatră, iar podeaua se înclina încetişor spre o gură mică de scurgere aflată în centrul încăperii, în care curgea sânge proaspăt.

Sânge ce şiroia din Jaren, care fusese legat de un stâlp de biciuire. Avea capul plecat, iar spatele său era o masă de carne sfârtecată.

- *Nu,* icni Kiva, simţind că-i cedează genunchii.

Strânsoarea gardianului o împiedică să cadă.

Jaren se mişcă imperceptibil atunci când îi auzi glasul, încercă să-şi ridice capul, dar nu avu destulă putere.

- Bun, eşti aici.

Kiva se întoarse speriată spre cel care ţinea

biciul. Ochii palizi ai Măcelarului străluceau cu o plăcere sadică. Bărbatul rânjea, cu pumnul încleştat pe biciul cu nouă limbi.

- Tocmai când urmează partea cea mai bună, continuă Măcelarul, îndreptându-se încet spre Jaren.

- Te rog! imploră Kiva, aruncându-se spre el.

Reuşi să facă un singur pas înainte ca gardianul s-o tragă înapoi, apucând-o cu celălalt braţ de mijloc.

- Sigur, îi şopti gardianul la ureche. Gura îi mirosea a peşte stricat. Stai aici! O să ai cea mai bună priveliştе.

- Nu te teme, vindecătoare©! îi zise Măcelarul. Ne distrăm şi noi un pic. O să-ţi placă, îţi promit!

Şi, fără avertisment, îşi lăsă braţul în spate şi apoi îl aruncă fulgerător înainte. Biciul trecu prin aer, lovind în carnea lui Jaren.

Trupul acestuia tresări violent, iar el gemu, înainte să se prăbuşească peste stâlp.

- Nu, ţipă Kiva, vocea ei aproape cedând. *Opreşte-te!*

Dar Măcelarul nu o asculta.

- OPREŞTE-TE! urlă Kiva, atunci când biciul zbura din nou prin aer. OPREŞTE-TE! TE ROG! *OPREŞTE-TE!*

Ţipa încontinuu, dar Măcelarul nu părea să o bage în seamă în timp ce-l lovea pe Jaren.

Din nou.

Şi din nou.

Şi *din nou.*

Kiva se zbătea disperată. încerca să scape din braţele gardianului care o ţinea, pentru a ajunge la Jaren. Dar era inutil – era prea puternic, strânsoarea lui era prea fermă, aşa că fu forţată să privească tortura pe care Măcelarul continua să i-o aplice lui Jaren, a cărui carne se preschimba într-o masă amorfă.

Kiva încă suspina printre lacrimi când Măcelarul se opri. Vindecătoarea răguşise de la cât ţipase.

Măcelarul îşi îndreptă ochii palizi spre ea.

Kiva nu mai avea energie să se teamă când gardianul se apropie, mânjit pe haine de sângele lui Jaren. Ea nu simţea decât furie. Şi frică. Dar nu pentru ea, ci pentru Jaren, care zăcea nemişcat, legat de stâlp.

- E mai bine, are să se vindece, îi zise Măcelarul indiferent, pe când se apropia. Rooke mi-a zis să-l fac să sufere, dar să nu-l nenorocesc.

Părea dezamăgit, iar Kiva era complet dezgustată.

Se uită la biciul pe care namila îl ţinea în mână, nefiind în stare să privească faţa Măcelarului, stropită cu sânge. Văzu sângele lui Jaren picurând pe pământ şi simţi cum i se face greaţă.

Măcelarul chicoti, întinzându-se pentru a o prinde pe Kiva de bărbie, strânsoarea dureroasă a degetelor lui forţând-o să îl privească.

- Nu te teme, vindecătoareo, Rooke a ordonat să nu te atingem. Pe faţă îi apăru un rânjet întunecat. S-a gândit că va fi un chin mai mare să priveşti. îşi folosi cealaltă mână ca să-i şteargă o lacrimă de pe obraz, iar rânjetul i se lăţi atunci când ea încercă să se ferească. O strânse cu degetele de bărbie. Se pare că a avut dreptate. Chicoti din nou, înainte ca privirea să se îndrepte spre gardianul din spatele ei. Fii cu ochii pe prietenul ei! Dacă mişcă...

Măcelarul îi dădu biciul mânjit de sânge, iar gardianul îl luă, încuviinţând nerăbdător din cap.

Kiva nu mai era în stare să zică nimic, nu mai putea nici măcar să ţipe. Măcelarul îi dădu drumul bărbiei, doar ca s- o apuce de umăr şi s-o forţeze să se întoarcă. Nu se simţea deloc uşurată că nu avea să fie şi ea biciuită, pentru că Rooke avusese dreptate – era mai rău să privească. Scopul ei în viaţă era să vindece

oameni, nu să-i rănească. Jaren zăcea acolo, suferind nu doar *din cauza* ei, ci şi *în locul* ei.

Mişcă, vindecătoareo! îi ordonă Măcelarul, împingând-o spre uşă.

Ea se împletici, urmându-l într-o stare de amorţeală, nefiind în stare să-şi dea seama de ceea ce ar fi trebuit să facă, de cum ar fi trebuit să se simtă, deoarece mintea ei era blocată, retrăind clipele în care biciul îl lovea pe Jaren, din nou şi din nou.

Nefiind mulţumit de ritmul în care mergea ea, Măcelarul o apucă strâns de încheietură şi o târî după el pe coridorul de piatră. Mâna lui era năclăită, şi, atunci când Kiva privi locul de care o apucase, i se făcu rău, observând că pielea-i fusese mânjită cu sângele lui Jaren.

- Mai repede! mârâi Măcelarul, trăgând-o cu putere după el.

- Unde mă duci? reuşi până la urmă Kiva să articuleze.

- Sunt mai multe soiuri de tortură, ştiai? îi

zise bărbatul, pe un ton relaxat, târând-o în continuare după el. Există torturile fizice, cum ar fi distracţia de care am avut parte cu iubitul tău.

Distracţie. Măcelarul considera că ceea ce-i făcuse lui Jaren era o distracţie.

- Nu e iubitul meu, şopti răguşit Kiva, în timp ce auzea repetându-i-se în minte loviturile seci ale biciului ce muşcase din carnea lui Jaren.

- Apoi, există torturile psihologice, continuă Măcelarul, indiferent la suferinţa ei. Sau poate bucurându-se de aceasta. Rooke mi-a dar ordin să nu-ti fac nimic fizic. Dinţii lui ieşiră la iveală dintre buze. N-a zis că n-as avea voie să-ţi fac altceva.

O lăsă să înţeleagă cuvintele lui, însă Kiva era prea amorţită ca să se mai agite. Putea doar să se holbeze la sângele ce-i păta braţele, picioarele, pieptul şi faţa Măcelarului.

Atât de mult sânge.

Vina ei – totul era din vina ei.

- O să... Nu reuşea să formuleze întrebarea, dar trebuia să afle, aşa că îngăimă: O să-l omori?

Măcelarul râse binedispus.

- O, nu.

Kiva se simţi uşurată.

- Dar, când se va trezi, îşi va dori să fi murit.

Ochii vindecătoarei se umplură de lacrimi, imaginaţia ei luând-o razna în timp ce ajunseră la nişte trepte de piatră. Măcelarul o trase după el în timp ce cobora. Aerul era rece acolo jos, mirosurile şi mai groaznice, de parcă toate suferinţele de deasupra se scurseseră prin pământ şi ajunseseră acolo, bântuind asemenea unor fantome.

- Ştii de ce locului ăstuia i se spune Abis? o întrebă Măcelarul când se opri în faţa altei uşi, făcută din piatră groasă, impenetrabilă.

Kiva se simţea goală de dinăuntru, temându-se că avea să fie copleşită de grija ei pentru Jaren. Privind însă uşa, începea să se teamă şi

pentru ea.

Nu mai avu şansa să-i răspundă Măcelarului înainte ca acesta să deschidă uşa, împingând-o în spaţiul întunecat de după, zicând:

- Eşti pe cale să afli.

Fu înghiţită de beznă.

CAPITOLUL 30

Uşa de piatră se deschise.

O fantă de lumină.

Kiva îşi întoarse faţa spre ea, ochii ei fiind orbiţi de lumină. Dar jinduia după acea lumină.

Lumină.

Orice soi de lumină.

O căuta cu mâinile, încercând s-o prindă

între degete.
După care, lumina dispăru.
Se întâmplase aşa de şase ori.
I se păruse că trecuseră săptămâni.
Luni.
Ani.
Kiva nu ştia cât timp petrecuse în acea celulă întunecată, în adevăratul Abis al Zalindovului. Măcelarul avusese dreptate – tortura psihologică era mult mai rea decât durerea fizică. Pierduse simţul timpului şi al spaţiului... se pierduse pe sine. în afară de cele şase momente scurte în care primise mâncare, adusă chiar lângă intrare, la care Kiva trebuise să ajungă pe pipăite, nu primise nici un răgaz de la beznă. Dacă n-ar fi fost acele sase ocazii în care primise mâncare, ar fi putut să creadă la fel de bine că murise, privarea de simţuri reuşind să o facă să creadă asta.

Singurul lucru care o ajuta să îşi menţină sănătatea mintală fusese picuratul care se

auzea într-un colţ al celulei, acolo unde o scurgere mică direcţiona apă murdară într-o găleată. Iniţial, Kiva se cutremurase la gândul că ar fi trebuit să bea de acolo, dar, atunci când primise întâia porţie de mâncare, fără urmă de apă, înţelesese că nimeni nu avea să-i aducă ceva de băut. Dacă nu voia să moară deshidratată, n-avea de ales şi trebuia să bea apa murdară.

Nu ştia starea apei, nu putea s-o vadă, auzea doar picurul lent al acesteia în timp ce se aduna în găleata folosită nu doar pentru băut, ci şi pentru spălat. Apa mirosea asemenea unui câine ud, şi, când reuşi să se convingă până la urmă să bea, ducându-şi palma făcută căuş la gură, gustul i se păruse asemănător.

Dar apa nu o făcuse să se simtă rău, nu o omorâse.

Chiar dacă mirosea urât, picurul acelei ape fusese singurul ei companion în acea celulă, fără de care ar fi auzit doar nimicul.

Şi gândurile ei.

Care probabil erau cea mai groaznică tortură.

Timp de ore, zile, săptămâni, ani – oricât de mult fusese închisă acolo –, retrăia tot ce se întâmplase până în clipa în care ajunsese acolo, toate lucrurile pe care le mai avea de făcut, toate întrebările care încă nu-şi găsiseră răspuns.

Oare Jaren era în siguranţă? îl mai torturau? Mai era *în viată?*

Şi cum rămânea cu puterile lui magice? Era el singura anomalie sau mai erau şi alţii ca el? De ce se afla în Zalindov dacă ar fi putut să-şi folosească puterea ca să scape de arestare? Ce crimă comisese oare?

Şi mai era şi Naari – cum de cunoştea secretul lui Jaren? De ce nu le spusese nimic celorlalţi gardieni şi temnicerului-şef? Oare ăsta era motivul pentru care îl păzea tot timpul pe Jaren, ca nu cumva să încerce să evadeze?

Dar, oricât de mult întorsese Kiva situaţia pe toate părţile, rămânea cu o groază de necunoscute, lucruri pe care îsi dorea cu ardoare să le afle.

Oare Tipp se descurca fără ea? Sau Tilda?

Descoperise Naari cine otrăvea deţinuţii? Aflase că Olisha şi Nergal fuseseră nişte marionete? îl anunţase pe Rooke? Oare descoperiseră un leac sau oamenii continuau să moară pe capete?

Mai trebuia să înfrunte ultima încercare, cea a Pământului? Sau aveau s-o lase baltă şi s-o ţină acolo, în izolare, pentru vecie? Dacă aşa stăteau lucrurile, ce avea să păţească Tilda? Avea să i se permită să trăiască şi să devină o deţinută oarecare dacă avea să-şi revină? Sau avea să fie ucisă? Fusese deja ucisă? Nu doar boala sau gardienii reprezentau ameninţări pentru ea – ci şi ceilalţi deţinuţi. Kiva îi auzise şoptind pe cei care nu suportau rebelii şi complotau să o ucidă.

Kiva nu se gândise serios la ameninţările acestora, ştiind că Tilda fusese protejată, aflată sub supravegherea ei în infirmerie. Dar acum, că ea era închisă în Abis... Orice s-ar fi putut întâmpla în absenţa ei.

Şi cum rămânea cu familia Kivei? Oare îi anunţase Cresta pe rebeli că vindecătoarea fusese dusă în Abis? Că viaţa Tildei era în pericol dacă Kiva nu mai ieşea de acolo? Oare membrii familiei ei ştiau că suferea în beznă? Le *păsa,* oare?

„N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum.”

Nu se ţinuseră de promisiune, iar Kiva nu mai era sigură că ar fi putut să-şi ţină propria promisiune – faţă de Tilda şi faţă de ea însăsi.

Mesajele codate primite din partea familiei îi dăduseră putere să supravieţuiască, ştiind că cei dragi se aflau undeva în lumea din exterior, dându-i speranţă că într-o zi avea să-i revadă. Dar acum, Kiva se temea că aşa ceva nu urma

să se întâmple, că nu avea să trăiască niciodată în afara zidurilor Zalindovului.

în afara acestei închisori.

Departe de beznă.

Uşa se întredeschise din nou, ceea ce o făcu pe Kiva să se aplece înspre ea. Parcă trecuseră doar câteva minute de când primise ultima oară mâncare, şi se întreba dacă nu cumva începuse să înnebunească, pentru că timpul părea că se comprimase. Oare mâncase? Nu-şi mai amintea gustul sau că se întinsese spre mâncare. Kiva însă nu se nelinişti, întorcându-se cu tot trupul spre lumină, bucurându-se de confortul oferit pentru moment, ştiind că avea să dispară după câteva clipe.

Doar că asta nu se întâmplă.

- Slavă veşniciei, trăieşti!

Kiva credea că visa şi că lampa de luminium care plutea prin celulă era o halucinaţie, la fel ca persoana care o ţinea.

- Naari? întrebă cu glas răguşit Kiva.

Sau încercă. Nu-şi mai amintea ultima oară când vorbise, iar cuvintele se chinuiau să-i părăsească buzele.

Uşa de piatră aproape că se închise la loc, dar lumina continua să se strecoare în celulă. Kiva clipea violent, încercând să-şi obişnuiască ochii după ce petrecuse atât de mult timp în beznă.

- Nu avem mult timp la dispoziţie, îi zise Naari, aşezându-se lângă ea în spaţiul strâmt. Nu ar trebui să mă aflu aici.

Kiva întinse mâna ca să o atingă, nevenindu-i să creadă că femeia chiar se afla acolo, dar, când dădu de corpul lui Naari, oftă, uşurată.

- Eşti aievea, şopti Kiva. *Aievea.*

- Eşti rănită? o întrebă Naari. Ti-au făcut ceva?

9 3

Kiva avea mintea înceţoşată şi îi venea greu să accepte că tot ce i se întâmpla era real. Naari însă era acolo, lângă ea, fiind capabilă să-i răspundă la întrebări, aşa că încercă să se

adune.

- L-ai văzut pe Jaren? Cum se simte? întrebă Kiva, în loc să răspundă la întrebare.

- Se... vindecă, îi zise Naari.

- Se vindecă? Ce i-au făcut?

Lampa de luminium dezvăluia confuzia lui Naari.

- Mi-a zis că ai fost acolo. Că te-au forţat să priveşti.

- L-am văzut pe Măcelar biciuindu-l, dar asta a fost acum câteva săptămâni. Poate mai mult. Chiar când am fost aduşi aici, zise Kiva, încercând să blocheze amintirile. Au... L-au mai torturat? îi îngrijeşte cineva rănile?

Ura ideea că Jaren fusese pedepsit continuu, doar pentru că îi salvase ei viaţa.

- Săptămâni? repetă Naari, părând şi mai confuză. Dar apoi privi celula întunecată, observând că singura sursă de lumină dinăuntru fusese adusă de ea, şi dintr-odată înţelese. Tonul ei deveni precaut, aproape

îngrijorat, când spuse:

- Kiva, eşti aici de şase zile.

Kiva icni.

- Sase...

Sase zile.

Fusese închisă doar *sase zile?*

I se păruse o viaţă de om.

Două.

Cum de trecuse doar atât de puţin timp?

- Se însănătoşeşte pe zi ce trece, zise Naari, grăbită, şi, dacă văzu lacrimile de deznădejde din ochii Kivei, alese să nu zică nimic despre asta. Am reuşit să mă strecor să-l văd doar de două ori – îl păzesc aproape la fel de bine ca pe tine. Dar am reuşit să-i curăţ şi să-i bandajez rănile, aşa cum te-am văzut pe tine făcând. Nu sunt semne de infecţie, dar Tipp mi-a dat nişte petale de floare de anin pe care l-am forţat să le mestece, ca să fiu sigură. Mi-a zis că merg bine împreună cu seva de *sedum,* să-ţi ţină

sângele curat.

- Bine, zise Kiva cu glas sufocat, ce suna necunoscut şi pentru ea. Foarte bine.

Sase zile.

Nu-i venea să creadă.

Se strădui să se liniştească, amintindu-şi că Naari îi zisese că avea doar câteva minute la dispoziţie, aşa că încercă să prioritizeze ce anume voia să afle.

- Tipp e bine? întrebă Kiva, în ciuda faptului că femeia tocmai îl menţionase.

- Da, o asigură Naari. E îngrijorat, dar am avut eu grijă de el.

- Şi Tilda?

Răspunsul lui Naari veni mai greu, de parcă nu-i venea să creadă că vindecătoarea întreba de Regina Rebelilor, dar până la urmă zise:

- La fel. Făcu o pauză şi adăugă: Tipp o păzeşte ca un dulău, abia dacă mai părăseşte infirmeria, ca să aibă grijă de ea. Zice că tu ai fi făcut la fel, aşa că el îţi ţine locul.

„Dragul de Tipp.” Kiva simţi un nou val de afecţiune pentru băiat, căci îi era tare dor de el şi îşi dorea ca măcar o fărâmă din optimismul lui să intre în acea celulă întunecată. N-ar fi avut nevoie de o lampă de luminium – ar fi luminat locul de unul singur.

- Şi otrava? întrebă Kiva, nefiind în stare să mai aştepte. Şase zile... Am crezut că a trecut mai multă vreme, dar ai reuşit să afli ceva? M-am gândit la început la Cresta, dar nu cred că...

- Nu e ea, zise Naari.

Ceva se întâmplase cu vocea ei. Era prea joasă, prea seacă, prea plină de emoţii. Furie, neîncredere... şi disperare.

- Aşadar *ai aflat?* întrebă Kiva, căci, aşa ciudat cum sunase, tonul lui Naari venise ca o uşurare.

- După carieră, zise femeia, Olisha m-a căutat, ştiind că m-am apropiat de tine. Era furioasă pe tine, spunând că ţi- ai neglijat

îndatorirea de vindecătoare. Când mi-a povestit despre fiolele pe care ea şi Nergal le împărţeau, nu mi-a luat mult să înţeleg ce era în ele, zise Naari, scuturând din cap. Nu-mi vine să cred că totul s-a întâmplat sub ochii noştri.

- Nu aveam de unde să ştim, zise Kiva, chiar dacă era încă furioasă pe sine.

- Am vorbit cu temnicerul-şef Rooke, continuă Naari. îşi schimbă poziţia, trăgându-şi braţele mai aproape de corp. Kiva n-o văzuse niciodată atât de înfrântă. I-am zis tot – despre testele pe care le-ai făcut, despre faptul că nu ai reuşit să descoperi nimic. Apoi, i-am spus ce mi-ai zis la carieră, despre acele aşa-zise licori de imunitate.

Kiva aşteptă, dar Naari tăcu.

-Şi?

Naari oftă.

- Ştia despre asta.

Kivei i se făcu rău. Nu-i venea să creadă.

- Nu se poate ca el să..., zise ea, răguşită, amintindu-şi că o văzuse ţinând o fiolă între degete înainte de încercarea Apei.

O privise direct în ochi şi o întrebase ce ţinea în mână.

Apoi, mijise ochii când Kiva îi răspunsese, spunându-i că nu era nimic important, după care refuzase să îi vorbească între patru ochi, chiar dacă ea insistase. Dacă stiuse adevărul...

- De ce n-a zis nimic? întrebă Kiva.

Naari tăcu, ferindu-şi privirea de ea.

Kiva continuă:

- Atât timp irosit! Dacă ştia de fiole, de ce ne-a lăsat să ne plimbăm aiurea de colo-colo? Am fi putut să-l căutăm pe cel care a livrat fiolele, iar eu aş fi putut găsi un antidot! Am fi procedat cu totul altfel dacă am fi ştiut! O grămadă de oameni *care puteau fi salvaţi.*

Kiva era cuprinsă de resentimente. Dacă ar fi avut destul loc în celulă, s-ar fi ridicat şi ar fi început să se plimbe dintr-o parte în alta. Oare

la ce se gândise Rooke de nu-i spusese nimic? De cât timp ştia? După încercarea Focului îi urase *noroc.* îi zisese că viaţa multora depindea de ea. Oare ştiuse şi atunci? Pur şi simplu îşi bătuse joc de ea, lăsând-o să dea greş din nou şi din nou?

„O asemenea molimă a mai izbucnit şi acum câţiva ani, la scurtă vreme după ce am devenit temnicer-şef. Probabil erai prea mică pentru a-ţi aminti...”

- Nu pricep, ţipă Kiva, amintindu-şi cuvintele lui, ştiind că se confruntase cu aceeaşi boală – aceeaşi *otravă* – cu ani în urmă. De ce nu mi-a spus nimic, ştiind prea bine că ar putea să ajute? Şi el era în pericol. *Toţi* erau în pericol.

Doar că nu era adevărat, îşi dădu Kiva seama.

Nici un gardian nu se îmbolnăvise.

Fu cuprinsă de un sentiment ciudat, de parcă începea să înţeleagă ceva ce, odată descoperit, nu mai putea fi trecut cu vederea.

„O asemenea molimă a mai izbucnit şi acum câţiva ani, la scurtă vreme după ce am devenit temnicer-şef.”

Naari nu o privea. Senzaţia care o cuprinsese pe Kiva se amplifică, devenind groază pură, ce-i întorcea stomacul pe dos.

- Naari? şopti Kiva cu glas fără voia ei şoptit, de parcă nu ar fi vrut să întrebe, nu ar fi vrut să ştie.

în cele din urmă, femeia o privi. în ochi i se citeau aceleaşi emoţii – furie, neîncredere, disperare. Şi ceva nou – neajutorare.

- Jur că n-am ştiut, şopti Naari. Dacă aş fi ştiut, aş fi zis ceva, aş fi făcut ceva. Aş fi oprit ce se întâmpla.

- *Ce* să opreşti? întrebă Kiva, temându-se de ceva ce devenise evident.

„O asemenea molimă a mai izbucnit şi acum câţiva ani, la scurtă vreme după ce am devenit temnicer-şef.”

- Se aşteaptă un număr-record de deţinuţi

noi în primăvară. Iarna a fost foarte grea, pe tot continentul. Mai multe infracţiuni ca de obicei, mai ales odată cu revolta rebelilor, care a pătruns şi în celelalte regate, şi se zvoneşte că urmează să izbucnească războiul.

- Şi? întrebă Kiva, de parcă nu reuşea să înţeleagă.

Naari o privi, împărtăşindu-i groaza pe care o simţea faţă de ceea ce era pe cale să dezvăluie:

- Zalindovul e deja suprapopulat. Aşa că Rooke a decis să... instituie propria metodă de a... controla numărul.

De a controla numărul.

Cuvintele răsunară în minte Kivei; toate temerile Kivei se confirmară.

Prizonierii erau otrăviţi.

Nu, nu otrăviţi. *Executaţi.*

Era un act intenţionat.

Ordinul venise de sus. De la temnicerul-sef Rooke însusi.

„O asemenea molimă a mai izbucnit şi acum câţiva ani, la scurtă vreme după ce am devenit temnicer-şef.”

El îi omora pe prizonieri acum, la fel cum o făcuse şi în trecut.

Cu nouă ani în urmă.

El îi ucisese tatăl.

Kiva se simţea de parcă cineva o lovise cu piciorul în burtă şi o călcase mai apoi în picioare, ca să nu se mai ridice.

Oare de aceea fusese închisă în Abis? Nu doar pentru că Jaren intervenise în timpul încercării, ci şi pentru că, după ce Naari se dusese să-i spună ce aflase lui Rooke, acesta îşi dăduse seama că Kiva avea să găsească un antidot care i-ar fi stricat planurile. Sau poate că se hotărâse să se descotorosească de ea încă dinainte, atunci când o văzuse ţinând fiola în mână, iar intervenţia lui Jaren doar îi oferise pretextul necesar.

Kiva înţelegea totul cu limpezime. Rooke nu

îşi dorise niciodată să o *protejeze* – doar să o ţină aproape, să se asigure că rămânea marioneta lui. Şi, în clipa în care înţelesese că nu avea să mai fie asa...

Rooke răspundea în faţa tuturor regatelor. Dar, dacă nimeni nu ştia ce făcea, dacă nici o veste nu reuşea să treacă de zidurile Zalindovului, atunci Kiva ar fi fost singura ameninţare la adresa lui Rooke. Aşa că o trimisese în Abis, asigurându-se astfel că antidotul nu avea să fie niciodată găsit.

Asa făcuse şi cu tatăl ei? Oare Faran Meridan aflase ce se petrecuse, cu aproape un deceniu în urmă? Kiva presupusese că fusese răpus de boală, dar acum se întreba dacă nu cumva aflase despre mârşăviile lui Rooke, plătind astfel cu viata lui.

Simţi brusc că-i curge foc prin vene şi începu să tremure puternic.

- E chiar mai rău de atât, zise Naari.

Kiva nu credea că aşa ceva era posibil.

- Eram în infirmerie când am vorbit cu el, continuă Naari. Venise să verifice starea Tildei, dorind să i se raporteze cum se simţea, de parcă spera să afle o fărâmă de informaţie despre rebeli cât încă se putea. Femeia se juca cu lampa de luminium, după care se opri, încleştându-şi degetele. Tipp era în izolator, iar Olisha şi Nergal lipseau. Credeam că suntem singuri. Făcu o pauză. Nu ştiam că venise şi Cresta, ca să aducă un pietrar bolnav, şi că se pitise undeva şi trăgea cu urechea.

„Ferească zeii!”

Dacă aflase Cresta...

- Când s-au răspândit veştile, era deja prea târziu, zise Naari. Nu mai avem ce să facem. Detinutii ştiu că sunt otrăviţi, ştiu cine e responsabil, ştiu că încă se întâmplă, pentru că lui Rooke nu-i pasă că a fost descoperit. Nu şi-a schimbat planurile. Cât timp nimeni din afara închisorii nu află, e în siguranţă.

în siguranţă. Când toţi ceilalţi erau în

pericol.

- Deţinuţii sunt îngroziţi. Şi furioşi. Nu i-am mai văzut niciodată aşa. S-au aliat, rebeli cu antirebeli. Ceilalţi gardieni încearcă să-i supună prin bătăi, dar se confruntă cu peste 3 000, când ei sunt câteva sute. Nu ştiu cât o să mai dureze până va izbucni o răzmeriţă în toată regula.

Kiva începuse să tremure necontrolat. îşi imagina deja ce urma să se întâmple. Fuseseră mai multe răzmeriţe în timpul pe care-l petrecuse ea în Zalindov şi fiecare fusese înfiorătoare, însă doar două se soldaseră cu sute de morţi. Avusese coşmaruri luni la rând după aceea, temându-se că cel mai mic sunet avea să ducă la o nouă revoltă violentă, urmată de execuţii.

Deţinuţii nu câştigaseră niciodată. Chiar dacă erau mai numeroşi, erau slăbiţi, înfometaţi şi istoviţi, pe când gardienii erau sănătoşi tun şi înarmaţi, având avantajul

turnurilor de pază şi al zidurilor.

Răzmeriţele transformau închisoarea într-un abator, şi singurul rezultat era distrugerea.

- De cum am aflat ce se întâmpla, m-am dus în Vaskin şi le-am trimis o scrisoare regelui Stellan şi reginei Ariana, zise Naari, cu glas mai ferm, încercând să îi dea Kivei de înţeles că situaţia era sub control, de parcă ea singură ar fi putut îmbunătăţi lucrurile. Le-am spus totul despre Rooke şi otrava lui. O să-l oprească. E o măsură inumană, până şi pentru Zalindov. N-au să permită aşa ceva. Când deţinuţii vor înceta să mai moară, restul se vor linişti. Totul va reveni la normal.

- De ce le-ar păsa regelui şi reginei? întrebă Kiva cu voce distantă, lipsită de speranţă. Eşti un simplu gardian într-o închisoare. Un nimeni în ochii lor. Nu cred că vor pune mare preţ pe vorbele tale.

Cuvintele erau dure, şi, dacă Kiva n-ar fi fost atât de dărâmată de cele auzite, poate că ar fi

folosit mai mult tact. Dar Naari nu se supără. Părea doar confuză.

- Un simplu gardian? repetă ea, încruntându-se. întrebă în şoaptă: Dar ai vorbit cu Jaren, nu? Acolo, jos, în carieră.

Kiva se tot gândea la otravă şi la răzmeriţa ce putea izbucni în orice clipă. Era copleşită de frică, temându-se de ce li s-ar fi putut întâmpla tuturor cunoscuţilor săi. Naari avea dreptate – acţiunile lui Rooke erau inumane. Dar nu părea verosimil ca familiei regale din Evalon să-i pese de deţinuţii din Zalindov atât de mult încât să intervină... Naari visa. Chiar dacă regele şi regina citeau scrisoarea, ceea ce Kiva se îndoia că avea să se întâmple.

- Nu ti-a *zis?*

Cuvintele lui Naari îi atraseră atenţia. Şi îi văzu expresia de neîncredere de pe chip.

- Ce sa-mi zică?

- Ai văzut puterile lui magice, zise Naari. S-a folosit de ele ca să te salveze.

Kiva nu reuşea să o urmărească, să înţeleagă de ce Naari părea aşa neliniştită.

- Ştiu, tocmai de aia mă aflu aici, zise ea, arătând spre celulă. Pentru că a intervenit el.

Kiva nu se plângea, pentru că Jaren îi salvase viaţa. Ura Abisul, dar măcar era în viaţă. Jaren la fel.

- Atunci... ştii cine e, zise Naari ezitant, de parcă *ea* era cea care nu pricepea.

Kiva se încruntă.

- Cine...

Dar se opri, înţelegând dintr-odată.

„Nu trebuie să spui nimănui cine sunt.”

Jaren îi zisese asta. Crezuse că era de ajuns pentru ca ea să înţeleagă. îi ceruse să ţină ascunsă identitatea lui, nu *abilităţile lui magice.*

„Nu trebuie să spui nimănui cine sunt.”

Ea presupusese că el era o anomalie. Aştepta o explicaţie legată de puterile lui magice, atât de rare în afara celor din spiţa Corentine sau

Vallentis – spiţa Corentine cu magie vindecătoare şi spiţa Vallentis cu... cu...

Cu magia elementelor naturii.

Kiva icni şi îşi duse mâinile la gură.

Fusese o proastă.

Oarbă şi *proastă.*

„Nu trebuie să spui nimănui cine sunt.”

Jaren nu era un deţinut – era un membru al familiei *Vallentis.*

Şi nu unul oarecare.

„E destul de captivat de tine.”

Mirryn nu vorbise despre bărbatul mascat de la spânzurătoare care se dăduse drept prinţ, cel care flirtase cu Kiva în infirmerie. Vorbise despre fratele ei – fratele ei *adevărat* care purta o tunică murdară şi se afla în mulţime. Acelaşi care îi salvase viata Kivei ca să nu se zdrobească de pământ, cel care încărcase cu magie amuleta, rugând-o pe Mirryn, *sora* lui, să i-o dea Kivei.

Pentru că îi păsa de ea.

Pentru că nu-şi dorea ca ea să moară.

Pentru că[5] avea puterea să o salveze.

Asa că o făcuse.

Adevăratul[5] prinţ Deverick era *Jaren.*

- *Nu!* zise Kiva, incapabilă să se abţină.

- Am crezut că ţi-a spus, şopti Naari.

Credeam că ştiai.

Kiva clătină din cap. Şi mai clătină o dată. Continuă să clatine din cap, de parcă astfel ar fi reuşit să îşi şteargă din minte ceea ce tocmai descoperise.

Jaren era un Vallentis.

Familia lui era motivul pentru care fratele ei murise, ea fusese luată din sânul familiei şi pierduse zece ani din viaţă, motivul pentru care tatăl ei murise din cauza unui psihopat, în acel iad.

„întemniţat pentru suspiciune de trădare împotriva Coroanei.

Coroana – coroana *Vallentis.*

Coroana lui *Jaren.*

El era moştenitorul tronului.

O mintise.

Săptămâni la rând.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Naari se aplecă să o îmbrăţişeze, dar Kiva o respinse. Naari părea rănită de gestul ei, însă Kiva avea mari bătăi de cap din cauza conflictului din ea ca să mai poată simţi vreo remuşcare.

- De ce e *aici?* o întrebă Kiva.

Era prinţul Evalonului – de ce alesese să se dea drept un detinut din Zalindov? De ce îsi risca viata în tuneluri zi de zi? De ce nu ştia nimeni în afară de Naari?

- Nu am voie să-ţi zic, îi răspunse Naari. Când Kiva încercă să spună ceva, femeia adăugă cu repeziciune: îmi pare rău, dar am depus un jurământ. Dar îţi va spune el. îţi va explica totul, Kiva, imediat ce va avea ocazia.

- Un jurământ? repetă Kiva. Ochii ei erau năpădiţi de lacrimi. îşi aminti ce spusese Naari

mai devreme, cum că era convinsă că regele şi regina aveau să o asculte. Chiar şi înainte de asta – cu săptămâni în urmă, fusese surprinsă să afle că prinţesa Mirryn era implicată într-o relaţie, de parcă se aştepta să fi ştiut. Cine *eşti?*

- Sunt Scutul de Aur al lui Jaren, zise Naari.

Scutul de Aur – cea mai înaltă poziţie pentru cineva din *Garda Regală.*

„Am apărat pe cineva la care ţineam mult”, îi zisese Naari atunci când Kiva o întrebase cum îşi pierduse mâna.

A , . ..w . .w . A ....1 CC

„Au avut ei grija mai apoi sa primesc îngrijirile necesare.

Nu era de mirare faptul că proteza ei era atât de sofisticată. Prinţul moştenitor i-o dăduse. Cel pentru care lucra. Cel pe care îl *apărase.*

Dar Naari ajunsese la Zalindov înainte de Jaren. Aşadar, cum anume...

- El nu ar fi trebuit să se afle aici, zise Naari. Ar fi trebuit să fie un alt membru al Gărzii

Regale, Eidran, planul fiind ca eu să ajung înaintea lui, ca să nu trezim suspiciuni. Dar Eidran şi-a rupt piciorul cu câteva ore înainte de a fi transferat în închisoare, şi Jaren... Nu am voie să divulg mai multe, Kiva. Va trebui să aştepţi. Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple. Faţa ei avea o expresie bântuită. Atunci când l-ai curăţat pe Jaren de sânge în prima zi şi l-am recunoscut... Clătină din cap. E singura persoană pe care o cunosc destul de inconştientă încât să se urce într-o căruţă cu două brute pregătite să se omoare între ele, scopul lui fiind să încerce să le împace. *Evident* că l-au bătut până în pragul morţii, zise, apoi continuă să bombăne în barbă despre idioţii regali.

Kiva nu-şi dorea să mai audă. într-o vreme, ar fi fost curioasă. Fusese curioasă să afle de ce ajunsese Jaren în închisoare, motivul pentru care cei doi bărbaţi cu care călătorise muriseră şi motivul pentru care el fusese mânjit de

sângele lor. Acum însă, nu-i mai păsa. Nu-şi mai dorea să-l vadă şi cu atât mai puţin să stea de vorbă cu el. Ducă- se naibii explicaţiile lui! Despre orice.

- Nu ştia nimic despre otravă, zise Naari. A fost la fel de oripilat ca tine atunci când i-am zis despre flacoane şi despre temnicerul-şef. Ţi-am zis adevărul mai devreme. Rooke acţionează de unul singur, fără să fi primit permisiunea familiei Vallentis. îl vor opri imediat ce vor afla. Ţi-o jur!

în clipa de faţă, Kiva nu se mai gândea la otravă. Nu putea decât să se chinuiască să respire, simţindu-se trădată, inima fiindu-i deopotrivă sfâşiată şi mistuită, durerea şi furia luptându-se pentru dominaţie.

Un sunet slab se auzi prin deschizătura uşii, şi Naari înjură.

- Asta a fost avertismentul. Gardienii schimbă turele. Trebuie să plec.

Se ridică, şi lumina emanată de lampa de

luminium trecu de-a lungul pereţilor.

Kiva se ridică şi ea. în ciuda a tot ce aflase, nu voia ca Naari să plece, lăsând-o iar singură în întuneric.

Şi-ar fi dorit să o urască, să urle la ea pentru că o minţise. Dar, până la urmă, Naari nu făcuse decât să urmeze ordinele primite, pentru a proteja secretul lui Jaren – *al prinţului Deverick.* Femeia fusese respectuoasă cu Kiva, o protejase şi îi arătase blândeţe. îi devenise *prietenă,* fiindu-i alături şi ajutând-o să nu se prăbuşească – la propriu, când avusese de înfruntat încercările. Oricât şi-ar fi dorit, Kiva nu putea să o urască, nu când toate sentimentele ei negative se îndreptau spre prinţul moştenitor. Nu mai avea resurse pentru a fi furioasă şi pe altcineva.

- Ştiu că e mult de acceptat, zise Naari grăbită, micşorând lumina lămpii, de parcă s-ar fi temut că cineva ar fi putut vedea prin uşa întredeschisă. Ştiu că probabil îţi vâjâie capul,

aşa că te rog să mă crezi când îţi zic că totul va fi bine. O să-l convingem pe Rooke să oprească otrăvirea deţinuţilor. Şi Jaren îţi va explica totul. Dar încearcă să nu-l judeci prea tare înainte să-i vorbeşti. Ai tot dreptul să fii furioasă, dar nu lăsa asta să te împiedice să-l ierţi. A făcut totul din motive întemeiate.

Naari însă nu ştia ce ştia Kiva, nu ştia despre familia şi trecutul ei. Cum să-l ierte în acele condiţii? Era imposibil.

- Mai e ceva, îi zise Naari, şi ceva din vocea ei o făcu pe Kiva să se încovoaie, de parcă ar fi aşteptat o lovitură. *Alta.* Mai ai de înfruntat o ultimă încercare. Dar...

- Dar ce?

- Te vor ţine aici până atunci.

„Nu.”

Următoarea încercare se afla la opt zile distanţă. Kiva abia supravieţuise şase zile în Abis. Dar încă opt...

- Mai vin dacă reuşesc, îi zise Naari. De data

asta am avut noroc, pentru că cineva îmi datora un favor, dar nu pot fi sigură că... Se opri, căci nu dorea să facă o promisiune de care să nu se poată ţine. în schimb, se întinse şi o strânse pe Kiva de umăr şi, de data asta, Kiva nu se mai retrase, având nevoie de confortul oferit de atingerea unui om.. Pe curând, îi mai zise Naari, înainte de a se strecura pe uşa grea de piatră ce se închise în urma ei.

Când orice urmă de lumină fu înghiţită de beznă, Kiva se lăsă să cadă în genunchi, pierdută într-o mare de întuneric, având doar compania propriei minţi care urla şi a inimii sale îndurerate.

SÂMBĂTĂ
DUMINICĂ
LUNI
MARŢI
MIERCURI

JOI
VINERI
SÂM...

O lumină orbitoare îi inundă ochii, alungând întunericul în care zăcuse de ceea ce părea a fi o veşnicie. Se auzi o voce dură, ce lătra la ea:

- Sus cu tine! E timpul!

Iar ea ştia că urma să înfrunte ultima încercare.

CAPITOLUL 31

Kiva nu reuşea să distingă mare lucru în timp ce Măcelarul o trăgea în sus pe trepte şi mai apoi de-a lungul coridorului de piatră. Ochii ei se obişnuiseră atât de bine cu bezna, încât era nevoită să-i mijească, deşi singura lumină, scăzută, venea de la lămpile de luminium.

Timp de opt zile, nu vorbise cu nimeni, fiind în izolare completă. Atunci când Naari plecase, se temuse că nu avea să supravieţuiască, însă faptul că ştiuse că nu urma să stea aici pentru totdeauna, că trebuia să fie scoasă pentru a putea înfrunta ultima încercare, o ajutase, chiar dacă nu cine ştie ce. Avusese grijă să bea din apa murdară şi să mănânce ce i se oferise

când şi când, ştiind că urma să aibă nevoie de forţă pentru a face faţă la ce o aştepta.

încercarea Pământului era ultimul test. Ziua aceea avea să decidă dacă urma să trăiască sau să moară, dacă urma să fie eliberată sau executată. Tilda la fel, din moment ce viaţa ei – sau moartea – era legată de a Kivei.

Timp de opt zile doar la asta se gândise: ce urma să aibă de înfruntat şi cum avea să se termine acea încercare, fiind conştientă că petrecea singură, într-o celulă întunecată şi urât mirositoare ceea ce ar fi putut fi ultimele ei ore.

Dar se gândise şi la altele. Se gândise obsesiv la otravă, la Rooke, la Jaren. Mai ales la Jaren. îşi dădu seama că nu avea ce să facă în legătură cu temnicerul-şef şi cu mârşăviile acestuia. Trebuia să se încreadă că Naari avea să îndrepte lucrurile, după cum îşi dăduse cuvântul. Kiva trebuia să se încreadă şi în faptul că temnicerul-şef avea să aplice legea şi

să o elibereze dacă izbutea să supravieţuiască ultimei încercări, chiar dacă ştia ceea ce ştia. Rooke îi omorâse tatăl şi pe deasupra alte sute de deţinuţi, atât cu nouă ani în urmă, cât şi acum. Kiva era hotărâtă să-l facă să plătească pentru faptele sale, chiar dacă – momentan – nu ţinea de ea ce urma să se întâmple.

Jaren însă...

Kiva nu reuşea să treacă peste cine era el, peste faptul că o minţise. Şi nici peste... felul în care o salvase.

Cu toate că petrecuse foarte mult timp în acea celulă, cu toate că se gândise îndelung la cele întâmplate, nu izbutise să-şi limpezească sentimentele, şi nu ştia dacă va putea trece peste furia şi durerea pe care le simţea. Oricât încerca, nu reuşea să-şi scoată din minte sunetul biciului lovindu-i carnea, gemetele lui de durere şi sângele care i se scurgea din rănile de pe spate, stropindu-l pe Măcelar şi mânjind podeaua.

Şi făcuse asta pentru ea. Prinţul moştenitor, un membru al familiei Vallentis, sărise după ea în apa îngheţată a carierei şi drept recompensă fusese biciuit până aproape de moarte. Kiva nu putea să ignore una ca asta, oricât de mult şi-ar fi dorit.

Când aflase despre duplicitatea lui, nu îşi dorise să-l mai vadă sau să-i audă explicaţiile. Dar furia iniţială o părăsise, şi acum îşi dorea să-l confrunte, disperată să audă ce avea de zis. Problema era că, din cauza încercării din acea zi – urmată de moartea sau eliberarea ei –, nu ştia dacă urma să mai aibă ocazia să-l vadă.

- Kiva Meridan.

Măcelarul o opri, iar ea ridică privirea, observând că se aflau aproape de intrarea în ceea ce presupunea că era blocul de pedeapsă, spaţiul mic fiind ocupat de câţiva gardieni, printre care şi temnicerul-şef. Tocmai temnicerul vorbise, privind-o calm, de parcă nu

el era cel responsabil de moartea prematură a sute de deţinuţi.

Printre care şi tatăl ei.

Era cuprinsă de ură, dar ştia că trebuia să se abţină. Era mai important să-şi păstreze forţele şi să încerce să supravieţuiască ultimei încercări. Avea să se asigure că Rooke urma să primească răsplata cuvenită, până la urmă. Dar, pentru asta, trebuia să supravieţuiască.

Privind dincolo de el prin încăpere, Kiva nu era sigură dacă ar fi trebuit să se simtă uşurată că cei prezenţi erau în mare parte calmi. În acele ultime opt zile se temuse că prizonierii deveniseră tot mai violenţi şi că izbucnise răzmeriţa. Dacă se întâmplase aşa, probabil fusese deja înăbuşită. Criminalul – temnicerul-sef – era în mod evident încă în viaţă. La fel şi Naari, pe care o zărise într- un colţ, încordată, spre deosebire de restul gardienilor. Kiva mai că izbucni în plâns când dădu cu ochii de ea – un chip prietenos după ce petrecuse atâta

vreme în singurătate.

- Azi vei trece prin încercarea Pământului, zise Rooke, strâmbând din nas când simţi mirosul Kivei.

Se spălase cât putuse de bine în apa murdară din celulă, dar nu-şi schimbase hainele de dinainte de a fi dusă la carieră. Pe de o parte, se bucura că starea ei îi provoca repulsie, dar, pe de altă parte, îşi dorea să facă o baie şi să îsi schimbe tunica.

Susţinându-i privirea, Kiva aşteptă ca el să o întrebe dacă mai avea ceva de zis, dar, pentru prima dată, el rămase tăcut. Kiva se întreba dacă nu cumva se temea că ea avea să vorbească despre otravă sau pur şi simplu se săturase să se ţină de reguli şi îşi dorea doar să termine odată cu Judecata prin încercări.

- Dată fiind natura încercării, azi nu vom avea public, continuă Rooke.

Kiva ridică din sprâncene, întrebându-se dacă asta era din cauza naturii încercării sau

pentru că situaţia cu deţinuţii se înrăutăţise atât de tare, încât Rooke nu dorea să rişte să-i adune pe toţi într-un singur loc. Bănuia că a doua opţiune era mai apropiată de adevăr, din moment ce toate încercările anterioare fuseseră în mod voit cu public. Dar Kiva petrecuse ultimele două săptămâni întrebându-se ce anume ar fi presupus această ultimă încercare şi găsise mult prea multe variante. Până la urmă renunţase, pentru că se înşelase de fiecare dată până atunci. Regreta doar că nu avusese ocazia să primească vreo alifie, unguent sau poţiune de la Mot. în această ultimă încercare, era cu adevărat singură.

- Dacă vei izbândi azi, conform celei de-a patra reguli din Cartea Legii, toate fărădelegile îţi vor fi iertate şi vei fi eliberată, continuă Rooke, în timp ce stomacul Kivei făcea tumbe. De vreme ce îndeplineşti rolul de Campioană a acuzatei Tilda Corentine, aceasta va fi de asemenea graţiată.

Rooke se opri pentru o clipă, apoi adăugă:

- însă, de vei muri în timpul încercării, atunci şi acuzata va fi executată.

Kiva ştia toate aceste lucruri, dar auzindu-le rostite pe acel ton definitiv, simţi furnicături pe piele.

- Asemenea celorlalte încercări, va exista o limită de timp, continuă Rooke. O oră – nici mai mult, nici mai puţin. Dacă nu te vei întoarce până atunci, înseamnă că ai eşuat, iar Regina Rebelilor va fi executată. Dacă vei supravieţui, însă te vei întoarce după ce ora va fi expirat, o vei urma pe Tilda pe eşafod.

La auzul cuvintelor „întoarce” şi „supravieţui”, stomacul Kivei începu să facă tumbe. Pe tot ce era sfânt, ce anume plănuiseră pentru ea?

- încă ceva, zise Rooke, de parcă fusese un izvor de lămuriri, când de fapt nu-i spusese mai nimic. Având în vedere cele petrecute în timpul încercării Apei şi deranjul creat de către

deţinutul D24L103, am luat o decizie privind pedeapsa acestuia.

Kiva tresări şi o zări cu coada ochiului şi pe Naari făcând la fel, înainte ca gardianca să apuce să se controleze.

- N-a fost pedepsit destul? îl întrebă Kiva, răguşită după atâtea zile în care nu vorbise cu nimeni. Nu-i venea să creadă că îl apăra pe Jaren – pe *prinţul Deverick* –, dar nu putea să uite că el se găsea în situaţia în care se găsea din cauza ei. Nu putea uita nici de rănile de pe spatele lui, de sunetul biciului ce îi lovea pielea, de sângele împrăştiat pretutindeni. Dacă rănile fuseseră doar pe jumătate aşa grave cum şi le imagina Kiva, două săptămâni n-ar fi fost de ajuns ca acestea să se vindece, chiar *dacă* Măcelarul îl lăsase în pace după aceea. Nu merita să sufere şi mai mult.

Dar Rooke nu era de acord cu ea, căci, în clipa următoare, Jaren fu adus în încăpere de Oase, împleticindu-se, suferind în mod vizibil,

chinuindu-se să stea drept cu toată strânsoarea fermă a gardianului.

- Taman la ţanc, zise Rooke.

Măcelarul chicoti în spatele Kivei, căci zisese ceva similar către ea înainte de a izbi biciul de spatele lui Jaren. Ea alungă acea amintire, uitându-se ţintă la Jaren. Mai că îl auzea în minte întrebând-o dacă era în regulă, frica şi îngrijorarea – pentru *ea* – marcându-i chipul palid, pe care se citea durerea.

Kiva îşi luă privirea de la Jaren şi se concentră asupra lui Rooke, în timp ce inima îi bubuia în piept, aşteptând ca Rooke să-şi încheie cuvântarea.

- De vreme ce D24L103 a fost atât de dornic să ti se alăture în cea de-a treia încercare, zise Rooke, am decis câţi va împărtăşi soarta în cea de-a patra.

Ochii Kivei se îndreptară fulgerător spre Jaren, şi, în ciuda vârtejului de emoţii ce o izbi, în sufletul ei încolţi speranţa. Nu avea să

înfrunte încercarea singură. El avea să fie cu ea – el *şi* magia lui.

Kiva însă observă că privirea lui Jaren se mută spre Naari, aşa că se uită şi ea şi observă că gardianca părea înspăimântată şi pe punctul de a scoate săbiile şi de a-i sfârteca pe toţi cei prezenţi cu armele ei, ca să-l protejeze pe prinţ.

Kiva se temea că avea să se lase cu vărsare de sânge, dar Jaren clătină discret din cap, şi Naari îşi descleştă pe dată pumnii. Strânse din dinţi ca reacţie la ordinul nerostit, dar nu se întinse după arme.

Răsuflând uşurată – deşi nu ştia de ce, cu toate că o parte din ea ar fi fost foarte încântată să o vadă pe Naari sfârtecându-l pe Rooke –, Kiva se întoarse spre temnicerul-sef.

Un sentiment rău prevestitor începu să o acapareze când văzu zâmbetul leneş de pe chipul acestuia. Fusese aşa distrasă de comunicarea mută dintre Naari şi Jaren, că nu

se întrebase de ce Rooke era de părere că faptul că îl trimitea pe Jaren alături de ea era o pedeapsă.

Supraveghetorul-şef nu se sfii să le împărtăşească motivul, dezvăluind soarta care îi aştepta:

- Felicitări amândurora, sunteţi pe cale să muriţi împreună!

Apoi, pentru a doua oară în două săptămâni, primi o lovitură în moalele capului ce o făcu să se cufunde iar în beznă.

Când îşi veni în fire, Kiva îşi duse numaidecât mâna la cucuiul de la ceafa, schimonosindu-se de cât de moale era şi încercând totodată să-şi adune gândurile printre bătăile de tobă ce-i răsunau în creier. Avea noroc că-şi putea folosi raţiunea, ştiind prea bine cât de grave puteau fi contuziile şi că cel mai scurt leşin putea să-i provoace traume ireversibile. Şansa era de partea ei, chiar dacă stomacul revoltat şi

craniul străpuns de durere erau de altă părere.

Ignorând durerea şi starea de greaţă, Kiva se ridică cu greu în picioare, încercând să se orienteze. Era beznă în jur, oriunde o fi fost, şi, după ce îşi domoli panica provocată de senzaţia că orbise, o cuprinse teama că fusese azvârlită din nou în celula ei. Dar, când îşi ascultă simţurile, constată că locul mirosea şi se simţea altfel. Aerul nu era proaspăt, dar nici rânced, ca în Abis. Era... jilav. Stătut. Mirosea a pământ. Nu era nici cald, dar nici la fel de rece ca în celula în care petrecuse două săptămâni. Şi era destul de umed.

I se făcu pielea de găină când întinse mâinile în căutarea a ceva care s-o ajute să-şi dea seama unde se afla sau să-i curme groaza resimţită acum, că începea să înţeleagă unde se afla. Mişcându-şi braţele, făcu un pas prudent înainte, dar, când să-l facă pe al doilea, piciorul i se prinse în ceva, se împiedică şi căzu în gol.

însă nu se prăvăli la pământ, ci se lovi de ceva ce părea deopotrivă moale şi tare.

În momentul impactului auzi un geamăt, şi ceva se mişcă sub ea.

Nu putea să fie decât un singur lucru.

Sau, mai precis, o singură *persoană.*

Pe întuneric, Kiva se dezlipi iute de Jaren, lovindu-l din greşeală cu cotul pe măsură ce dădea înapoi şi provocând încă un geamăt de durere.

- Iartă-mă, rosti ea cu glas răguşit.

Nici în ruptul capului n-ar fi vrut să-şi ceară *scuze* taman de la el, dar fusese o reacţie automată.

- Kiva? zise Jaren, vocea lui fiind la fel de răguşită ca a ei după zile de tăcere. Tu eşti?

Ar fi vrut să-i dea o replică tăioasă, să-l întrebe cine altcineva ar fi putut să fie, dar îşi puse lacăt limbii şi se mulţumi să rostească:

- Eu sunt, da.

Jaren se ridică în capul oaselor, mai gemând

o dată de durere.

- Mă simt de parcă cineva mi-a despicat capul în două, zise el.

Kiva nu-i spuse că se simţea la fel. De fapt, nu-şi închipuia ce-ar fi putut să-i spună.

- Stai aşa, zise Jaren, lasă-mă să...

Kiva îşi ascunse faţa între mâini atunci când focul, sub forma unei mingi de flăcări, apăru din nimic, luminând spaţiul din jurul lor. Ochii ei lăcrimară pe când se adaptau la lumină şi descopereau că temerile ei fuseseră fondate.

- Suntem în tuneluri, zise Jaren aproape cu mirare în glas, înţelegând şi el unde se aflau.

Kiva îl privi de parcă era prima oară când îl vedea în viaţa ei. Un prinţ deghizat în prizonier, purtând aceleaşi haine în care îl văzuse în urmă cu două săptămâni, dar pătate de sânge. De propriul lui sânge. Dacă n-ar fi ştiut cine era cu adevărat, dacă n-ar fi avut dovada plutitoare dinaintea ochilor, n-ar fi crezut că aşa ceva era cu putinţă.

- Kiva, m-ai auzit? o întrebă Jaren, scrutând galeria, apoi întorcându-şi privirea către ea.

Expresia de pe chipul ei îl făcu să tacă.

- Ar fi trebuit să-mi spui.

Cuvintele veniseră de undeva din adâncul ei, hrănite timp de opt zile de sentimentul trădării şi de durere. Dintr-un cotlon în care se cuibăriseră de mai bine de zece ani tristeţea şi singurătatea.

- Kiva...

- Ar fi trebuit să-mi *spui!* repetă Kiva, simţind nevoia să se ridice în picioare pentru a înfrunta ce urma să vină.

Jaren făcu la fel, cu faţa palidă şi cuprinsă de durere, ridicându-se anevoie în genunchi şi apoi în picioare. Kiva nu îl ajută deloc, înăbuşindu-şi orice reflex de vindecătoare şi agăţându-se mai departe de furie.

- Am încercat să-ţi spun, zise Jaren, gâfâind uşor din cauza efortului şi ţinându-se cu mâna de burtă. Se sprijini cu umărul de peretele de

calcar, folosindu-se de acesta pentru a rămâne în picioare. în grădină, înainte să-l găsim pe Tipp, voiam să-ţi spun atunci.

- înainte sau după ce m-ai sărutat? întrebă Kiva cu obidă în glas.

îşi amintea prea bine momentul. Felul în care el se aplecase spre ea, răsuflarea lui peste buzele Kivei. Alungă imediat amintirea, refuzând să recunoască faptul că încă o marca.

- înainte, zise Jaren pe un ton calm şi liniştitor, de parcă îi vorbea unui animal sălbatic. Voiam să-ţi spun de ceva vreme, dar n-am găsit niciodată momentul potrivit. Voiam să-ţi spun înainte ca lucrurile să meargă mai departe.

- Ai avut *nouă săptămâni* la dispoziţie, Jaren! urlă Kiva la el, ignorând faptul că ultimele două săptămâni le petrecuseră în celule separate. Chiar şi după noaptea din grădină, ai avut multe *zile* la dispoziţie, înainte de ce s-a petrecut în carieră. Ai fi putut să-mi spui

oricând. Ar fi *trebuit* să-mi spui.

- Ce era să-ţi spun?! o întrebă Jaren, pe măsură ce calmul lăsa loc exasperării. Ghici ce, ţi-am ascuns identitatea mea reală, să nu mă urăşti că te-am minţit? Sunt sigur că ai fi fost tare înţelegătoare.

- *Normal* că nu aş fi fost înţelegătoare! zise Kiva, atât de tare, încât ecoul vocii ei reverberă de-a lungul tunelului.

Ştia că ar fi trebuit să se concentreze amândoi la încercarea Pământului, să-şi dea seama unde anume se aflau şi să găsească drumul spre suprafaţă înainte ca ora pe care o aveau la dispoziţie să se încheie. Dar furia ce clocotea în ea îi fixa toate gândurile asupra omului aflat dinaintea ei.

- Nu ştiu ce anume să zic pentru a îmbunătăţi lucrurile, spuse Jaren, trecându-şi mâna liberă prin păr.

- Spune-mi *de ce!* ţipă Kiva, izbutind cu greu să formuleze ultimele două cuvinte.

Blândeţea se aşternu pe chipul lui Jaren. Kiva nu voia ca el s-o privească astfel, conştientizând cât de supărată era pe el.

- Nimeni nu cunoaşte întreaga poveste, zise el cu glas tăcut, apropiindu-se de ea.

Aproape că-i cedară picioarele, şi fu nevoit să se sprijine de perete, ducându-şi a doua mână la burtă. Kiva observă gestul şi simţi o urmă de îngrijorare, dar, înainte ca vindecătoarea să iasă la iveală şi să-l întrebe dacă se simţea bine, Jaren continuă:

- Doar Naari ştie, zise el. Presupun că ţi-a zis...

- Că e Scutul tău de Aur? făcu Kiva. Da. Amândoi sunteţi plini de surprize.

Spre cinstea lui, Jaren se arătă ros de remuşcări, dar Kiva nu părea deloc impresionată.

Trăgând adânc aer în piept, Jaren se strâmbă de durere şi se făcu şi mai palid la faţă.

- Am venit la Zalindov ca să aflu informaţii

legate de mişcarea rebelilor.

- Poftim? întrebă Kiva, înlemnind.

- Aflasem că Tilda Corentine fusese arestată, doar că a fost prinsă la hotarul cu Mirraven, în afara jurisdicţiei noastre, o lămuri Jaren, deşi Kiva ştia deja povestea. Familia conducătoare din Mirraven nu a dorit să o transfere în custodia noastră, deşi cunoştea istoria zbuciumată dintre spiţele Vallentis şi Corentine. Erau cu toţii teribil de încântaţi că reuşiseră să împiedice orice posibilitate ca noi să vorbim cu ea, în afara războiului, fireşte.

- Să vorbiţi cu ea, repetă Kiva, cu glas croncănit. Adică, să o interogaţi.

Jaren o privi atent, cântărindu-şi vorbele.

- Ştiu că ţii la cauza ei, mi-ai zis asta deja, continuă Jaren. Iar motivele tale sunt întemeiate.

Cerule! Avea dreptate. îi spusese prinţului moştenitor şi celui mai de încredere păzitor al său că înţelegea motivele rebelilor. Ar fi putut

la fel de bine să le spună că era ea însăşi o rebelă, iar asta nu i-ar fi înrăutăţit situaţia. Dacă n- ar fi fost deja închisă la Zalindov, o asemenea mărturisire i-ar fi asigurat numaidecât un loc între zidurile închisorii. Tatăl ei fusese arestat pentru un lucru mult mai neînsemnat.

- Compasiunea ta pentru ei e admirabilă, continuă Jaren. Iar judecata ţi-e dreaptă.

Kiva rămăsese cu gura căscată, apoi o închise iute.

- Dar asta nu schimbă cu nimic cele întâmplate, zise Jaren. Ce ţi-am spus în noaptea aceea rămâne valabil: mişcarea rebelilor a creat prea multe probleme în ultimii ani, iar ultimele luni au fost cele mai groaznice. Răzmeriţa lor e în plină desfăşurare, iar ei provoacă distrugeri şi neînţelegeri în Evalon şi dincolo de hotarele acestuia. Tilda Corentine e conducătoarea lor, recrutând tot mai mulţi rebeli şi asmuţindu-i împotriva Coroanei.

împotriva familiei mele.

Sângele îi îngheţă în vene Kivei. Nu era de mirare că Jaren nu o plăcuse niciodată pe Tilda. Erau inamici înverşunaţi.

- N-am să te mint, zise Jaren, mi-a fost greu să te aud apărându-i cauza.

- Nu i-am apărat cauza, spuse Kiva, înainte să-şi dea seama de ceea ce spune. Ţi-am zis doar că le înţeleg motivele. Clătină din cap, limpezindu-şi gândurile. încă nu mi-ai explicat de ce eşti aici. Ce informaţii credeai că vei găsi?

- Am venit pentru Tilda, zise Jaren, de parcă era la mintea cocosului.

Ce-i drept, era, chiar dacă vindecătoarei îi venea greu să accepte, să înţeleagă.

- Când cei din Mirraven au acceptat să o trimită aici, s-a ivit şi ocazia să-i poată vorbi cineva Tildei – bine, cum ai zis tu, să o interogheze – fără ca rebelii să afle. în clipa asta, nu putem risca izbucnirea unui război.

Dar, dacă cineva ar fi putut pătrunde neştiut în închisoare, să-i devină apropiat şi să-i afle planurile... Merita încercat. Are sens?

- *Sens?* repetă Kiva, nevenindu-i să creadă.

Jaren dădu să se scarpine în bărbie, dar se apucă iar de mijloc.

- Recunosc că nu a fost cel mai strălucit plan.

- Nu zău...

- Ştiam cu toţii că e riscant, se apără Jaren. Dar nu puteam rata ocazia, nu atunci când informaţiile pe care le deţine Tilda ar putea fi foarte importante pentru regatul nostru.

- Stai o clipă, zise Kiva, ridicând o mână. Cum adică „cu toţii”?

- Trei persoane au fost implicate în plan. Eu trebuia să-l coordonez de la distanţă, zise Jaren. Odată ce am aflat că Tilda urma să ajungă în închisoare, Naari şi alt membru al Gărzii Regale s-au oferit să se infiltreze în închisoare. Dar Eidran...

- Şi-a rupt piciorul, zise Kiva, aducându-şi aminte cuvintele lui Naari din Abis. Asa că ai venit tu în locul lui.

Jaren miji ochii la ea.

- Ştiai dej a?

- Doar atât. Nimic mai mult.

Jaren chibzui la vorbele ei, apoi spuse:

- Călătoream împreună cu sora mea spre palatul de iarnă al familiei noastre, aflat în munţii Tanestra, când am aflat despre capturarea Tildei. Le-am trimis un mesaj părinţilor mei, dar tot ce au reuşit să facă a fost să negocieze cu Mirraven încarcerarea Tildei în Zalindov. Ştiam că negocierile urmau să ţină săptămâni întregi – destul timp pentru ca eu, Naari şi Eidran să născocim un plan, suficient răgaz pentru ca Naari să intre în rândurile gardienilor închisorii, pentru ca mai apoi să-l aştepte pe Eidran, care avea să vină ulterior şi să se integreze printre ceilalţi deţinuţi, după care să găsească o cale să o

interogheze pe Regina Rebelilor.

- Dar Eidran s-a rănit, zise Kiva.

Jaren încuviinţă din cap.

Avea fruntea asudată, iar ochii îi sticleau din cauza durerii.

- Ghinionul a făcut să se rănească taman în ziua în care urma să fie transferat aici. Am decis pe loc să-l înlocuiesc, atunci când căruţa din Vallenia a trecut pe lângă palatul nostru de iarnă, gândindu-mă că aveam să pătrund în închisoare, să aflu răspunsurile, după care Naari avea să mă scoată de acolo. Tăcu preţ de câteva clipe, apoi mărturisi: însă nu ştiam că Tilda era bolnavă. Sau că fusese condamnată la Judecata prin încercări. Părinţii nu mi-au zis asta înainte ca eu să ajung. A trebuit să-mi schimb strategia după ce am aflat toate acestea, ceea ce însemna că trebuia să stau în închisoare mai mult decât plănuisem. M- am concentrat asupra celorlalţi rebeli, încercând să le câştig încrederea, în speranţa că aveam

să aflu ceva informaţii. Dar am făcut o gravă eroare de judecată

- Doar una?

Jaren ignoră sarcasmul ei şi zise:

- Nu mi-am dat seama că femeia aceea, Cresta, era conducătoarea lor. Şi, după ce ţi-am luat apărarea în noaptea aceea... Clătină din cap. Să zicem că mi-a fost mai greu să mă împrietenesc cu ei din acel moment, chiar dacă m-am străduit.

Kiva îşi aminti când venise la infirmerie, după ce se bătuse cu rebelii, şi îşi aminti expresia încordată de pe chipul său când îi dezvăluise identitatea Crestei. Vindecătoarea crezuse că el se temuse că avea să îsi facă inamici. Habar n-avea că Jaren dorise să se *împrietenească,* de fapt, cu rebelii – doar ca să-i folosească şi-apoi să se descotorosească de ei.

- Se pare că te-ai încurcat rău venind aici, zise Kiva, care nu reuşea să simtă nici un dram de compasiune pentru el.

Jaren suspină, apoi se schimonosi de durere.

- Recunosc, planul meu s-a făcut ţăndări destul de repede, însă strategia din spate era solidă.

Kiva îi zise sec:

- Strategia era să-i faci pe toţi să creadă că eşti un simplu prizonier, nicidecum un prinţ.

Jaren se strâmbă. Era prima oară când Kiva îi folosise titlul, iar cuvântul rămăsese suspendat în aer.

- Credeam că aşa puteam să-i fac pe rebeli să creadă că sunt unul dintre ei, recunoscu Jaren, pierzându-şi un pic echilibrul, de parcă şi efortul de a sta sprijinit de perete îl sleia de puteri. După ce mi-am dat seama că Tilda nu avea cum să-mi spună ceva, m-am gândit că m-aş putea integra în comunitatea de aici, că susţinătorii ei ar putea ajunge să aibă încredere în mine şi să-mi spună... nu ştiu... *ceva* care să mă ajute.

- Să te ajute în *ce* fel? întrebă Kiva, cuprinsă

din nou de mânie. Să te ajute să-ţi protejezi regatul? Coroana?

- La naiba cu Coroana! zise Jaren, iar înverşunarea lui o luă prin surprindere. Nu-mi pasă deloc de asta, îmi pasă de *ei.* Făcu o mişcare circulară cu braţul, dar apoi chipul i se schimonosi şi îşi duse repede mâna la stomac. Poporul meu, oamenii mei. La ei ţin. Ei sunt cei care suferă şi mor de pe urma revoltelor. Soţi, soţii, copii. Oameni nevinovaţi. Răzmeriţa se preschimbă într-un război civil. O fixă cu privirea, iar ochii săi luceau în lumina flăcărilor. Oricât de ciudat îţi va părea, îmi pasă şi de rebeli. Pentru că şi ei sunt poporul meu, că le convine sau ba. Cât timp trăiesc în Evalon, se bucură de protecţia familiei noastre. Flăcările din ochii lui se stinseră, iar glasul i se umplu de tristeţe. Dar n-am cum să-i protejez de propria lor fire.

Capul Kivei vâjâia de la toate aceste dezvăluiri, de la impactul vorbelor spuse din

inimă. îşi dorea să-l poată urî în continuare pentru că o minţise – şi pentru cine era. Dar...

„Ai tot dreptul să fii furioasă, dar nu lăsa asta să te împiedice să-l ierţi. A făcut totul din motive întemeiate.”

îi trecu prin minte dojana lui Naari în timp ce-l privea pe Jaren, încercând să decidă ce era de făcut. El îi acordă acel răgaz, privind-o în tăcere, aşteptând să vadă ce urma să zică.

El era motivul pentru care ea îşi pierduse familia şi se afla în Zalindov. Poate că nu în mod direct, dar prin Coroana pe care o reprezenta.

Doar că Jaren nu *ştia* asta. Kiva îi povestise despre moartea fratelui ei şi faptul că fusese întemniţată împreună cu tatăl ei, dar nu îi mărturisise niciodată motivul pentru care Faran Meridan fusese arestat – pentru că fusese văzut lângă un rebel în piaţă. Nici măcar nu-i spusese că unul dintre membrii Gărzii Regale îl ucisese pe fratele ei, lucru care

ar fi dat-o imediat de gol.

Jaren habar nu avea că familia lui era responsabilă de toate suferinţele Kivei din ultimul deceniu.

- Nu ştiu ce să mai zic, Kiva, spuse Jaren într-un final, cu glasul tot mai slăbit. Ştiu că eşti supărată pe mine, dar trebuie să înţelegi că încercam să salvez vieţi. Nu puteam să-ţi spun nimic până nu mă asiguram că pot avea încredere în tine. Nu puteam să risc să fiu demascat, pentru că asta ar fi pus totul în pericol. Clătină dezamăgit din cap. Acum, oricum nu mai contează. N-am descoperit nimic esenţial de când sunt aici. Am dat greş într-un mod spectaculos.

- Dacă nu ai reuşit să afli informaţii, zise Kiva cu glas spart, de ce n-ai ales să pleci, din moment ce nu eşti cu adevărat prizonier aici?

Jaren o fixă cu ochii săi albăstrui-aurii.

- Pentru că am găsit un motiv să rămân.

Kiva simţi că-i fuge pământul de sub

picioare, căci înţelegea tâlcul vorbelor sale.

- Eşti un prost, zise ea, aproape în şoaptă.

Se aştepta ca el să închidă ochii şi să se arate jignit. Dar pe chipul lui se lăţi un zâmbet strâmb, încărcat de autoironie.

- Sora mea a spus acelaşi lucru atunci când m-a tras deoparte după prima încercare. Doar că s-a exprimat mult mai urât ca tine.

Kiva îşi aminti că îi spusese că doar Naari şi Eidran ştiau pe de-a-ntregul planul nobil, dar stupid, pus la cale.

- Nici măcar membrilor familiei tale nu le-ai spus?

- Mirryn şi vărul meu Caldon ştiau câte ceva. Făcu o pauză. Fratele meu, Oriei, ar fi trebuit să ni se alăture la palatul de iarnă, însă a decis în ultima clipă să rămână în Vallenia. Cal a venit în locul lui, ajungând cu câteva zile înainte ca Eidran să-şi rupă piciorul, aşa că el şi Mirryn erau acolo când am schimbat planul. Le-am zis cât am crezut că era suficient, apoi i-

am pus să jure că aveau să ţină totul secret. Ochii lui păreau a privi înăuntru acum. Când am aflat că familia mea trebuia să fie martoră la prima încercare, am rugat-o pe Naari să-i trimită un mesaj lui Cal, implorându-l să vină şi să-mi ia locul în lojă. N-ar fi prima oară – suntem cam la fel de înalţi, iar măştile ne ascund trăsăturile. Mai mult de atât, îmi era dator cu un favor. Pufni scurt. Cu mai multe, de fapt. Oamenii zic despre mine că aş fi nesăbuit, dar Caldon e pur şi simplu o pacoste.

Fără îndoială, o pacoste. Kiva înţelese că vărul lui Jaren fusese atunci la spânzurătoare şi mai apoi la infirmerie, acolo unde flirtase cu ea. Ea îşi închipuise că el o salvase. Dar nu fusese el. Nu fusese Caldon.

- Tu m-ai salvat, zise Kiva, care dedusese asta în bezna Abisului, dar dorea să audă adevărul din gura lui. în toate încercările. începând cu cea a Aerului.

Jaren se îmbuj oră uşor, abia perceptibil în

lumina difuză a flăcării, dar suficient cât îmbuj orarea să-l dea de gol.

- Nu puteam să te văd murind, zise el. Mare noroc am avut că Mirryn şi Cal au intuit ce făcusem şi m-au acoperit, zise el, cu glasul plin de remuşcări. Am fost furios pe mine însumi după aceea. Nu pentru că te prinsesem, zise el repede, ci pentru că mi-a luat foarte mult să mă hotărăsc, şi din cauza asta te-ai lovit destul de rău...

Tăcu, privind-o smerit.

„Prinţul ar fi putut să te prindă mai repede”, îi zisese Jaren după prima încercare, mânios, de parcă vorbea despre sine, de parcă se învinovăţea. Kiva nici nu-şi amintea durerea, aşa că regretul lui – strict pentru acel episod – nu era necesar.

- Şi amuleta? Tot ideea ta a fost? îl întrebă Kiva, chiar dacă ştia răspunsul. De aceea nu te-ai temut pentru mine după prima încercare? Pentru că ştiai că magia, *magia ta,* avea să mă

protejeze?

Jaren părea şi mai ruşinat, însă încuviinţă din cap.

- După care încercarea Apei... *De ce,* Jaren? De ce ai vrut să mă salvezi?

- Pentru că eşti o persoană bună, Kiva, zise el, de parcă acesta ar fi fost singurul motiv. Te-am observat cu ceilalţi deţinuţi – chiar şi cu cei precum Cresta, care fac tot posibilul să te amărască –, şi te porţi cu toţi la fel. Chiar şi cu Regina Rebelilor. Ştiu că mi-ai explicat de ce, chiar dacă n-am să pricep niciodată pe de-a-ntregul. Dar nici nu trebuie, pentru că ştiu ce fel de persoană eşti. Nu meritai să mori, şi, pentru că puteam să te ajut, am facut-o.

Kiva prinse implicaţiile colosale ale mărturisirii sale. Se amestecase în Judecata prin încercări nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori. îi salvase viaţa, din nou şi din nou.

- Sincer, nu ştiu ce să fac cu informaţia asta, recunoscu ea, cu glas răguşit.

- Nu trebuie să faci nimic, zise el, alunecând şi mai mult spre podea şi părând tot mai slăbit. Mi-ai spus mai demult că lumea are nevoie de mai multe persoane ca Tipp, că se iroseşte complet aici, înăuntru. Cred că la fel se poate spune şi despre tine. Nu aştept nimic de la tine, Kiva, continuă Jaren cu glas scăzut. Vreau doar să trăieşti. Vreau să fii *liberă.* Şi, pentru asta, trebuie să supravieţuieşti.

Vorbele lui o atinseră pe Kiva, care închise ochii, dorindu-şi din tot sufletul să fie adevărate. Se prea putea să fie, dar pe moment asta n-o ajuta cu nimic. Trebuia să treacă de ultima încercare şi avea să obţină tot ceea ce Jaren îşi dorea pentru ea, tot ce-şi dorea ea însăşi.

- Atunci, hai să găsim ieşirea din tunelurile astea! zise Kiva, emoţionată.

Era convinsă că ce simţea faţă de Jaren i se putea citi în ochi, aşa că îşi ascunse privirea în întuneric.

- O să intrăm în criză de timp, zise ea. Iar Rooke părea destul de convins că aici ne vor putrezi oasele.

- Vom ieşi înainte să expire timpul, zise Jaren. Când zări uimirea din privirea ei, adăugă: Rooke a greşit trimiţându- mă şi pe mine aici. Ţi-a garantat astfel succesul.

Kiva ridică dintr-o sprânceană.

- A sunat mai arogant decât am intenţionat, zise Jaren, roşind din nou. Voiam doar să spun...

Ridică din umeri, jenat, dar mişcarea îl costă, iar el gemu, alunecând de-a lungul peretelui, ajungând aproape pe podea din nou.

- Ce ai? întrebă într-un final Kiva. Este din cauza rănilor de pe spate?

Dar, după felul în care se ţinea de burtă, înţelese că nu aceea era problema.

- Sunt bine, gâfâi Jaren, încercând să se ridice din nou. Am nevoie de un răgaz.

- Lasă-mă să văd! îi ceru Kiva, făcând un pas

spre el.

- Sunt bine, Kiva, repetă el. Chiar nu...

- Lasă-mă *să văd!* îl întrerupse ea, cu toată fermitatea vindecătoarei în glas.

Jaren nu mai protestă, ci se lăsă cu totul la podea, proptindu-şi umărul de perete, dar cu grijă.

- Ce ai păţit? întrebă ea, ignorând vârtejul de emoţii şi concentrându-se asupra lui.

- Măcelarul mi-a dat un cadou de rămas-bun, zise Jaren, ezitant.

Stomacul Kivei se strânse ghem când îngenunche lângă el. încet, cu grijă, îi ridică tunica deasupra taliei, în vreme ce mintea şi inima se războiau înlăuntrul ei. îi dezvălui treptat trunchiul, scoţând la iveală, sub lumina flăcărilor, muşchii ce fremătau la atingere, pentru a vedea ce-i făcuse Măcelarul.

Kivei i se tăie răsuflarea la vederea vânătăilor mari şi multicolore, şi îşi înălţă privirea, observând că Jaren o privea calm,

aşteptând verdictul.

„Nu te mai gândi că e prinţ”, îşi zise, ştiind că asta i-ar fi spus şi tatăl ei. „Nu te mai gândi că e Jaren – nu te gândi că e un Vallentis. Gândeşte-te că e doar un alt pacient.”

- Hai să vedem cu ce ne confruntăm! zise ea, încercând să-şi îndulcească tonul, după care îşi lipi palma de pielea lui.

Jaren icni de durere, iar Kiva îşi retrase numaidecât braţul, privindu-l îngrijorată, dat fiind că abia îl atinsese.

- Ai degetele reci, rosti Jaren ruşinat, cu o expresie aidoma.

Vindecătoarei îi veni să râdă. Chiar ar fi facut-o dacă nu s-ar fi găsit în situaţia în care se găseau.

- Nu toţi ştim să creăm foc cu mâinile, comentă Kiva, frecându-şi palmele ca să le încălzească, înainte să-l atingă din nou.

Apăsă cu grijă vânătăile, încercând să-şi dea seama de gravitatea lor. în ciuda tuturor celor

întâmplate, nu-i plăcea faptul că-i provoca durere, observând felul în care gâfâia şi contracţia muşchilor lui atunci când ea apăsa mai tare.

Când îşi încheie examinarea, Kiva nu ştia care din ei era mai uşurat.

- Câteva[5] coaste fisurate, dar nu cred că ai hemoragie internă. Va trebui să te ţinem sub observaţie, ca să fim siguri.

- Aşadar, n-o să mă laşi singur în adâncuri?

Tonul lui Jaren era glumeţ, dar Kiva observă o brumă de îngrijorare în privirea lui – nu de teamă că avea să-l abandoneze acolo, rănit cum era, ci că era în continuare destul de supărată încât să o facă.

Kiva nu-i dădu asigurări, ci se mulţumi să spună:

- Apleacă-te spre mine! Vreau să-ţi verific spatele.

- E...

- Dacă ai să-mi zici că e bine, te las aici.

Jaren se conformă, iar Kiva dădu tunica laoparte. Priveliştea îi îngheţă sângele în vene şi totodată îl făcu să clocotească. Rănile adânci se vindecaseră doar parţial, chiar dacă trecuseră două săptămâni. Opera Măcelarului... Rănile pricinuite de acesta...

- Se vindecă bine, reuşi Kiva să zică încercând să nu se înfurie – şi să nu se simtă vinovată. îşi trecu degetele peste crusta unei răni, iar Jaren se înfioră de la atingere. Văd că te chinuie în continuare.

- A meritat, şopti Jaren, făcând inima Kivei să tresalte, îşi drese vocea şi adăugă: Da, nu e grozav. Mi-e cam greu să merg.

Nu aduse în discuţie un lucru pe care-l ştiau amândoi – că cea mai proaspătă bătaie aplicată de Măcelar îi provocase şi mai multă suferinţă.

Neavând nimic de ajutor la îndemână, Kiva era gata să dea drumul tunicii, când privirea îi căzu asupra cicatricilor vechi, îngropate sub răni mai noi, dar în continuare vizibile.

Căutând să-şi abată gândurile în orice fel de la emoţiile resimţite la vederea rănilor noi, atinse cicatricea cu degetul, făcându-l pe Jaren să se înfioare din nou, însă prinţul încremeni la auzul vorbelor ei:

- Ai zis că rănile acelea ţi le-a provocat cineva apropiat tie.

*

Jaren se trase de lângă ea, acoperindu-se cu tunica.

- Uită ce-am zis!

Să uite?!

Să uite?!

Era moştenitorul tronului, unul dintre cei mai protejaţi oameni din regat. Şi cineva îl rănise. îl *abuzase.* Cum anume ar fi trebuit ea să dea una ca asta uitării?

- Vorbesc serios, zise Jaren ferm, văzând expresia de pe chipul ei. Las-o baltă!

Kiva se înfurie.

- Cum adică s-o las baltă? repetă ea, cuprinsă din nou de mânie. Mi-ai zis despre

puterile tale magice şi despre planul tău şi despre cine eşti, dar nu eşti pregătit să-mi zici despre rănile tale?!

Jaren nu spuse nimic.

Şi mai furioasă, Kiva aţinti un deget spre faţa lui şi spuse:

- După tot ce-am pătimit! După încercări şi otravă – afurisita aia de otravă despre care Naari se jură că va fi oprită prin intervenţia familiei *tale* –, după toate astea, vrei să...

- Bine, gata, mama mea mi le-a făcut!

Kiva se dădu câţiva paşi în spate, în timp ce vorbele lui Jaren reverberau din pereţii galeriei.

Regina îl rănise? *Regina Ariana* îi cauzase cicatricile?

Flăcările tremurară, de parcă reacţionau la starea lui Jaren.

- Ea... e... Dar el se opri, înjură, îşi trecu o mână peste faţă şi se schimonosi, pentru că mişcarea îi provocă o durere de burtă. Trase

aer în piept şi încercă din nou. Nu din cauza ei. E de la praful de îngeri. Are o problemă cu asta, câteodată ia prea mult. Prea des. Când se întâmplă asta, uită cine e, devine confuză, pierde controlul.

Kivei îi părea rău pentru el, şi toată furia i se scurse din trup.

Nu-i venea să creadă, dar era evident că Jaren nu minţea. Acum, înţelegea de ce refuzase laptele de mac sau orice altă substanţă ce-ar fi putut crea dependenţă. Văzuse efectele. Le simţise. Trăia cu cicatricile.

*

Vru să spună ceva, dar el continuă, cu glas răguşit:

- Te rog! Nu mă mai privi aşa! Nu mă privi de parcă ceva e defect la mine.

Kiva nu gândea asta. După tot ce aflase despre el, îl considera unul dintre cei mai puternici oameni pe care-i cunoştea.

Şi asta o speria.

- Hai, zise ea, ridicându-se şi întinzându-i mâna. Ar trebui să mergem!

Jaren îi privi degetele, de parcă aveau să-l rănească.

- Văd că nu zici nimic.

- Tocmai am zis, îi răspunse Kiva. Am zis că ar trebui...

- Despre mama. Despre cicatrici.

Kiva îl privi.

- Vrei să zic ceva? Vrei să-ţi spun că-mi pare rău că ai trecut prin ce-ai trecut? Că nu-mi închipui cât de greu ţi-a fost? Sau că mi se pare incredibil că ai reuşit să faci distincţia între efectele drogului şi mama ta şi că ţii în continuare la ea cât să vrei s-o protejezi?

Jaren înghiţi în sec.

Kiva se apropie de el, iar Jaren o luă de mână, lăsând-o să-l ajute să se ridice. Se clătină, încercând să-şi găsească echilibrul, iar braţele ei îl cuprinseră şi îi oferiră reazemul necesar.

- Aş putea să-ţi zic tot felul de lucruri din astea, dar cred că le ştii deja, continuă ea. Cel puţin, sper că le ştii. Făcu o pauză, apoi adăugă: Şi îţi mai pot spune că, dacă mama ta nu a căutat ajutor, va trebui să cauţi tu pentru ea.

Jaren se sprijinea de mijlocul ei, încercând să-şi găsească echilibrul, dar, auzind-o, o trase mai aproape, tocmai când ea se pregătea să-i dea drumul, îmbrăţişând-o cu totul.

- Mulţumesc! îi şopti el la ureche, cuprins de emoţie.

Ea nu era sigură pentru ce anume îi mulţumea – că-i arătase totuşi milă, alungându-i astfel temerile, sau că îl încurajase să încerce să o ajute pe mama lui. Orişicum, inima dădea să-i sară din piept din cauza apropierii, a faptului că îmbrăţişarea lui o umplea de căldură, chiar dacă în sinea ei se dădea o luptă, pornind de la tot ce ştia despre el, despre ea însăşi.

Totuşi, îşi îngădui acel moment de tandreţe. Moment în care parcă se topea în el, închizând ochii, îmbrăţişându-l la rândul ei.

Apoi, îşi aminti de rănile lui.

El nu scosese nici un geamăt, dar Kiva ştia că atingerea ei îi provoca durere – spatele, coastele fisurate. Aşa că îl împinse tandru de lângă ea, privindu-l în ochi.

- Mai bine?

- Da, zise el, zâmbind sfios.

- Bine, zise ea, apoi încuviinţă scurt din cap, de parcă inima ei nu continua să bubuie. Ce spuneai înainte? Despre faptul că Rooke a greşit când te-a trimis cu mine aici?

- Ah, da, zise Jaren, frecându-şi maxilarul, uşor jenat.

Kiva ştia că stinghereala lui nu se datora momentului tandru pe care-l împărtăşiseră. *El* nu avea nici o problemă să-i arate afecţiune. Până la urmă, era un prinţ. Era obişnuit ca femeile să-i cadă în poală. Kiva strâmbă din

nas la acel gând, iar el o observă, întrebând-o:

- De ce te strâmbi asa?

Kiva nu avea de gând să-şi trădeze gândurile, aşa că îi răspunse:

- Tocmai mi-am dat seama că nu ştiu cum să-ţi spun. Jaren sau Deverick. Există vreun protocol?

Fu rândul lui Jaren să strâmbe din nas.

- Nu suport numele de Deverick. Niciodată nu mi-a plăcut. Al doilea meu nume e Jaren – aşa îmi spun prietenii şi familia. Aşa o să-mi zici şi tu, încheie el, apăsat.

- Nu „prinţul Jaren”? întrebă Kiva.

- Nu, doar Jaren.

- Nici Majestate?

- în nici un caz, zise el, strâmbându-se.

- înălţimea Voastră?

- Nu sunt duce.

- Excelentă?

- Nu sunt lord.

- Altetă?

- încetează, te rog!

Kivei nu-i venea să creadă că-şi înăbuşea râsul, după tot ce se întâmplase. Dar expresia de pe chipul lui...

- Bine, gata, zise ea. Doar pentru că n-aş vrea să mă întemniţezi. îşi duse un deget la buze, cu subînţeles. Ah, stai puţin...

- Foarte comic, zise Jaren sec, dar lumina i se întoarse în priviri, iar asta o făcu să se simtă mai bine. Ca să ştii, eu nu am trimis pe nimeni la închisoare. Şi, după ce-am trecut prin experienţa asta... Se cutremură. Nici nu intenţionez s-o fac. Cel puţin, atât timp cât locul ăsta nu va fi complet restructurat. Multe aspecte de aici vor trebui schimbate. De parcă îşi făcea lui o promisiune, repetă: Lucrurile *se vor schimba.*

Kiva îsi dorea să-l creadă. Chiar îsi dorea. Dar el nu avea cum să-şi ducă intenţiile la îndeplinire dacă nu ieşeau din acel labirint.

- Ce-ar fi să lăsăm planurile de restructurare

pentru atunci când găsim ieşirea? zise ea.

- Aşa e, admise Jaren. Tocmai de aceea voiam să-ţi spun motivul pentru care Rooke a greşit.

- Ascult, zise Kiva.

Observă că Jaren se clătina din nou, aşa că luă o hotărâre: se apropie de el şi îşi trecu braţul, cu grijă, pe după mijlocul lui. Ştia că avea să-l doară, dar nu aveau de ales dacă voiau să iasă din galerii.

- Sper că înţelegi că tot ce ţi-am zis azi rămâne între noi, spuse el.

- Mi-am dat seama, îi zise ea, abţinându-se să îşi dea ochii peste cap.

Jaren tăcu pentru o clipă, chibzuind, parcă, la ce să spună. în cele din urmă, zise:

- Ţi-ai pierdut încrederea în mine, dar sper că mărturisirea aceasta îti va da motiv să te încrezi din nou în vorbele mele. Foarte puţini oameni cunosc adevărul.

Kiva ciuli urechile, privindu-i chipul în timp

ce el o strângea mai tare de umeri.

- Mirryn e cu un an mai mare ca mine, zise el. Ea ar fi trebuit să fie moştenitoarea tronului, dar apoi am venit eu pe lume.

- Primul fiu e moştenitorul legal, murmură Kiva. Tipic.

- De fapt, nu, zise Jaren. Străbunica noastră, regina Sarana, a domnit singură – după ce regele Torvin a plecat, vreau să spun. Mai apoi, Sarana a avut o fiică, şi aceasta a domnit după moartea mamei sale. Apoi, şi ea a avut o fiică, şi tot aşa. O mână de prinţi au ajuns să domnească, fiindcă erau întâii născuţi, dar, în mare parte, femeile Vallentis au născut mai întâi fiice.

Kiva îl privi nedumerită.

- Atunci, de ce...

- Puţini din afara familiei ştiu asta, zise Jaren cu seriozitate în glas, dându-i Kivei de înţeles că avea încredere deplină în ea.

îl privi în ochi cu o promisiune tăcută, iar el

îşi întoarse privirea, trimiţând văpaia plutitoare să lumineze înainte, până ce ajunse la o răscruce cu trei ramificaţii.

Cu un gol în stomac, Kiva înţelese cât de precară era situaţia lor. Asta era încercarea Pământului – fuseseră azvârliţi în adâncurile Zalindovului, în labirintul tunelurilor. Galeriile se întindeau kilometri peste kilometri în toate direcţiile, un labirint nesfârşit în care nici gardienii nu ştiau să-l străbată în întregime. Unele pasaje erau închise, altele erau inundate şi duceau spre bazinul acvifer, iar altele păreau să se întindă la nesfârşit. Fără focul lui Jaren, n-ar fi avut nici o şansă. Poate că Rooke tocmai pe asta miza, că aveau să meargă amândoi orbeşte şi că până la urmă aveau să moară în beznă din cauza extenuării, a deshidratării şi a foamei.

Nu era de mirare că temnicerul-sef fusese atât de vesel la despărţire. Era un mod groaznic de a muri.

Chiar dacă flăcările lui Jaren îi ajutau să vadă, nu aveau cum să îi ajute să iasă din tuneluri. Erau în continuare pierduţi, şi nu părea să existe o cale de scăpare.

Kiva începu să transpire dintr-odată, cuprinsă de claustrofobie. Se întâmpla adesea ca galeriile să se prăbuşească, omorând zeci de deţinuţi într-o clipită. Ea şi Jaren riscau să păţească acelaşi lucru.

- Kiva? zise Jaren, strângând-o de umăr.

Ea clipi şi îl privi, observând îngrijorarea din ochii lui, şi îşi dădu seama că îi vorbea de ceva timp.

- Scuză-mă, ce-ai spus? întrebă, şi până şi ea desluşi frica din glasul ei.

Pe chipul lui se aşternu înţelegerea, şi o strânse din nou de umăr, încercând s-o liniştească.

- Spuneam că trebuie să ne îndreptăm într-acolo. Arătă spre intersecţie. Avem de mers cam douăzeci de minute, şi vom ieşi la

suprafaţă.

Kiva privi tunelul, apoi îşi întoarse privirea la Jaren.

- De unde ştii?
- Simt, zise el.
- Poţi să...

Kiva se opri când văzu ce făcea Jaren, folosindu-se de mâna lui liberă ca să arate în jos. Pământul se mişcă sub ochii ei, şi din calcar apăru o tulpină verde, cu frunze şi ţepi, în vârf răsărind cea mai frumoasă floare de zăpadă pe care o văzuse vreodată.

Dar asta nu era tot.

Pământul începu să se tragă uşor laoparte din calea tulpinii, dând naştere, câteva clipe mai târziu, unui şanţ ce se umplu cu apă.

Kiva se holba înmărmurită la spectacolul dinaintea ei. Se holbă, se tot holbă şi, după o vreme, începu să înţeleagă...

Jaren nu putea controla doar apa şi focul.

Controla pământul şi aerul, de asemenea.

Toate cele patru elemente.

Nimeni nu avusese atâta putere de la regina Sarana încoace.

- Acum, îmi ştii toate secretele, zise Jaren, tăcut. De aceea Consiliul Regal a decis ca eu să fiu moştenitorul tronului, în locul lui Mirryn.

Kiva răsufla cu putere. încă nu ştia cum să asimileze tot ce aflase. Simţea că Jaren era încordat, de parcă se temea de reacţia ei, aşa că ea se relaxă şi zise:

- Aşadar, mergem spre stânga?

Jaren râse uşurat, parcă nevenindu-i să creadă.

- Da, spre stânga, zise el.

Nereuşind să-şi înăbuşe pornirea, Jaren se aplecă şi o sărută pe frunte – mulţumindu-i astfel, fără cuvinte, pentru că nu avusese o reacţie exagerată într-un moment în care o astfel de reacţie ar fi fost firească.

- Douăzeci de minute, zici? îl întrebă Kiva, încercând să-şi păstreze calmul, deşi în sinea ei

era pe punctul de a ceda. Abia aştept să văd reacţia lui Rooke când ne va vedea vii!

- Şi eu, mai ales când va trebui să te elibereze, zise Jaren, mergând înspre lumina focului plutitor.

- Şi asta, admise Kiva, nefiind în stare să-şi ascundă mirarea.

I se părea că tocmai trecuseră de cea mai uşoară încercare, de departe, în întregime graţie lui Jaren. Fără magia lui, Kiva ar fi murit în acele tuneluri. Era sigură de asta.

Jaren ezită o clipă, dar apoi porniră prin tunelul din stânga şi continuară să meargă, ghidaţi de lumina văpăii, în timp ce el zise:

- Tilda va fi eliberată odată cu tine.

Kiva înţelegea că asta reprezenta o problemă pentru el. Era în continuare uluită că o salvase în toate încercările, chiar dacă asta însemna că îsi salvase şi duşmanul de moarte. Un sentiment ciudat se înfiripă în pieptul ei, dar îl înăbuşi. Nu era timpul potrivit. Trebuia să

cugete la multe şi avea multe de împăcat în sinea ei.

- E grav bolnavă, Jaren, zise ea. Fie că e sau nu Regina Rebelilor, nu reprezintă deloc o ameninţare.

- Pentru moment, spuse el. Dar, când îşi va reveni...

- Să nu ne gândim la asta acum! zise Kiva cu fermitate.

Jaren rămase încordat, iar Kiva îl înţelegea, ştiind cine era şi ce însemna Tilda pentru el. încerca să găsească un compromis prin care Tilda să părăsească Zalindovul şi în acelaşi timp să anihileze ameninţarea pe care o reprezenta Regina Rebelilor.

- Ai putea s-o duci cu tine în Vallenia, zise Kiva, cu durere în glas. Vindecătorii voştri regali sunt mai în măsură s-o ajute decât oricine altcineva. Dacă îşi revine, vei putea să afli răspunsuri la întrebările cu care ai venit aici, să afli ce anume plănuiesc rebelii, ba chiar

s-o întrebi ce căuta în Mirraven. N-ar mai fi prizonieră în Zalindov, dar s-ar afla în custodia ta, în siguranţă.

Kiva nu se urâse atât de mult de când se ştia. Dar cel puţin în acest fel Tilda ar fi avut o şansă – una destul de bună, pentru că vindecătorii regali erau renumiţi pentru îndemânarea lor. Problema era că Regina Rebelilor ajungea astfel în mâna inamicului.

Dar cel puţin rămânea în viaţă.

Asta conta cel mai mult pentru Kiva. Nu-şi riscase viaţa în repetate rânduri doar pentru ca Tilda să moară.

- Nu e deloc rea ideea, zise Jaren. Dar, dacă nu funcţionează...

Kiva se pregătea de ce era mai rău, simţind că Jaren avea s-o osândească pe loc.

- Cel mai important e că vei fi liberă, continuă el, chiar dacă şi ea va fi eliberată odată cu tine. Jaren îi atinse umărul. De consecinţe ne vom ocupa mai târziu.

Kiva s-ar fi prăbuşit dacă nu ar fi trebuit să-l ţină pe el. Era pregătit să o lase pe Regina Rebelilor să scape doar ca s-o elibereze pe ea? Asta era... era...

Strigător la cer.

Neverosimil.

Un val de căldură o străbătu din creştet până în tălpi.

Brusc, îi veni o altă idee, şi, cu toate că nu voia să întindă coarda, nu se putu abţine şi zise:

- Păi, dat fiind că eşti prinţ...

Jaren chicoti, continuând să meargă lipit de şoldul ei, ghidaţi fiind de lumina flăcărilor printr-un nou pasaj.

- Mda...

- Ei bine...

Kiva îşi muşcă buza, neştiind cum să formuleze întrebarea.

- Răspunsul e da, Kiva.

Kiva îl conduse pe lângă o lespede mare de

calcar ce le ieşise în drum, apoi zise:

- Ce răspuns?

- îmi închipui că voiai să mă întrebi despre Tipp, ghici Jaren. Nici nu mă gândesc să-l las aici. Când vei fi eliberată, şi el va fi. Am să mă asigur de asta.

Ochii vindecătoarei se umplură de lacrimi, dar de data asta nu-şi feri privirea când el se întoarse către ea.

- Mulţumesc! zise ea, copleşită.

Deşi temnicerul-şef îi dăduse asigurări că putea să devină tutora legală a lui Tipp dacă trecea de probe, după tot ce aflase despre Rooke, se temea că acesta şi-ar încălca promisiunea doar ca să-i facă în ciudă. Cel puţin, acum avea susţinerea unui prinţ moştenitor. Tipp avea să fie liber.

Jaren îi zâmbi cu blândeţe, după care deveni serios:

- Nu ştiu dacă vă aşteaptă cineva în lumea de afară, pe tine sau pe el. Dar mă gândeam...

adică speram că... Se opri şi mai încercă. Mi-ar face mare plăcere să vă arăt Vallenia, dacă vreţi şi voi. Amândurora.

Pentru a doua oară într-un interval de câteva minute, Kiva fu copleşită de emoţie.

„Rămâi în viaţă.

N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum.”

- Vrei să venim cu tine? rosti ea, cu glas sugrumat. în capitală?

- Va trebui să ne oprim la palatul de iarnă, spuse Jaren. Vreo două săptămâni, până se topesc zăpezile şi vine primăvara, ca să călătorim mai uşor. Dar, mai apoi, da, ne vom întoarce în capitală.

- Şi ar urma să locuim în castel, cu tine?

Jaren încuviinţă din cap.

- Mă gândeam că ai vrea să iei nişte cursuri la academie, să continui să-ti perfecţionezi cunoştinţele.

Academia de vindecători. Kivei nu-i venea să

creadă – i se oferea totul pe o tavă de aur.

- Tipp e cam de aceeaşi vârstă cu Oriei, zise el. Fratele meu mai mic e de groază, dar e bun la suflet. Cred că s-ar înţelege bine. Mai ales că Ori l-ar putea ajuta pe Tipp la învăţătură, ceea ce cred că i-ar prinde bine.

Lacrimile îi umeziră din nou ochii, aduse de visul pe care i-l înfăţişa Jaren, de posibilităţile care se cristalizau acum în mintea ei.

Dar... familia ei...

„Suntem pe drum.”

Nu venise după ea, dar asta nu însemna că n-ar fi putut să o viziteze. Fratele ei îi scrisese, îi zisese unde se aflau. Era limpede că o aşteptau.

Timp de zece ani, îşi dorise să-i revadă. Acum însă, că urma să fie liberă...

Kiva nu mai ştia ce-şi dorea. Nu putea nega faptul că cei dragi o răniseră, o dezamăgiseră timp de zece ani. îi promiseseră că aveau să vină, dar nu apăruseră, nici măcar după

moartea tatălui ei. Fusese singură, lăsată să se descurce, să supravieţuiască ororilor.

Şi cu toate astea... ei erau familia ei.

îi iubea.

Asa cum ştia că şi ei o iubeau.

- Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum, îi zise Jaren, curmându-i şirul gândurilor. Gândeşte-te doar, bine?

Kiva reuşi să încuviinţeze. Jaren îi făcu semn să o ia spre dreapta, iar ea îl ajută să şchioapete de-a lungul tunelului întunecat, neştiind cât mai aveau de mers, dar convinsă că ce se afla după următorul colţ avea să-i schimbe viaţa pentru totdeauna.

Kiva avusese dreptate în privinţa asta.

Dar nu aşa cum îşi imaginase.

Jaren înţelese situaţia mai repede ca ea. Observase că nu erau săpători în tuneluri.

Labirintul era pustiu.

Când magia pământului îi ghidă spre scara

puţului de acces şi ajunseră la suprafaţă, deveni evident că succesul Kivei avea să fie sărbătorit cu altă ocazie.

Nimeni nu-i aştepta la suprafaţă. Nici Rooke, nici Naari, nici gardienii. Se auzeau însă urlete.

CAPITOLUL 32

Kivei îi fură de-ajuns câteva clipe ca să

înţeleagă ce se petrecuse cât timp ea şi Jaren străbătuseră labirintul subteran.

Nu doar urletele o ajutară să înţeleagă. Se auzea zgomot de oţel pe oţel, şuierul săgeţilor, lătratul dulăilor... şi mirosea a sânge.

Totul în Zalindov era mânjit cu sânge.

Era mult mai grav decât ultima revoltă pe care o văzuse Kiva. Din clădirea cu acoperiş în formă de dom ce masca intrarea în tuneluri, putea să vadă mulţimea de prizonieri luptându-se cu gardienii înarmaţi, folosind ciocane, dălţi şi târnăcoape contra celor înarmaţi cu săbii, scuturi şi arcuri. Oriunde privea, oamenii se luptau, iar pământul era presărat de trupuri. Unii erau răniţi şi se zvârcoleau de durere, în timp ce alţii doar stăteau acolo. Nimeni nu ţipa mai tare decât cei care se băteau cu dulăii, ai căror colţi sfâsiau carne şi zdrobeau oase.

Kiva receptă toate acestea într-o clipă, mintea fiindu-i cuprinsă de panică înainte ca adrenalina să i-o limpezească. îl privi pe Jaren

şi icni.

- Tipp... Tilda... Trebuie să...

- Du-te! îi zise Jaren, împingând-o de la spate. Vin şi eu!

Fugea deja când îl auzi strigând din urmă: „Ai grijă!” Avea să o urmeze cât de repede îi permiteau rănile, dar era limpede că nu putea să se grăbească.

Kiva trebuia să ajungă la infirmerie, la Tipp şi Tilda, să se asigure că erau bine. Avea să baricadeze uşa şi să-i închidă în izolator dacă trebuia, orice ca să-i protejeze. Olisha şi Nergal puteau să-şi poarte singuri de grijă – găsiseră probabil o ascunzătoare deja –, dar Tipp şi Tilda... Kiva trebuia să se grăbească.

Un şuier o făcu să se întoarcă, reuşind să evite săgeata care se înfipse în pământ, la picioarele ei. Aproape se prăbuşi, dar reuşi să continue, în ciuda sloiului de gheaţă din piept, trecând în goană printre deţinuţii şi gardienii care se înfruntau în dreptul turnului de pază

vestic. Ferindu-se şi eschivând continuu, ajunse în cele din urmă la baraca gardienilor, după care se putea furişa mai uşor. Vuietul luptei o facea să-şi dorească să nu mai audă nimic, să înăbuşe carnagiul ce se petrecea în jurul ei. De ce făceau asta? N-aveau să rezolve nimic. în clipa în care violenţa izbucnise, temnicerul-şef fusese dus fără îndoială în înaltul zidului, conform protocolului care se aplică până şi pentru cele mai neînsemnate revolte. Nu aveau cum să ajungă la el, doar dacă deţinuţii răzbeau printre toţi gardienii şi se căţărau pe ziduri. Rooke era cel mai în siguranţă om din Zalindov în acea clipă şi avea să rămână aşa până când răzmerita înceta, urmărind de la înălţime cum deţinuţii ? 7 5 ? >
mureau, unul câte unul.

Poate că asta îşi dorise. O răzmeriţă care să asigure un măcel. Nu mai avea nevoie de otravă după o zi ca aceea şi nici nu mai trebuia să răspundă la vreo întrebare – nu avea să fie

judecat pentru crimele sale, vina pentru nenumăratele morţi urmând să cadă pe deţinuţi şi pe revolta lor.

O altă săgeată trecu pe lângă urechea ei cu un şuierat, atât de aproape, că simţi mişcarea aerului şi se ghemui. Se cutremură, icnind de frică, însă zgomotul fu înghiţit de larma din jur, de ţipetele gardienilor şi ale deţinuţilor.

Continuând să fugă, Kiva căuta să evite săgeţile şi pumnalele azvârlite de gardieni, dar în acelaşi timp trebuia să se ferească şi de armele improvizate ale deţinuţilor. Gardienii zăceau şi ei în grămezi, cu capetele teşite sau spintecate, unii dintre ei având înfipte în trup uneltele deţinuţilor în timp ce fixau cerul cu ochi ce nu mai puteau vedea.

Pentru fiecare gardian mort, îşi pierduseră viaţa zece deţinuţi. Poate chiar mai multi. Kiva era conştientă că putea fi ucisă în orice moment. Cu toate acestea, continua să fugă, căutând-o din priviri pe Naari, neştiind dacă îşi

dorea ca femeia să-i fie alături sau să se grăbească să-l protejeze pe Jaren. Nu ştia dacă...

BUM!

Kiva fu aruncată cât colo, ţipând în timp ce zbura prin aer, apoi se izbi de pământul rece şi tare.

Preţ de o clipă, zăcu acolo, incapabilă să se ridice. Urechile îi ţiuiau, iar larma răzmeriţei fu estompată într- un zgomot de fundal lipsit de noimă. Privirea îi era neclară şi îi era greu să se concentreze.

Lipită cu abdomenul de pământ, Kiva îşi întoarse capul pentru a vedea turnul de pază prăbuşindu-se.

O explozie – cineva cauzase o *explozie.* Detonaseră baza turnului. Colţul de piatră al acestuia cedă, iar întreaga structură se înclină primejdios într-o parte, înainte ca gravitaţia să se ocupe de restul.

Pământul se cutremură, iar gardienii din

turn, care dezlănţuiseră un potop de săgeţi asupra mulţimii, erau acum îngropaţi sub dărâmături. Morţi.

- Aşa vă trebuie, câinilor!

Kiva recunoscu vocea lui Mot, iar privirea i se limpezi cât să-l vadă pe bătrân ridicându-şi triumfător mâinile în aer.

- Dacă vă puneţi cu spiţerul, veţi culege ce aţi semănat! ţipă el, şchiopătând spre vârtejul de praf provocat de căderea turnului, care se făcu nevăzut.

Câteva clipe mai târziu, norul de praf ajunse şi la Kiva, care începu să tuşească, în căutare de aer curat.

„Ridică-te!” îşi porunci. „Sus cu tine!”

Tipp şi Tilda aveau nevoie de ea. Nu putea să-i lase la ananghie.

Se ridică, hotărâtă să continue, chiar dacă ameţise. Era pe cale să cadă din nou, dar îşi recăpătă echilibrul. îi era mai greu să vadă acum, pentru că praful acoperise totul, dar, cât

ea păşea, praful începea să se aşeze, şi văzu feţe cunoscute în mulţime.

3

întâi o zări pe Cresta, conducătoarea rebelilor, care furase un pumnal şi o sabie şi tăia tot ce-i stătea în cale. Sub privirile Kivei, Harlow căzu răpus de lamele Crestei. Supraveghetorul de la cariera de piatră zăcea în genunchi, iar viaţa i se scurgea din ochi.

Apoi, o zări pe Grendel, de la crematoriu, care părea că azvârlea cenuşă în feţele gardienilor din apropiere, orbindu-i pe moment, în timp ce ea se retrăgea din calea lor, doar ca s-o ia de la capăt.

îi zări pe Oase şi pe Măcelar, luptând spate în spate în mijlocul curţii. Cele două brute erau acoperite de sânge şi ucideau orice deţinut care îndrăznea să se apropie. Kivei i se făcu greaţă în timp ce îi privea. Feţele lor fericite demonstrau cât de mult îi încânta violenta.

3

W 1 i i I ((A •• A *4 O •• ¨ 11 ·

„Grabeşte-te! îşi zise, înainte sa-şi ia privirea

de la cei doi, ştiind că nu-şi permitea să piardă timpul.

Forţându-se să se mişte şi mai repede, porunci picioarelor ei tremurânde să o ia la goană, evitând deţinuţii şi gardienii care se luptau, până când...

Ajunse. Putea să vadă infirmeria. Gemu, uşurată. Nu-i venea să creadă ce noroc avea că nimeni nu se lupta în apropierea intrării, şi înţelese că grosul luptelor se ducea spre mijlocul incintei. Gemu din nou, apropiindu-se în grabă de intrarea în infirmerie. Era atât de aproape, atât de aproape, când...

Zări usa.

Fusese dărâmată.

în plin avânt, Kiva se împiedică pe pământul denivelat şi făcu o tumbă prin aer, ajutându-se de braţe pentru a nu se prăbuşi, chiar în momentul în care altă săgeată trecu pe deasupra ei, săgeată care ar fi străpuns-o fără îndoială în inimă dacă nu s-ar fi dat peste cap.

Era deopotrivă şocată şi îngrozită, dar încercă să-şi înăbuşe emoţiile. N-avea timp să se gândească la faptul că scăpase ca prin urechile acului. Trebuia să se concentreze doar la a ajunge la infirmerie, cu toate că o ardeau plămânii, o dureau muşchii şi fiecare părticică a fiinţei ei voia cu disperare să afle dacă...

Dădu buzna în încăpere şi se opri brusc, acum, că primejdia imediată trecuse, însă răsuflarea i se tăie de îndată şi simţi că-i stă inima în loc când văzu ce mai rămăsese din sanctuarul ei.

Fiolele zăceau ţăndări la podea, ţarcul de şobolani fusese făcut bucăţi, iar şobolanii dispăruseră. Toate bandajele curate fuseseră făcute ferfeniţă, iar leacurile, unguentele şi alifiile ei mânjeau acum băncile şi pereţii. Infirmeria fusese distrusă, dar Kivei nu-i păsa de asta – îi păsa de cine se afla înăuntru.

Kiva se îndreptă spre Tilda. Nu trebuia să se mai grăbească. înţelegea ce se întâmplase.

Sânge.

Sângele Tildei.

Era peste tot. Cearceafurile erau năclăite de sânge.

Iar ochii ei... ochii Tildei... priveau fix tavanul, nemişcaţi, la fel ca restul trupului.

Ca ţintuită într-un coşmar, Kiva îşi puse mâinile tremurânde peste inima Tildei, peste rana deschisă aflată acolo.

Nimic.

Inima femeii nu mai bătea.

încremenită ca moartea.

„N-o lăsa să moară.”

Kiva nu mai putea să facă nimic.

„N-o lăsa să moară.”

încercase totul, se străduise atât de mult să o ţină pe Tilda în viată.

„N-o lăsa să moară.”

Kiva începu să plângă, apoi genunchii îi cedară, şi se prăbuşi peste femeie, fără să-i mai pese de sângele acesteia, gândindu-se

doar la cât suferise ca s-o protejeze. Kiva reuşise imposibilul, trecuse fiecare încercare, totul de dragul Tildei, pentru ca ea să poată fi eliberată. Şi acum...

Acum, murise.

- îmi pare atât de rău! zise Kiva. Am încercat. *Am încercat.*

Cu asemenea suferinţă se mai confruntase doar de două

[3]

ori până atunci. Continua să-şi şoptească neputincioasă regretul, când auzi un glas:

- K-K-Kiva?

Tresări şi privi înnebunită în jur, prin perdeaua de lacrimi, căutându-l pe cel care vorbise.

- Tipp? zise ea, abia fiind în stare să mai vorbească din cauza şuvoiului de emoţii. Unde eşti?

Când Tipp nu răspunse, Kiva îşi şterse în grabă lacrimile, se ridică de lângă Tilda şi strigă din nou:

- Tipp?

Atunci îl văzu de cealaltă parte a patului Tildei, încâlcit în perdelele rupte ale patului, zăcând pe jos într-o baltă de sânge. Sângele lui.

- *TIPP!* ţipă Kiva, apoi ţâşni şi, într-o fracţiune de secundă, ocoli patul şi ateriză dureros în genunchi, lângă băiat.

Dădu perdeaua laoparte, cu ochii plini de lacrimi. îl privi şi află de unde venea sângele.

Tremura din tot corpul în timp ce-l cerceta, palpându-i abdomenul şi încercând să oprească sângerarea, deşi ştia că pierduse deja prea mult sânge. Nu exista nici tratament, nici leac care să-l salveze pe băiat.

- Am î-încercat s-o protejez, şopti Tipp. Faţa îi era atât de palidă, încât începuse deja să se învineţească în jurul ochilor. îmi p-pare rău! A-am încercat.

Tuşi, iar sângele îi acoperi buzele şi bărbia.

- Gata-gata, îi zise Kiva, cu obrajii uzi de

lacrimi. Nu te mai agita!

- Te iu-iubesc, Kiva, şoptea Tipp în continuare, vocea fiindu-i din ce în ce mai slabă, de parcă rezistase doar ca să o vadă pentru ultima oară. M-mulţumesc pentru t-tot...

Kiva sughiţă de plâns. îi apăsa abdomenul sfârtecat, de unde sângele curgea din ce în ce mai încet.

- Şi eu te iubesc! şopti ea, atingându-i obrazul cu mâna jilavă, în timp ce lacrimile continuau să-i curgă şiroaie. Trebuie să rezişti, bine? Trecem noi şi peste asta.

Tipp îi zâmbi şi, în ciuda palorii şi a faptului că era rănit de moarte, încă reuşea să lumineze încăperea.

- Ai f-fost tot timpul... o m-mincioasă de toată j-j-jena, şopti el, zâmbind în continuare. Ar trebui... ar t-trebui...

Dar nu mai încheie, pentru că tuşi din nou şi din nou, până când ochii i se dădură peste cap

şi încetă să mai respire.

- Nu, zise Kiva. *Nu, nu, nu.* îşi puse mâinile însângerate peste inima lui. Tipp, *te rog!*

Inima îi bătea, însă foarte slab. Dar nu avea să o facă pentru mult timp, mai ales că el nu mai respira.

- Nu pot să te pierd şi pe tine, zise Kiva, plângând peste el. *Nu pot să te pierd şi pe tine.*

Dintr-odată, nu-l mai vedea pe Tipp. Infirmeria dispăruse, iar ea se trezi într-o noapte îngheţată de iarnă, din urmă cu zece ani. îşi aminti cu o limpezime ce-i provoca greaţă cum ieşise lama săbiei din pieptul lui Kerrin, care se prăvălise la pământ, felul în care tatăl ei apăsase rana şi ţipase după ajutor, cum Kiva ajunsese lângă el – doar ca să fie luată de acolo înainte să-l poată atinge.

Nimeni nu avea să-i facă una ca asta acum.

Promite-mi, şoricel, îi şoptise tatăl ei, în prima noapte pe care o petrecuseră împreună în Zalindov. Promite-mi că n-ai să mai faci asa

niciodată.

- Dar îţi sângera mâna, tăticule.

- Nu contează, îi zisese el grăbit. Ştii de ce te-am învăţat despre vindecare, ştii de ce e aşa important, de ce trebuie să continui să înveţi.

- Pentru ca nimeni să nu afle, zisese Kiva ascultătoare.

întocmai, draga mea, spusese Faran, sărutându-i obrazul. Trebuie să te opreşti. Nu putem risca, mai ales nu aici. Nici măcar de dragul meu.

- Bine, dar...

- Vorbesc serios, Kiva. Promite-mi! Promite-mi că n-ai s-o mai faci niciodată, orice ar fi.”

Şi Kiva promisese.

Chiar şi atunci când tatăl ei se îmbolnăvise, asemenea celorlalţi, chiar şi când *murise,* ea îşi ţinuse promisiunea.

Dar de data asta nu mai putea s-o ţină.

Poate că trecuseră zece ani, dar chemarea sângelui n-o părăsise niciodată, aşteptând,

mereu aşteptând. Nu fusese antrenată pentru asemenea răni grave, însă disperarea urma să-i fie călăuză. Se concentră asupra bătăilor slabe ale inimii lui Tipp, a abdomenului lui despicat, a vieţii care îl părăsea cu repeziciune.

- Te rog, şopti ea, cu glas sfârşit, în timp ce se concentra, rugându-se să poată face pentru Tipp ce nu reuşise să facă pentru fratele ei în urmă cu zece ani.

Dacă ar fi putut atunci să-l atingă pe Kerrin... I-ar fi trebuit o clipă, o singură atingere înainte ca inima lui să se oprească, şi ar fi schimbat totul.

- Te rog!

Nu avusese nevoie de mai mult.

O dâră de lumină aurie se scurgea din vârfurile degetelor ei, intrând în pieptul lui Tipp, cuprinzându-i corpul, închizându-i rana, centimetru cu centimetru.

Funcţiona. Chiar funcţiona.

Cu fiecare bătaie, îi simţea inima tot mai

puternică.

După care...

Băiatul trase brusc aer în piept.

Kiva plângea, fără să-şi dezlipească mâinile de pe el, comandând luminii aurii să continue vindecarea. Aproape reuşise, doar câţiva centimetri şi ar fi...

- *KIVA!*

CAPITOLUL 33

Kiva se trase înapoi, luând mâinile de pe Tipp, şi îşi îndreptă privirea spre uşă. Lumina aurie dispăru cu o fracţiune de secundă înainte ca Jaren să dea buzna în infirmerie, urmat îndeaproape de Naari. Gardianca, mânjită din cap până în picioare de sânge, îşi plimbă iute

privirea turbată prin încăpere, înainte să şi-o fixeze asupra Tildei, apoi asupra Kivei şi a lui Tipp, care zăceau pe podea.

- *Kiva!* strigă Jaren din nou, văzând-o în acelaşi timp cu gardianca.

Cei doi veniră într-un suflet la ei. Jaren uită imediat de durere când îl văzu, îngrozit, pe micuţ într-o baltă de sânge.

- E bine, icni Kiva. E sângele Tildei. Tipp a scăpat cu o tăietură pe abdomen şi un cucui la cap. O să-i treacă.

Nu înţelegea cum reuşea să mintă cu atâta uşurinţă, însă toate gândurile o purtau la vorbele înţelepte ale tatălui ei şi la promisiunea pe care i-o făcuse. încălcase acea promisiune, dar n-avea de gând să împărtăşească nimănui acest lucru şi cu atât mai puţin celor de faţă.

- Putem să-l mutăm? o întrebă Naari.

Kiva puse o mână tremurândă pe abdomenul lui Tipp, examinând rana. Tăieturile mai mici

erau încă acolo, dar nu era necesar să fie suturate. Kiva aproape că izbucni din nou în plâns, dar se abţinu şi rosti cu glas aspru:

- Da, are nevoie de un somn bun.

Nu minţise. Tipp chiar avea nevoie de un somn lung şi tămăduitor. Şi, atunci când avea să se trezească, Kiva trebuia să-l convingă că rana nu fusese aşa gravă precum păruse. Tipp avea să o creadă, pentru că n-avea nici un motiv să se îndoiască de vorbele ei.

- Foarte bine, spuse Naari, aruncând priviri neliniştite spre intrare. Locul ăsta se transformă într-un abator uman. Trebuie să plecăm. Acum!

Jaren îi întinse mâna Kivei, care i-o luă, prea năucită de tot ce se întâmplase – şi se întâmpla în continuare – pentru a-şi aminti de rănile lui. Tânărul scoase un geamăt discret de durere, după care o ajută numaidecât să îşi recapete echilibrul când Kiva se clătină pe picioare, zguduită de şocurile pe care le îndurase. Chiar

şi aşa, când Jaren se aplecă să-l ridice pe Tipp, Kiva îl opri punându-i o mână pe braţ.

- Mă descurc eu cu el, spuse Kiva, răguşită de plâns.

- E mai greu decât pare, o avertiză Jaren.

- Mă descurc, repetă Kiva cu glas ferm, conştientă că doar adrenalina îl ţinea pe picioare pe Jaren şi că rănile nu aveau să îi îngăduie să-l care pe Tipp.

Pe deasupra, Kiva avea nevoie să-l simtă pe băiat în braţe, să-i simtă inima pulsând, să ştie clipă de clipă că trăia.

Spre deosebire de Tilda.

Kiva nu putu s-o privească, nici măcar când observă mila din ochii lui Jaren şi ai lui Naari când se uitară la Regina Rebelilor, amândoi fiind conştienţi de eforturile supraomeneşti ale Kivei de a-i salva viaţa. Dacă ar fi sosit mai devreme, poate că ar fi putut să o ajute şi pe ea, aşa cum îl ajutase pe Tipp. Dar nici măcar ea n-avea puterea s- o întoarcă din morti.

Era prea târziu pentru Tilda.

Dar nu era prea târziu pentru Tipp şi nici pentru Jaren, Naari sau Kiva.

însă n-aveau decât un scurt răgaz înainte ca nebunia din închisoare să atingă paroxismul.

- Grăbiţi-vă! îi îndemnă Naari, aruncând priviri spre usă.

Kiva nu avu nevoie de încă o încurajare, aşa că îl luă pe Tipp în braţe. Era greu, aşa cum bănuise Jaren, iar Kiva icni şi se împletici puţin, dar apoi îşi regăsi echilibrul şi se uită la gardiancă.

- După mine, spuse Naari, repezindu-se spre uşă cu săbiile însângerate în poziţie defensivă.

Scutul de Aur al prinţului era gata să-şi dea viaţa pentru Tipp. De fapt, pentru toţi cei de-acolo.

Jaren o văzu pe Kiva şovăind şi spuse:

- Nu-ţi face griji, o să ne scoată pe toţi de-aici.

- Ştiu, spuse Kiva, luând-o pe urmele

gardiencei.

Nu ezitase fiindcă se temea să o urmeze pe Naari, ci pentru că îşi făcuse curaj să-i arunce o ultimă privire Tildei. Cu greu, o fixă cu ochii şi şopti:

- Să-ţi găseşti pacea în veşnicie!

Apoi, se îndreptă cu paşi iuţi spre ieşire, mai recunoscătoare ca niciodată că infirmeria se afla în apropiere de porţile închisorii şi în egală măsură recunoscătoare că luptele se desfăşurau în bună măsură în mijlocul curţii. Distanţa era prea mică pentru ca Jaren să- şi folosească puterile magice fără să rişte să fie văzuţi, dar suficient de mare încât să nu fie nevoie de magie.

în scurt timp, cu toţii se aflau în faţa porţilor uriaşe de fier, ferecate acum din cauza răzmeriţei.

- Pe-aici, spuse Naari, luând-o spre baza turnului de veghe, unde se întrezărea o uşiţă în zidul de calcar.

Kiva n-o mai observase până atunci, pentru că nu se aflase niciodată atât de aproape de porţi când acestea erau închise.

Naari scoase o cheie mare de alamă din faldurile armurii însângerate şi o vârî în broască.

- *Stati!*

Groaza puse stăpânire pe Kiva la auzul glasului poruncitor. îşi întoarse privirea şi îl zări pe temnicerul-şef venind grăbit pe urmele lor, însoţit de câţiva gardieni.

Ieşise din ascunzătoare ca să pună mâna pe Kiva. N- avea de gând să-i dea drumul. Nici ei, nici celorlalţi – nu atât timp cât îi cunoşteau secretul.

- Mişcă de lângă poartă, Arell! mârâi Rooke. E un ordin!

- Nu primesc ordine de la tine, spuse Naari, făcând un pas în faţa Kivei şi a lui Jaren şi încleştând degetele pe mânerul săbiilor. De azi înainte, s-a zis cu asta!

Rooke ridică din sprâncene şi făcu semn către gardienii care îl însoţeau.

- Ce crezi c-o să se întâmple aici? Ai impresia că o să vă dau drumul? Clătină din cap. Mi-e teamă că n-am cum să fac asta.

- Din păcate, n-ai de-ales, cur de cal ce eşti!

Mot apăru de nicăieri, şontâcăind, strângând în pumn o fiolă ca pe o armă.

- Nu prea cred, spuse spiţerul când gardienii porniră ameninţător spre el. Aţi văzut ce-a păţit turnu' de veghe? Dacă nu vreţi o reluare, rosti el, scuturând fiola, zic să le daţi drumu' Kivei şi prietenilor ei.

Kiva simţi un nod în gât la auzul cuvintelor lui. Nu ameninţarea în sine o întristase, ci faptul că nu avea de gând să vină cu ei.

- Mot...

- Hai, valea de-aci, drăguţo! spuse Mot, privind-o cu blândeţe şi apoi fixându-şi privirea asupra lui Tipp. Oferă-i o viată bună, ne-am înţeles? Amândoi meritaţi să fiţi

fericiţi.

- Vino cu noi! îl imploră ea, cu toate că deslușise hotărârea fermă din ochii lui.

- O să vă încetinesc. Şi, pe deasupra, mai am treabă p- acilea, nu-i aşa?

îi făcu cu ochiul şi râânji, dezvăluindu-şi dantura maro.

- Mot..., începu Kiva, dar temnicerul-şef o opri.

- Ce mai staţi pe gânduri? urlă el către gardieni. *Faceţi ceva!*

La porunca lui, aceştia porniră din nou spre Mot cu săbiile ridicate, în vreme ce Rooke se apropie de Kiva.

- Nu pleci tu niciunde! rosti Rooke cu dispreţ.

- Ba tu nu pleci niciunde, spuse Mot şi, înainte să mai spună careva ceva, bătrânul aruncă fiola la picioarele temnicerului-sef.

La impactul cu solul, recipientul izbucni în flăcări, iar Naari, Jaren şi Kiva fură nevoiţi să

dea înapoi din calea valului mistuitor de căldură, până ce se lipiră cu spatele de zid. Nu fusese o explozie de anvergura celei ce năruise turnul, dar infernul se dezlănţuise brusc şi violent, formând un zid de flăcări între ei şi temnicer, care se dădu şi el înapoi pentru a nu fi ars de viu.

- Du-te, Kiva! zbieră Mot din cealaltă parte a zidului de flăcări. îi ţin eu la respect, numa du-te odată!

Naari o trase de mânecă pe Kiva, care ştia că trebuia s-o urmeze, că trebuia să onoreze sacrificiul lui Mot, cu toate că-şi dorea din tot sufletul să-l salveze, să-i ofere libertate.

- îmi pare rău, Kiva, dar trebuie să...

- Ştiu, o întrerupse Kiva, cu glasul sfâşiat de durere. Vin după tine.

Asta şi făcu.

Naari întoarse cheia în broască şi deschise uşa, iar Kiva îl strânse pe Tipp la piept şi merse după ea, urmată îndeaproape de Jaren.

- Pe aici! spuse Naari când ajunseră de cealaltă parte a zidului, conducându-i cu paşi repezi spre grajduri.

Kiva îşi zăgăzui întrebările şi emoţiile când intrară în clădirea mare, nădăjduind că Naari avea un plan. Până ce-i căzu privirea pe caleaşcă. Ar fi izbucnit în râs dacă nu se temea că avea să o podidească imediat plânsul.

Ce cale mai bună de a scăpa de gardienii din perimetrul exterior decât în caleaşca personală a temnicerului-şef?

- Jaren, ai putea să..., începu Naari, dar vorbele îi fură întrerupte de altă voce.

- Ce căutati aici?

Kiva se răsuci imediat pe călcâie, făcând ca picioarele lui Tipp să zboare prin aer. Era grăjdarul, Raz, care tocmai ieşise dintr-o iesle goală, cu furca în mâini.

în secunda următoare, furca dispăruse, iar grăjdarul zăcea cu faţa la pământ, cu genunchiul lui Naari înfipt în spinare şi cu

tăişul săbiei la gât.

- Dacă te mişti, eşti mort, şuieră gardianca.

- Stai, Naari! strigă Kiva.

Raz scoase un horcăit disperat, dar Naari nu-i dădu drumul.

- E un prieten de-ai mei, spuse Kiva, exagerând puţin din dorinţa de a-l vedea teafar pe grăjdar. Te rog, chiar n-o să ne facă probleme. Nu-i aşa, Raz?

Acesta horcăi din nou, ceea ce fu suficient, căci Naari se ridică şi îsi vârî sabia în teacă.

Raz se ridică şi el cu greu, frecându-se la gât, şi se holbă la ei, alb ca varul.

- A izbucnit răzmeriţa în închisoare, îi spuse Kiva, în vreme ce Naari şi Jaren pregăteau caleaşca de drum. E groasă, Raz, e groasă rău.

- Ştiu, spuse Raz, cu un uşor tremur în voce, care nu era însă din pricina veştii despre răzmeriţă.

- Au ferecat porţile. Nimeni nu poate să intre sau să iasă.

Kiva nu irosi timpul explicându-i cum izbutiseră să treacă de zid.

- Plecăm, spuse ea, în schimb. Ar trebui să vii cu noi.

După un răgaz de câteva clipe în care îşi mai trase sufletul, Raz spuse:

- Eu sunt în siguranţă aici. Şi nu vreau să pierd slujba asta, Kiva.

Kiva se aştepta la un asemenea răspuns, dar trebuise să încerce.

- Nu voi sta în calea voastră, continuă Raz, coborând vocea, de parcă se temea să nu-i audă temnicerul-şef. Tu mai mult decât oricine meriţi să fii liberă.

Un nou val de emoţii îi cuprinse trupul, dar Kiva reuşi să-l înăbuşe la timp. Nu era momentul acum, când toate energiile lor trebuiau canalizate spre evadare şi spre tot ce urma după.

- Dacă nu vrei să ne stai în cale, atunci pot să-ţi cer un ultim favor?

Raz oftă, ştiind deja ce urma să-i ceară.

- Haide, repede, spuse el, făcând semn către Naari şi Jaren, care înhămau doi cai la caleaşcă.

Jaren se strâmba de durere, dar se mişca iute, în ciuda rănilor. Ştiind prea bine că nu mai aveau mult timp, Kiva îl puse cu grijă pe Tipp pe un balot de fân, apoi se uită în jur după o bucată de pergament şi ceva de scris. Când nu găsi nimic, se uită cu subînţeles la Raz, care însă ridică din umeri. Kiva strânse din dinţi, apoi smulse o bucată din tunica ei murdară, îşi înmuie degetul în sângele care-i mânjea trupul şi începu să scrie ultima ei scrisoare ca deţinută a închisorii Zalindov.

h d A= A.

Glii

¡a n w n

- Suntem gata să... Ce faci acolo?

Kiva tresări la auzul vocii lui Jaren. Ultimul simbol se prelungi într-o mâzgălitură de-a lungul materialului, dar era încă citet.

- Scriu familiei mele, răspunse ea, gândindu-se că nu mai avea rost să ascundă adevărul.

Ar fi vrut să-i dea mai multe explicaţii, să-i spună că Raz jucase rolul mesagerului timp de ani întregi, dar tocmai atunci îi strigă Naari, îndemnându-i să se mişte repede, aşa că îşi luă privirea de la Jaren şi îi înmână grăj darului peticul însângerat.

- Să ajungă cât mai repede la ei, te rog!

Kivei nu-i păsa dacă urma să-l înmâneze aşa cum era sau dacă avea de gând să-l transcrie întâi, atâta vreme cât ai ei primeau mesajul.

- Aşa o să fac, promise Raz. Ai grijă de tine, Kiva!

- Şi tu, şopti ea.

Kiva îl luă pe Tipp în braţe, se răsuci pe călcâie şi porni spre caleaşcă, pe urmele lui Jaren. Naari îi aştepta, fâtâindu-se nerăbdătoare.

- Repede, înăuntru! spuse gardianca, suind iute în locul vizitiului. Va trebui să trecem de palisadă înainte ca Rooke să le poată da de veste gardienilor de acolo. Dincolo de palisadă ne aşteaptă libertatea. Nu vor risca să trimită gardienii din post pe urmele noastre.

Mişcându-se cu toţii rapid, Naari pregăti caleaşca în vreme ce Jaren deschise uşa şi o ajută pe Kiva să intre. îl băgară pe Tipp înăuntru, gâfâind la finalul operaţiunii, apoi

Jaren scoase capul pe fereastră şi strigă către Naari că erau gata de plecare. în câteva clipe, caleaşca o luă din loc, ţâşnind afară pe uşa grajdului, pe drumul noroios ce ducea la libertate, lăsându-l pe Raz în urmă.

Un gând o îmboldi să arunce o privire înapoi, doar o clipă, să vadă dacă temnicerul-şef se refugiase la înălţimea bine păzită a zidului său, de unde putea să urmărească iadul dezlănţuit în incinta închisorii. Sau poate că urmărea micuţa caleaşcă trasă de cai, care trecu de palisadă cu bine şi îşi urmă drumul spre depărtări.

Dar nu se uită înapoi. Nici măcar după omul care-i ucisese tatăl.

închisoarea Zalindov era deja în urmă.

Ea era liberă.

Gândul libertăţii îi aduse lacrimi în ochi, iar amintirea ultimelor ceasuri o lovi din plin. Moartea Tildei. Sacrificiul lui Mot. Tot ce se petrecuse înainte şi tot ce avea să urmeze.

îşi lăsă în jos privirea şi îl aşează pe Tipp mai bine în poală. Băiatul dormea dus, deşi rana ar fi trebuit să-i fie fatală, iar pe chipul lui blajin se aşternuse liniştea. Evident, n-avea habar că evadaseră, că nu mai erau prizonieri. Din clipa în care avea să se trezească, viaţa lui urma să se schimbe cu totul.

La fel şi a Kivei.

»

- Ce le-ai scris alor tăi? o întrebă Jaren.

Stătea în faţa ei, cu mâinile lipite de burtă şi galben la fată. Dar măcar trăia.

Amândoi trăiau. în pofida sorţilor potrivnici, supravieţuiseră. Iar acum, evadaseră.

- Le-am scris că sunt în siguranţă. Că sunt liberă.

Kiva înghiţi în sec, se uită la Tipp, îşi aminti de Tilda, al cărei trup zăcea în închisoare, şi spuse:

- Le-am zis unde să mă găsească, dacă vor. Voi fi în Vallenia. Cu tine.

Privirea cu care îi întâmpină Jaren vorbele îi alungă amorţeala din mădulare, care pusese stăpânire pe ea de când intrase în infirmerie şi zărise trupul însângerat al Tildei.

Kiva n-avea să treacă niciodată peste acel moment. Dar, când frigul îi mai ieşi din oase şi se lăsă pe spătarul banchetei, prin minte îi trecură cuvintele pe care le aşternuse pe bucata de tunică. Se asigurase că fratele şi sora ei aveau să ştie tot ce era nevoie să ştie. Chiar şi acum, mesajul rula neîncetat în gândul ei:

„Mama a murit.

Sunt în drum spre Vallenia.

A sosit vremea să ne luăm înapoi regatul.”

îşi trecu încă o dată mâna prin părul lui Tipp, care dormea dus în poala ei, şi se uită în ochii albaştri-aurii ai lui Jaren, care o privea cu o blândeţe infinită. îi zâmbi timid, dar nu-i dădu de înţeles pe cine ducea în oraşul lui... Pe cine invita în casa lui.

Kiva Meridan.

Născută Kiva Corentine.

Regina Rebelilor sfârşise în Zalindov, dar fiica ei era în viaţă şi evadase din închisoare după zece ani îndelungaţi.

Prinţesa Rebelilor era gata să se ridice deasupra tuturor.

MULŢUMIRI

Nu folosesc prea des expresia „a mă minuna”, dar exact asta am făcut de când am început lucrul la *Temniţa durerii.* M-am minunat cum s-a legat, aşa cum m-am minunat de oamenii pe care i-a adus în viaţa mea.

îi mulţumesc agentei mele, Danielle Burby, pentru că şi- a asumat un risc, citind doar

câteva pagini pe care le-am scris în avion. Ai hotărât din prima să mergi până la capăt cu mine, luând sub aripa ta o autoare cu atâtea probleme, încât mă mir în continuare că n-ai luat-o la goană până acum. Eşti un miracol, şi-ti voi fi veşnic recunoscătoare pentru munca grea pe care ai depus-o, pentru înţelegerea de care dai dovadă şi pentru că eşti tare de tot. îi mulţumesc totodată lui Kristin Nelson, pentru că a citit acele prime pagini şi şi-a dat seama că eu şi Danielle vom lucra minunat împreună – îţi sunt atât de recunoscătoare că ni te-ai alăturat de la bun început în această aventură.

Redactorilor mei extraordinari, Emilia Rhodes şi Zoe Walton, le spun atât: sunteţi *geniali.* Vă mulţumesc pentru toate observaţiile inteligente şi pentru îndrumarea înţeleaptă care au făcut din acest roman un produs mult mai bun decât aş fi reuşit eu să-l fac pe cont propriu. Sunt foarte încântată de felul în care s-a dezvoltat sub îngrijirea voastră, şi chiar mai

încântată de ceea ce va urma.

Multe mulţumiri tuturor redactorilor talentati care au şlefuit manuscrisul până la perfecţiune, cu precădere Anei Deboo, şi lui Ellen Fast, corectoarea textului – sunteţi amândouă extraordinare! îi mulţumesc, de asemenea, lui Jim Tierny, pentru designul incredibil al copertei (şi pentru simbolurile superbe pe care le-a desenat), şi Francescăi Baerald pentru hărţile fantastice despre care vorbesc întruna (emoticon cu inimioare în ochi).

Celorlalţi din echipele de la HMH Teen (SUA), respectiv Penguin Random House (ANZ) vă mulţumesc din suflet că ne-aţi adoptat pe mine şi seria mea, încă de la început, îmbrăţişări şi prăjituri virtuale tuturor celor care au luat parte la acest proces.

Multe mulţumiri şi agentei mele pe drepturi de autor în străinătate, Jenny Meyer, care a vândut seria în multe ţări din întreaga lume.

Sunt convinsă că eşti un duh în lampă, dat fiind că, în ce mă priveşte, ai reuşit să faci magie. îi sunt nespus de recunoscătoare şi agentei mele de film, Mary Pender, şi aştept cu nerăbdare tot ce va urma.

Prietenilor mei scriitori care mi-au oferit sfaturi, încurajări şi camaraderie în această Lume înspăimântătoare a Publishingului le spun *mulţumeeeesc!* Sunteţi prea mulţi să vă numesc pe toţi, însă o menţiune specială îi revine lui Sarah J. Maas, care m-a sprijinit tot timpul, deşi îi scriam la cele mai dubioase ore din timpul zilei şi al nopţii (hei, nu e vina mea că locuim la poli opuşi ai planetei!) şi Jessicăi Townsend, pentru întrevederile de la micul-dejun de tipul „hai să nu ne întindem, pentru că amândouă avem termen-limită", care se lungeau, evident, cu orele.

Trebuie neapărat să le mulţumesc primilor doi oameni care au citit *Temniţa durerii,* Anabel Pandiella şi Paige Belfield. Vă

mulţumesc pentru pasiunea şi entuziasmul vostru şi pentru că aţi cerut (bătând chiar cu pumnul în masă!) o continuare. Reacţiile voastre sunt nepreţuite. Multe mulţumiri prietenilor mei minunaţi care au fost alături de mine, la bine şi la greu, în timp ce scriam cartea. Abia aştept să iau o pauză şi să ne bucurăm din nou de viaţă cu toţii (odată ce ne vom putea vedea fizic – mulţumim, COVID, *oftat*).

Sunt binecuvântată de Dumnezeu şi recunoscătoare că m-a însoţit la tot pasul. Sunt recunoscătoare pentru familia minunată pe care o am, fără de care astăzi n-aş fi ajuns unde am ajuns şi n-aş fi cine sunt. Vă mulţumesc tuturor pentru tot ce însemnaţi pentru mine şi pentru tot ce ati făcut! Vă dedic vouă această carte.

În cele din urmă, aş vrea să le mulţumesc cititorilor mei extraordinari, atât celor care mă citesc de o vreme, cât şi celor care au avut

pentru întâia oară contact cu opera mea. Abia aştept să vă arăt lumea din afara Zalindovului. Fiţi pe fază, căci călătoria Kivei de-abia a început!